

Gençlik
NE YAPMALI

Gençlik
NE YAPMALI

Deniz Kitaplığı: 1

Kitabın Adı: Gençlik Ne Yapmalı

Yayına Hazırlayan: Kerem Deniz

Birinci Basım: Kasım 2009

İSBN: 978-605-61008-1-9

Yayın Sertifika No:15814

Baskı: Estet Ajans Matbaacılık

Merkezefendi Mah. Fazılpaşa Cad. 4. Zer San.

Sit.No: 16/26 Topkapı / İstanbul Tel: 212 565 17 74

Telif Eserleri Kanunu gereğince bu eserin bütün hakları
Yeni Dönem Yayıncılık'a aittir

Yeni Dönem Yayıncılık

Sofular Cad. Sofular Mah. 8/3 Fatih / İstanbul

Tel&Fax: 212 533 32 57

www.mucadelebirligi.com

Önsöz

21. yüzyıl devrimler ve ayaklanmalar yüzyılı. Bu yüzyılın en belirgin özelliği dünyanın pek çok noktasında, toplumun birçok kesiminden insanın sokaklarda mücadeleye dahil olması. Tüm dünyada emekçi kitlelerin mücadelesi büyük bir gelişim ve sıçrama halinde. Mücadele hem yaygın, hem yoğun. Kullanılan araçlar da bir o kadar çeşitli. Savaşımın sertleşmesine paralel olarak, zor araçları tüm dünyada öne çıkıyor. Öyle ki en sıradan eylemlerde bile bu tür araçların kullanımına tanık oluyoruz. En son İngiltere’de gördük. Çevreciler bile molotof kullandılar!

Yüzyılımızın temel içeriğini anlamayanlar bu durumu da çözemeler. Biz bu döneme Yeni Evre diyoruz. Yani kapitalist sistemin sıçramalı çöküşü ve devrimin sıçramalı yükseliş süreci... Küresel düzeyde süren iç savaş... Yüzyılımızın içeriğini işte bu sözcükler açıklamaya yetiyor.

Bu sürece ilk dahil olan toplumsal kesimlerden biri de gençlik. Özelde ise öğrenci gençlik. Ama bugün devrimci durumun egemen olduğu bu topraklarda, genelde gençlik hareketi, özelde ise öğrenci gençlik hareketinin durumu pek iç açıcı değil. Bunun birçok sebebi var ve elinizdeki çalışmada bu sebeplere uzun uzun değinildi. Fakat biz sadece sorunu ortaya koyup, geri çekilmiyoruz. Bu gidişata nasıl dur diyeceğimizi, bu tıkanıklığın nasıl açılacağını da söylemiş oluyoruz. Bu konudaki düşüncelerimiz elinizdeki çalışmada var.

Bu çalışmanın esas rolü nedir? Bunu iki şıkta cevaplayabiliriz. İlk önce; içinde bulunduğumuz dönemi daha da hızlandırmanın yolunun, toplumun en enerjik, coşkulu ve hareketli katmanı olan gençliğin bu sürece katılımı, daha fazla katılımı ile olacağı biliniyor. Bu katılım kadar, bunun nasıl olacağı da önemlidir. Yani gençlik ne yapmalıdır sorusuna doğru cevap verebilmek gerekir. Nasıl bir gençlik örgütünden tutun da, nasıl bir mücadeleye kadar tüm sorulara cevap bulmak gerekiyor. Bu çalışmada bunu yapmaya çalıştık. Bu çalışmanın, gençlik hareketindeki teorik ve pratik eksikliğine cevap olacağını düşünüyoruz.

İkincisi; elinizdeki çalışmada epey bir bölümü öğrenci gençlik ve mücadelesi üzerine yazılanlar oluşturuyor. Çünkü DÖB (Devrimci Öğrenci Birliği) son 20 yıllık tarihi ile okuyacağınız düşüncelerin pratiğini ortaya koydu ve bu pratik 20 yıllık birikimi, öğrenci gençliğe sunmayı gerektiriyor. DÖB öğrenci gençlik hareketini en ileri noktaya getirebilmek için, var gücüyle çalışıyor.

Reformizme karşı mücadeleden tutunda, faşizme karşı mücadeleye ilkeli ve tutarlı bir yol izleyen DÖB, gücünü Deniz Gezmiş'lerden alıyor. Çünkü DÖB'ü kuranlar Deniz'lerdi ve DÖB Deniz Gezmiş'lerin devrimci ruhuyla biçimlenmiştir. DÖB içinde böylesine devrimci özü barındırıyor. Çünkü DÖB, öğrenci gençlik mücadelesinin en aktif bileşeni iken dahi, her zaman emekçilerin yanında, yoksul köylülerin toprak işgallerinin yanında oldular. Öğrenci gençliği böyle bir mücadeleye yönlendirdiler. Bu öz hala ilk günkü heyecanını koruyor ve DÖB bu temeldeki anlayışını öğrenci gençliğe ulaştırmak için çalışıyor. Çünkü biz toplum kurtulmadan kurtulamayacağımıza inanıyoruz. Bu nedenle öğrenci gençlik için, ilk olarak politik özgürlük hedefini önlerine koyuyoruz.

Bugün bunu yapmamız hem zorunlu hem de koşulları eskiye göre daha uygundur. 1970'li yıllarda önde olan öğrenci gençlik ve sırtını yaslayabileceği bir sınıf hareketi yoktu. İkincisi, öğrenci gençlik öncü komünist partisine sahip değildi. Bugünün bir diğer özelliği de(Türkiye ve K. Kürdistan açısından) her ikisine birden sahip olmamızdır. 80'in sonlarından itibaren işçi sınıfı mücadelede öne çıkmaya başladı. Ayrıca aynı dönemlerde, Leninist Parti reformistlerle yollarını ayırıp, "Sosyalizm Kazanacak" şiarı işe yoluna devam etti. DÖB yeniden oluşturuldu ve öğrenci gençlik

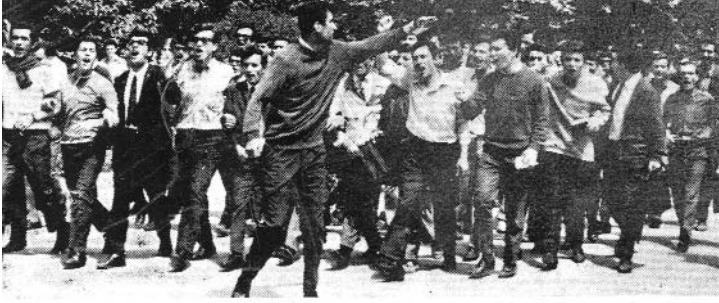
hareketinde, hızla yerini almaya başladı. O andan itibaren de öğrenci gençlik hareketinde Leninist politikaları en geniş kesime yaymaya çalışıyoruz.

Bu kitap, bu pratik amaca hizmet için hazırlanmıştır ve öğrenci gençliği Leninist Partinin bayrağı altında toplanmaya çağırıyor. Çünkü öğrenci gençlik; politik savrulmanın çok açık yaşandığı günümüzde, yolunu ancak Leninist politikalar ile görebilir. Bu iki koşul da artık varken, öğrenci gençlik devrimci rolünü üstlenebilir ve devrime çok daha büyük bir güç katabilir.

Kitap çeşitli tarihlerde yayınlanmış “Toplumsal Mücadelede Gençlik”, “Öğrenci Gençlik Mücadelesine Somut Yaklaşım” ve “Öğrenci Gençlik Mücadelesine Devrimci Yaklaşım” broşürlerini bir araya getirirken, daha sonraki dönemin de bir özetini içeriyor. Yeni yazılan bölümler “Öğrenci Gençlik Mücadelesine Somut Yaklaşım” adlı broşürün sonuna Ek’ler başlığı ile yer almıştır. Ve son olarak, “Sonuç Yerine” adlı yazı ile bütün görüşlerin kısa bir özeti yapılmış, tek bir yerde toplanmıştır.

Devrimci dönüşüm sürecinin en önemli unsurlarından olan gençlik, ihtiyaç duyacağı teorik silahı bu kitapta bulacaktır.

TOPLUMSAL MÜCADELEDE GENÇLİK

Kapitalist Toplumda Gençlik

Temeli ücretli kölelik sistemi olan ve tarih sahnesine sınıflı toplumların sonuncusu olarak çıkan kapitalist toplumda, sömürülen sınıfların gençliği sömürü sisteminin tüm baskı ve acılarına hedef olmuştur. Kapitalist toplumun egemen sınıfı burjuvazi, emekçi sınıfların gençliğine daima taze ve ucuz işgücü gözüyle bakmış, varlığını belirleyen kâr hırsını tatmin etmenin bir aracı gibi görmüştür. Gençliğe bu temelde yaklaşan burjuvazi, onu daha fazla sömürmenin yol ve yöntemlerini bulup geliştirmiş, bu düzeni gençliğe bir kademiş gibi kabul ettirmeye çalışmıştır. Burjuvazinin tüm çabası gençliği kendi düzeninin uysal köleleri haline getirmek, onu düzenin sınırları içinde tutmaktır. Bunun için her yolu deneyerek gençliğin ufkunu daraltmaya, gençliğin geleceğe yönelik istemlerini bu sistemin sınırları içinde tutmaya ve geleceğini karatmaya çalışmıştır. Ne var ki, kapitalist sistemin bağrındaki temel çelişkiler gençliği artan bir şekilde etkilemeye ve düzene karşı tavır içine sokmaya devam etti. Milyonlarca genç, kapitalist sistemin geleceklerini duyarlılık, fedakârlık, ataklık gibi gençliğin yapısal özellikleri, daha iyi bir gelecek için mücadele bilinciyle birleşince gençlik toplumsal kurtuluş mücadelesinde önemli bir güç olarak ortaya çıktı.

Kapitalist toplumun temel sınıflarından biri olan işçi sınıfı saflarına, her geçen gün binlerce genç katılmaktadır. Teknolojinin gelişimi, çocuk ve kadın işgücünün sanayide kullanım alanını genişletirken ucuz işgücü peşindeki burjuvazinin iştahını kabartmaktadır. Öte yandan nüfus artışı da işçi sınıfı saflarını genç işçilerle besleyen diğer bir etkidir. Gençlerin ucuz ve taze işgücü durumunda olması, temel hareket dürtüsü “daha çok kâr” olan burjuvazinin gençliğe ilgisini artırmaktadır. Genç işçiler, çoğunlukla en temel haklardan yoksun olarak ağır çalışma koşulları altında çalıştırılır ve böylece sömürünün en şiddetlisini sınırlarında hissederekler. Genç işçilerin sendika sosyal sigorta vb. haklardan yoksun olarak asgari ücretle çalıştırılmaları, kapitalistlerin genç kuşaklara ve taze işgücüne yönelmesinin, onları bitmez tükenmez kâr hırsının tatmin aracı olarak görmesinin temelini oluşturur. Buna karşılık, üretim sürecindeki konumu itibarıyla, kapitalist toplumun mezar kazıcısı olan işçi sınıfı bu görevini ,yerine getirirken işçi gençlik, burjuvaziye karşı mücadele içinde proletaryanın saflarını taze güçlerle beslemeye devam eder. Üretim sürecinde proletaryanın saflarına katılmaya hazırlanan işçi gençlik, burjuvaziyle proletarya arasındaki mücadelenin sonucunu belirleyecek bir önem kazanır.

Tekelci aşamada burjuva bürokratik devlet aygıtının ve üretim araçlarının gelişmesi bürokrat ve teknik elemanlara olan ihtiyacı artırır. Böylece burjuva eğitim kurumlarının temel işlevi, burjuva devlet aygıtına bürokrat ve sanayide çalışacak teknik eleman yetiştirmek biçiminde ortaya çıkar. Burjuva devlet aygıtının gelecekteki yönetici adayları olan öğrenci gençlik bu nedenle burjuvazi tarafından düzenin uysal köleleri olarak yetiştirilmeye çalışılır. Egemen sınıf, öğrenci gençliğin tüm enerji ve yaratıcılığını sömürü düzeninin devamı için kullanmaya büyük çaba harcar. Yine de öğrenci gençliğin büyük bir bölümü okul sonrası işsiz kalmanın endişesini taşır, kapitalizmin kendisi için hiç bir gelecek garantisi hazırlamadığını görür. Kapitalizmin tekelci aşamasında diplomalı işsiz sayısı giderek artar. Sınıfsal kökeni nedeniyle küçük burjuva karakteri gösteren öğrenci gençlik, tekelci kapitalizmin kendisi için hazırladığı bu belirsiz gelecekte dolayı düzene tepki duymakta, muhalefet etmektedir. Öte yandan aydın özellikler taşıması, politik gerçekleri daha çabuk görmesine, po-

litize olmasına ve çıkarlarının işçi sınıfı çıkarlarıyla çakıştığını kavramasına neden olmaktadır. Tekelci aşamada toplumda gide- rek belirginleşen saflaşmada öğrenci gençlik, işçi sınıfının yanında yerini almaktadır.

Tarımda kapitalist üretim ilişkilerinin yaygınlaşması ve ma- kine kullanımının artması, küçük mülk sahibi köylülüğü hızla yok- sullaştırıyor ve güçlenen tekelcilik, emekçi köylü gençliğin kapitalizme tepki duymasına, proletarya ideallerine yönelmesine yol açıyor. Topraktan koparılan köylü gençliğin bir bölümü pro- letaryanın saflarına katılırken, işsiz kalan ve böylece yoksulluk içine itilen kesimi ise bu durumun kaynağı olan tekelci kapita- lizme ve gerici egemen güçlere karşı cephe almaktadır.

Kendi sömürü düzeninin devamı için baskı ve gericiliğe ba- şvurmaktan başka yol bulamayan sömürücü sınıflar, gençliğe açlık, yoksulluk ve zulümden başka bir gelecek hazırlamıyorlar. Bu nesnel gerçekliği günlük yaşamında hisseden gençlik, tüm top- lumu sömürü düzeninden kurtarmayı ve yeni bir dünya kurmayı tarihsel görev olarak üstlenmiş olan proletarya ile çıkar birliği için- dedir. Bu çıkar birliği proletaryaya; tüm gençlik kesimlerini birle- ştirme, örgütleme ve mücadelesine yön verme görevini yüklemektedir. İşçi, köylü ve öğrenci gençliğin baskı ve sömürü- nün kaynağı olan kapitalizme ve emperyalizme karşı bir bütün olarak kazanılması gereği bu objektif nedenlerden doğmuştur.

Bilimsel sosyalist hareket ve gençlik

Sınıfsız, sömürsüz yeni bir dünya için mücadele eden pro- letaryanın öncüleri bilimsel-sosyalistler, mücadelenin başından beri gençliğe özel bir önem vermişlerdir. Proletarya ile burjuvazi arasındaki mücadelenin sonucu; gençlik, özellikle işçi gençlik ta- rafından belirlenecektir. Bu nedenle geleceği kazanmak, tüm emekçi sınıf ve tabakaların mutlu geleceğini kurmak isteyen pro- letarya ve onun öncüleri gençliği kazanmak zorundadır. Kendi sö- mürü düzenlerini sürdürmek amacıyla gençliğe “ilgi” gösteren gençliğin sahte dostlarına karşılık işçi sınıfının öncüleri gençliğe mutlu bir geleceği kendi elleriyle kurmanın yollarını gösterir.

Sömürü düzeniyle uzlaşmaz çelişkileri olan ve bu düzenin yıkılmasında çıkarı bulunan tüm toplum kesimlerinin öncüsü olan bilimsel-sosyalistler, gençliğin içinde bulunduğu koşulları ve yap-

ısal özelliklerini büyük bir dikkatle inceleyerek, gençliği kazanmanın yol ve yöntemleri araştırmış, bulmuşlardır. Kapitalizme ve emperyalizme karşı mücadelede gençler, proletarya partisi tarafından yarının savaşçıları olarak yetiştirilir. Bilimsel-sosyalistler, burjuvazinin aldatıcı, sahte vaatlerine karşılık, gençliğin tüm sorunlarına eğilerek onları çözme doğrultusunda gerçek bir çaba gösterir. Gençliği sınıfsal konumlarından koparmadan, ama yapısal özelliklerinden ötürü ayrı bir kategori olarak ele alan proletaryanın öncüleri sömürü düzeninden kaynaklanan sorunların çözümünü toplumsal kurtuluş mücadelesinin geliştirilmesi doğrultusuna yönlendirir. Gençliğin yapısal özelliklerinin sınıf mücadelesinde olumlu yönde değerlendirilmesi proletaryanın burjuvaziye karşı zaferini güvence altına alır.

Kapitalist toplumun tüm sınıflarıyla birlikte gençliği de en iyi biçimde tahlil eden dünya komünist hareketinin önderi Lenin, gençliğe büyük bir cesaret ve açık yüreklilikle yaklaşır ve geleceğin sahiplerinin nasıl kazanılacağına yol ve yöntemlerini geliştirir. Lenin'in temel taşlarını ortaya koyduğu gençliği kazanmanın yol ve yöntemleri sayesinde gençliğin cesaret, fedakârlık, dayanıklılık ve ataklık gibi yapısal özellikleri sınıf mücadelesi içinde proletaryanın saflarında büyük bir güce dönüşür. Çarlığın tasfiyesi ve sömürü düzeninin ortadan kaldırılması mücadelesinde gençliğin kazanılmasına büyük önem veren Lenin, bunun önemini Engels'in şu sözleriyle açıklar: "Biz geleceğin partisiyiz Gelecek ise gençliğindir. Biz bir yenilikçiler partisiyiz, yenilikçileri büyük Bir istekle izleyen de her zaman gençliktir. Biz parti olarak, eski çürümüşlüğe karşı özveri isteyen bir mücadeleyi yürütüyoruz, özveri isteyen bir mücadeleyi yüklenmede ise gençlik her zaman önde gelir."

Lenin'in temel taşlarını döşediği gençlik örgütlenmesinin modeli, dünya ve Türkiye bilimsel sosyalist hareketine bu konuda esin kaynağı olmuştur. Lenin'in mirasını yaşatan bilimsel sosyalistler tek tek ülkelerin zengin deneylerinden faydalanarak bu mirası geliştirmiş, gençliğin kazanılması yolunda büyük mesafeler almıştır.

Türkiye’de gençlik mücadelesi

Türkiye gençlik mücadelesini bütün yönleriyle bir tek broşürde ele almak olanaklı değil. O nedenle bu küçük broşürde, Türkiye gençliğinin vermiş olduğu mücadeleyi belli evreleriyle özetlemek, yarın neler yapacağımızı tartışırken, dün neler yaptığımıza kısaca bir göz atmak ve mücadelemizin gündemini genel hatlarıyla belirlemekle yetinmek zorundayız.

Bir ülkenin gençlik mücadelesi, ülkenin toplumsal ilerleme süreciyle bir bütünlük içinde gelişir. Türkiye gençliğinin mücadelesi Türkiye Cumhuriyeti’nin doğuşundan önceki toplumsal süreçlerde de var olmuştur. Ancak bir bu çalışmamızda, TC’nin kuruluşundan sonraki gençlik mücadelesini ele alacağız. Bize en gerekli olan dönem, o da bu dönemdir. Çünkü biz, kapitalizm döneminde gençliğin göstermiş olduğu değişim ve gelişmeleri değerlendirek gençliğin eğilimlerini ve hedeflerini belirlemek zorundayız.

Türkiye Cumhuriyeti, çökmekte olan Osmanlı İmparatorluğunun topraklarını paylaşmak üzere Türkiye’yi işgal eden emperyalist güçlere karşı verilen burjuva ulusal kurtuluş savaşının kazanılması sonucu, despotik Osmanlı devletinin yıkıntıları üzerine kurulmuştur. Burjuva ulusal kurtuluş savaşı süreci, sonraki dönemin gençliğinin şekillenmesinde önemli bir etkiye sahip oldu. Ulusal kurtuluşa ve yeni Türk devletinin kuruluşuna önderlik eden burjuvazi, gençliğin örgütlenmesi ve yönlendirilmesi konusunda da önemli bir etkiye sahip oldu. Bu tarihi süreçte, genç Türk burjuvazisi, Mustafa Kemal’in, Gençliğe Söylevinde de görüldüğü gibi, gençliği, şovenizm düzeyine ulaştırdığı milliyetçi bir ideolojik temelde yetiştirip, etkilemeye çalışmıştır. Anti-emperyalizm, şovenizm boyutlarına varan milliyetçiliğin kalkış noktası olmuştur.

Ulusal kurtuluş savaşının moral etkilerinin giderek kaybolmasına paralel olarak Türk burjuvazisi, gençliğin eyleminden, mücadelesinden, ruhundan anti-emperyalist yönleri silmeye ve onu sadece şovenist, gerici ideoloji ile donatarak yetiştirmeye çalıştı.

Bu politika ulusal bağımsızlığını kazanmış, ulusal pazarına sahip çıkmış burjuvazinin, gelişmek için emperyalist sermayeye mutlaka gereksinme duyacağını bilmesi, emperyalizmle mali ve ekonomik bağlar kurma zorunluluğunu anlaması ve Kürdistan’ı

ilhak etmesi süreciyle uyumlu bir politikaydı. Türk burjuvazisi, Osmanlı devletinin yıkıntıları üzerinde kendi ulusal devletine bir kez sahip olduktan sonra anti-emperyalizmi unutmak ve unutturmak gerektiğini zaten biliyordu; öyle yaptı.

Gençliği, gerici şoven bir ideolojiyle donatan burjuvazi, tek partili dönemde CHP iktidarı aracılığıyla gençliği örgütlemiş, etkilemiş ve onu militanca kullanmıştır. Bu dönemde gerici CHP iktidar, şovenizmin ve anti-komünizmin güçlü etkisi altında kalan gençliği, ilerici-devrimci güçlerin üzerine saldırtmış, gençliği vurucu güç olarak kullanmıştır. O dönemin gençliği, dünyada esen faşizmin etkisi ve Alman faşizmiyle işbirliği içindeki CHP iktidarının yönlendirmesiyle birçok ilerici, devrimci yayın ve kitap-evini tahrip etmiş, TAN dergisinin bürosunu yakıp yıkmıştır. Bu durum 1950'li yıllara kadar devam etmiştir.

1950'li yıllar, Türkiye kapitalizminin gelişimi açısından kilometre taşlarından biri olmuştur. Özellikle II. Dünya savaşı yıllarında belli bir sermaye gücüne kavuşan Türk burjuvazisi, savaş sonrasında daha da gelişebilmek için emperyalist sermayeye şiddetle ihtiyaç duymaya başladı. Bu çerçevede, Türk burjuvazisi 1950'den itibaren emperyalist sermaye ile daha açıktan, daha doğrudan ve daha yoğun bir ilişki içine girmeye başladı. Türkiye'nin emperyalizme bağımlı kılınma süreci hızlandı, ekonomik bağımlılık, siyasi ve askeri bağımlılıkla beraber yürümeye başladı.

Ama bu süreç, Türk burjuvazisi arasında farklılaşmalara da yol açıyordu. Emperyalist sermaye, Türkiye'ye yoğun girişiyle birlikte Türk sermayesini kendi egemenliği ve denetimi altına almaya, bu alana çekemediği kesimleri de tasfiye etmeye başladı. Emperyalist mali sermaye ile işbirliği ve tasfiye süreci; birlikte yürüyordu.

Türk sermaye sınıfı içinde, çıkar çelişkilerinin bu derece ortaya çıkıp derinleşmesi süreci, gençliği de etkisi altına almaya başlamıştı; gençlik arasında, çok partili döneme geçişe uygun olarak çok farklı yönelimler doğuyor, partilerin gençlik kolları biçiminde örgütlenen gençlik, burjuvazinin farklı siyasi eğilimlerine göre bölünüyordu. Söz konusu dönemde, ilerici, devrimci gençliğin örgütlenmesi, yoğun baskı ve komünist örgütlenmenin dağılmış olması nedeniyle Türkiye gençliğinin genel eğilimini belirleyici bir etkiye sahip olamıyor, son derece cılız kalıyordu.

Türkiye'ye giren emperyalist sermayenin, Türkiye pazarını kontrol ve egemenlik altına almak için uyguladığı damping politikası sonucu, emperyalist sermayeyle işbirliğine giremeyen ve böylece iflas etme durumuyla karşı karşıya kalan burjuvazinin bir kesimi, yeniden sarıldığı “bağımsızlık” kavramı etrafında gençliği toparlamaya başladı. Ulusal özellikler taşıyan bu sermaye kesimi, “bağımsızlık” kavramını yeniden gençlik saflarında yaygınlaştırarak, kendi konumunu güçlendirmeye çalışıyordu. Gençlik, “bağımsızlık” kavramı etrafında ulusal burjuvazinin denetiminde DP iktidarına karşı mücadele platformuna çekildi.

Özellikle bu yıllarda, DP iktidarına karşı gençlik eylemleri etkili olmaya başlamıştı. Burjuvazinin bir kesiminin desteğindeki gençlik eylemleri, 1960'da ordunun yapacağı darbeye önemli bir destek, ortamın oluşmasında önemli bir etken durumuna geldi. Dönemin geçerli sloganı “Ordu Gençlik El Ele” biçimindeydi. “Ulusal bağımsızlığı” hedef olarak önüne koyan gençlik, Kemalist ideolojisinin etkisiyle “ilerici subayların Türkiye'yi geliştirip bağımsız kılacağı inancını taşıyordu. Kemalist ideolojinin yarattığı bu yanılsama 60'lı yıllar boyunca varlığını sürdürdü.

27 Mayıs 1960 askeri darbesinden sonra, ülkenin genel siyasi ortamında kimi demokratikleştirmeler gerçekleştirildiyse de, gençlik, ulusal bağımsızlık için hiçbir köklü değişimin yapılmadığını, burjuvazinin bağımsızlık diye bir sorunu kalmadığını, gençliği ülkenin bağımsızlığı için değil, kendi çıkarları için kullandığını görmeye başladı.

1960'lı yıllar, genel olarak dünyada klasik sömürgeciliğin çöktüğü ve yeni sömürgeciliğin emperyalizm tarafından bir sisteme dönüştürüldüğü yıllar olmuştur. Bu yıllarda emperyalizm; mali, ekonomik, diplomatik bağımlılığın çeşitli biçimlerini farklı düzeylerde gerçekleştirerek; bağımlılık, yarı-bağımlılık ilişkilerini geliştirdi. Klasik sömürgeciliğin yerini alan bu ilişkiler

Kapitalizm yoluna geç giren birçok ülkede belirginleşmeye başladı. Siyasal bağımsızlığını kazanmış, fakat kapitalist sistem dışına çıkamamış eski klasik sömürgelerin gelişme yolları şimdi bu ilişkiler tarafından tıkanıyordu. Toplumsal gelişmenin önündeki bu engel çok zaman geçmeden kendi karşıt güçlerini de yarattı.

Bu karşıt güçlerin başında öğrenci gençlik vardı. Aydın olma özelliğinden ileri gelen bir öngörüyle toplumsal gelişmenin önündeki emperyalizm engelini gören gençlik, dünya çapında bir eylemliliğe girişti. Cesaret, ataklık ve özveri gibi özellikleri, gençlik hareketini bir isyan düzeyine yükseltti. “68 Gençliği” adıyla anılan bu kuşak, hemen hemen tüm kapitalist dünyada eyleme geçmiş, döneme damgasını vurmuştur. Emperyalist sistemin metropollelerinde geniş kitle hareketleri olarak ortaya çıkan gençlik eylemleri, yeni sömürge ülkelerde, özellikle Latin Amerika ülkelerinde, giderek gerilla hareketine dönüşmüştür. Bununla birlikte, tüm bu hareketlerin ortak noktası, hepsinin güçlü bir anti-emperyalist öz taşımalarıydı.

Genel olarak dünyada ve ülkemiz özgülünde yaşanan nesnel gelişmeler, Türkiye gençliğini de yeni bir mücadele evresine sokmuş, 1960’lı yıllarda, zaten daha önce belli birikimleri de olan anti-emperyalizm, bir düşünce akımına dönüşerek, ilerici, devrimci eylemlerin gerçekleştirilmesini sağlamış, giderek gençlik kendisini burjuvazinin ideolojik politik yönlendiriciliğinden kurtarma sürecine girmiştir. Bu yıllarda burjuvazinin gençlik üzerindeki ideolojik etkinliği kırılmış, fakat tamamen yok edilememiştir. Ama artık burjuvazi gençliği ideolojik-politik olarak yönetme yeteneğini yitirmiş; gençliği, polis copu, jandarma dipçiği ve zindanlarda yönetme konumuna düşmüştür.

1960’lı yıllar, Türk gençliğinin yeni bir evreye geçtiği yıllar olduğu gibi, aynı zamanda Kürt gençliğinin de ulusal duygularının geliştiği, ulusal bilinç doğrultusunda örgütlenmeye başladığı yıllar olmuştur. Türk burjuvazisinin yıllardır kemikleşmiş olduğu şovenizm, Kürt gençliğinin ayrı bir örgütlenmeye gitmelerine zemin oluşturmuştur. Türk gençliği anti-emperyalist devrimci bir çizgiye doğru gelişim gösterirken, henüz kendisini ezen ulus şovenizminin etkisinden tam olarak kurtaramamıştı. Bu durum, Kürt gençliğinin Doğu Devrimci Kültür Ocakları (DDKO) adı altında ayrı bir örgütlenmeye gitme nedenlerinden biri olmuştur. Türkiye’de kurulmuş olan gençlik örgütlerinin hiçbirisi yılların sorunu olan Kürt sorununu mücadele gündemine almamıştır. Bunda, Kemalizm’in etkilerinin yanında, yıllarca Kürt sorununun adını bile söylemekten kaçınan reformistlerin de rolü vardır. Ulusal sorunu gençliğin çözmesi gibi bir görev gençlik örgütlerinden beklene-

mez elbette. Ancak, toplumun önemli ve en dinamik kesimi olan gençliğin, özellikle de devrimci gençliğin ezilen Kürt ulusunun sorununu görmezlikten gelmesi de savunulamaz.

Türk devrimci gençliğinin Kürt sorununa bu denli kapalı kalması, Kürt gençliğinin ulusal temelde bir gençlik örgütlenmesine gitmesini kaçınılmaz kılmıştır. Bunun için DDKO'nun doğuşuna neden oluşturan gelişmeleri görmeden, Kürt ilerici devrimci gençliğini DDKO'yu kurduğu için milliyetçilikle suçlamak doğru değildir. Mevcut koşullarda gençlik de dahil ayrı kitle örgütleri oluşturmanın gençliğin mücadelesine zararlı olacağı açıktır. Ama böyle bir yanlışa düşmeyi engellemenin yolu, bu olumsuzluklara temel oluşturan şovenizmin tüm etkilerinin ortadan kaldırılmasından geçer. Türk ve Kürt gençliğinin birleşik mücadelesinin örgütlenmesi için Kürt sorununun Türk gençliğinin de bir sorunu olduğu bilinci kökleşmelidir.

Kuşkusuz Türk gençliği, önemli ölçüde hem şovenizmin etkilerini atma, hem de anti-empyralist konumlardan daha ileri, devrimci düşünsel ve eylemsel aşamaya geçme sürecini çoktandır yaşamaktadır. Türkiye devrimci gençliğinin ölümsüz lideri DENİZ GEZMİŞ'in idam sehvası önünde haykırdığı şiarlar, Türkiye gençliğinin şovenizmi aşma ve işçi sınıfının devrimci bilimi doğrultusunda bir mücadele aşamasına geçmesinin önemli bir düzeyini vurgulamaktadır. Türkiye gençliği bu alanda önemli mesafeler katetmiştir.

Türkiye gençliğinin geçirdiği evreler ve geldiği bugünkü aşamada ortaya çıkan mücadele grafiğine bakıldığı zaman, gençliğin bugün içine girilen döneme uygun, ağır fakat istikrarlı sınıf mücadelesine denk bir tempo ile yeni mücadele yöntemleri geliştirdiği rahatlıkla görülür. Türkiye gençliğinin bugün gelmiş olduğu düzeyi daha net biçimde görebilmek için gençlik mücadelesinin geçirmiş olduğu evreleri kısaca açıklayalım.

A) 1965-1971 Dönemi

Daha önce de değindiğimiz gibi, 40'lı yıllarda ilerici kurullara saldıracak düzeyde gerici siyasi iktidarın etkisinde bulunan gençlik, DP iktidarının son dönemlerinde" bu etkiyi kırmaya ve bir daha onun etkisine girmemek üzere yollarını ayırmaya başladı.

Daha sonraları DEV-GENÇ'e dönüşecek olan gençlik örgütlenmesinin ilk toplantıları işte bu yıllarda, DP iktidarına karşı mücadele eden Fikir Kulüpleri biçiminde ortaya çıkmaya başladı, il önce Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesinde kurulan Fikir Kulübü giderek diğer fakültelerde de ortaya çıkmaya başladı. Böylece, Türkiye'de ilk ciddi gençlik örgütlenmesi öğrenci gençlik içerisinden çıkmış oluyordu.

DP iktidarının baskı ve zulmüne karşı mücadele amacıyla kurulan ilk Fikir Kulüpleri, 1965'lerde Fikir Kulüpleri Federasyonu adı altında toplandı. Fikir Kulüplerinin bir çatı altında toplanmasında gericiilerin saldırıları önemli bir rol oynadı denebilir. Çünkü federasyonlaşma düşüncesi, ancak gericiilerin fiili saldırıları ortaya çıkmaya başladıktan sonra belirdi.

Fikir Kulüpleri Federasyonu, daha önce dernekleri tek tek etkisi altına almaya başlayan TİP'in etkisi altına girmede gecikmedi. Bunun yanı sıra, eylem planında, daha kuruluşunun başında anti-emperyalist rengini belli etmeye başladı. TİP yönetiminin frenleyici etkisine rağmen cılız da olsa anti-emperyalist hareketler gençlik arasında bu dönemde başladı.

Gençliğin cesaret, ataklık ve duyarlılık gibi temel yapısal özelliklerine ayak uyduramayan TİP yönetimi, frenleyici etkisinin ters tepkisini görmekte gecikmedi. Yönetimde tekrar etkinliğini kurmasına rağmen, tabanda ve eylemlerin gerçek önderleri arasında hızla bir prestij ve etki kaybına uğradı. İstanbul'da en güçlü anti-emperyalist eylemler Devrimci Öğrenci Birliği(DÖB)'nin öncülüğünde yürütülmeye başlandı. Bu arada FKF'ye bağlı militan gençler, örgütlerinin merkezine rağmen bu eylemlere katılıyor, aktif çaba harcıyorlardı. DÖB ve FKF'nin bazı militanları, İstanbul'da 6.Filo'nun askerlerini denize dökerken, Tıp'in barikatlarını da aşmak zorunda kaldılar.

Proletarya partisinin ideolojik yönlendiriciliğinden teorik ve deney birikiminden yoksun gençlik, kendi yolunu el yordamıyla bulma çabası içindeyken, kendini "sosyalist devrim mi demokratik devrim mi" tartışmaları içinde buldu. Bir ülkenin devrimci hareketi açısından büyük önem taşıyan bu tür soruların cevabını öğrenci gençlik kendisi bulmak zorunda kalıyordu. Kısacası gençlik, kendisine ideolojik politik rehberlik edecek, yolunu açık aydınlatacak bir proletarya partisinin yokluğunu derin bir biçimde

hissediyordu. Sorunlar ve sorunlara çözüm arayışları ön bir teorik birikimden yoksun gençliği, büyük bir susamışlıkla okumaya araştırmaya itiyordu. Bu dönem, Marksist klasiklerin Türkçeye en çok çevrildiği ve okunduğu dönem oldu.

Gençlik hareketinin önünde bir engel olmaya başlayan TİP, çok geçmeden FKF içindeki etkisini büyük ölçüde yitirdi. Ocak 1969'da yapılan FKF 3. Kurultayı'nda, MYK'nın önemli bir bölümü devrimci gençlerin eline geçti. Bununla birlikte TİP, bazı şubelerde ve İstanbul'da yönetimi elinde tutmaya devam ediyordu. Devrimci öğrenciler bu etkiyi tamamen kırmak için ideolojik mücadeleden yanı sıra anti-emperyalist eylemleri arttırma taktiğine başvuruyorlardı. Bu tarihte, ABD Büyük Elçisi olarak atanan Commer'in arabasının DÖB'lü gençlik tarafından yakılması ve FKF merkezinin bunu desteklemesi, anti-emperyalist mücadeleye yeni bir boyut kazandırdı. Yine bu dönemde, FKF ilk olarak Ödemiş ve Akhisar tütün mitinglerinde yer alarak, grev ziyaretlerinde bulunarak, İstanbul ve İzmir'de 6. Filoya karşı direnerek, denebilir ki bundan sonraki eylem çizgisinin doğrultusunu belirtiyordu.

1969 yılının en büyük öğrenci hareketleri Haziran ayında meydana geldi. Öğrenci gençliğin, görevden alınan öğretim üyelerini desteklemek amacıyla başlattığı eylem kısa sürede Ankara, İzmir, Erzurum ve Eskişehir'e yayıldı. Polis, okul ve yurtları işgal eden öğrencilere saldırdı. Polisin saldırısı öğrencilerin hareketini daha da sertleştirip yaygınlaştırdı. Hükümet üniversiteye polisi soktu. Öğrenciler buna karşı direndi ve eylemlerini yurt çapında yaygınlaştırdılar. Ankara'da öğrenciler bir fakültede forum yaptıkları sonra yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş sırasında bağımsızlık andı içilerek bir Amerikan arabası yakıldı ve Amerikan İkmal Karargâhı Tuslog'u bastılar. Bu dönemde FKF Merkez yürütme kurulu, akademik nedenlerle başlayan her kıpırdanışın içinde yer alıp geliştirerek, ona politik bir nitelik kazandırılacağı kararı alıyordu. Bütün bu hareketlilik içinde DÖB ve FKF'li gençlik liderleri eylem birliği yaparak TİP'i, FKF yönetiminden tamamen uzaklaştırdılar.

Nihayet, 1969 Ekim ayında yapılan 4. Kurultay ile FKF isim değiştirerek Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu, kısa adıyla DEV-GENÇ adım aldı. Tüm bu dönemde, işçi sınıfı hareketi içinde büyük bir grev ve fabrikaları işgal hareketi yaşanmaktaydı.

İstanbul'da Demir Döküm işçileri fabrikayı işgal ederek polisle çatışmış, 4600 Ereğli Demir Çelik işçisi, sendikalarının karşı ko-yuşuna rağmen greve çıkmışlardı. Daha birçok fabrikada süren grev hareketi arasında o dönemin en şiddetli işçi çatışması GAMAK Elektrik Motorları Fabrikası'nda meydana geldi. İşten atılan arkadaşlarını desteklemek için fabrikanın önünde toplanan 500 işçiye polis saldırdı. İşçiler saldırıya taş, sopa ve demir çu-buklar kullanarak karşılık verdiler. Büyük bir çatışma oldu. Çatışmada Şerif Aygün adlı bir işçi polisin kurşunuyla öldürülürken onlarca işçi yaralandı.

Bütün bu grev, işgal ve polisle çatışma eylemlerini devrimci öğrenci gençlik, çeşitli biçimlerde destekliyordu. GAMAK olay-larından soma İstanbul'un tüm fakültelerinde boykota gidildi. Öğrenciler, en aktif biçimde işçileri destekliyorlardı.

Bu arada, işçi sınıfındaki hareketlenme, köylülüğe de sıçra-maya başladı. Silivri'de, köylüler, ağalara ait 1000 dönüm toprağı işgal edip sürmüşlerdi. Burdur'da pancar üreticileri, protesto ey-lemine başlamışlardı. Malatya'da, DEV-GENÇ'in düzenlediğı an-ti-emperyalist bir miting yapıldı. Böylece, 1969 sonlarına kadar hemen hemen sadece öğrencilerden oluşan gençlik hareketi içine, işçi ve köylü gençlik de katılmaya başladı. Bundan sonra DEV-GENÇ, artık sadece öğrenci gençliğin örgütü olmaktan çıkıyor, emekçi halkın diğer kesimlerinin gençliğini kapsayacak şekilde yaygınlaşıyordu.

1970 yılının yaz ayları, kırsal kesimde köylü hareketinin yük-seldiğı aylar oldu. Karadeniz bölgesinin çeşitli il ve ilçelerinde fındık mitingleri, Mersin, Turhal, Çarşamba, Çorum da işsizliğı, pahalılığı ve zamları protesto mitingleri, Salihli'de üzüm ve pamuk üreticilerinin Gaziantep'te üzüm ve fıstık üreticilerinin mi-tingleri yapıldı. Haşhaş ekiminin yasaklanması dolayısıyla zarar gören üreticiler, Çorum, Merzifon ve Çivril'de miting düzenledi-ler. DEV-GENÇ, bu mitinglerin çoğunu ya kendi düzenledi veya aktif olarak destekledi. Böylece, devrimci gençliğin hareketi hızlı bir şekilde kırsal kesimlere yayıldı. Köylü gençlik, gençlik hare-ketinin içinde yer almaya başladı.

Sadece öğrenci gençlik ve onun sorunlarıyla değil, halkın so-runları ve siyasal özgürlükleri için savaşmayı, emperyalizme karşı mücadele etmeyi eylem çizgisi haline getiren DEV-GENÇ, kısa

sürede büyük bir saygınlık kazandı. Nesnel ortam da aslında böyle bir gelişmeye uygun zeminleri hazırlamıştı. Toplumdaki çelişkiler giderek artmış ve toplum bir hareketlenme içine girmişti. Grev hareketleri direnişe dönüşüyor, köylülerin toprak istemleri işgalle sonuçlanıyor, hayat pahalılığı, zamlar ve ürün Hatlarının düşüklüğünden dolayı kırsal kesim hareketleniyordu. Öğrenci gençlik, zaten daha önceden bir hareketliliği yaşıyordu. Bu nesnel ortam, toplumda ve gençlik alanında varolan örgütsel boşluğu doldurmak üzere FKF, daha sonra DEV-GENÇ’i kendine çekiyordu. Bu kendine çekiş DEV-GENÇ’i her alana koşmaya, her boşluğu doldurmaya, dolayısıyla gereğinden fazla yayılıp genişlemeye zorluyordu. Kendini bir parti gibi görmemeye özen gösteren DEV-GENÇ, halk nezdinde bir parti itibarı kazanmıştı.

Önce üniversite gençliği arasında ve ağırlıklı olarak akademik mücadele şeklinde beliren hareket, giderek gençliğin diğer kesimlerine yayıldı ve anti-emperyalist tonu çok ağır basan bir gençlik hareketine dönüştü. DEV-GENÇ’in doğrudan düzenlediği eylemlerin en şiddetli olanları anti-emperyalist karakterli eylemlerdi. Yine aynı dönemdeki DÖB’ün eylemleri de aynı içeriği taşıdı. Commer olayı, 6. Filo askerlerinin denize dökülmesi, Tuslog baskını ve her yıl düzenlenmesi gelenek haline gelen 29 Nisan yürüyüşlerini belli başlı eylemler olarak saymak mümkün. Anti-emperyalizm içeriğinin çok ağır basmasının başlıca nedenini gençlik üzerindeki Kemalizm’in etkisi olarak değerlendirmek yanlış olmayacak. El yordamıyla yolunu bulmaya çalışan devrimci gençlik, proletarya ideolojisini savunduğunu açıkça belirtmesine rağmen, Kemalist etkiyi her zaman görmek mümkün. Nitekim hareketin kırsal alana yayıldığı ve devrimci gençliği kendine çekmeye başladığı dönemde, DEV-GENÇ’in şehirde düzenlediği ilk eylem “Mustafa Kemal Yürüyüşü” oldu. Hemen arkasından Yerli Mallan Haftası düzenlendi. Buna karşılık, eylemlerde sosyalizm vurgusu çok azdı.

İşçi-köylü hareketi içine girerek bu hareketleri etkilemeye çalışan gençlik de, bu hareketlerden etkilendi. Devrimde öncülük gibi temel sorunları tartışan ve çözüm bulmaya çalışan gençlik, 15-16 Haziran işçi direnişinden büyük ölçüde etkilendi. Proletarya partisinin ideolojik rehberliğinden ve teorik bir ön birikimden yoksun devrimci gençlik üzerinde bu eylemlerin olumlu etkisi oldu.

Kemalizm ve yeni filizlenmeye başlayan Maoculuğun ideolojik etkileri görülmesine rağmen, proletarya davasına ve Marksizm-Leninizme olan içten bağlılık, devrimci gençlik önderlerinin Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelere sıcak bakmalarını sağladı.

12 Mart faşizmi, 1971 başlarında önderlerinin çoğunun, siyasal mücadele alanına kayması nedeniyle eski fonksiyonlarından gittikçe uzaklaşan DEV-GENÇ'i dağıttı. Böylece gençlik hareketi tarihinde bir dönem kapanmış oldu.

B) 1973-1980 Dönemi:

12 Mart faşizmi, hareketi sosyalizme bağlayan sağlam bir ideolojik-politik perspektiften ve Bolşevik bir partinin yönlendiriciliğinden yoksun gençlik örgütlerini dağıttı; hareketi kesintiye uğrattı. Ancak, 12 Mart faşizminden çıkışla birlikte, toplumdaki genel canlanmanın yanında-.gençlik ve özellikle üniversite gençliği toplumsal mücadeledeki yerini almaya başladı. Ağır baskı ve terörle gençlik hareketini kesintiye uğratan, örgütlerini dağıtan faşizm, gençliğin mücadele potansiyelini, devrimci enerjisini yok edememişti.

1973-74, dev öğrenci gösterilerinin başladığı yıllar oldu. on binlerce kişinin katıldığı yürüyüş ve mitingler yapıldı. Faşistler tarafından öldürülen devrimci gençlerin cenaze törenleri büyük anti-faşist gösterilere dönüştürüldü. Üniversite işgalleri tekrar başladı. Özerk ve demokratik üniversite mücadelesi boyutlandı. Öğrenci dernekleri yaygın bir şekilde kuruldu. Kurulan öğrenci dernekleri ilk başlarda, sosyalist öğretinin en çok tartışıldığı, öğrenilmeye çalışıldığı yerler oldu. Dernek ve öğrenci yurtları yoğun seminer çalışmalarının ve ideolojik tartışmaların düzenlendiği yerler oldu. Bilgiye susamışlık her alanda kendini gösteriyordu. Hareket, liseli gençliği de kapsayacak şekilde genişledi. Liseli gençlik büyük bir heyecan ve enerjiyle mücadeleye atıldı.

Öğrenci gençlik, bu yıllarda sadece kendi sorunlarına sahip çıkmakla kalmadı, hükümetin, toplumun diğer kesimleri üzerinde estirdiği baskı ve teröre; sadece düzenin sonuçlarına değil, bizzat kendisine, kapitalist sömürü düzenine karşı tepki ve mücadelesini ortaya koydu. Viranşehir katliamına ve Kürt halkına yapılan zulme tepkiyle kendini ortaya koyan duyarlılık, Kahramanmaraş katliamına karşı gösterilen tepkiyle en üst boyutuna vardı. Öğrenci

gençlik, her fırsatta, geçmişte DEV-GENÇ'in yaptığı gibi, hükümete karşı siyasal mücadelede de etkinliğini gösterdi. Faşist saldırı ve katliamlara karşı kitlesel gösteriler düzenleyen öğrenci gençlik, polis-asker engellemesiyle karşılaştığında çoğu kez sokak çatışmalarına dönen mücadele örnekleri verdi. 74-76 yılları boyunca sokak çatışmalarına ve üniversite işgallerine sık sık tanık oldu.

Öğrenci gençliğin bu eylemliliğine karşı, egemen sınıflar kendi önlemlerini almakta gecikmediler. Daha önce besleyip eğittikleri faşistleri devrimci-ilerici öğrenci gençliğin üzerine saldırdılar. Sivil faşistler, polisin açık desteğini alarak, öğrencilerin can güvenliğini ve öğrenim özgürlüğünü tehdit etmeye başladılar. Başlarda öğrenci gençliğin devrimci liderlerine yönelik saldırılar giderek öğrenci kitlesine yönelmeye başladı. Okullar işgal edildi ve ilerici-devrimci öğrenciler okullara sokulmaz oldu. Öğrenci yurtları gece baskınlarıyla ele geçirildi ve birer silahlı eğitim kampına çevrildi. Devrimci öğrenci gençlik, savunma konumuna itildi. Bir yandan akademik-demokratik haklar ve halkın özgürlüğü için mücadele eden öğrenciler, diğer yandan öğrenim özgürlüğü ve can güvenliği için faşistlerle silahlı çatışmalara girmek zorunda kaldılar. Okul ve yurttaki faşist işgallerin kırılmaya çalışılması yoğun çatışmalara yol açtı.

Ne var ki, sınıf mücadelesinin sağlıklı zeminleri üzerine oturmaya başlayan gençlik hareketi, ideolojik-politik önderlikten yoksunluğun getirdiği hata ve zaafı yaşamaya başladı. Temeli, emek-sermaye çelişkisine dayanan bu çatışmada, hareketin sağlıklı gelişimine karşı, devlet ve toplum yönetmede on yılların deney ve birikimine sahip sermaye sınıfı, kendisini hedef olmaksızın çıkarıcı tedbirleri almaya başladı. Devrimci gençliğin, faşist çeteler ve polislerle yaptığı yoğun çatışmaların toz-dumanı içinde mücadelenin sınıf niteliği saptı. Tekellere ve onların hükümetine yönelmesi gereken hareket, sivil faşist çetelere yöneldi. Bu mücadele neredeyse ana amaç haline geldi. Bu çatışmanın, düzenin kendisini gençlik hareketinin hedefi olmaktan çıkardığını gören hükümet ve devlet güçleri, sivil faşistleri desteklemeye devam ettiler.

Bunun yanı sıra, çoğu kez, faşistlerle silahlı çatışmaya giren öğrenci gençliğin önderleri, giderek okulun kitlesinden kopular ve okulun ilerici kitlesi, aktif mücadeleden yavaş yavaş uzaklaşıp,

devrimci önderlerin yürüttüğü mücadeleyi seyreden birer seyirci konumuna düştü. Hareketin kitlesel niteliği kayboldu. Öğrenci sorunlarına, üniversitenin demokratikleştirilmesi mücadelesine gereken ilgi gösterilemedi. Sonuç olarak, ilerici-devrimci gençlik kitlesi mücadele sürecinden koptu ve devrimci gençlik önderlerinin tecrit durumu ortaya çıktı. Hareketi sosyalizme bağlayan bir perspektif eksikliği, gençlik hareketini üst düzeyde kendiliğindenleştirdi, hedefi ve amacı belirsiz bir duruma getirdi.

Toplumdaki siyasi kümelenmelerin bir yansıması olarak, öğrenci gençlik içinde de bölünmeler ortaya çıktı. Bu bölünmelere rağmen 1976-77 yıllarına kadar hareketin eylemde birliği sağlanabiliyordu. Söz konusu yıllara kadarki süreçte birçok gösteri, polisle çatışma, üniversite işgali, miting ve boykot gibi eylemler birlikte düzenlendi. İdeolojik farklılıklar nedeniyle ayrı dernekleşme ve örgütlenme yoluna gidilmekle birlikte hareketin pratik birliği gerçekleştirildi. Ancak, sözünü ettiğimiz tarihten itibaren örgütsel ve ideolojik ayrılıklar eylem birliğinin önüne engel olarak dikilmeye başladı. Birçok siyasi grup, başkalarıyla birlikte yürümekten, birlikte iş yapmaktan özenle kaçındı. Ayrılıklar çatışmalara kadar uzandı. Böylece, bir içine kapanma, kastlaşma süreci başladı.

Gençlik hareketinde işçi-köylü-emekçi gençliğin oldukça düşük bir etkinliğe ve örgütlülüğe sahip olması, hareketin yeterince istikrarlı ve kararlı olmasını engelledi. Bu süreç içerisinde gençlik hareketi denildiğinde, genel olarak öğrenci gençlik hareketi anlaşılıyordu ve bu anlaşılma nesnel gerçeği yansıtıyordu. İşçi-köylü-emekçi gençliğin ciddi bir örgütlenmesinden ve sendikalar dışındaki bir hareketinden söz etmek oldukça güçtü. İşçi ve çırak gençliği örgütlemek için yapılan girişimler etkili bir sonuç vermedi. Hâlbuki gençlik hareketinin istikrarı ve kararlılığı için işçi gençliğin işin içinde yer alması bir zorunluluktur. Bu zorunluluk başaramadı. Bu nedenle, öğrenci gençliğin hareketsizleştiği dönemlerde, bir gençlik hareketinden söz etmek mümkün olmadı.

Hareketin bir diğer önemli zaafı, işçi sınıfından gerekli desteği görememesidir. 16 Mart faşist katliamını protesto için 20 Mart 1978'de DİSK tarafından düzenlenen faşizme ihtar eylemini saymazsak, işçi sınıfının öğrenci gençliğe ciddi bir desteği görülümü-

yor. Hem sendikal alanda, hem de siyasal düzeyde reformizmin yoğun etkisi altında sınıf bilinci köreltilmiş işçi sınıfı, bu dönemde öğrencilere yönelik faşist katliamlara karşı tepkisiz kalmıştır. Oysa öğrenci gençlik, toplumun siyasal hakları karşısındaki tutumuyla işçi sınıfının desteğini fazlasıyla hak etmişti.

“Hükümet öğrenci gençliğe karşı asker yollarken, ilgisizce seyreden bir işçi, sosyalist adına layık değildin. Öğrenciler işçilerin yardımına geldiler; işçiler de öğrencilerin yardımına gelmelidir.” (Lenin) Lenin’in belirttiği durum ülkemizde ortaya çıktı. Hükümetin öğrenciler üzerinde sürdürdüğü baskıya işçiler çoğunlukla seyirci kalmışlardır. Zaten reformizm tarafından bilinci karartılmış, sendikalizmin yoğun etkisi altında bırakılmış işçi sınıfından, farklı bir davranışın ortaya çıkması oldukça güçtü.

Devrimci gençliğin bu iki dönemdeki mücadelesinde görülen ortak yanlardan en önemlisi, sadece kendi sorunları değil, halkın sorunlarına gösterilen ilgi ve sistemi her yönüyle sorgulayan mücadeledir. Oysa günümüzde, gençlik hareketinin bu yönüne bakarak onları boyundan büyük işlere kalkışmakla suçlayan eleştiriler yapılıyor. Devrimci gençliğin geçmiş deneylerinden bugün dersler çıkarmaya çalışanların bir kısmı,” bir daha nasıl yapmamalı?” sorusuna yanıt arıyor. Bu, iktidarı hedeflediğini söylemelerine rağmen, eli bir türlü iktidara uzanamayanların yapacağı iştir. Bilimsel sosyalistler ise, “bir daha nasıl yapmalı?” sorusuna yanıt arıyorlar. Çünkü öğrenci gençlik hareketinin zaafı, toplumun sorunlarına duyarlı olmasında ve tüm halkın siyaset özgürlüğü uğruna mücadele etmesinde değildir. Gerçekte bu yön, gençlik hareketinin övgüye en değer yanıdır.

“Geçen yılın deneyi öğrencilere bir ders kazandırdı: Yalnızca halkın, özellikle işçilerin desteğinin başarılarını güvenceleyebileceğini ve bu desteği sağlamak için, yalnızca eğitim (öğrenci) özgürlüğü mücadelesiyle yetinmemeleri, bütün halkın özgürlüğü için, siyasal özgürlük için savaşmaları gerektiğini kavradılar,” (Lenin)

Bu durumda eğer öğrenci gençliğe bir eleştiri yöneltilecekse bile, bu eleştiri öğrenci gençliğin bu yönde daha kararlı ve daha cesur davranmadığı için yapılabilir. Tersine bir durum, yani öğrenci gençliğin sadece kendi sorunlarıyla uğraşmasını sağlamak, burjuva liberallerin yıllarca yapmaya çalışıp başaramadığı bir şeyi

bizim gerçekleştirmemiz olur. Genel olarak gençlik hareketini, özel olarak öğrenci gençlik hareketini düzen sınırları içinde tutmak, akademik demokratik mücadeleyle sınırlamak sadece burjuvazinin işine yarar. Bu ise, bizim işimiz değildir. Biz, öğrencilerle iktidar arasındaki her çatışmadan siyasal eylem ve ajitasyonumuzu on kat artırmak için yararlanmaya çalışacağız. En ufak bir çatışmayı bu yönde değerlendirmeye, okulcu hareketi mümkün olduğunca yaymaya, siyasal gösterilere çevirmeye çalışacağız.

1973-80 dönemi, önceki dönemden farklı olarak, mücadelenin anti-emperyalist tonunun arka planlara geçtiği buna karşılık sınıf çelişkilerinden kaynaklanan ve siyasal iktidarı, sömürü düzeninin kendisini hedefleyen mücadelenin ön plana geçtiği dönem oldu. Salt emperyalizme karşı düzenlenen eylemler giderek azaldı, yerini iktidarı, faşistleri ve bir bütün olarak düzeni karşısına alan eylemlere bıraktı.

Sınıf çelişkilerinin gençlik hareketinde temel unsur olması, Kemalist ideolojinin gençlik üzerindeki etkisinin kırılmasına yol açtı. DEV-GENÇ döneminde görülen “Mustafa Kemal Yürüyüşü” vb. eylemler bu dönemde son buldu. Gençlik içinde hiç bir grup Kemalizmi olumlayan çağrışımlarda bulunmadı, bulunmaya cesaret edemedi; teoride Kemalizme duyulan yakınlık eylemde yaşama geçirilemedi. Bu durum, bir yerde, Türkiye nesnelliğini gençlik hareketini kendi etkisi altına almaya başladığının bir belirtisidir. Gençlik hareketinde Kemalist etkinin kırılması, bu hareketin daha sağlıklı gelişmesinin yolunu açtı.

12 Eylül ve Gençlik

12 Eylül faşizmi Türkiye’ye bir gecede gelmedi. Uzun ve planlı bir hazırlık döneminden soma, emperyalizm ve işbirlikçi tekelci sermaye, korkulu rüyalar görmelerine neden olan duruma son vermeye, bunun için Türkiye’yi karanlığa boğmaya karar verdikleri gün generaller harekete geçti. “Demokrasiyi kurtarmak için” anayasayı ortadan kaldırıp meclisi ilga eden 5 generalin ilk işi, işçi sınıfının grevlerine son vermek oldu. İşçi sınıfının sendikal ve siyasal örgütlenmelerinin birçoğunu dağıttılar. İşçi sınıfının tüm haklarını gasp ettiler. Yerli ve emperyalist sermayeye gerekli “huzur ve güven ortamı” için ne gereklyse yaşama geçirmekten

çekinmediler. Emperyalist ve işbirlikçi tekелci sermayeye korku dolu günler yaşatan devrimci dalğanın içinde gençlik hareketinin özel bir önemi vardır. Gençlik, işçi sınıfıyla birlikte toplumun en diri kesimi olarak, tekелci burjuvazinin. Tüm düşmanlığım kazanmıştı. Bu nedenle, 12 Eylül terörü, en acımasız biçimde, gençlik üzerinde estirildi. Cezaevleri, işkencehaneler, toplama kampına çevrilen okullar gençlerle dolduruldu. Yüzlerce genç işkencede veya sokakta kurşuna dizildi, onlarcası idam edildi.

Buna karşılık, 12 Eylül faşizmi toplumun diğer kesimlerinde olduğu gibi gençlik içinde de onu kazanacak, tarafına çekecek ve devrimci enerjisini ortadan kaldıracak iyileştirici önlemleri alamadı. Tersine, gençliğin sorunlarını daha da ağırlaştırdı, artırdı ve içinden çıkamayacakları bir duruma getirdi. 12 Eylül öncesinde var olan gençlik sorunlarına yenileri eklendi. Tekelci sermaye ve onun düzeni, gençlik sorunlarını çözme ve gençliği kazanma yeteneğinden yoksun olduğunu bir kez daha kanıtladı.

Kabaran devrimci dalgayı toplumun sorunlarını çözerек yatıştırılmak yerine, zor ve terör yoluyla bastırma yöntemini seçen tekелci egemenlik, varolan sorunların katmerleşmesine yol açtı. İşçi sınıfıyla birlikte kapitalist yapının bu bunalımından en çok etkilenen, bunalımın sonuçlarını yaşamında hisseden gençlik oldu. İşsizlik gençlik arasında yaygınlaştı. Toplam işsizlik içinde en yüksek oran, gençliğin payına düştü. Liseyi bitirip üniversiteye giremeyen ve sayıları yüz binleri bulan liseli gençler bunalıma itildiler. Üniversiteden mezun olup da iş bulamayan diplomalı işsizlerin oranı giderek arttı. Hak arama olanaklarının Generaller tarafından gasp edildiği bir ortamda, genç işçiler bedava denebilecek bir ücret karşılığı çalıştırıldılar. Küçük atölyelerde çalıştırılan genç kız ve erkek işçiler, asgari ücretle çalıştırılarak, ekonomik bakımdan sefalete mahkûm edildiler.

Her türlü sosyal faaliyetin yasaklandığı bir ortamda gençlik, kumar ve uyuşturucu kullanma alışkanlığına itildi; genç kızlar fuhuşa teşvik edildi. Kumar, uyuşturucu madde kullanma, fuhuş yapan genç kızların sayısındaki artış, bu dönemde en üst boyutlarına ulaştı. Tekelci basın-yayın ve devletin her türlü iletişim-propaganda araçları, gençliği bu yöne sevk etmek için, yoğun bir beyin yıkama kampanyası başlattı. Burjuva yargı değerleri gençliğe empoze edildi. Gençliğin ideolojik olarak kazanılması için

Kemalist ideolojiyi benimsetmeye çalıştılar. Burjuva yargı değerlerini sindiremeyen ve Kemalist ideolojiyi çekici bulmayan gençlere başka bir yol gösterildi: Dine sığınma. 12 Eylül, TC. tarihinde imam-hatip okullarının, Kuran kurslarının en çok yayıldığı dönem oldu. Devlet kendi eliyle bu tür kurumları yaygınlaştırmayı görev edindi. Gerici Arap sermayesiyle birlikte tarikatlar ve dini kurumlar finanse edildi, çekici hale getirilmeyi çalışıldı.

Kimlik bunalımına itilen gençler, dincilik ile serserilik ikilemi arasına sıkıştırıldılar. Dine yönelmeyen gençlerin bir kısmı kimlik arayışlarının sonucu olarak, sokak serseriliğine başladı. Emperyalist Avrupa’da görülen gençlik akımları Türkiye’ye taşındı. Sağlıklı yargı değerleri yıkılarak burjuva yaşam tarzına özendirilen genç kızlar kendilerini önce diskoteklerde, soma beyaz kadın tüccarlarının elinde buldular. Evden kaçış ve intihar genç kızlar arasında günlük olaya dönüştü.

Öğrenci gençliğin devrimci enerjisini bastırabilmek için 12 Eylül faşizmi, bir dizi önlem aldı. Öğrenciler bilimden koparıldı, okul-ders-sınav cenderesi arasında sıkıştırıldı. Toplumsal sorunlarla ilgilenmeyen, bireyciliği gelişmiş, apolitik uysal öğrenci tipini ortaya çıkarabilmek için ne gerekiyorsa fazlasıyla yaptılar. Okul ve yurtlan birer askeri kışla disiplinine soktular. YÖK sistemi ile üniversitenin kısmi özerkliğine bile tahammül edemediklerini gösterdiler ve üniversiteyi hükümet ile Cumhurbaşkanı’na bağımlı kıldılar. İlerici demokrat bilim adamlarını çeşitli yollarla okuldan uzaklaştırarak bilimle ilgisi olmayan insanları üniversitenin başına diktiler. Böylece, üniversiteye YÖK yasaının girmesiyle bilim dışarı atılmış oldu. Harçlar ve okula kayıt sırasında alınan para çok yüksele miktarlara yükselttiler emekçi halk gençliğinin yüksek okul yolu daha da kapatıldı. Sadece parasızlık nedeniyle binlerce öğrenci okulundan ayrılmak zorunda bırakıldı. Öğrenciye ucuz barınma sağlama amacıyla kurulan okul yurtlan bir ticaret ve kâr aracı haline getirildi.

Öğrenci gençliğin, 60’lı yıllarda ve 70’lerin başında büyük mücadeleler vererek ortadan kaldırdığı paralı yüksek öğrenim sistemi tekrar getirildi. Devlet Üniversitelerinin çeşitli yollarla dolaylı olarak paralı hale getirildiği yetmiyormuş gibi, burjuva gençlerin okuyabileceği özel üniversite de kuruldu. Öğrenim alanında en iyi hizmeti paralı özel üniversiteye kaydırarak, açıkça

sınıfsal ayrımı ve davranışı ortaya koydular: Bundan soma en iyi eğitim ve hizmet yüksek burjuvazinin gençlerine sunulacaktır. Devlet üniversitelerinde okuyan gençlik ise, bilimden habersiz, yetersiz ve yeteneksiz öğretim görevlilerinin eline bırakılacaktır. 12 Eylül faşizmi, sınıfsal yüzünü bundan daha iyi açığa vurmazdı.

Bütün bu baskı ve uygulamalara karşı gelmenin cezası okuldan atılmak ve sorguya çekilmektir. Öğrenciler, en basit ve sıradan hakları için imza toplamaya kalktıklarında ya mahkemeye verdiler ya da okuldan uzaklaştırıldılar. YÖK'ün 44. maddesine dayanarak binlerce öğrenci okuldan atıldı. Haklarını aramaya kalkışan binlerce öğrenci soruşturmayla uğradı, disiplin cezasına çarptırıldı, okuldan uzaklaştırıldı. Kafasını derslerin arasına sokan ve oradan çıkaramayan uysal, söz dinler, boyun eğer tek tip öğrenci kalıbı dışına çıkmaya teşebbüs edenler, anında en sert uygulamalarla karşı karşıya kaldılar. Kürt gençliği üzerinde faşizmin estirdiği terör çok daha yoğun oldu. Ekonomik-demokratik haklardan yoksunluğa, ulusal baskı ve kapitalist bunalımın bütün sonuçları eklendi. Kürt gençliği üzerinde baskı, koyu şovenizmle içerilmiş biçimde uygulandı. Faşizm bütün vahşetini, adı bile yasaklanmış ülkede gösterdi. Yüzlerce Kürt genci sorguda, işkencece, cezaevlerinde öldürüldü, sakat bırakıldı. Yüzlercesi dağlarda kurşunlandı. Kürt gençlerinin yoğun olarak tutulduğu Diyarbakır Cezaevi, akıl almayacak insanlık dışı işkencelerin deneme-uygulama merkezine dönüştürüldü.

Baskı ve terör gençliğin mücadelesini geçici bir süre için bastırabilirdi, mücadelenin ivmesini, en alt sınırına kadar geriletebilirdi. Örgütlerinin dağıtılmasıyla öndersiz ve dağınık duruma düşen gençlik, 12 Eylül'ün başlarında eski hareketli konumundan çok gerilere gitmek zorunda kaldı. Bununla birlikte, 12 Eylül faşizminin hiçbir sorunu çözememesi, tersine gençliğin sorunlarını daha da ağırlaştırması ve yemlerini eklemesi, gençlik içinde devrimci enerjinin daha fazla birikmesine yol açtı. Bu sıkıştırılmış ve dışı vurum yolları tıkanmış enerji, sistemin zayıf anının yakaladığında kabından dışarı taşacağını gösterdi.

İç ve dış birçok etkenin toplam etkisi sonucu geri çekilmek zorunda kalan 12 Eylül faşizminin generalleri, arkalarında kendilerini hiç aratmayacak olan ANAP iktidarını bıraktılar.

Bu süreçle birlikte gençlik, özellikle öğrenci gençlik sorunlarının çözümü doğrultusunda yeniden mücadeleye atıldı. İşçi sınıfında çeşitli eylem biçimleriyle kendini belli eden canlanma kısa süre içinde öğrenci gençliğe yansıdı. Dilekçe ve imza kampanyalarıyla başlayan hareket, her türlü baskı ve zora rağmen giderek genişledi. Öğrenci derneklerinin kurulmasına başlandı. Öğrenci dernekleri tekelci iktidarın en çok karşı durduğu olgu oldu. Buna rağmen, öğrenciler okuldan atılmayı, soruşturmayla uğramayı göze alarak öğrenci derneklerini kurmaya devam ettiler. Hükümet öğrenci dernekleriyle ilgili yasaı değiştirerek bu yolu tıkamaya kalkıştığında öğrencilerden en sert yanıtı aldı. Bu yanıt; öğrencilerin sokak eylemleri oldu. Bir anda eylemler başta İstanbul olmak üzere, Türkiye'nin birçok iline yayıldı. Polis saldırıları ve gözaltına almalar, tutuklamalar öğrenci gençliğe geri adım attıramadı. Sonunda hükümet çareyi yasa tasarısını geri çekmekte buldu. Böylece uzun bir aradan sonra ilk kez hükümet, öğrencilerin eylemleri sonucu bir yasa tasarısını geri çekmek zorunda kalıyordu.

Öğrenci Gençlik, haklarını arama mücadelesinde açlık grevleri dahil birçok eylem biçimini yaşama geçirdi; yeni eylem biçimleri bulmakta yeteneğini sergiledi. Bunun yanı sıra, öğrenci gençlik işçi sınıfıyla dayanışmasını ortaya koydu. Greve çıkan işçiler ziyaret edildi, maddi ve manevi yardımda bulunuldu. İşçilerle birlikte cezaevlerindeki devrimci tutsakların eylemlerine destek verildi. Böylece, öğrenci gençlik sadece kendi sorunlarına değil, toplumun diğer kesimlerinin sorunlarına da duyarlı olduğunu kanıtladı.

Ancak, bu süreç içerisinde ortaya çıkan mücadele hedefleri, hareketin amaçları bakımından henüz kendi dar çerçevesini kıramadığını gösteriyor. Gençlik hareketi, özellikle üniversiteler düzeyinde yaygınlık göstermesine rağmen, içerik yönünden aynı ölçüde bir derinlik kazanabilmiş değil. Şüphesiz bu gençlik hareketinin sosyalizm mücadelesine doğrudan bağlanması sonucu gerçekleşebilecektir. İstedığı kadar yaygınlık gösterebilir, gençlik hareketi sömür düzeninin kendisine yönelmedikçe, işçi sınıfının iktidar mücadelesine bağlanmadıkça kısır kalacak ve tıkanma durumuyla karşı karşıya gelecektir.

Bütün olumlu yönlerine rağmen, günümüzdeki gençlik hareketinde bazı nedenlerden dolayı çeşitli zaafların ortaya çıktığı gözlemlenebilmektedir. Bunların başında; geçmişin sorumluluğunu taşımaktan kaçan anlayışların gençlik saflarında yayılabilmesi geliyor. Yakın geçmişin mücadelesi içinde bazı gençlik önderlerinin sık sık “geçmişten gençlik sorumlu tutulmak isteniyor, geçmişin sorumlusu gençlik değildir” diyerek geçmiş mirasın sahiplenilemeyecek bir miras olduğunu dolaylı olarak kabul ettikleri görülmektedir. Oysa gençlik, geçmiş hareketinde utanç duyacak bir şey yapmamıştır. Gençler, burjuvazinin karşısında, geçmişteki hareketin tümüne sahip çıkmalı, utanılacak bir şey varsa, onun da faşizm ve tekelci burjuvaziye ait olduğunu vurgulayabilmelidir. Sosyalist gençler, geçmişe; burjuvazi karşısında “bu olup bitenlerin sorumlusu ben değilim” demek için değil, tersine nerede hata yaptığını görmek ve gelecekteki hareketinde aynı hatayı tekrarlamamak amacıyla ders çıkarmak için bakmalıdır.

Gençliğin Temel Örgütü Olarak Komsomol

Gençliği kazanmak, mücadelesini, burjuvaziyle sürdürülen sınıf mücadelesinde olumlu bir doğrultuda yönlendirmek gereğini bilen bilimsel sosyalistler, daha işin başında gençliğin örgütlenmesi sorunlarıyla karşı karşıya kaldılar. Çünkü, gençliğin taşıdığı mücadele potansiyeli ancak örgütlü bir ifadeye kavuşturulduğunda gerçek anlam ve etkisini bulurdu. Bu nedenle, gençlik hareketini örgütlemek, onun yapısal özelliklerini ve toplumdaki konumunu gözönüne alarak bilimsel sosyalist hareketin ona öncülüğünü sağlamak, can alıcı bir sorun olarak ortaya çıktı.

20. yüzyılın hemen başlarında gençlik, gün geçtikçe kapitalizme karşı tavrı alıyor, mücadeleye giriyordu. Onların somut talepleri uğruna tutarlı bir mücadele yürütmek ve bu mücadeleyi devrim mücadelesine bağlamak gerekiyordu. Gençliği, sömürü düzenine karşı doğru bir mücadele hattına çekebilmek için tam ve bütünlüklü bir dünya görüşüyle, Marksizm-Leninizmle eğitmek, onları sahte dostlarının tadı vaatlerinden korumak için ideolojik olarak silahlandırmak gerekiyordu. Öte yandan, geleceğin kurucusu olarak komünist parti, ihtiyacı olan genç savaşçıları gençliğin içinden bulup çıkarabilmek için gençliği örgütlemenin, ona yaklaşımın özel yol ve yöntemlerini bulup çıkarmanın zorunlulu-

ğuyla karşı karşıya kalıyordu. İnisiyatif ve yetenekleri gelişmiş, fedakâr ve atak genç savaşıçılar sınıf mücadelesi içinde komünist parti için temel ihtiyaç durumundadır. İşte bu gereksinimlerin karşılanması sürecinde gençlik örgütlenmesinin ilk temelleri ortaya çıkıyordu.

Bir sınıf olmamakla birlikte kendine özgü yapısal karakteristikleri olan gençlik, bir parti içinde örgütlenemezdi. Partiden örgütsel olarak bağımsız bir örgütlenmeye sahip olmaları gerekiyordu. II. enternasyonal oportünistlerinin gençliğe korkakça ve ikiyüzlüce yaklaşımlarına karşılık, cesaret ve açık yüreklilikle gençliğe yaklaşan Lenin, bunun nedenini şöyle açıklıyordu:

“Orta yaşlılar ve yaşlılar çok kere, gençliğe nasıl yaklaşacaklarını bilmiyorlar. Çünkü gençlik sosyalizme zorunlu olarak,’ babalarından farklı bir usulde başka yollarla, başka biçimlerde, başka koşullarda, ilerlemelidir. Sonuçta bu nedenle biz gençlik BİRLİĞİNİN örgütsel bağımsızlığından yanayız. Yalnızca oportünistler böylesi bağımsızlıktan korktukları için değil, konunun tabiatının ta kendisi nedeniyle. Çünkü onların kesin bağımsızlığı olmazsa aralarından iyi sosyalistler yetiştirmeyi ya da kendilerini sosyalizmi ileri götürmeye hazırlamayı başaramayacaklardır.” (Lenin) Böylece, II. Enternasyonal oportünistlerine karşı verilen mücadele içinde Komünist Gençlik Birliği’nin örgütlenme ilkeleri yavaş yavaş ortaya çıkıyordu. Komünist Gençlik Enternasyonalinin kuruluşuyla örgütlenmenin bu ilkeleri en özlü biçimini almıştır. Bu özlü formülasyon, örgütsel bağımsızlık, ideolojik bağlılık şeklinde son biçimine kavuşmuştur. Gençlik örgütlenmesinin partiden bağımsızlığı birçok nedenlerden dolayı kaçınılmazdı. Her şeyden önce gençliğin kendi özgül sorunlarının olması; sorunlara, yaşlılarına daha değişik yaklaşımları, farklı çözümlerine başvurmaları bu nedenlerin başında gelmektedir. Genç komünistlerin yetişmesi en iyi şekilde, sorumluluğunu kendilerinin üstlendiği inisiyatif, deney ve bilgilerini pekiştirdikleri bir örgütün çatısı altında mümkündür. Öte yandan gençliğin eğitimi henüz parti saflarına alınamayacak durumda olan ama bilimsel sosyalizmin saflarına kazanılması mümkün olan gençlerin eğitimi yine en iyi şekilde yönetimini genç komünistlerin üstlendiği bir örgütle gerçekleştirilebilir. Böylesi gençler, bağımsız gençlik örgütüne kazanılarak eğitilir ve partinin gelecekteki genç savaşıçıları olarak yetiştirilir.

Buna karşılık, sınıf mücadelesinin karmaşıklığında hatalardan sakınmak ve yolunu şaşdırmamak için gençlik örgütlenmesinin proletarya partisinin yol göstericiliğine, ideolojik-politik önderliğine ihtiyacı vardır. Burjuvazinin her gün yüzlerce yoldan ürettiği ve kitlelerin beynine şırınga ettiği burjuva ideolojisinin etkilerinden kurtulmak, burjuvazinin işçi sınıfı hareketi içindeki uzantılarından korunmak, Marksizm-Leninizmi kılavuz edinmiş proletarya partisinin rehberliğinde yürümeyi gerekli kılıyordu.

Bu ana ilkeler temelinde yükselen komünist gençlik örgütlenmeleri, Komünist Gençlik Enternasyonalinin kurulmasıyla en kapsamlı ifadesine kavuşuyordu. Komünist gençlik örgütleri, sınıf mücadelesi içinde zengin deneyler kazandı ve güçlendi. Evrensel ilkeleri aynı kalmak üzere, her ülkenin özgül koşullarına uygun biçimler aldı. Bu biçimlerin her biri komünist hareketin ortak hazinesine bir değer kattı, onu daha da zenginleştirdi.

Ne var ki, süreç içinde gençlik örgütlenmesinin temel ilkelere yanlış veya eksik kavranmasından doğan hatalara da düşüldü. Esas olarak, örgütsel bağımsızlık ideolojik bağıllık ilkelerinin yanlış yorumlanması veya yaşama tam anlamıyla geçirilememesi, bu hatalara kaynaklık etti. Çoğu kere, Komsomol'un parti örgütünü taklit etme hatasına düşmesi onu darlaştırdı, gençlik kitlelerinden kopardı.

“Birçok kapitalist ülkedeki Marksçı-Leninci gençlik birliklerimiz, çoğunlukla ayırım gözetici, kitlelerden kopuk bir yol izlemektedirler. Bu birliklerin başlıca kusuru, Komsomol'un gençlere özgü bir sınıf partisi olmadığını unutarak, hala Marksçı-Leninci partilere, onların biçimlerine ve çalışma yöntemlerine heves etmeleridir. Onlar, Komsomol'un kendine özgü amaçları bulunan bir örgüt olduğunu iyice anlamıyorlar. Komsomol'un çalışma yöntemleri ve biçimleri, eğitimi ve mücadelesi, gençlerin gerçek düzeyine ve isteklerine uydurulmalıdır.”(Dimitrov)

İllegal çalışma koşullarında Komsomol'un kendi gizliliğini partininkiyle özdeş tutan hatalara düşmesi geniş gençlik yığınlarına ulaşmada ve onları birleştirmede bir engel olarak ortaya çıktı. Bunun yanı sıra, ideolojik bağıllık ilkesinin örgütsel bağımsızlığı ortadan kaldıracak biçimde yorumlanması, Komsomol'un partinin gençlik kolu olarak görülmesine neden oldu. Yukardan müdahalelerin olması, Komsomol'un bu şekilde görülmesi, onu hem diğer

gençlik birliklerinden dışlıyor, hem de inisiyatif ve sorumluluk yüklenmesini önlediği için genç komünistlerin daha iyi yetişmesine engel oluyordu.

Ortaya çıkan bu tür hataların Komünist Gençlik Enternasyonal 6. Kongresinde ele alınıp düzeltilmesinden soma birçok ülkede Komsomol üye sayısı hızla artarak, geniş gençlik kesimlerini birleştirmede başarı kazanıldı. Gençliğin ileri unsurlarını bağrında toplayan Komsomollar, sınıf mücadelesi içinde büyük kahramanlık göstererek sömürü düzeninin yerle bir edilmesiyle önemli rol oynadılar.

Ülkemizde gençlik örgütlenmesi, dünya devrimci hareketinin ortaya koyduğu ilkeler temelinde ve proletarya partisinin yol göstericiliğinde inşa edilecektir. Şüphesiz, bu inşa süreci Türkiye ve K. Kürdistan'ın özgül koşulları, gençliğin günümüze kadar verdiği mücadelenin incelenmesi ve buradan çıkartılacak sonuçların evrensel ilkelerle harmanlanması sonucu yol alacaktır.

Gençliğin Bugünkü Örgütsel Durumu

Gençlik hareketi, 1980 öncesi dönemde parçalanmış olmakla birlikte, belli bir düzeyde örgütlülüğe kavuşmuştu. Öğrenci gençlik, ister okul dernekleri olsun, ister çeşitli siyasi akımların gençlik dernekleri biçiminde olsun örgütlü bir yapı arz ediyordu. Akademik-demokratik dernek biçimleri liseli gençliğe kadar yayılmıştı. O nedenle, örgütsel bölünmüşlüğe rağmen, siyasi akımlar eylem birliğinde anlaşabildikleri ölçüde öğrenci hareketinin birliği sağlanabiliyordu.

İşçi gençliğin ekonomik-demokratik örgütlenmesi esas olarak sendikalarda gerçekleşti. Sendikalaşma hakkı olmayan ve ülkemizde önemli bir potansiyele sahip olan çırak gençlik ise çırak dernekleri içinde örgütlenmeye çalıştı. Çırak gençlik dernekleri kurulmakla birlikte, önemli bir kitle oluşturan çırakların büyük bölümü örgütlenemedi. Emekçi köylü gençlik sınıfsal karakteri itibariyle faşizme ve tekelci kapitalizme karşı önemli bir potansiyel oluşturmaya rağmen, geçmişte örgütlü bir yapıya kavuşturulamadı. Gençlik kesimleri arasında en örgütsüz ve dağınık kesim olarak kaldı. Kentle yakın bağlantı içinde olan kesimlerde köylü gençlik diğer gençlik, örgütlerinde kısmen örgütlenmekle birlikte, esas olarak örgütsüzlük bu kesimde egemen oldu.

Kürt gençliği ise daha çok çeşitli siyasal akımların gençlik derneklerinde kısmen örgütlü bir yapıya kavuşmuştu. Bunun dışında Türkiye'deki diğer gençlik dernekleri içinde yer aldılar. Bir çok dernek içinde Kürt ve Türk gençliği birlikte yer aldı, hareketin yönlendirilmesinde ortak tutuma girildi. Bu durum özellikle öğrenci dernekleri içinde yaşandı. Buna karşılık Kürt gençliğini Türk gençliğinden ayırmaya yönelik örgütsel faaliyetler Türkiye'de fazla ilgi görmedi. Şüphesiz bu, Türkiye'de birbirini tanıma fırsatı bulma sonucu ortaya çıkan karşılıklı güven ortamından kaynaklanmıştır.

12 Eylül faşizmi bütün gençlik örgütlerini dağıttı. Gençlik bir anda örgütsüz ve dağınık kaldı. Bu ortamdan yararlanan faşizm gençliğin sorunlarını çözmek bir yana, daha da ağırlaştırdı, sorunlara yenilerini ekledi. Buna daha önce hazırlıklı olmayan ve uygun örgütlenmesini gerçekleştirmeyen gençliğin hareketi bıçak kesiyi gibi durdu. Bütün gençlik kesimleri büyük bir baskı altına alınmalarıyla birlikte seslerini çıkaramayacak duruma geldiler.

Gençlik hareketindeki bu kesinti ve örgütsüzlük durumu kısa bir dönem sürdü. Toplumdaki canlanmanın başladığı 1984 yılında, önce öğrenci gençlik içinde ilk uyanışlar ortaya çıkmaya başladı. Öğrenci gençlik alt düzeyde eylem biçimleriyle de olsa yavaş yavaş harekete geçti. İmza kampanyaları ve dilekçe eylemlerini açıklık grevleri izledi. Hareketin gelişimi örgütlenme sorununu da beraberinde getiriyordu. Nitekim çok geçmeden öğrenci dernekleri kurulmaya ve öğrenci gençlik çerçevesinde gençlik dergileri çıkmaya başladı. Öğrenciler, tüm baskılara rağmen derneklerini kurmada kararlı olduklarını gösterdiler. Ancak, kendiliğinden gelişen ve sağlıklı bir önderlikten yoksun bu gelişim dağınıklığı beraberinde getirdi.

Bugün, öğrenci dernekleri yaygın olmakla birlikte dağınık, uzun vadeli hedefi belirsiz, günlük politikalarla yönetilir durumdadır.

İşçi gençlik, esas olarak sendikalarda örgütleniyor. Çıracık gençlik ise önemli bir potansiyel oluşturmasına rağmen tam anlamıyla örgütsüz ve dağınık durumdadır. Çıracık gençliğin haklarını arayacak hiç bir örgütlü, yapısı şu anda mevcut değil. Örgütsel bakımdan köylü gençlik de aynı durumu gösteriyor. Geçmiş dönemde de sözü edilir bir örgütlenmeye sahip olamayan köylü gençlik, eski durumunu olduğu gibi koruyor.

Ancak bu olumsuz durumdan gençliği sorumlu tutmak doğru bir değerlendirme olmayacaktır. Günümüzde gençlik, her fırsatta örgütlenme isteğinde olduğunu açığa vuruyor. Başka amaçlarla da kurulsa, varolan derneklere gençlerin gösterdiği ilgi bunun açık belirtisidir. Arayış içindeki gençlik, sosyal-kültürel amaçlı çeşitli derneklere yoğun bir ilgi ve yönelim içindedir. Bu noktada asıl sorumluluk sosyalist harekete düşmektedir. Kapitalizme ve faşizme karşı mücadelede her zaman yer almaya hazır olan gençliği burjuvazinin etkisinden kurtarıp proletaryanın saflarına kazanmak bilimsel-sosyalistlerin ve sosyalist hareketin görevidir.

Nasıl Bir Gençlik Örgütü

Faşizme ve tekeller kapitalizme son vermek için toplumsal muhalefetin öncülüğüne soyunan proletarya partisi, gençliği, devrim mücadelesine kazanmak, iktidar yürüyüşünde seferber edebilmek için onun örgüt sorununu çözümleme göreviyle karşı karşıyadır.

Türkiye’de gençlik örgütü, Leninizmin evrensel ilkeleri temelinde dünya devrimci hareketinin ortaya çıkardığı deney ve birikimler ışığında, onların yol göstericiliğinde, Türkiye somutunun özellikleri hesaba katılarak ortaya çıkarılacaktır. Bu her şeyden önce, sınıflar mücadelesinde devrimci proletaryanın ihtiyaçlarına cevap veren bir mücadele örgütü olacaktır. Partinin program ve politikalarını gençlik özgülünde yeniden üreterek, gençlik hareketinin, proletaryanın devrimci iktidar yürüyüşünün paralelinde yürümesini sağlayacak bir örgüt.

Gençliği Marksizm-Leninizm ilkeleri temelinde ve proletarya enternasyonalizmi ruhuyla eğitmek, örgütün eğitim alanındaki başlıca görevi olacaktır. Böylece, bilimsel sosyalist literatüre Komsomol adıyla geçen böylesi bir gençlik örgütü, proletarya partisinin kadro rezervi olacaktır. Proletarya partisi yeninin ve geleceğin partisi olarak buradan alacağı kadrolarla sınıf savaşımında uygun dinamizme, coşkuya ve ataklığa kavuşur.

Öncülük, en ileri unsurlarla sağlanır ve gençlik hareketinin öncülüğü iddiasında bulunacak olan Komsomol, gençliğin en ileri, fedakâr ve cesur unsurlarının gönüllü birliğine dayanmak zorundadır. Ancak en ileri unsurların gönüllü birliğine dayanan bir örgüt gençlik hareketini faşizme, tekeller kapitalizme, emperyalizme ve ulusal baskıya karşı kararlı bir mücadele içine sokabilir.

Komsomol, Marksizm-Leninizm ilkelerini kendi bünyesinde somutlaştıran proletarya partisinin program ve politikalarına bağlı, ondan esinlenen ve onları gençlik somutunda yeniden üreten bir örgüt olacaktır. Bu şekilde işçi-köylü-öğrenci gençliğin en geniş birliğini sağlayarak iktidar hedefine yönlendirebilir. Sınıf mücadelesinin karmaşık sürecinde doğru taktik ve politikalara sahip olmak ve bu politikalarla gençliğin birliğini sağlayarak onun öncüsü olma hakkını kazanmak Komsomol'un parti program ve politikasını özümleyebilme ve yaşama geçirebilme yeteneğine bağlı olacaktır.

Proletarya partisinin program ve politikalarına bu gönüllü bağlılığa karşılık, gençlik örgütü, örgütsel bakımdan proletarya partisinden bağımsız olmalıdır. Devrimci coşku, militan enerji ve yaratıcılıkla sorunlara yaklaşan gençlik; henüz partili olmayan ve hatta Marksizmi bile bilmeyen gençlik kitlesini örgütlemek ve onları mücadeleye çekmek görevini, ancak, böylesi bağımsız bir örgüt eliyle yerine getirebilir. Gençler çoğu kez heyecanla ve fazla düşünmeden işe atılırlar. Onlar için önemli olan da budur. Bu nedenle çoğu zaman hatalara düştükleri olur. Ama bu olmadan gençlerin inisiyatif ve yaratıcılıklarını geliştirmeleri, militan mücadeleci özelliklerini koruyabilmeleri olanaksızdır.

Proletarya partisi, gençliğin bu özelliklerini hesaba katarak, onların tecrübesizliğinden atılganlığından ve hareketliliğinden doğacak hataları "tatlılıkla düzeltme" yoluna gidecektir. Gençliğin inisiyatifini köreltmek, atılganlık ve hareketliliğini ortadan kaldırmak partinin başvurmayacağı yoldur. Bu nedenlerle, Komsomol, partinin gençlik kolu olarak görülmemelidir.

Örgütsel bağımsızlığa sahip gençlik örgütünün kendi işleyişi olacaktır. Bu işleyiş, şüphesiz ki demokratik merkezîyetçi bir işleyiştir. Yani kendi yönetim organlarını en demokratik biçimde kendi seçen, ama seçim bir kez olduktan sonra, seçilen organların iradelerine uyulması, azınlığın çoğunluğun kararlarına uyması gereken bir işleyiş. Komsomol üyeliği belli esaslara tabi olacaktır.

İdeolojik yönden gözetilmesi gereken temel kıstas; ilkesel düzeyde bir ayrılığın olmamasıdır. Bunun dışında, alınacak üyenin ideolojik yönden geri düzeyde olması veya parti program ve politikalarını tam kavramamış olması üyeliğe kabul için bir engel olmamalıdır. Aksi durumda Komsomol, sadece parti üyesi genç-

lerin örgütü durumuna gelir. Oysa Komsomol ne parti üyesi gençlerin örgütüdür ne de parti gibi sıkı bir disipline ve işleyişe sahiptir. Komsomol daha gevşek, daha kitlesel bir yapı olmak zorundadır.

Türkiye’de Komsomol, Kürt gençliğinin varlığı nedeniyle birleşik bir yapıda olacaktır. Faşizme ve tekelci kapitalizme karşı Türk ve Kürt halklarının ortak mücadelesini zorunlu kılan nesnel koşullar, Kürt-Türk gençliğinin de aynı örgüt içinde yer almasını gerektirir. Kürt gençliğinin bu yapı içinde yer alması, ona birleşik bir karakter kazandıracaktır.

Marksizm-Leninizmin gençlik içinde yayılması ve burjuva ideolojisinin sökülüp atılması için mücadele edecek olan gençlik örgütü, gençlik arasında varolan sağ ve sol sapma ideolojilerin etkisizleştirilmesi için aralıksız çaba gösterecektir. Ne var ki, Marksizme yabancı bu akımların etkisizleştirilmesi için gösterilecek çaba, gençliğin eylem ve güç birliğini sağlamak için gereken çalışmayı gereksiz kılmaz. Tersine farklı gençlik kesimlerini güç ve eylem birliği içinde bir araya getirmek, sapma akımların içyüzünün daha kolay anlaşılmasına ve tecrit edilmesine yarayacaktır. Bu nedenle gençlik örgütü, ideolojik mücadelesinin yanında güç ve eylem birliği için de aralıksız çaba sarf edecektir.

Gençliğin Mücadele programı üzerine

Gençlik örgütü, sınıf mücadelesinde kendisinden beklenen görevleri hakkıyla yerine getirebilmek için proletarya partisinin program ve politikalarından esinlenen, gençliğin somut talep ve hedeflerini içeren bir mücadele programına sahip olmalıdır. Bu program, sınıf mücadelesi sürecinde gençlik mücadelesinin proletaryanın devrimci çizgisine bağlanmasını sağlayacaktır. Gençlik örgütü böyle bir program sayesinde gençliğin değişik kesimlerini kendi etrafında birleştirebilir, demokrasi ve sosyalizm mücadelesine çekebilir. Komsomol’un gençliğin öncüsü konumuna yükseltilmesi, onun gençlik sorunlarına ne kadar sahip çıktığına, sorunların çözümünde, istem ve hedeflerinin doğru formüle edilmesinde, bunların kazanılmasında ne kadar pratik ve tutarlı hareket ettiğine bağlı olacaktır. Tutarlı bir program ve bu program uğruna verilecek savaşım gençlik örgütünü gençliğin fiili önderi konumuna yükseltecek, gençlik yığınlarıyla bağlarını güçlendire-

cektir.

Gençliğin mücadele programı, faşizme tekellere ve emperyalizmle birlikte ulusal baskıya karşı mücadeleyi içermelidir. Böylece program gençliğin mücadelesini Demokratik Halk Devrimi mücadelesine bağlama olanağına kavuşur. Gençliğin mücadelesini toplumsal kurtuluş mücadelesine bağlamayan bir program gençlik hareketini burjuvazinin çizdiği sınırlar dışına çıkarma yetisine sahip olamaz. Bu nedenle, gençliğin talep ve hedeflerini ortaya koyarken, sadece düzenin sınırları içinde gerçekleşebilir akademik-demokratik talepleri değil, elde edildiğinde hareketi düzenin sınırları dışına çıkarabilecek talepleri de programın kapsamına almak gerekmektedir. Böylece gençlik hareketi, kapitalist düzenin bir eklentisi olmaktan çıkar, ona yönelik bir harekete dönüşür.

Gençlik programı, gençliğin düzenden kaynaklanan genel somut sorunlarının yanı sıra, her gençlik kesiminin kendine özgü sorun, talep ve hedeflerini de içermelidir. Gençlik örgütü, gençlik hareketini sorunların temel kaynağı olan kapitalist düzene karşı yönlendirme ve günlük mücadele içinde gençlik yığınlarına öncülük etme, onlarla bağlarını güçlendirme olanağına bu şekilde kavuşur. Tüm gençliğin genel sorunlarından kaynaklanan hedeflerin yanı sıra, Kürt gençliğinin özgül durumunu göz önüne alan ayrı bir bölümün programda yer alması gerekmektedir. Çünkü, Kürt gençliğinin kapitalist ilişkilerden ve gericilikten doğan sorunlarının yanı sıra, şoven baskılardan kaynaklanan özgül sorunları da vardır. Gençlik örgütü, Kürt gençliğinin bu sorunlarına cesaretle sahip çıktığı ve çözümü için tutarlı bir mücadele yürüttüğü oranda Kürt gençliğinin güvenini kazanacak, birleşik örgütlenmeyi yaratabilecektir.

Şüphesiz, gençlik programı, uğruna kararlı ve tutarlı bir mücadele yürütüldüğü zaman bir anlam kazanır. Bu mücadele gençlik yığınlarını örgüt etrafında toparlayabileceği gibi, gençliğin Marksizm-Leninizm ilkeleri temelinde ve proletarya enternasyonalizmi ruhuyla eğitilmelerini sağlayacaktır. Sınıf mücadelesinin ateşi içerisinde çelikleşmiş genç savaşçıların proletarya partisine kazanılması, programın yaşama geçirilmesi için verilecek kavranın sürekliliğine bağlı olacaktır.

ÖĞRENCİ GENÇLİK MÜCADELESİNE SOMUT YAKLAŞIM

GİRİŞ

Proleter devrimler çağını başlatan 20. yüzyıl bitmek üzere. Taşdığı tüm devrimci dinamikleri, daha da güçlendirerek yeni bir yüzyıla bırakan 20.yy boyunca, bir toplumsal katman, devrimci potansiyelini kanıtladı. Bu, öğrenci gençliktir. Köylüler 16. yy'dan bu yana bir kurtuluş savaşımı içindeler. Proletarya 19. yy'dan itibaren tarih sahnesinde güründü ve bu tarihin bütün kaderini değiştirdi. 19. yy'ın ortalarından itibaren ise, bu iki devrimci sınıfa öğrenci gençliğin katıldığını görüyoruz. Öğrenci gençliğin , sınıf mücadelesinde etkili bir güç olarak yer alması 20. yy'da daha belirgin bir hal aldı. Öyle ki, bu yüzyıl boyunca tek bir kavga yok ki, içinde öğrenci gençlik bulunmasın.

Büyük Ekim devriminden sonra Avrupa'da yaşanan derin toplumsal sarsıntıda, öğrenci gençlik de işçi sınıfının yanında ve onun öncülüğünde etkili bir rol oynadı. Nazilerin Almanya'da iktidara yürüyüşü ve egemenliği sırasında öğrenci gençlik, Alman genç komünistleri çatısı altında, silahlı mücadele de dahil, her türlü mücadele biçimleriyle savaştılar.

Asya, Afrika ve Latinlerde yayılan ulusal-kurtuluş ideolojisinin en hararetli tartışıldığı yerler, üniversite kampüsleri oldu. Fidel, Küba dağlarında özgürlük ateşini yaktığında, Kübalı üniversite öğrencileri Devrimci Direktuar adıyla, silahlı bir savaşıma girmişlerdi. Üniversite yıllarında Leninizmle ve ulusal-sınıfsal kurtuluş düşüncesiyle tanışan Ho Chi Minh ve Giap'ın ateşlediği Vietnam kurtuluş savaşı, 60'lı ve 70'li yılların üniversite öğrencilerine esin kaynağı oldu. Amerikan üniversitelerindeki Vietnam yanlısı gösterilerde polisle çatışmaya giren öğrenciler bir çok kurban verdi. Atina'da faşist cuntaya karşı direnen Politeknik öğrencileri, 70'li yılların en büyük öğrenci katliamını yaşadılar.

20. yy'ın başından itibaren proletaryanın tutuşturduğu alanlarda gücünü her geçen gün arttıran öğrenci gençlik, şimdi Endonezya ve G. Kore'de halk ayaklanmasında ve kapitalizme karşı mücadelede etkin bir rol oynuyor. Bu ülkelerde öğrenci gençliğin direnişi, bütün toplumu sarstı ve ayağa kaldırdı.

68'in tüm dünyadaki devasa sarsıcılığında adını mücadelenin in sıralarına taşımaya başlayan öğrenci gençlik, sonraki yıllarda "öğrenci eksenli kurtuluş fikirleri"nin doğmasına yol açsa da, günümüzde, devrim mücadelesinde işçi sınıfının önderliğinde ve onun yanında gerçek konumunu almaya, işçi sınıfının önderliğindeki savaşımın bileşeni olmaya devam ediyor.

Ülkelerimizde de benzer bir gelişim yaşanıyor. Türkiye ve K. Kürdistan devriminin pek çok devrimin önderini içinden çıkaran öğrenci gençlik, özellikle 60'lı yılların ortalarından itibaren devrimci hareket içinde etkin bir rol oynamaya başladı. Topluma binbir bağla bağlı olan ve dolayısıyla toplumdaki tüm değişim ve gelişmelerden doğrudan etkilenen, bu gelişmeleri kısa zamanda eylemiyle yansıtan öğrenci gençlik için başla türlü bir süreç düşünülemezdi. Özellikle 60'lı yılların ortalarından 1970'li yılların başına kadar, öğrenci gençlik, her iki ülkedeki toplumsal eylemlerin hemen hemen tümünde etkili şekilde yer aldı. Şehirlerdeki fabrika işgallerinden köylerdeki toprak işgallerine; şehirlerdeki emekçilerin mitinglerinden kırsal kesimdeki küçük üreticilerin mitinglerine kadar her eylemde öğrenci gençliği girmek mümkündü.

1970'li yıllarda ise, bu anlayış iz olarak varlığını korumakla birlikte, öğrenci gençliğin daha çok anti-faşist mücadelede yer

aldığımız görüyoruz. Mücadele ki bu ağırlık koyması, sınıflar mücadelesindeki gelişime uygun bir seyir izlediğini ortaya koyuyordu. Tekelci sermaye sınıfının devlet eliyle eğittiği, örgütlediği ve silahlandırıp emekçi sınıflar üzerine saldırdığı sivil faşistlere karşı mücadelede, inceleri büyük sanayi kentlerinde, sonraları her yerde, öğrenci gençlik etkin bir rol oynadı. Sınıf mücadelesi serleştikçe ve silahlı biçimler in plana çıktıkça, toplumdaki saflaşmaya paralel bir saflaşma öğrenci gençlik içinde de ortaya çıktı. Toplumdaki saflaşma netleştikçe, öğrenci gençlik içindeki bölünme de netleşti ve çok az bir kesim karşı-devrim cephesinde yer alırken öğrenci gençlik, ana gövdesiyle devrim cephesinde yer aldı.

Fakat bu bölünme, devrim cephesi içinde yer alan öğrenci gençlik içinde, farklı emekçi sınıfların çıkarlarını, özelemlerini, davranışlarını, düşüncelerini yansıtan ideolojik bölünmenin olmadığı anlamına gelmiyor. Aksine, özellikle 70'li yıllarda bu bölünme en şiddetli biçimiyle yaşandı.

Ve bugünde diyebiliriz ki, mücadelenin her alanında olduğu gibi öğrenci gençlik alanında da birbirinden farklı pratik yönelimler çıkıyor ortaya. Pratik-politik alandaki farklılık, teorik-ideolojik farklılığın somutlanması oluyor. Ve hiç kuşku yok ki, görüş ayrılıklarının temelinde sınıfsal ayrılıklar yatıyor.

Günümüzde öğrenci gençlik, daha etkin bir politik güç haline gelmemiş ve sınıflar mücadelesinde proletaryanın yanında daha etkili bir rol oynamıyorsa, bunun başlıca nedenlerinden birisi, öğrenci gençlik içinde azımsanmayacak bir etkiye sahip olan küçük-burjuva politik akımlardır. Küçük-burjuvazinin düşünüş tarzına, kararsızlığına, uzlaşmacı karakterine ve politik dar görüşlülüğüne sahip olan politik akımlar, bu özelliklerini öğrenci gençliğe taşıyarak adeta onların ayağına pranga vurmuş oluyorlar. Marksizm adına hareket eden bu grupların bir-iki kırıntı uğruna kopardıkları kuru gürültünün yarattığı toz duman içinde sorunun Marksist konuluşu yitip gidiyor. Tümüyle sistem içinde sıkışmış, kapitalizmin dar çeperlerine bile varmayan taleplerle piyasaya çıkan küçük-burjuva politik formasyon, genel söylemdeki keskinlik ve “Marksistliği”ne karşın, sınıf mücadelesindeki derinleşmeye paralel bir şekilde teorik açıdan sefaleti ve politik açıdan iflası yaşıyor. Güncel görevler açısından tüm alanlardaki sağa çark ediş, burada da açıkça görülüyor. Öğrenci gençlik hareketinin dev-

rimci gelişimini sağlamak için, eleştirisi pratik yaklaşımın kendisi tarafından yapılan küçük-burjuva politik dar görüşlülüğün teorik olarak da eleştirilmesi ve aşılması; Marksist tutumun apaçık ortaya konması gerekiyor.

Marksizm'den etkilenmiş küçük-burjuva siyasal akımların çıkardıkları politik yayınlarda öğrenci hareketinin üzerinde tartışılıyor. Çözüm önerileri sunuluyor. Elbette, eğer ortada bir sorun varsa, sorun üzerine tartışılacak ve çözüm önerileri sunulacak.

Ne var ki, burada da, sorunun bilimsel teşhiri ve çözüm önerileri yerine, küçük-burjuva siyasal akımların somut durumdan kopuk, pratikten uzak, gevezelikleriyle karşılaşılıyor. Soruna yaklaşımda “tarihsel gelişme süreci” böylesi siyasal akımlar tarafından hiç dikkate alınmıyor; sınıflar savaşının genel seyri, ulaşılmış olduğu düzey vs. göz önünde bulundurulmuyor. Sanki öğrenci gençlik bu toplumun dışında ve ondan bağımsızmış gibi... sanki sınıflar mücadelesinin genel gelişim seyri öğrenci gençlik hareketini doğrudan etkilemiyormuş/belirlemediymiş gibi, salt öğrenci alanı içinde düşünülüyor, buna uygun yaklaşımlar belirleniyor.

Diyaletik yöntemi ve tarihsel materyalist yaklaşımı başarıyla kullanma yeteneğinden yoksun bu çevreler, ne öğrenci gençliğin alanıyla sınıflar savaşının diğer alanları arasında doğru bir bağ kurabiliyor, ne de sınıflar savaşımının gelişimini doğru olarak kavrayabiliyorlar. Hemen hepsi, 89-90'dan itibaren öğrenci hareketinin (ve öğrenci derneklerinin) sürekli kan kaybettiğini söylüyor. Ama hiçbiri, bu dikkat çekecek denli ortaklaştıkları tarihin sınıflar savaşımındaki yerini sorgulamıyor. Sınıflar mücadelesinin , bu tarihten itibaren “devrimci durum” diye tabir edilen aşamaya ulaştığını giremiyor. Hareketin sorunlarının ancak bu çerçevede, devrimci durum (ve sonrasında iç savaş) koşulları göz önünde bulundurarak doğru tespit edilebileceğini ve çözülebileceğini anlamıyorlar.

Hal böyle olunca, başlıyorlar “öğrenci gençliği ilgilendiren sorunlar ine çıkarılmadığı için öğrenciler bizden uzaklaştı” (tipik okulcu/akademist mantık), “dernekler siyasetlerin kısır tartışma yeri haline getirildiği için kan kaybettik”, “öğrencileri birleştirecek temel halkaları yakalayamadık” vb. demeye. Tüm bu değerlendirmelerin ortaklaştığı nokta, sınıflar savaşımının genel seyrini

dikkate almamaktır. Oysa bu nokta, sorunun en temel yanını oluşturuyor. Ortalama sol bunu yapamadığı için, yazıp çizdiği bütün görüşleri geçmişin “şanlı günleri”ne duyulan özlemin teorileştirilmesinden başla bir anlama gelmiyor.

Bize gelince... Öğrenci gençlik hareketinin genel ve güncel sorunları bu sorunların çözümü ve hareketin gelişimine ilişkin görüş ve önerilerimizi çeşitli broşür ve makalelerde ortaya koyduk. Her broşür ve makalede bazı sorunlar ve bunların çözüm önerileri üzerinde durduk. Ancak, küçük-burjuva siyasal akımların öğrenci gençlik üzerinde ideolojik-politik etkisini kırmak ve öğrenci gençliği devrimci proletaryanın yanına çekebilmek için sürekli bir ideolojik mücadelenin, Leninist Parti'nin düşüncelerinin daha kapsamlı bir ortaya konulmasının gerektiğini biliyoruz. Artık şu gerçek yeterince açığa çıkmıştır: Sınıflar savaşının varmış bulunduğu iç savaş aşaması nedeniyle öğrenci gençlik hareketi, kendisini felç eden, elini-kolunu bağlayan küçük-burjuva siyasal akımların politik etkisinden kurtulup Leninist Parti'nin devrimci çizgisine çekilmedikçe ileri doğru bir atılım yapamaz, çözülme ve dağılmaktan kurtulamaz. Yapılması gereken şey açıktır: Küçük-burjuva siyasal akımların öğrenci gençlik üzerindeki politik etkisini kırarak Leninist Parti'nin düşüncelerini; proletaryanın sınıf bakış açısını egemen kılmak; öğrenci gençliği bu devrimci çizgiye çekmektir. Elimizdeki çalışma bu pratik amaca hizmet için kaleme alınmıştır.

1. BÖLÜM

ÖĞRENCİ GENÇLİĞİN TOPLUMSAL KÖKENİ VE TOPLUMSAL KONUMU NEDİR?

Özellikle, 20. yüzyılın başından itibaren, kapitalist toplumlarda, sınıf mücadelesinin etkin bir ögesi olarak yerini almaya başlayan öğrenci gençliğin konumunu ve mücadeledeki genel eğilimini doğru saptamak için onun belli bir tanımına ulaşmak gerekiyor. Ancak, bir yanlış anlamayı daha baştan inlemek için, geçerken belirtelim ki, öğrenci gençliğin sınıf mücadelesinde etkin bir iğe olarak ortaya çıkmasının başlangıç tarihini her ne kadar 20. yüzyılın başları olarak ele alıyorsak da, gerçekte gençliğin bu kesiminin tarih sahnesine çıkış tarihini çok daha gerilere çekmek mümkündür. Engels, daha 1848 Alman Burjuva Demokratik Devrimi'nde öğrencilerin oynadıkları rolden söz ediyordu. Demek ki, öğrenci gençliğin, bir ara kategori olarak sınıf mücadelesinde yer alması 1848'lere kadar uzanıyor. Ancak, etkin bir iğe haline gelmesi 20. yüzyılın başlarında mümkün oluyordu. Şüphesiz bu değişim kapitalizmin ve burjuva devletin gelişim süreci ile ilgili ve bu sürecin doğrudan bir sonucudur. Kapitalizmin ve burjuva sınıfın gelişimiyle birlikte burjuva devletin burjuva toplumla daha çok ilişki kurma ihtiyacı arttıkça, Eğitim ve kültür kurumlarının bütün kentlerde toplaşması, öğrenci gençliğin de buralarda toplaşmasına ve zamanla toplumsal olaylarda etkin bir güç olarak ortaya çıkmasına yol açtı.

Öğrenciler, toplumda, bir mesleki grup veya bir sınıf teşkil etmezler. Tersine sınıf ve katmanlardan oluşan toplumsal yapının çeşitli sınıflarından gelen -ve en çok da orta katmanlardan gelenbelli yaş sınırları içinde yer aşan bir gençlik kategorisidir. Geldikleri köken itibariyle (ailevi köken itibariyle) öğrenciler, eğitim alanına sıkışmış olan toplumdaki başka bir şey değildir. Varolan toplumun, deyim uygunsuzsa, bir minyatürüdür. Dolayısıyla, kapitalist toplumdaki tüm çelişkileri ve çıkar çatışmalarını az çok yansıtır.

Bir öğrenci her şeyden ince bir burjuvanın, proleterin, yoksul köylülüğün, küçük-burjuvanın...; bir fabrikatörün, doktorun, bak-kalın, genel müdürün, fabrika işçisinin, temizlik işçisinin, çiftçinin... çocuğudur. Köken olarak belli bir kategoriye (sınıf veya katman) aittir. Toplumun çeşitli sınıf ve katmanlarından gelen bir işçi çocuk ve gençler, eğitim kurumlarında, genel bir ad altında, öğrenci olarak karşımıza çıkar. Şu halde öğrenci kavram, sayısı milyonlarla ifade edilen bir kitleyi anlatmakla birlikte, kararlı bir toplumsal kategori ifade etmiyor. Türdeş olmayan, toplumun çıkarları birbirinden ayrı ve birbirine düşman olan sınıflarından gelen, karma yapıyı anlatıyor.

Öyleyse, gençlik -ki burada kastedilen özellikle üniversite gençliği ve liseli gençliktir- ideolojik gruplandırma anlamında tutarlı bir dünya görüşünü teşkil etmediği gibi, bunun dıştalar da... Yani, bilimle bir ve entelektüel faaliyetle uğraşması nedeniyle aydın karaktere sahip olan öğrenci gençliğin kendine has bir “ideolojisi”nden söz edilemez.

Kapitalist bir toplumda burjuva ideolojisi ve proleter ideolojisinden (ve bu ikisinin arasında, bağımsız ve tutarlı bir nitelik gösteremeyen küçük-burjuva ideolojisinden) söz edilebilir. Çünkü kapitalizmde iki temel sınıf (burjuvazi ile proletarya) ve “eriyen sınıf” / ara tabakalar (küçük-burjuvazi) vardır. Oysa öğrenciler ne bir sınıftır, ne de az çok kararlı bir toplumsal kategori.

Burada durmak ve bazı sonuçlar çıkartmak gerekiyor. İlk olarak, “öğrenci eksenli kurtuluş düşüncesi”, hayalden başka bir şey değildir. İkincisi, öğrenci gençlik, çeşitli bileşenleriyle, çeşitli sınıfsal ideolojilerin etrafında kümelenir. Yani öğrencilerin çeşitli kesimleri toplumsal hareketin farklı saflarında (burjuva, proleter, küçük burjuva; devrim ve karşı-devrim) yer alır. Bu konumlanışta, sınıfsal köken, yakın çevre, sahip olunan olanaklar vb bir dizi faktör etkili olur. Üçüncüsü, ki Marksistlerin önem verdikleri / vermeleri gereken nokta budur, öğrenci gençlik saflarında proleter ideoloji yayılmalı, mümkün olduğunca geniş öğrenci kitlesinin sosyalizme kazanılması için yoğun bir siyasal mücadele yürütülmelidir.

Demek ki, öğrenci gençlik kitlesi, kendinde toplumsal bölünüşü taşıyan bir topluluktur. Peki, yapısı böylesine birbirine karşı sınıflardan gelme unsurlardan oluşan öğrenci kitlesi, öğrenci ol-

makla ortak bir niteliğe bürünür mü? Ya da öyle soralım; öğrencilerin “genel olarak öğrenci olmaktan kaynaklı ortak sorunları, ortak çıkar ve amaçları” var mıdır?

Eğer eğitim sınıfsal bir niteliğe sahipse -ki sınıflı bir toplumda sınıflar üstü bir eğitimden söz etmek saçmalık olur- ve öğrenciler toplumun çeşitli sınıf ve katmanlarından geliyorsa, “öğrenci olmaktan kaynaklı ortak çıkar ve sorunlar”dan bahsetmek mümkün değildir. Egemen sınıflar, toplumun “alt sınıfları” için ayrı bir eğitimden, “üst sınıfları” için ayrı bir eğitimden yanadır. Sömürüye dayalı bir düzende bu farklılık eğitimin doğasında bulunur (Aksi halde kimse kalkıp da “eğitimde fırsat eşitliği istiyoruz” diye ortaya çıkmazdı). Pratikte eğitim kurumlarının niteliksel farklılığı bile “ortak çıkar ve sorunlar”ın bulunmadığını göstermeye yeter. Alabildiğine geri talepler üzerinden düşünülse bile, bir ortaklık yakalanamayacaktır. Bu ister yemekhane sorunu olsun, ister yurt, ister har(a)çlar vb olsun... sınıfsal köken ayrımı kendini belli edecektir. Örneğin bir burjuva çocuğu arabasını park edecek bir yer bulamayınca “park sorunu”ndan muzdarip olurken, bir emekçi çocuğunu ilgilendiren sorunlar elbette farklı olacaktır. Eğitimin baskıcı niteliği de yine alt sınıflar açısından sorun teşkil eder. Fakat burada, şimdilik, özellikle dar ekonomik-akademik sorunları konu ediniyoruz. Zira siyasal alana geçtiğimizde ilerde de görüleceği gibi, parçalanma had safhaya ulaşır; emekçi kökenli öğrenciler dahi bir parçalanmaya uğrar.

Kısacası öğrenci gençlik, çıkarları ve sınıf karakteri bir ve aynı olan türdeş bir toplumsal kategori değildir. Aksine; toplumun sınıfsal ayrışmalarına denk düşen gruplara ayrılır. Kökeni itibarıyla belirli toplumsal sınıfsal ve katmanlara ait olan öğrenciler, siyasal açıdan da bütünlük sağlamaktan uzak bir yapıdadır. Bu siyasal parçalanmışlık eşyanın tabiatına uygun olmalıdır. Kendi içinde bütünlükten uzak olan öğrenci kitlesine, bu ayrışma gözetilmeksizin yaklaşmamak gerekir. “Genel olarak öğrenci” değil, kendi içinde ayrışmaya uğrayan öğrenci kitlesi vardır. Öğrenci gençlik arasındaki devrimci faaliyette ve öğrenci gençliğin toplumsal devrimdeki konum ve öneminin belirlenmesinde dikkate alınması gereken temel noktalardan ilki bu olmalıdır.

SİYASAL AYRIŞMA

Öğrenci gençlik kitlesinin siyasal açıdan tam bir renk cümbüşü olduğunu söylemek bir abartı değildir. Zira bu alanda burjuva, proleter ve küçük-burjuva gibi üç grup oluşturmak mümkün değil. Siyasal olarak bölünmüş daha fazla sayıda grup ortaya çıkıyor. Ancak, meydana gelen “zenginliğe” rağmen siyasal gruplaşmanın temelinde toplumun sınıflara bölünmüş olması yatıyor. Ya da başka bir ifade ile, öğrenci gençlikteki siyasal bölünme, toplumdaki sınıfsal bilinmeyi ana hatlarıyla yansıtır.

Sınıfsal bölünme siyasal ayrışmayı doğrudan değil ama dolaylı yoldan belirliyor. Kapitalist toplumun tarihsel gelişim süreci, bu sürecin çeşitli yönleri zaman içinde etkin olarak ine çıkıyor. Bilindiği gibi, kapitalist toplum, başta burjuvazi ve onun karşısı proletarya olmak üzere birbirinden ayrı sınıflardan meydana gelir. Bu sınıflar sürekli bir mücadele içindedir. Ve özünde, “her sınıf savaşımı siyasal bir savaşımıdır”. Dolayısıyla her sınıf, kendi siyasal bilinç biçimlerini yaratır. Sınıflar arasındaki savaşın sertleştikçe siyasal alandaki mücadele de kızışır. Çünkü, sınıf mücadelesi esas olarak siyasal mücadele biçimi altında karşımıza çıkar. Böylece, sınıf mücadelesi geliştikçe, farklı siyasal gruplar arasındaki ayrı çizgileri belirginleşir. Görüldüğü gibi, sınıfsal bölünme, son tahlilde siyasal bölünmeyi belirler. Ama bu tek yanlı bir gelişim süreci değildir. Siyasal bölünmenin temelinde sınıfsal bölünme yatıyor ve son tahlilde onu belirliyorsada, siyasal bölünmenin biçimi üzerinde etkili olan, onu hızlandıran ve derinleştiren POLİTİK MÜCADELE’den başka bir şey değildir.

Başka şekilde ifade edelim. Sınıflara bölünmüş kapitalist bir toplumda, sınıf mücadelesinin kendiliğinden gelişimi zaman içinde belli bir siyasal kamplaşma yaratır. İlk başlarda bilinçli bir etkinliğin sonucu olmamasından dolayı gelişim ağır aksak ilerler. Ancak kararlı bir politik savaşım sürece bilinç ögesi katar. Gelişimi hızlandırır, derinleştirir. Böylece siyasal kamplaşma daha hızlı ve kararlı oluşur. Sınıfsal ayrışmaya daha yakın bir siyasal kamplaşma meydana gelir.

Burjuva toplumun ve sınıf mücadelesinin gelişimine ilişkin tüm bu gerçekler bizi şöyle bir sonuca götürüyor: Devrimci öğrenciler (Marksistler), genel olarak siyasi kamplaşmaya karşı olmak şöyle dursun, onu hızlandırmak ve derinleştirmek için çabala-

malıdır. Bu kamplaşma, en nihayetinde devrim ve karşı-devrim güçleri şeklinde net bir ayrıma dek devam edecek. Marksistler, tarihsel gelişmenin ve sınıf mücadelesinin bu yönlü gelişimine karşı olmak şöyle dursun, onu daha da hızlandırmak, tarihin bu yönlü akışına hız katmak için var güçleriyle çalışırlar; çalışmalıdırlar. Bu, devrimin başarısı için gerekli ve zorunlu bir süreçtir. Demek oluyor ki, Marksistler burada “bölücülük” görevini üstleniyorlar. Gerçek birliği sağlamanın yolu buradan geçiyor.

Yani, “aman kitleyi bilmeyelim” kaygısıyla öğrenci gençliğin arasına siyasal-ideolojik düşüncelerin, dolayısıyla “ayrılıkların” sokulmasına karşı duranlar, gerçekte tarihsel bakımdan kaçınılmaz; devrimin gelişmesi için de önemli bir sürecin gelişmesini engellemeye çalışarak, gerçekte gerici bir rol oynamış oluyorlar. Devrimci öğrenciler, Marksist dünya görüşüne sahip öğrenciler, öğrenci gençliğin siyasallaşması, öğrenci gençlik arasına siyasal düşüncelerin sokulması gibi, tarihsel bakımdan kaçınılmaz; devrimin gelişimi için ise önemli ve gerekli sürecin gelişimini engellemek bir yana, onu hızlandırmakla yükümlüdürler. Bundan dolayı, Leninist öğrenciler, “siyasal ayrılıkları” öğrenci gençliğe götürmeli, bu görevi safların yerli yerine oturduğu noktaya kadar sürdürmeli; ve bu çerçevede öğrenci gençliğin en geniş kesiminin Leninist görüşlere, devrimci Marksist düşüncelere kazanmaya çalışmalıdırlar. Marksist-leninist dünya görüşüne sahip, sınıfsız-sömürsüz bir toplum için dövüşen Leninist öğrencilerle devrimci düşüncelere sahip, toplumsal kurtuluştan yana eğilim taşıyan diğer öğrenciler arasında “en geniş birlik” sağlanacaksa dahi, böyle bir birlik ancak safların böyle bir netleşmesinden sonra söz konusu olabilir. Devrimin güçlerinin birliğini sağlamanın yolu da budur.

Öğrenci gençliğin siyasallaşmasının tarihsel ve siyasal bakımdan kaçınılmazlığı şundan ileri geliyor: Maden ki öğrenci gençlik toplumun üniversiteye-okula sıkıştırılmış bir yansıması, bir minyatürüdür, öyleyse burjuva toplumdaki tüm sınıfsal ve siyasal bölünmüşlüğü doğrudan-dolaylı, şu veya bu biçim altında yansıtması kaçınılmazdır. Nitekim, her dönemin siyasal bakımdan belli bir incelenmesini bize bunun sayısız örneklerini verecektir. Burjuva toplumdaki sınıf mücadelesinin ve siyasal bölünmenin derinleştiği dönemlerde öğrenci gençlik arasındaki siyasal bölünmenin derinleşmesi ve çatışmaların şiddetlenmesi bir rastlantı değildir. Aksine, denilebilir ki, aydın karakterinden ileri

gelen duyarlılığından dolayı, öğrenci gençlik, toplumdaki sınıf çatışmasını ve siyasal bölünmeyi en çabuk yansıtan kesimlerin başında geliyor. Demek ki, öğrenci gençlik arasındaki siyasal bölünme kaçınılmaz olduğu kadar Leninist gençlik açısından arzulanır bir durumdur da. Öyleyse, mümkün olan en geniş kesimi Leninist saflara, Marksist-leninist düşünceye kazanmaya çalışmak koşuluyla, bırakalım bazı kesimler kendilerini farklı siyasal gruplar olarak ifade etsinler ve siyasal konumlarını netleştirsinsinler. Böyle bir durum Leninist safları zayıflatmaz, aksine, güçlendirir. Çünkü, ancak böylesi sağlam ve ilkeli bir zemin üzerinde durarak uygulayacağımız esnek politikalarla, yaratıcı ve cesur faaliyetle kararsızları etkiler, saflarımıza kazanır ve devrimin yanında yer alabilecek farklı siyasal grupları sağlam bir zemin üzerinde bir araya getirebiliriz. Çünkü, bir “çekim merkezi” olmanın ve kararsızları etkileyerek saflarımıza kazanmanın yolu budur. Sağlam temellerde bir araya gelebilmek için ayrılıkları derinleştirmek... İşte yapmamız gereken budur. Bunun için koşulların gerektirdiği katılık ve kararlılıkla harekete geçmek gerekiyor.

Mevcut durumda genel öğrenci kitlesinin ayrıldığı grupları şu şekilde sıralayabiliriz: 1)Gericiler, 2)İlgisizler, 3)Okulcular (akademistler), 4)Devrimciler. Bu genel sıralanış tam olmaktan uzak. Zira “İlgisizler” ve “devrimciler” grubu da kendi içlerinde iki gruba ayrılıyorlar. “İlgisizler”i, a)Her türlü harekete karşı ilgisiz olanlar (salt ve saf öğrenciler), b)Sistemle bazı sorunları olan, ama henüz kendilerini siyasi yelpazenin herhangi bir yerinde girmeyenler (kararsızlar), olarak ikiye ayırabiliriz. “Devrimciler” grubunu ise a)Marksist-leninistler ve b)küçük-burjuva oportünizmi (ortalama ‘sol’) biçimde ayırmak yerinde olur. Böylece, günümüz koşullarında kendi içinde az çok tutarlı altı eğilim tespit etmiş oluyoruz.

1) GERİCİLER: Düzenin paramiliter grupları olarak sivil (ülkücü ve dinci) faşistler, Türk devletinin “temeli” olan Kemalistler...

2) İLGİSİZLER: İster akademik temelde gelişsin, isterse siyasi olsun, her türlü öğrenci hareketinin dışında kalmaya özen gösteren kesim. Bunlar, burjuvazinin düşlerindeki öğrencilerdir.

3) KARARSIZLAR: Mevcut siyasal harekete mesafelidirler. Uzak duruş, ailevi meselelerden, bireysel kaygılardan, korkudan, inançsızlıktan... herhangi bir nedenler zincirinden

kaynaklanıyor olabilir. Küçük-burjuvazinin sınıfsal karakterini en saf halinde taşıyan bu grup, güçlü bir devrimci harekete katılmak için hiç bir nedene sahip değildir. Bugün değilse de yarın, devrim iyice güç kazandığında, yani bu güç küçük-burjuva yığınlar tarafından apaçık görülmeye başlandığında, kararsızların önemli bir kesimini yanımızda görmemizi mümkün olacaktır. O zamana kadar sallantılı durumları büyük oranda devam edecektir.

4) AKADEMİSTLER: Başka bir adlandırma ile “okulcular”... Siyasal arenada sosyal-reformizm olarak adlandırılan kesimin öğrencilerdeki yansımasıdır. “Öğrencilerin öğrenci olmaktan kaynaklı ortak sorun ve çıkarları” olduğuna inanırlar. Tüm mücadeleleri, eğitimdeki pürüzlerle uğraşmaktan ibarettir. Kampüs sınırlarına hapsolmuş bir mücadeledir. “Öğrenci sorunları” dışındaki sorunlar onlara göre öğrencilere yabancıdır; ilgilenilmemelidir. Bir benzetme yapmak gerekirse, işçi sınıfı söz konusu olduğunda ekonomizm neyi ifade ediyorsa öğrenci gençlik söz konusu olduğunda da akademizm onu ifade eder.

5) KÜÇÜK-BURJUVA OPORTÜNİZM: Siyasal arenada ortala ‘sol’ olarak adlandırdığımız kesimin öğrenci gençlik alanındaki temsilcileri... Bir yanları akademist, bir yanları devrimci. Tam bir küçük-burjuva radikalı. “Bütün düğünlerde nişanlı, bütün gömmelerde ölü”. Bu yüzden en geri talepler peşinden tereddütsüz giden, yaşamın nesnel akışı sert kapışmaları gündeme getirdiğinde bir şekilde hareketin içinde yer alan kesimdir. Temel olanı bir türlü kavrayamayan, kitlesizlik fobisi yüzünden rüzgar nereden eserse oraya koşan küçük-burjuvaları ancak devrim adam edebilir. Sınıf savaşımının diğer alanlarında, tüm devrimci söylemlerine rağmen ekonomik-sendikalist anlayışı aşamadıkları gibi, öğrenci gençlik alanında da “dernekçilik”in dar sınırlarını aşamazlar.

6) MARKSİST-LENİNİSTLER: Öğrenci gençlik mücadelesinde akademik sorunların gerçek çözümünün ancak politik özgürlüğün elde edilmesiyle gerçekleşebileceğini savunurlar. Günümüz koşullarında tüm alanlarda olduğu gibi, bütün sorunların gelip politik özgürlüğün elde edilmesi mücadelesinde düğümlendiğini, iktidar sorunu çözüme kavuşturulmaksızın hiçbir gerçek ilerleme kaydedilemeyeceğini belirtirler. Reform mücadelesi politik özgürlük savaşımına bağımlı kılınmalıdır. Reformlar devrimin yan ürünleridir. Mevcut koşullarda hemen sadece Leninistler böyle düşünmektedir.

Genel öğrenci kitlesinin ayrıştığı belli başlı siyasal gruplar işte bunlardır. Belirtmek gerekiyor; gerçek yaşamda kesin sınırları olan gruplaşmalar yoktur. Sadece mantıksal dizge için mevcuttur. Soyutlamanın ürünüdür. Yaşamın kendisinde ise, sık sık sınır çizgileri silinir. Bir grup, diğerinin içine geçer, onun özelliklerini gösterir. Örneğin, gericiler kategorisinde saydığımız Kemalistler, Kürt ulusal sorunu karşısında şovendirler, ama diğer sivil-faşistler (ülkücü ve dinci faşistler) karşısında “demokrat” olabilirler. Pek çok okulda onlarla çatışmaya girebilirler. Pratikte bunun örnekleri sıkça görülüyor. Bir başka örnek; küçük-burjuva oportünistleri birçok konuda akademistlerle iç içe geçiyor. Çoğu zaman nerede “devrimci” nerede “dernekçi” olduklarını anlamak mümkün olmuyor. Hatta bazı durumlarda dinci faşistlerle aynı eylemde (veya tersten, Kemalistlerle) aynı saflarda bulunabiliyorlar. Bütün bunlar gizlerimizin önünde gerçekleşen olaylar. Her gün tanık olduğumuz gelişmeler. Politik ufukları kapitalizmin sınırlarını aşamayınca ,sonuçta her biri karşı-devrimci olan ama kendi içlerinde belli bazı çatışmalara düşen “gericiler” kategorisinin bazı öğeleriyle birlikte hareket etmek, küçük-burjuva dünya görüşüne sahip siyasal öğrenci grupları için kaçınılmaz oluyor. Ortaya koyduğumuz sınıflandırmada “gericiler” kategorisi içinde yer alan dinci ve öteki sivil-faşistlerin karşı-devrimin paramiliter gücü olduğu ve devletin, sermaye sınıfının okullarda bu gruplara dayandığı açık. Son dönemlerde karşımıza çıkmaya başlayan ve kendilerini “Kemalistler” olarak adlandıran kesim ise, kararlı, iç bütünlüğü olan bir gruba ifade etmekten çok, yanılısamalardan kurtarıldığında devrimci gruplara geçiş için köprü işlevi girebilecek kararsız, şekilsiz bir ara kesimdir. Ama görülüyor ki, toplumsal kutuplaşma en keskin halini alana değin, siyasal gruplaşmalar, çoğu yerde birbirine karışıyor; billurlaşmıyor.

Yine de ifade etmek gerekir ki, tüm bu gruplar canlı, sınırları birbiri içine geçen hareketli yapılardır. Doğada olduğu gibi toplumda da mutlak, değişmez sınırlar yoktur Her şey görecelidir, her şey akıp gider. O halde, gruplarla, grupların hareket alanlarıyla ilgili ana hatlarıyla çizilen sınırlar doruk olarak algılanmamalıdır. “Okulcu” denilen kesimin küçük-burjuva sol siyasal akımlarla birlikte hareket ettikleri, az çok siyasal mücadeleye girdikleri görülebileceği gibi, bazı küçük toplumsal olayların “Kararsızlar”ın

geniş bir kitlesini etkileyerek siyasal mücadelenin içine çekmesi de mümkündür vb vb.

Öğrenci gençlik kitlesinin yapısı üzerine söyleyebileceklerimiz kısaca böyle. Yazdıklarımızdan, öğrenci gençlik mücadelesinin sınıflar savaşımının bir parçası olduğu kendiliğinden çıkıyor. Toplumun sınıflara bölünmüş olması öğrenci gençliğin de bu ayrışmadan nasibini almasını getiriyor. Ne ve ki, burada dikkat çekmemiz gereken önemli bir nokta var: Bölünmüşlük, sadece öğrencilerin sınıfsal kökeniyle ilgili olarak ele alınmamalı. Öğrenci gençlik içindeki bölünme, genel olarak burjuva toplumdaki sınıfsal bölünmeyi yansıtsa da burada tek tek her öğrencinin kendi sınıf kökenine uygun bir ideolojik-siyasal kamplaşma içine gireceğini; sınıf kökeninin birebir ve doğrudan bu kamplaşmayı belirleyeceğini düşünmek, Marksizmin en kaba şekilde anlaşılması ve yaşama uygulanması anlamına gelir. Aksine, çoğu öğrencinin kendi sınıfsal kökenine uygun olmayan bir ideolojik-siyasal kamplaşma içine girdiğini söylemek gerekiyor. Eğer öyle olmasaydı, emekçi sınıflardan gelen pek çok öğrencinin sivil-faşist hareket gibi karşı-devrim saflarında yer alması; aynı şekilde küçük ve hatta orta burjuva ailelerden gelen pek çok öğrencinin, kendi sınıf kökenine uygun olmayan bir şekilde, emeğin kurtuluş için mücadele eden devrimci saflarda yer almasını izah etmek mümkün olmazdı. Öğrenci gençlik içindeki ideolojik-siyasal bölünme, genel hatlarıyla temel olarak sınıfsal kökene uygun düşse de, varlıklı ailelerden gelen öğrenci gençlerin, yoksulların kurtuluşu için kendini feda eden bir mücadeleye atılmaları; yoksul ailelerden gelen kimi öğrencilerin de, sermaye sınıfının egemenliğinin devamı için faşist karşı-devrimci saflarda yer almaları az rastlanır bir durum değildir. Demek ki, öğrenci gençlik içindeki bölünmede, sınıfsal kökenin yanında ve bazen ona ters yönde etki eden faktörler de önemli bir rol oynuyor. Baskıya, sömürüye, haksızlığa, yoksulluk ve sefalete karşı duyarlı olan ve tepki gösteren gençlik karakterinin yanı sıra, olayları, gelişmeleri, izleyebilmesine ve çabuk kavramasına neden olan “aydın karakteri” öğrenci gençliğin saflarını belirlemede etkin rol oynayan faktörlerden bazılarıdır. Kısacası, bir yandan gençlik duyarlılığı ve çabuk tepki gösterme özelliği, ite yandan eğitimin kazandırdığı özellikler, toplumun çeşitli sınıf ve katmanlarından gelen öğrencilerin kampla-

şmasında etkin bir rol oynuyorlar. Peki, eğitim süreci nasıl işliyor? Niteliği nedir? Çelişkileri nedir? Burada, bu sorun üzerinde en genel hatlarıyla, özet olarak durmaya çalışacağız.

KAPİTALİST EĞİTİM EMEK-SERMAYE ÇELİŞKİSİ ÜZERİNE YÜKSELİR

Sermaye sınıfının egemenliğine dayalı kapitalist toplumda, bütün sınıflı toplumlarda olduğu gibi, eğitim sınıfsal bir nitelik gösterir. Başka türlü olması beklenebilir mi? Örneğin burjuvazi, kendi egemenliğini yeniden ve yeniden üretmenin aracı olmayan bir eğitim yaratabilir mi? İlkokuldan üniversiteye kadar eğitimin herhangi bir basamağına şöyle bir giz atmak bile, sınıflar üstü bir eğitimin mümkün olmadığını göstermeye yeter.

Verilen eğitimin niteliğini, eğitim kurumlarının niteliğini/farklılığını şöyle bir ele aldığımızda, eğitimin çocukları tıkıştırıldıkları dersliklerde “normal” bir eğitimden geçirilir. Bütün aşamalarda bu ayrışmayı görmek olası. Üniversiteler, ‘güzide üniversiteler’ ve “gecekondu üniversiteler” olarak çoktan ayrıştı. Her geçen gün bu ayrım derinleşiyor. Eğitimin paralı oluşu emekçi çocuklarını bir haktan mahrum etmeye yetiyor. Bunların en zekileri, tekellerin sağladığı burslar aracılığıyla okuyup kendini kurtarabiliyor. Bu böyle bir kurtuluş ki, daha okul bitmeden, sermayenin (burs alınan tekelin) hazır yetişmiş elemanı olunuyor. Sonuçta, sermaye, ihtiyaç duyduğu yetişmiş elemanı elde ederken, yığınla genç, binbir güçlüklerle bitirebildiği okulunun, kendisine karnını doyuracak bir iş bile sağlayamadığını acı bir şekilde görmüş oluyor.

Sistem, peş peşe konulmuş eleklerden oluşan bir ayıklama sürecine benziyor. Ayıklama en baştan başlıyor. İlk ayırım doğuştan geliyor. (Burjuva bilimciler utanmasa, bunu da genler üzerinden “açıklamaya” kalkacaklar). Toplumun herhangi bir sınıfının üyesi olarak dünyaya gelen çocuk, ilk eğitimini ailesinden alıyor. Aile, temeli olduğu toplumun bütün özelliklerini taşır. O “çekirdek toplum”dur. Toplumun rolüne ilişkin ilk eğitimini ailesinden alır çocuk. Farklı eğitime sahip sınıfların çocukları da farklı eğitim almaktadır. Bu, aileden başlar. İlkokulla birlikte her açıdan farklı farklı özellikler gösteren eğitim süreci başlar. Binalar, öğretmenler, olanaklar verilen bilgiler... her şey farklıdır. İlk ayıklamadır bu ve doğal elek ile yapılır. Ardından, yarış atı gibi sınavlara hazırla-

nan çocuklar, özel kolejler için yarışır. Kazananlar, belli ölçüde geleceği “aydınlık” olanlardır. İkinci ayıklamada ayakta kalmayı başarmıştır. Sonra üniversite sınavları gelir. Buraya kadar alabildiğine farklı olanaklara sahip, apayrı tarzda eğitilen insanlar, bir elemeye daha tabi tutulur. Kimi “güzide üniversitelere” kapağı atar, kimi “gecekondu üniversitelere”. Büyük bölümü ise, toplumun sıradan bireyleri olmaları için sokağa salınır. Herkes kendi sınıfına, işçi, bakkal, hamal, işsiz, serseri... kim nereyi hak ediyorsa, oraya. Üniversiteye girmeyi başaranlar? Olar bir süre daha kaçınılmaz sondan uzak kalırlar. Üniversitelerin büyük bölümü vasat ya da daha alt düzeyde olduğundan, üniversitelerin büyük bölümü, diplomalarıyla birlikte, daha önce sokağa salınan kaderdaşlarının yanına giderler. “Güzide üniversiteler”de ise az sayıda genç, ki bunların hemen hepsi bu üniversitelerin gizde bölümlerinden mezun olurlar, üst sınıflara doğru tırmanır. “Kendilerini kurtarır”. Geri kalanların bir kısmı, gördükleri eğitim doğrultusunda bir meslek sahibi olurken, bir kısmı da öncekiler gibi “kaldırım mühendisliği”nden öteye gidemez. Böylece, ömrün 20-25 yılı geçer. Ayıklama süreci herkesi kapitalist toplumun herhangi bir yerinde konumlandırır. Sonuç nedir?

Toplum sınıflardan oluşur. Tıpkı toplumun burjuva ve proleter sınıflar arasında ayrışması gibi, ayıklama sürecinden geçen gençler de, sonuçta, küçük bölümü üst sınıflara ve büyük çoğunluğu alt sınıflara olmak üzere ayrışır. Eğitim baştan sona bu ayıklama üzerine kurulmuştur. On milyonlarca insanı almış, belli bir biçime sokmuş, kendi ihtiyacı doğrultusunda yetiştirmiş ve varolan sınıfsal duruma uygun şekilde düzene koymuştur. Sürecin en önemli özelliği, egemen sınıfın kendi düşünsel anlamda yeniden üretmesine olanak sağlamasıdır. Her egemen sınıf kendini sadece maddi olarak yeniden üretmekle kalmaz, düşünsel anlamda da yeniden üretir. Eğitim, bu işe yarar. Kapitalizm, maddi üretim sürecinde kendini yeniden üretirken, emeğin eğitilmesine ihtiyaç duyar. Bunu sağlar. Eğitimin genelleşmesiyle birlikte, tüm bir toplumu kapitalist anlamda yeniden üretim sürecine sokmuştur. Eğitimi, hem kendi maddi üretim sürecinin ihtiyacına göre biçimlendirir, hem de kapitalizmin “birey”ini yetiştirir. Bunu eğitim programıyla (müfredatıyla) yapar, disiplin yönetmelikleriyle yapar, oluşturduğu “eğitim geleneği” ile (ya da geleneksel eğitim ile) yapar.

Biliniyor. Egemen sınıfın düşünceleri, toplumda egemen olan düşüncedir. Maddi açıdan egemen olan sınıf, manevi-düşünsel açıdan da egemendir. Çünkü manevi-düşünsel üretim araçları da egemen sınıfın elindedir. Bu araçlarla toplumu düşünsel açıdan biçimlendirir. Okul, bu açıdan, sistematik biçimlendirmenin, eğer en önemli aracı değilse, en önemli araçlarından biridir. Öyleyse okulun (daha genel deyimle eğitimin) sınıfsal özellik göstermesi, toplumun temel çelişkilerini taşıması olağan değil midir?

Ta beşikteyken başlayan ve ömrümüzün ortalama 20-25 yılını kapsayan eğitim, boydan boya sınıfsal bir nitelik gösterir. Pratik yaşamda faşist disiplin yönetmelikleri, YÖK, har(a)çlar, sınav sistemi, müfredat vb vb olarak karşımıza çıkan olgular, bizi, Türkiye kapitalizminin ihtiyacına göre biçimlendirmeyi hedefleyen bir sürecin bileşenleridir. Ve burada “adamına göre muamele” vardır. Sınıfsal kökenimiz ne ise, göreceğimiz eğitim de ona uygundur. Zira bizim sınıfsal konumumuz belirleyen de, eğitimin niteliğini belirleyen de kapitalizmden başka bir şey değildir (Biçim olarak Türkiye kapitalizminin niteliği belirliyor. Ama özünde, kapitalizm evrenselidir. Bütün kapitalist ülkelerdeki eğitimin sınıfsallığı da evrensel özellik gösterir. Sadece biçimde ayrılır. Örneğin sermayenin güçlü olduğu bir ülkede, diyelim İngiltere’de veya ABD’de, eğitim kurumlarının görece daha özgür bir yapısı vardır. Ama sonuçta sermayeye bağımlı, toplumun sınıfsal bölünüşüne uygun bir eğitimidir. Yani, bizde Türkiye’deki eğitimle gelişmiş bir kapitalist ülkedeki eğitim arasında herhangi bir fark yoktur, farklılık biçimdedir).

Şu halde, eğitimde karşılaştığımız sorunlar, kapitalizmin kendisinden kaynaklanmaktadır. Bu sorunların aşılması, ancak ve ancak kapitalizmin aşılmasıyla gerçekleşebilir. Diyelim bugün faşist disiplin yönetmelikleriyle, YÖK’le, özel güvenlik birimleriyle, idari yapıyla vs. sorunlarımız var. Bunlara karşı mücadele kapitalizme karşı mücadeleden ayrı ele alınabilir mi? Şöyle söylenecektir: YÖK’ün kaldırılması için bir devrime gerek yoktur. Doğru, bir devrime gerek olmayabilir. Ama YÖK’ün ortaya çıkmasını gerekli ve zorunlu kılan temel, yani kapitalist üretim ilişkisi ve faşist egemenlik biçimi orta yerde durdukça, başka adlar altında yeni YÖK’ler kaçınılmazdır. Eğitimin hemen bütün sorunlarını için bu durum geçerlidir. Eğitim kendini var eden toplumsal sistemden

bağımsız değildir. Toplumda egemen olan iktisadi üretim ve değişim ilişkileri üzerinden hareket eder. Eğer karşımıza başka türlü değil de bugünkü gibi bir eğitim sistemi çıkıyorsa, bu, yaşadığımız toplumsal düzen böyle gerektirdiği içindir. Tarihsel toplumsal koşulların toplum ürünü olarak böyle biçimlenmek zorunda olduğu içindir. Ve bunlar, son tahlilde, üretim ve değişim ilişkisi tarafından belirlenir. Yani beşikten belli bir yaşa kadar içinde yer aldığımız eğitim sistemi, bir ayıklama süreci olarak karşımıza çıkıyorsa ve her türlü akademik-demokratik sorun önümüzde engel teşkil ediyorsa, bu, içinde yaşadığımız sınıflı sömürü toplumundan kaynaklanıyor. Kapitalist, üretim ilişkisi, kedi temel çelişkinin eğitime yansıtıyor. Eğitim, emek-sermaye çelişkisi üzerinde yükseliyor. Bu çelişkiye son verilmeden kapitalizme son verilmeden, “sorunlardan arınmış bir eğitim” gelişemez. Lenin, bu gerçeğin altını çizmek için, “Politik özgürlük kazanılmadan, akademik özgürlük kazanılamaz” demiştir. Demek oluyor ki, akademik özgürlük mücadelesi, kapitalizme karşı özgürlük mücadelesinden ayrı ele alınamaz. Bu, işin akademik yönü. Diğer yandan, emekçi çocuklarının durumu var. Eğitim sistemiyle sorunu olan/olması gereken emekçi çocuklarıdır. Aynı zamanda emekçi çocukları, ailelerinin yaşadığı ekonomik ve politik sorunlardan da doğrudan etkilenmektedirler. Bu sorunlar karşısında doğrudan taraftarlar. Keza, “sokağa salındıktan” sonra her biri bir emekçi olacaktır. Yani, emek-sermaye çelişkisi her açıdan, öğrenci etiketi yapııştırılan emekçi çocuklarını doğrudan ilgilendiren temel çelişkidir. Bu çelişkiyi, kapıdan kovsanız bacadan girer. Kapitalist toplumda ondan kurtuluş yoktur. Kapitalizme karşı savaşmaksızın, bu çelişkiyi ve onun yol açtığı sorunları ortadan kaldırmak olanaksızdır.

II. Bölüm

Marks bir yerde, proletaryanın her devrim döneminde geçmiş deneyimleri öğrenmeye koyulduğunu yazar. Kavgaya atılan her sınıf kendi kavgacı geçmişini öğrenmek ister. Öğrenmelidir. Burjuvazi, egemenlik altında kurulan tuttuğu yığınların kavgacı geçmişlerini unutturmak için her yolu dener. Zor kullanır, içini boşaltır, tahrif eder...Kapışma bu alanda da devam eder. Burjuvazi geçmişi unutturma işinde yalnız değildir. Ezilenler safında ona, bu konuda yardımı esirgemeyecek dönekler her zaman olagelmıştır. Kimisi açıktan, kimisi örtülü... Daima burjuvazi için çalışır. Sosyal-reformistler kendilerini bu işe adanmıştır. “Özgürlük uğruna savaşmayı gize almaktansa kilelik içinde barışı tercih eden “küçük-burjuvalar, geçmişin kavga dolu yollarını bir daha yürümemek için bu koroya katılır. Yığınlar geçmişin derslerini öğrenmek için, burjuvazi ve yordakçuları ise unutturmak için çatışma, iki karşıt yinelim.

Öğrenci gençlik mücadelesi açısından aynı iki karşıt yinelim söz konusu değil midir? Örneğin bugün, dünya genelindeki öğrenci hareketleri üzerinde durulurken, Fransa’daki öğrencilerin akademik- demokratik temelde gelişen ve henüz köklü bir ayrışmaya-parçalanmaya uğramış sarsıcı eylemlerine gıpta ediliyor. Ama bir Endonezya’nın bölünmüş öğrenci eylemleri üzerinde pek durulmuyor. Bahsi geçtiği zaman da sadece genel olarak değiniliyor. Oysa arasında ayrıştığı, mücadelenin alabildiğine siyasallaştığını görebilmekteyiz. Orada, “genel olarak öğrenci hareketi”

diye bir şey yok. Devrimci ve karşı-devrimci öğrenci hareketi var. Ve bu bakımdan bizden ilerideler. Ama neylersiniz, mücadele birkaç ıvır-zıvır uğruna gelişmemiş, demokratik eylem olarak kalmamış, bu noktayı çoktan aşmış ve devrim mücadelesini henüz keşfedemediğinden, başka türlü olamaz ki. Böyle bir savaş, böylesi bir bölünme... “kilelik içinde barışı tercih eden”lerin inatla üzerinden atladığı esas yöndür. Onlar, çeşitli taleplerle hareket eden, varolan düzeni değil onu belli bazı noktalarda düzeltmeyi hedef edinen bir mücadele istiyorlar. Bu yüzden dersliklerden sokaklara uzanan yolda yürümeyi reddediyorlar. Geçmişte onurluca yürünen bu yoldan köşe bucak kaçıyorlar. Öğrenci gençlik mücadelesindeki asıl tıkanmanın burada olduğunu görmek istemiyorlar.

DERSLİKLERDEN SOKAKLARA UZANAN YOL

Burjuvalar okulları tıpkı kışla gibi insanlardan uzak, toplumun dışında yapmaya o kadar özen göstermiş, öğrencinin toplumsal sınıflardan uzak olduğu konusunda o denli yanılısamalı bilinç yaratmıştır ki, öğrenci gençlik kitlesi, çoğu zaman sokağı kendi dışında, kendine yabancı olarak algılamıştır. Oysa sokak, öğrencilere hiç de uzak değildir. Tersine, öğrenciler sokağın bir parçasıdır. Yolu kaçınılmaz olara oraya çıkacaktır. Bugün de pek çok siyasi çevre, ortaya çıkan hayali kopukluktan şaşkınlığa düşmüş vaziyette, kitlelerden kopmama adına ufkunu iyice daraltmıştır. Siyasi talepler, akademik-demokratik talepler yığını arasında sıkıştırılıveriliyor. Öğrencilere sürekli öğrenci (okul) sorunlarından bahsediliyor. Hayali kopukluk böylece maddi bir güce dönüştürülüyor; derinleştiriliyor. İşin vahim yanı şu; Sınıflar mücadelesinin dışında ele almakla, öğrenci hareketine asıl zararı veren çevreler, öğrenci gençlik, nesnel yaşamın kendisi tarafından bölünmeye uğrayınca, “kan kaybediyoruz” yaygarasını koparıp, siyasallaşmaktan iyice kaçır oluyorlar. Sokağa çıkma çağrısı yapmaktan çekiniyorlar. Ne diyelim, kendi düşen ağlamaz

Sokakla dersliklerin bağı, yaşamın kendisi kurmaktadır. Geçmişe şöyle bir giz atsa, kendi geçmişlerini iğrenme zahmetine görse, bunu hemen görecektir öğrenci gençlik. Bakın, bu doğal bağa nasıl işaret ediyor burjuvalar. 1969 yılında ODTÜ’de arabası yakılan “Vietnam kasabı” Robert Commer, o döneme ilişkin olarak şunları söylüyor; “ODTÜ olayı (arabasının yakılması olayı,

b.n.) bence siyaset bilimi açısından yeni gelişmenin göstergesiydi. Amerika'nın meselesi siyasal boyutunu görmeyip başarısızlığa uğramasının göstergesiydi. Biz o yıllarda müfredatını teknik alanlara oturtmak suretiyle ODTÜ öğrencilerine politika dışında tutabileceğimizi sanmıştık, elektriğin ve fiziğin ağır konsantrasyon gerektiren dersleri, o günkü kafamıza göre, öğrencilerin politize olmasını inleyecekti. Halbuki, üniversiteyi, giderek politize olan Türkiye'nin dışında tutabilmek olanaksızdı.” (E.Hike, 1960'tan 1980'e Gençlik ve Mücadelesi, s.49, abç).

İki noktaya dikkat çekmek istiyoruz: Birincisi, burjuvazinin öğrencileri politikadan uzak tutma çabasıdır. Niçin böyle biri çabaya görülüyor? Bu sorunun cevabını, o dönemin öğrenci gençlik hareketinin, devrimci önderler yaratması yeterince veriyor. Dikkat edilecek ikinci nokta, öğrencileri politika dışında tutmanın olanaksızlığına ilişkin söylenenlerdir. Burada toplumla öğrenciler arasında doğrudan bir bağ kuruluyor. “Politize olan Türkiye”, Türkçe'ye çevirirsek, sınıflar arasındaki savaşımın sertleştiği Türkiye, öğrencilerin de politikleşmesini getiriyor.

Sermaye sınıfı, sınıf mücadelesi ile öğrenci gençlik arasındaki bağın bilincinde. Yine de öğrencilerin sokakla buluşmasını engellemek için umutsuz uğraşlara atılıyor. Bu uğraşını otuz yıldır kesintisiz sürdürüyor. Ama nesnel gerçekliği, hareketin zorunlu eğilimini değiştirebilir mi? Elbette hayır. Buna hiçbir güç yetmez. Ne var ki, pek çok küçük-burjuvanın kafasını değiştiremeyeceği anlamına gelmiyor bu. Nitekim, kendini akademik-demokratik mücadeleyle sınırlayan bilinçli ya da bilinçsiz, sokağı derslikten uzak sana bir yığın siyasal çevre çıkmadı mı piyasaya. İşte bu, burjuvalarımızın başarısı değilse nedir?

Türkiye'deki '68 kuşağının en büyük başarısı, öğrenci gençlik mücadelesini salt öğrenci alanı ile sınırla görmemektir. Dünya genelinde, Vietnam ulusal-sınıfsal kurtuluş savaşı başta olmak üzere, ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadeleleri yükselişteydi. Sosyalizmin güçlü etkisi hissediliyordu. Kumandan Che genç kuşaklar arasında fırtınalar yaratan bir örnek olarak öne çıkmıştı. Bunlar anti-empyralist hareketin gelişmesinde temel etenler olarak plana geçti. Meşhur '68 hareketinin ortaya çıkışında bunların güçlü etkisi oldu. Uluslararası koşulların etkisiyle kısa sürede doğru ulaştı. Ne var ki, gelişmiş kapitalist ülkelerde sermayenin

güçlü yapısı gençlik hareketini absürde etmeye muktedir oldu. Hareket buralarda yozlaştı. Ancak bizim gibi bağımlı ülkelerde sermaye güçlü değildi ve bu yüzden hareketi kendi sınırları içine alamadı. O dönemin devrimci öğrenci önderleri, birer devrim önderi haline geldi. Commer'in dediği gibi, öğrencileri "hızla politize olan Türkiye'nin dışında tutmak olanaksızdı". Öğrenciler işçi elemlerinin içinde yer alıyor, yoksul ve topraksız köylülerle birlikte toprak işgali eylemleri yapıyor... Kendilerini emekçi sınıfların GENEL DEVRİMCİ HAREKETİ içinde görüyorlardı. Bizde 68'i devrimci 68 yapan buydu. Öğrenci gençlik hareketinin güçlü zeminde gelişmesine yol açan buydu. Burjuvazi dersliklerle sokaklar arasındaki bağı kesmek için boşuna çabaladı. Bu doğal bağ, dönemin önder kadrolarının da çalışmalarıyla hızla güçlendirildi. Öğrenci gençlik hareketi güçlü bir devrimci hareketin temel bileşenlerinden biri haline geldi.

Nesnel devrimci koşullar sayesinde öğrenci gençlik hareketi kendi dar sınırlarını hızla aştı. Dersliklerden sokaklara uzanan yolu kat etti. Böylece bir üst düzleme geçmiş oldu. Devrim sarsıntılarını derinden hisseden toplum politik arenada kaçınılmaz bölünmelere uğradı. O zamana kadar çeşitli bileşenleriyle az çok bütünlüklü gelişen devrimci hareket (genel politik hareket) devrim ve karşı-devrim arasındaki savaşım keskinleşince parçalandı. Toplumsal dönüşümün ilerici öğeleri yürüyüşünü hızlandırarak genel devrimci hareketi oluşturdular. Burjuvaziyle uzlaşan sosyal-reformizm, her alanda kendini geri çekti. Bu ayrım öğrenci hareketine de yansdı. Uzlaşmacılar, hareketin ilkel dönemiyle kendilerini sınırladılar. Başına Devrimci Öğrenci Birliği'nin (DÖB) çektiği devrimci öğrenciler ise, o dönemin öğrenci gençlik örgütleri içindeki ayrışmayı derinleştirdiler. O zamanki, Fikir Kulüpleri Federasyonu'nu bir üst düzleme sıçrayan öğrenci gençlik örgütleri içindeki ayrışmayı derinleştirdiler. O zamanki, Fikir Kulüpleri Federasyonu'nu bir üst düzleme sıçrayan öğrenci gençlik hareketinin niteliğine uygun olarak dönüştürdüler. Ortaya Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu çıktı. Öğrenci gençlik içindeki siyasal ayrışma bu şekilde hızlandırılmış ve derinleştirilmiş oldu. İleri bölük, sosyalizme giden yola girdi ve devrimci gelişmenin başını çekti. Diğer kesim, burjuvaziyle buluştu. Bu bölünme eşyanın doğasına uygundu ve olması gerekiyordu. Devrimci hareketin sağlam temellerde gelişmesi için zorunluuydu. Çok genel

hatlarıyla, tarihsel gelişim böyle idi.

Geçmişin bize öğrettiği ilk şey, iğrenici gençlik hareketini ileri götürebilmenin koşulunun, mücadelemizi genel DEVRİMCİ HAREKETE ve sınıf mücadelesine bağlamak, dersliklerden so-kağa kurulan bağı güçlendirmek gerektiğidir. Devrimci öğrenci hareketi ancak bu temeldi gelişebilir. İşçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesini kendi mücadelesi olarak görmeyen ve kendi mücadelesinin, emekçi sınıfların devrimci hareketinin bir parçası olduğunu anlamayan bir öğrenci gençlik hareketi başarı kazanamaz. Emekçilerin toplumsal mücadelesine doğru açılmayı beceremeyen öğrenci hareketi çürür, yozlaşır. 68'in daha sonra devrim önderleri haline gelen devrimci öğrencileri, Deniz ve yoldaşları, pratikleriyle bunu bize gösterdiler.

GÜÇSÜZLÜĞÜN NEDENLERİ

Günümüzde, geçmişteki öğrenci gençlik hareketinin “kan kaybetmesinin” sebebi olarak, öğrencilerin sorunlarıyla yeterince ilgilenilmemesi gösteriliyor. Bu sava göre devrimci öğrenciler öğrenci gençlik sorunlarına burun kıvrıp devrimin sorunlarıyla uğraşıyor, “öğrencilere yabancı sorunları” öğrencilerin önüne getiriyorlar. Bu bakış, geçmişin, küçük-burjuvaca değerlendirmesinden kaynaklanıyor. Zira küçük-burjuvazi, her yenilgiden sonra geçmişten dersler çıkararak “bir daha nasıl yürümemeli?” sorusunu sormaz. O, “bir daha asla” diye feryat eder. Tıpkı 70’li yıllarda Deniz Gezmişlerin yürüdüğü yolu tu kaka ilan etmeleri gibi, 80’li yıllarda ve günümüzde ise 70’li yılların devrimci öğrenci hareketini reddediyorlar. O dönemin nesnel koşullarını göz ardı ederek, kendi dönemliklerine bahane uyduruyorlar

1971 1 Mart faşist darbesi devrim önderlerinin fiziken yok ettikten ve devrimci demokratik örgütlenmeleri dağıttıktan sonra, hareket bir süre için durgunluğa girmişti. Kısa süre sonra yeniden yükselişe geçti. O yıllarda karşılaşılan en önemli eksiklik, işçi sınıfının bağımsız sınıf örgütünün olmamasıydı. Yani Leninist tipte bir komünist partisinin bulunmayışıydı. Bu zafer kendini her alanda hissettirdi.

Öğrenci gençlik, kendi önderlerinden devraldıkları mirası, Denizlerin ve Mahirlerin mirasını korudu. Mücadeleyi okulun sınırlarına hapsedmedi. Öğrenci gençlik mücadelesini asıl güçlen-

diren yön de, bu toplumsal mücadelenin ta kendisidir. Yanlışlık, öğrencilerin, emekçi sınıfların devrimci mücadelesi ile doğrudan bağ kurmasında değildir. Yanlışlık o gücü tarihsel şartlar gereği de olsa, proletaryanın ve diğer emekçi sınıfların mücadelesini iktidara taşıyacak Leninist tipte güçlü bir komünist partinin önderliği altına girmemiş olmaktır. O zaman böyle bir parti henüz yoktu ve bu elbette öğrenci gençliğin suçu olamazdı. Kendi sınıf partisinden mahrum olan işçi sınıfı, bütün hareketliliğe rağmen iktidara yinelemedi; yönelmezdi de. Doğan boşluk, yanlış bir bilinçlenmeye yol açmıştı. “ Öğrenci eksenli kurtuluş” teorileri o yıllarda yaygınlaştı. Ama bu yanlış bilinç olanak sunulan yöndür. Öğrenci hareketi eğer daha üst düzlemlere geçememişse bunun birinci sebebi tümüyle kendi dışındaki koşulların ürünü olarak, işçi sınıfının öncü sınıf olarak iktidarı ele geçirmeye yönelmemiş olmasıydı.

İşçi sınıfı tarihsel rolünü oynamadığı için öğrenci gençlik hareketi yaslanabileceği, müttefik olarak yanında yer alabileceği öncü güçten kalmıştır. Doğan boşluk öğrencilerce doldurulmaya çalışılmış ve sonuçta başarısız olunmuştur. Taşlar yerli yerine oturuncaya kadar, elbette yanlış düşünceler ortaya çıkacak. Burada yaşamın kendi gelişimini göremeyip kendi reformist/okulcu mantığına dayanarak öğrenci gençliğin mücadelesini okul sınırları içinde boğmaya çalışmak, oportünizmdir.

Öğrenci gençlik devrim mücadelesinde işçi sınıfının öncülüğünde yol almadıysa ve çoğu zaman kendi başına hareket etmek zorunda kaldıysa, bunda başta en başta işçi sınıfının kendi rolünü oynayamaması; karşı-devrim tarafından öğrencilerin şiddetli savaşa zorlanması; komünist partilerin klasik çizgiyi aşmamış olması... gibi pek çok neden sıralanabilir. Yanlışlık, tarihsel nedenleriyle birlikte ortaya konabilir. Ama hiç bir şekilde öğrenci gençlik, sokağa yöneldiği için, toplumun emekçi sınıflarının sorunlarını kendi sorunu olarak gördüğü için, mücadelesini daha güçlü zeminlerde hareket etmesi için koşullar yaratıldı.

GERİCİLİK YILLARI

12 Eylül askeri faşist darbesi, devrimci hareketi bastırdı. Hemen bütün örgütlenmelere ağır darbeler indirdi. Öğrenci gençlik baskılardan payına düşeni aldı. Üniversiteler başta olmak

üzere, eğitim kurumları kışlaya çevrildi. Faşist disiplin yönetmelikleriyle, faşistleştirilen eğitim müfredatıyla, YÖK’le ... tam bir sindirme hareketi uygulandı. Küçük-burjuvalar bu koşullarda yılgınlık içine düştü. Nedamet getirdi. Dersliklerle sokakların düşünsel kopuşu işte böylesi bir ortamda derinleşti. Geçmiş suçlayan küçük-burjuvalar, doğmuş olan ortamda kendilerini tümüyle okullara hapsettiler. Günümüze kadar etkisini sürdüren okulcu mantık gücünü buradan aldı.

Gericilik yıllarında ilk harekete geçen yine öğrenci gençlik oldu. 84 yılında üniversite öğrencileri örgütlenmek için harekete geçtiler. Öğrenci dernekleri kurulmaya başlandı. Bu alanda zorlu mücadeleler oldu. Dernekler için mücadeleler gelişti. Bu arada derneklerde yer alan siyasal çevreler arasında ilk ayrışmalar da baş göstermekte gecikmedi. Hareket geliştikçe okulcularla devrimciler kitlesi arasındaki mesafe açıldı. Söz konusu ayrışma, sınıf mücadelesinin genel gelişmesinden bağımsız değildi. Gerek uluslararası gelişmeler, gerekse sınıflar savaşımının gelişimi ilk sağ dalgayı yarattı. TBKP; Dev Yol, TKKKÖ gibi örgütler, 80’li yılların ortalarından itibaren tümüyle düzene dönmeye, onunla bütünleşmeye giriştiler. Öğrenci gençlik içinde de bu yinelim yansımaları buldu. Hareketin ilk başlarında okulcular devrimcilerden pek ayrı sayılmazlardı. O dönemde siyasal gruplaşma kesin çizgilerle belirginleşmemişti. hareketsiz bir gericiler grubu, geniş bir ilgisizler yığını ve “siyasiler”. İlk sağ dalga sonucu yukarıda saydığımız üç örgüt burjuva limanlara yöneldiğinde, durum buydu. Öğrenci hareketi ileri doğru ilk adımını attığında “siyasiler” derhal bölünmeye başladı. Önce ‘tövbekarlar’ın gençliği olan Yarın dergisi çevresi ayrıldı (1985). Ardından diğer iki grup kendi farkını koymaya başladı. 89-90’a gelindiğinde ilk ayrışma tamamlanmıştı. Akademistler belirgin çizgilerle ortadaydı.

Öğrenci gençliğin dernekler kurma üzerinden geliştirdiği mücadele 87 yılında doruğu çıktı. O tarihten itibaren alçalma eğrisi çizdi. Çeşitli yayınlarda öğrenci hareketini sorunlarının yoğun olarak tartışılmaya başlanması “kan kaybetme” tespitlerinin yapılması, bu tarihten sonra başlar. 89-90 yılına gelindiğinde artık dağılma süreci yaşanmaktadır. Dernekler tamamen güçten düşmüş, yeni arayışlara girilmiş, çeşitli öneriler tartışılmaya başlanmıştır. (Tabii bu gelişmeler üniversiteli öğrenci gençliğe

ilişkindir. Liselerde hareket daha geç başladı. Üniversiteler inişe geçtiğinde liseler yükseliş sürecine girmişti, Gelişmeleri epey bir farklılık gösterdi. Sürekli adım attı. Denilebilir ki mücadelede “abi ve ablalarını” geride bıraktılar).

O dönemi bilmeyen okura ilginç gelecektir ama, günümüzde en geri mantığa sahip olan akademistler, ilk ayrışmanın yaşadığı yıllarda akademistlere en acımasız saldıranlardı. Geçmişte, hareketin ilk adımlarında mücadeleyi kampüsle, akademik-demokratik kısıntılarla sınırlamaya çalışan sosyal-reformistlere en sert tepki gösterenler biri, bugün tümüyle burjuva limanlarda yer alan EMEP çevresidir. Yaşam ne ilginç tesadüflerle dolu. Dün reformistleri okulculukla suçlayan ve siyasal mücadeleden söz edenler, bugün geçmişte küfrettikleriyle kol kola yürüyorlar.

Gelişmelerin böyle olması kaçınılmazdı. İlk sağ dalga bazı politik yapıları burjuva limanlara fırlattı. Öğrenci hareketinde bunun yansımaları “siyasiler”in ayrışması şeklinde gerçekleşti. Katıksız bir akademizm çıktı piyasaya. Onlar gitti. Yaşam boşluk tanımaz. Taşlar bir kere yerinden oynadı mı, yeniden konumlanması kaçınılmaz olur. Gidenlerin yerini dolduracak birileri bulunur. Öyle de oldu. Geçmişte onlara küfredenler, derhal gidenlerin yerini aldı. Sınıflar savaşı keskinleşti. Burjuva düzene eğimli düzlemde bulunanlar, birbiri peşi sıra kaymaya başladı. Burjuva limana demirleyen yenileri çıktı piyasaya. “Siyasiler” bir kere daha ayrıştı. Birinci bölümde bahsettiğimiz siyasal gruplaşmalar ortaya çıktı. İlk dalganın ardından gelen bu ikinci sağ dalga hala devam ediyor. Yahya Kemal’in “meçhule giden gemi”si her gün birilerini daha götürüyor.

TARİH TEKERRÜR ETMEZ

Öğrenci hareketi yeniden yükseliş çizgisine geçtiğinde 80 incesinin anıları hala canlılığını koruyordu. Çok şeyler beklemekteydi öğrencilerden. Uluslararası gelişmeler küçük-burjuvaları iyiden iyiye gericileştirdiğinde ilk sağ dalga başladı. Ülkede pek bir hareketin olmadığı o günün koşullarında düzenle bütünleşen bütünleşti. Öğrenci gençlik hareketine gelince... Yukarıda da bahsedildiği gibi, 87’den itibaren durgunluk ve gerileme, 89-90’dan itibaren de dağılmaya uğradı. Öğrenci geçliğe ilişkin umutlar bir anda yıkılıverdi. Koşulların değiştiği göz ardı edilince bu hayal kırıklığı kaçınılmaz oldu.

Neydi deęişen? Her Őeyden ince uluslararası arenada sosyalist dűnyanın içine girmiŐ olduęu durgunluęa dikkat çekmek gerekir. Dűnyada gűlű bir anti-emperyalist rűzgar yoktu. Kısa bir sűre sonra da sosyalisti űlkelerde karŐı-devrimler varlıklarını ortaya koymaya baŐlayacaklardı. Dűnya ۆleęinde esmeye baŐlayan saę rűzgarlar elbette sınıflar savaŐını ve bu arada ۆęrenci hareketini etkileyecekti. Bu koŐullar, ilk saę dalganın ortaya çıkıŐ koŐullarıdır.

İkinci olarak, artık űlkelerimiz açısından deęişen bir Őeyler vardı. İŐi sınıfı eyleme geçmeye baŐlamıŐtı. KoŐullar onu ince çıkarıyordu. Artık “ۆęrenci eksenli kurtuluŐ” masallarda olurdu ancak. Proletarya partisi kurulmuŐ, koműnist ideoloji oluŐum sűrecini tamamlamıŐtı. Bu koŐullarda ۆęrencilerden ۆncűlűk bekleyenler kesinlikle umduęunu bulamayacaktı. İŐin ilgini Őu: Eęer iŐi sınıfı ince çıkmaya baŐlamıŐsa, eęer koműnist ideoloji devrime ۆncűlűk edebilecek geliŐim sűrecini tamamlamıŐsa, ۆęrenci hareketinin daha saęlam temellerde geliŐmesinin Őartları daha saęlam oluŐmuyor muydu? Normalde bűyle olması gerekir. ۆęrenci geçlik hareketini iŐi sınıfı ۆnderlięindeki devrim műcadelesine katmak ۆęrencilerin omuzlarına kaldıramayacakları ve nesnel olarak műmkűn olmayan “ۆncűlűk” yűkűnű yűklenmeden műcadeleyi űst halkalara sıçratmak her zamankinden daha olasıydı. Ama bunun için soruna doęru temelden yaklaŐmak gerekiyordu. Tarihin tekrar edeceęini umanlar, ۆęrenci gençlięe olmadık payeler bienler, bunu baŐaramazdı. ۆęrenci geçlik hareketi belli bir aŐamadan sonra iŐi sınıfının műcadelesine eklenerek űst evreye sıratılmadı. Kendi ۆrdűęű koza içinde ürűdű. Deyim uygunsaydı bulamayan ۆęrenci gençlik, artık en űst sınırına varan akademik-demokratik műcadelesini devam ettirmedi. Ettiremezdi de. Bűtűn sorunların gelip gelip politik iktidarın ele geçirilmesine dayandıęı bir aŐamada, ancak bir devrim műcadelesi kavgayı gűlű zeminlerde sűrdűrmesinin imkanını sunar. Bunun yolu ise, bűtűn alanlarda kendi dar sınırlarını aŐan ve toplumun dięer kesimlerine doęru bűyűyen bir harekete yűnelmektir. İŐte bu yapılmadıęı için, ۆęrenci műcadelesi gerilemeye mecburdu.

Tarihsel-toplumsal koŐullar ۆęrencileri eskiden olduęu gibi ine ıkartmayınca kűk-burjuvalarımız, bir uçtan dięerine savruldu. ۆyle trajik-komik bir hal aldı ki bu, daha dűne kadar ele-

ştirdikleri okulculara doğru bir yinelime girmekten, onlara doğru yürümekten kendilerini alamadılar. Ve başladılar “öğrencilerine kendi sorunları etrafında örgütlenmesi gerekiyor” demeye...

Öğrenci gençlik, fiili olarak kurduğu dernekler uğruna mücadeleye göre ve bu yolda hızla yürürken, işçi sınıfı ve toplumun diğer emekçi kesimleri hala büyük bir suskunluk içindeydi. Öğrenci hareketi doruğa çıktığında, işçi sınıfı yaygın harekete yeni yeni geçiyordu. Öte yandan Kürt halkı, dağlardaki evlatları aracılığıyla savaşıyordu. Lakin henüz halk hareketi düzeyine ulaşması için epey zaman vardı. Bu koşullarda öğrenciler ne yapacaktı? Ne yapmalıydı?

Öğrencilerin bahtsızlığı, kendi mücadelelerin yükselttikleri noktada, genel olarak sınıflar savaşımının henüz en sert aşamalarına evrilmemiş olması ve emekçi sınıfların hareketinin diğer alanlara doğru gelişme aşamasına ulaşmamış olmasıydı. Yani doğrudan eklenilebilecek gelişmiş bir hareket halihazırda mevcut değildi. Burada iradi müdahale gerekiyordu. Bu yapılmadığı için çürüme süreci başladı. Oysa öğrenci gençlik, işçi sınıfını desteklemeye, emekçi sınıfların eylemlerine katılmaya yönlendirilseydi, yani kendi dar alanından dışarı çıkarılısaydı... en azından çalışmalar bu yönde yoğunlaştırılısaydı, hareket bir üst aşamaya geçebilirdi. Bunun dinamiklerini yaşıyordu. Hem böylece emekçilerin güveni kazanılmış olacaktı.

Ne yazık ki öznel etken kendi dar sınırlarına hapsolmuş öğrencileri oradan çekip çıkaramadı. Tersine daha fazla kendi alanına kapandı. Genel devrimci mücadele ile bütünleşemeyen öğrenci hareketi, zamanla sinmekten kurtulamadı.

GENEL DEVRİMCİ MÜCADELE VE MÜCADELE BİRLİĞİ

İşçi sınıfı hareketinin olsun, öğrenci gençlik hareketinin olsun, farklı biçimleri arasında sıkı bir bağın kurulamaması mücadelenin bütün alanlarında karşılaştığımız önemli bir sorundur. İşçi sınıfı içinde ekonomizm-sendikalizm olarak karşımıza çıkar bu hastalık. Öğrenciler içinde ise akademizm olarak... İnatla kendi dar sınırları içine hapsedilir hareket. İster salt ekonomik/öğrenciler için akademik olsun, ister politik, sadece alana özgü düşünülür. Konumuz öğrenci gençlik olduğundan, bu alana dair örnek verelim. Mesela

YÖK sorunu, paralı eğitim, bilimsel eğitim, disiplin cezaları vs. sorunu etrafında dönülp durulur. Ya da çalışmanın ağırlığı buralara verilir. İşte bu, akademizmdir. Akademizm, sanıldığı gibi salt kantin sorunuyla, sınav sistemiyle uğraşmak değildir. Ne de mücadeleyi okul duvarları arasında vermektir, Böyle bir algılayış, darlaştırılmış ve donuk bir algılayış olur. Akademizm, öğrencileri sadece eğitimle ilgili, eğitim sürecinde karşılaştığı sorunları anlatmaktır. Politik veya (sözcüğün dar anlamıyla) akademik... öğrencilerin tüm dikkatini kendi üzerlerinde toplamaya yinelik faaliyettir akademizm. Bu açıdan bakıldığında, öğrencilere hep YÖK'ten, özel güvenlik birimlerinden, yurt sorunlarından vb. bahsetmek, veya çalışmanın ağırlığını buraya vermek akademistlere özgüdür. Ve bugün öğrenci gençlik içinde çalışma yürüten siyasetlerin hemen hepsi bunu yapmaktadır. Toplumun diğer kesimlerinde sürmekte olan savaşım, sadece geçerken değinilen, teşhir faaliyetinde yardımcı unsur olarak seçilen konulardır. Öğrenci geçlik mücadelesini bu hallere düşüren bu sakat anlayışın ta kendisidir.

Herhangi bir alanın mücadelesi diğer alanlardan koparılsa, alanların kendi mücadeleleri belli bir noktada tıkanacaktır. Çünkü mücadele, en nihayetinde gelip politik iktidarın ele geçirilmesine dayanacak, bu gerçekleşmeksizin hiç bir sorunun çözümü mümkün olmayacaktır. Bu durumda diğer alanlara açılmamış, onlarla bağ kuramamış mücadele çürür, yozlaşır. alanlar arasında mücadele birliği sağlanmaksızın devrimi gerçekleştiremeyiz. Sonuçta bu, burjuvazinin işine yarar. Egemenliğini korur. Ekonomizm/akademizmin yaptığı budur.

Sınıf hareketi kendiliğinden de olsa kendi sınırlarını aşma eğilimi taşır. İşçi sınıfı 80'lerin ikinci yarısında tümüyle ekonomik taleplerle, tümüyle kendine has araçlarla kavgaya atıldı. Zamanla hem talepler toplumun diğer emekçi kesimlerinin harekete katılmasını olanaklı kılacak araçlar kullanmaya başladı. Bunun anlamı çok açıktır. İşçi sınıfının ve genel olarak emekçi yığınların hareketi diğer alanlara doğru genişleme gösteriyor. Söz konusu gelişme, emekçilerin mücadele birliğini sağlamanın maddi zeminini oluştururken, savaşımın GENEL bir muhtevaya dönüştüğünü ifade ediyor. Savaşımın genelleşmesi, kendi dar sınırlarını aşması düşman cephesine karşı, devrim cephesini yaratmaya başlamasıdır.

Sınıf hareketinin bu gelişimi kendiliğinden de olsa nesnel olarak devrim cephesini yaratmaktadır. İşçi sınıfı sadece ekonomik grev hareketlerine başvurarak Kürt halkını yanına çekemez, diğer emekçileri kendi mücadelesine katamaz. Mücadele biçim ve araçları ortaklaştıkça, talepler ortaklaştıkça, ortak bir devrimci savaşım olur. Mücadele birliği ancak bu temelde sağlanabilir. Mücadele birliği gerçekleşmeksizin devrim başarılamaz. Biz genel devrimci haretten söz ederken bunu kastediyoruz.

İşçi sınıfı için geçerli olan, öğrenci gençlik için fazlasıyla geçerlidir. Öğrenci gençlik kendi mücadelesini emekçi sınıflara doğru genişletmelidir. Bunun anlamını şöyle ifade edelim: Öğrenci gençlik işçi sınıfının ve emekçi yığınların, Kürt halkının mücadelesini kendi mücadelesi bildiği oranda, kendi mücadelesini diğer alanlara doğru genişletmiş olur. İşçi sınıfına destek ziyaretlerinde bulunması, destek eylemleri yapması, Kürdistan'daki katliamları protesto eylemleri düzenlemesi (örneğin aktif boykot, yasa-dışı gösteri, miting vs), emekçi eylemlerini desteklemek için aktif eylemlere yönelmesi... Burada, akla gelebilecek her türlü araca başvurulabilir. Öğrenci gençlik ancak bu yolla emekçilerle mücadele birliğini sağlayabilir. Emekçi sınıfların güvenini kazanabilir. Ancak o zaman (kendi) talepleri için eylem yapan öğrenciler emekçi yığınlardan destek görebilir. eğitim alanındaki taleplerimizi (kısaca, akademik özgürlüğümüzü diyelim) elde edebilmek için, politik özgürlüğü kazanmak durumundayız. Politik iktidar mücadelesinin bir parçası olmalıyız. Öyleyse emekçi halkaların kurtuluş mücadelesinin bir parçası olmalıyız. Diğer taraftan her birimiz zaten emekçi çocuğuyuz. Onların kurtuluşu/çıkarı doğrudan bizim kurtuluşumuz/çıkarmamız değil midir? Nereden bakarsak bakalım, kendimizi dar sınırlara hapsedmeden emekçi yığınlarla mücadele birliğini sağlamak gerekiyor. Mücadelemizi mücadelelerine katmalı, mücadelelerini mücadelemiz olarak kabul etmeliyiz.

Öğrenci gençliğe daima GENEL DEVRİMCİ HAREKET'ten bahsetmemizin nedeni budur. Onları bu harekete katılmaya çağırmanın nedeni budur.

KÜÇÜK BİR ANEKİTOD

Saat gecenin on ikisini geçmiş. Bir grup devrimci öğrenci yurttan toplanmış sohbet ediyor. Dışarıdan bağırışlar sloganlar geliyor. Sanki bir yürüyüş var. Koşuyor devrimci öğrenciler. Yanılmamışlar. Gerçekten de büyük bir kalabalık, sloganlar atarak yürüyor. Görevliler kapıları kapatıyor. Bizimkiler pencerelerden atlayarak kalabalığa koşturuyor. ama bu öyle normal bir eylem değil. Besbelli birkaç lümpenin kışkırtmasıyla başlamış, aynı yozluğa uygun sloganların atıldığı bir eylem. Eh... koşullar insanları zorlamış, biraz da “stres atma” isteği var. Serde serserilik, alabildiğine lümpen bir eylem çıkmış ortaya. Kadınla erkekli bini aşkın kalabalık bağırışıp duruyor, oradan oraya yürüyor. Devrimci öğrenciler “ilk yardım”a girişiyorlar. Yarım saat sonra eylemin rengi değişiyor. Şimdi bini aşkın ağızdan “Rektör istifa”, “Müdür istifa”, “jandarma defol”... sloganları dökülüyor. “İlk yardım” şimdilik iyi. Eylem siyasileşti. Siyasileşmek mi? Elbette... Siyasileşmek. Sadece sosyalizmden, “kahrolsun...” ile başlayan sloganlar atmak (ki yer yer onlar da atılıyor) siyasileşmek değil ya. Peki bundan sonraki adım ne olacak. Devrimci öğrenciler bu kitleye ne anlatacak? Hangi hedefi gösterecek?

Kalabalık iki bin kişiyi bulmuş. Saat gecenin birini geçiyor. Hemen bir forum düzenleniyor. Özgür kürsü var. Her isteyen konuşuyor. Bir iki faşist (ki bu lümpen eylemleri ateşleyen onlar), devrimcilerin işe karışmış olmasından rahatsız. Bu rahatsızlıklarını dile getiriyorlar. Ve tabii oradan kibarca uzaklaştırılıyorlar. Yer yer serseri tavırlar devam ediyor. Serbest kürsüde serbestçe konuşanlar, yine aynı serbestlikte sloganlar haykırıyorlar. Yurt müdürleri geliyor. Tehdit, gözdağı... fayda yok. Müdür konuştuğunda kalabalık artıyor. O tehdit ediyor, eylem daha da siyasileşiyor. Sonunda kovuluyor. Herkes konuşuyor. Sorunlar dile geliyor. Devrimci öğrenciler ne anlatacak?

Saat üçü gösteriyor. Kantin fiyatlarının pahalılığından bahsediliyor. Kadın ve erkek öğrenciler baskılardan söz ediyor, yurt yönetimine ortak olmaktan söz ediliyor. İdari cezalardan dem vuruluyor... Devrimci öğrenciler?

Saat dörde geliyor. Kantin boykotu kararı alınmış. İdareye yemekhanenin denetlenmesi, yurtlarda öğrencilere ait duvar gazetesinin çıkarılması vb. istemler içeren liste sunulmuş. Kantinle-

rin özelleştirilmesine karşı olunduğu açıklanmış. Yöneticilerle öğrencilerin ortak toplantılar düzenlemesi taraflarca kabul edilmiş. Bu arada öğrenciler kendi aralarında boykotu nasıl organize edeceklerini tartışıyorlar. Bir taraf diyor ki (devrimci öğrenciler konuşuyor), “yurtlarda her kat kendi içinde boykot komitesi oluştursun, ihtiyaçları belediye satış bürolarından temin etsin. Böylece herkes boykotu sahiplenme konusunda sorumluluk hisseder”. Diğer taraf diyor ki (devrimci öğrenciler konuşuyor), “bu, boykotu tavsamasına yol açar. Merkezi bir boykot komitesi oluşturulsun. Merkezi bir kantinde belediyenin satış bürolarının temin ettiği malzemeleri bağış karşılığında dağıtsın”. Her iki grubu destekleyen öğrenciler var. Ağırlıkla ikincisi olmak üzere her ikisi de hayata geçiyor. Bir süre sonra kantin fiyatları düşüyor. Duvar gazeteleri çıkarılıyor. Yöneticilerle ortak toplantılar düzenleniyor. Sorunlar tartışılıyor. Yöneticiler sıkıştırılıyor. Yemekhane öğrencilerin denetimine açılıyor. Kıssadan hisse, hemen bütün talepler kabul ediliyor.

Bir gece yarısı, saat on ikiden sonra, bine aşkın insan... ve devrimci öğrenciler, reform, slogan, sesler kısılcıncaya kadar konuşma... Boykot konusunda iki farklı görüşü savunan devrimci öğrenciler....Acaba hangisi haklıydı? Devrimci öğrenciler anlatmalıydı?

Her okur bu soruya kendi cevap verecektir. Bizim cevabımıza gelince... eğer yeterince açık değilse cevabımız, okur biraz daha sabretmek zorunda kalacak.

III. BÖLÜM

DEVRİMCİ DURUM VE ÖĞRENCİ GENÇLİK

Halkın özgürlük savaşımı, politik iktidarı ele geçirme mücadelesi... tek sözcükle devrim, düşünülebilecek en düzensiz, sert, us dışı, sistematik olmayan araçlarla yürütülen, çıplak zora dayalı, hiçbir yasayla sınırlanmayan yığın eylemidir. Sürekli aşağılan halk yığınlarının yakmak, yıkmak ve yenisini yapmak üzere harekete geçmesidir. Kitlelerin yaratıcılığını kullanmasıdır. Lenin'in deyişiyle, "tarihte tek tek kişilerin bilgeliği yerine, yığınların bilgeliğinin kendi gösterdiği anlar"dır. Bu karmaşa, düzensizlik, yıkım... küçük-burjuvaları daima korkutmuştur. Ama korkunun ecele faydası yok derler. Doğrudur. Sınıflar mücadelesi evrimi içinde eninde sonunda bu aşamaya ulaşır. Hiçbir kuvvet buna engel olamaz.

Sınıflar savaşı bir devrimci durumu yaratmaksızın hiçbir devrim gerçekleşemez. Ama bir kez savaşım devrimci döneme girdi mi, hiçbir şey de eskisi gibi kalmaz. Bütün kurulu düzenler olağan çalışmalar, alışkanlıklar, mücadele araç ve biçimleri... her şey köklü bir dönüşüme uğrar. Biçim ve içerik değişmek zorundadır. Çünkü, somut durum değişmiştir. Yıllarca propaganda düzeyinde teorik olarak kavranan devrim GÜNCELLEŞMİŞ; pratik politika açısından ele alınmayı beklemektedir. Lenin ,bir devrimci durumda " kitlelere devrimin zorunluluğunu anlatmak , onlara devrim çağrısı yapmak ve şiddete dayalı mücadelenin çeşitli yöntemleri ve 'teknîği' üzerine en somut olarak konuşmak bizim mutlak görevimiz ve boyun borcumuzdur. Bu mutlak görevimiz, devrimin yeterli güçte olup olmayacağından, (. . .) bağımsızdır" der. Bu, devrime pratik olarak yaklaşmak demektir. Örgütlenme biçim ve alışkanlıklarınızı, çalışma tarzınızı, eylemeliliğinizi düzenine girer.

Türkiye ve Kürdistan’da sınıflar savaşı 89-90’ la birlikte devrimci sürece evrildi .Kürt halkı, işçi sınıfı ve emekçiler yoğun bir eylemlilik sürecine girdiler. Yığınların öfkesi kabarıyor, birbiri ardı sıra eylemler patlak veriyordu. Başlangıçta kendi alanlarını aşamayan eylemler sokağa yayıldıkça, diğer kesimlerle kaynaşmanın pratik olanağını yarattı. Devlet güçleriyle çatışmalar yaygınlaştı. Hareket yoğun ve yaygındı. “Yirmi yılın bir güne sığdığı” dönem gelmişti. Devrimcilerin izledikleri/bekledikleri çatışmalarla dolu günler gelmişti. Peki öğrenci gençlik cephesinde durum nasıldı?

Herkes gider Mersin’e, öğrencilerimiz gider tersine. Her alanda devrimci bir yükseliş yaşanıyor, öğrencilerimiz gider tersine. Her alanda devrimci bir yükseliş yaşanıyor, öğrenciler ise kurdukları derneklerle birlikte eriyip gidiyor. Kürt halk Serhildanlara kalktığı sıralarda, üniversitelerin gizde tartışma konusu “dernekler kitle her yere soru işaretleri çiziyor, kimileri mü?” idi. Zonguldak maden işçisi Ankara yollarına düştüğünde, kimileri her yere soru işaretleri çiziyor, kimileri kantin ve yemekhane zamları karşısında “zamlara hayır komiteleri” kurmayı öneriyordu. Böyle bir mantığa sahip öğrenci hareketi tükenişi yaşamaz da ne yapar? Hadi Kürt halkının, işçi sınıfının ve diğer emekçilerin mücadelesi olarak görme meselesini geçtir. Bütün okullarda ve yurtlarda sivilfaşistlerin (MHP’li ve dinci faşistlerin) azgın saldırıları varken, Bizzat okullarda mücadele sertleşmişken, hala eski tas eski hamam havasında olan bir hareket çürümez de ne olur? Tam da “şiddete dayalı mücadelenin çeşitle yöntemleri ve ‘ tekniği’ üzerine en somut biçimde hiç çekinmeden konuşmak bizim mutlak görevimiz ve boyun borcumuz. . .” haline gelmişken , hala “faşistlere karşı ideolojik mücadele yürütmek ve onları teşhir etmek” tartışmalarıyla vakit kaybeden, hala eski dönemin alışkanlıklarıyla hareket eden anlayış, elbette gerilemeye ve dağılmaya mahkumdu. Devrimci dönem bizden devrimci insanlara devrimin propagandasını yapmak, onları devrim mücadelesine çağırarak, işçi sınıfının ve Kürt halkının mücadelesine katılmaya çağırarak. . . bıkmadan usanmadan politik özgürlük için savaşmak gerektiğini ve bunun yollarını anlatmak. . . İşte bunları yapmak gerekiyordu.

Bunların hiçbiri yapılmadı. Hareketin gittikçe erimesi ve kitlelerden kopuş, küçük-burjuvalarımızı o kadar korkuttu ki iyice

öğrencilere döndüler. Öğrencileri “öğrenci sorunları etrafında örgütlemeye” yöneldiler. Her geçen gün daha geri taleplerle, her geçen gün daha geri araç ve biçimlerle... genel yinelim bu oldu. Öğrenci gençlik o gündem sonra nerede dişe dokunur bir şeyler yaptıysa, sokağa çıktığı için yaptı. Talepleri ne olursa olsun, niyetleri ne olursa olsun, bir eylem kendini aşmışsa, bu, sokak sayesinde olmuştur. Sokağa çıkan öğrenci gençlik hem devlet güçleriyle çatışmak zorunda kalmış, hem de emekçilerle ortaklaşabileceği fırsatlar yaratmıştır. Bunlar küçük-burjuvaların çabalarıyla değil, onlara karşı gerçekleşmiştir.

Sürekli küçük-burjuva oportünizmini eleştiriyoruz. Böylece biz de öğrenci gençlik hareketinin gerilemesini “oportünistlerin günahı” olarak görmüş olmuyor muyuz? Baştan beri sürecin nesnel yönlerini oraya koymaya çalışıyoruz. Böylece, öğrenci hareketinin nesnel olarak bir tıkanıklığa girdiğini göstermiş olduk. Tıkanıklık ancak öznel müdahaleyle aşılabılırdi. Süreci ve sorunları doğru olarak kavradığımız takdirde bunu başarabilirdik. Biz bu noktada öğrenci gençlik arasında etin olan çeşitli siyasi oluşumların hatalı olduğuna işaret ediyoruz. Yoksa, suçu birilerine atarak işin içinden sıyrılma gibi bir tutumumuz yok. Tüm bu dönem boyunca bizim de el yordamıyla ilerlemek zorunda kaldığımız oldu. Bazen önümüze çıkan müdahale şanslarını gerektiği gibi kullanamadık. Ama nesnel gelişmeleri (somut durumu) doğru tespit ettik ve çözümler ürettik. Birazdan aşağıda okuyacağınız bunun kanıtıdır. Aşağıdaki şeyleri sadece İLK söylemiş olmakla dışımızdakilerden ayrılmıyoruz. Aynı zamanda TEK söyleyen olmakla da ayrılıyor. Okuyacağınız ne ilk defa burada ortaya kondu, ne de son dönemde söylendi. Yıllardır bunları dile getiriyor ve gerçekleştirilmek için çalışıyoruz.

MÜCADELE ARAÇ VE YÖNTEMLERİ

Mücadelenin örgütlenmesi sorunu, mücadele biçim ve araçları sorununa sık sıkıya bağlıdır. Bu ise tarihsel bir yaklaşımı gerektirir. Sınıflar savaşımının genel gelişim seyrine göre, mücadele yöntem ve araçları değişiklik gösterir. Zenginleşir.

Marksizm, ilkel sosyalizmden, tek bir mücadele biçimine ve aracına saplanıp kalmamakla ayrılır. O, süreci uygun bütün biçim ve araçları ustalıkla birleştirir. Hiçbir mücadele biçimini reddet-

mez. Ama bu, her biçimi peşinen kabul edeceği anlamına da gelmez. Belli somut koşullarda mücadelenin bir biçimi temel biçim haline gelir ve diğer tüm biçimler bu temel biçime bağlı olarak ele alınır. Bir ülkenin iktisadi evriminin farklı aşamalarında farklı mücadele biçimleri başlıca çarpışma biçimleri haline gelir ve diğer tüm biçimleri kendine bağımlı hale getirir. Daha önceki aşamada mücadelenin başat biçimi ikincil bir duruma düşebilir ve ikincil durumdaki bir mücadele biçimi başat mücadele biçimi haline gelebilir. Belli bir gelişme aşamasında hangi biçimin başat, hangi biçimlerin ikincil derecede olduğunun saptanması mücadele biçimleri sorununa tarihsel bir yaklaşımı zorunlu kılar. Savaşım basitten karmaşığa doğru gelişim seyri izler. Araçlar ve yöntemler de buna uygun bir seyir izler. Sınıflar mücadelesi üst aşamalara geçtikçe daha gelişkin mücadele araçları ve yöntemleri kullanılmaya başlanır. Genel olarak, savaşımın sertleşmesine paralel olarak zor örgütlenmeleri devreye girer, vs. vs. Bütün bunlar Marksizmin abecesidir. Ama insan zaman zaman en basit ve temel doğruları yinelemek durumunda kalıyor.

Sözü dernek tartışmalarına getirmek istiyoruz. Yukarıda toplumun emekçi yığınlarının ve Kürt halkının yükselen bir hareketlilik içine girdiği dönemde öğrencilerin dernek tartışmaları içinde boğulduğunu söyledik. (Yanlış anlaşılması için belirtmek istiyoruz; biz, dernek örgütlenmesinin ilkeleri vb. konular üzerine tartışılmasını küçümsemek istemiyoruz. Tersine, bunlar gereklidir. Yanlış olan, öğrencilerin tüm gündemini bu türlü tartışmaların oluşturması, kendi ve diğer kesimlerin mücadelelerine uzak kalmalarıdır) Öğrenciler sadece dernekleşme sorunlarında boğulmakla kalmadılar. Aynı zamanda mücadele aracı bakımından da derneklere saplanıp kaldılar. Bugün bile bazıları çıkıyor ve dernekleri inançla ve inatla savunuyor. Yeni araç önerilerini “kolaycılığa kaçmak” olarak suçluyor. Sıra bunlara gelecek. Önce şu dağılış sürecine yakından bir bakalım.

Dernekleşme üzerinden gelişen mücadelenin 87 yılında doruğa çıktığına işaret etmiştik. O tarihten sonra sürekli geriledi. 89-90 dönemiyle birlikte dağılış sürecine girdi. Aynı dönem, öğrenci hareketinde siyasal ayrışmaların iyice belirginleştiği, akademimizle yolların kesin ayrıldığı dönemdir. Siyasal arenada ise ilk sağ dalganın evriminin hemen hemen süreci oluyor bu dönem. Tüm

bunlar bir tesadüf olabilir mi? Siyasal alandaki gelişmelerin sebebi sınıflar savaşımı ise eğer, derneklerle sendikalar arasında bir paralellik kurulur. Küçük-burjuva oportünizminin yayınlarına bakıldığında bu rahatlıkla görülecektir. Benzerlik veya benzetme, sınırlılığına (ve bu yüzden eksikliklerine) rağmen yerindedir. Küçük-burjuvalar, nasıl ki mevcut burjuva sendikacılığına karşı devrimci sendikalizmi çıkarıyorlarsa (ama sonuçta sendikalizmin sınırlarında kalıyorlarsa), dernekler söz konusu olduğunda da aynı tavrı gösteriyorlar. Sendikanın alternatifi yine bir sendikadır. Derneğin alternatifi yine bir dernektir. Bu, aşılması gereken sınırdır onlar için. Buna karşı çıktınız mı, kolaycılığa kaçmakla suçlanırsınız.

Oysa sendikalar nasıl ki sınıflar savaşımının belli bir aşamasında mücadeleyi daha ileriye taşımada yetersiz kalıyorsa... sertleşen savaşımın ihtiyaçlarına ancak başka araçlar cevap verabiliyorsa, dernekler de savaşımın belli bir aşamasından sonra ihtiyacı karşılayamaz hale geliyor. Devrimci durum ve iç savaş koşullarında burjuva sendikacılık iflas ediyor. Sendikalar mücadeleyi kucaklayamıyor. Öğrenci gençlik alanında da akademizm, mücadelenin gelişmesi sonucu iflas ediyor. Sendikalar mücadeleyi kucaklayamıyor. Öğrenci gençlik alanında da akademizm, mücadelenin gelişmesi sonucu iflas ediyor. Dernekler, yeni aşamayı karşılayamıyor. Arada böyle bir paralellik var. Akademizmin belirgin olarak ortaya çıkışı ve iflas edişi ile (siyasal hareketten kopuşu ile) derneklerin erime sürecinin çakışma nedeni işte budur. Mücadele mevcut durumda tıkanıyor. Bir üst aşamaya sıçraması için mücadele araçlarında da bir sıçrama gerekiyor. Ve nasıl ki Marksistler sendikaları terk etmeden, onların yanında ve onlardan bağımsız yeni örgütlerin gereğine işaret ediyorsa, öğrenci derneklerini tümüyle terk etmeden, onların yanında ve onlardan bağımsız yani örgütlülüklerle işaret ediyor. Sorun, aslında böylesine açık ve net. Bir parça tarihsel yaklaşım tüm sorunların üstesinden gelmeye yetiyor.

Elbette merkezi kitlesel örgütlenmelerden yanayız. Genel kitleyle en geniş bağın kurulmasını isteriz. Ama bu genel doğrulardan hareketle somut durumu gizden kaçırmak, enerjimizi bunlara heba etmek Marksist bir tutum değildir. Sorun bir şeyden “yana” olmak ya da, bir şeye “istek” duymak değildir. Sorun kitlesel ör-

gütlenmelerin ve kitleyle en geniş bağların nasıl kurulacağını, bunların devrimci amaçlarımıza ulaşmada nasıl harekete geçirileceğine çözüm bulmaktır. Kitlesel örgütlenmelerin ve kitlelerle bağların bugünkü durumu göz önüne alınırsa, bunlardan “yana” olmanın ya da bunlara “istek” duymanın sorunun çözümüne en ufak bir katkı yapmadığı açıktır. Bir üst düzleme geçmek gerek. Zira genel devrimci hareket, savaşımın sertleşmesine paralel olarak sıçrama gerçekleştiriyor. Bunu dikkate almayan, hareketin gerisinde kalmaktan kurtulamaz. Öğrenci gençlik hareketi bunu sağlayamadığı için tıkanı. Zamanla dağılma sürecine girmekten kurtulamadı.

İÇ SAVAŞ VE DEVRİMCİ MÜCADELE

Sınıflar mücadelesi, gelişiminin belli bir aşamasında iç savaş halini alır. Devrim ve karşı-devrim arasındaki zorlu kapışma, zor araçlarını ve örgütlerini ine çıkarır. Savaşım şiddetlenir. Toplumun düşman kampları arasında bir varlık yokluk savaşıdır bu. Politik iktidarı ele geçirme savaşıdır. Lenin’in deyimiyle “birbiri” ardı sıra gelen, birbiri üzerine yığılmış, artmış, kızışmış iktisadi ve siyasal çatışmalardan sonra iki sınıf arasında silahlı çatışma haline dönüşen sınıf savaşımının en keskin biçimidir” iç savaş. Sınıflar savaşımının zorunlu bunun devamıdır. Her devrim eninde sonunda bu süreçten geçer. Hasmının sırtını silahların zoruyla yere getirmeyen, bunu gize alamayan sınıf zafer kazanamaz. Burjuva sınıf örgütlü zoruyla (devletiyle) emekçi sınıfları yenmeye uğraşır. Yalnızca devlet değil, bir bütün olarak karşı-devrim cephesi savaşa girer. Bunun karşısında işçi sınıfı ve diğer emekçiler devrim cephesini teşkil eder. Savaşın gidişine göre bu cephele ayrışmalara ve birlemelere uğrar. Hareket halindedir. Keskin kapışmaya kadar bu hareketlilik devam eder. Son ana kadar toplumun “karsarsızlar”ı çoğunluğu oluşturur.

İç savaş bir kere başladı mı, iki taraftan birinin yenilmesi gerçekleşmeksizin sona ermez. Bazen durulur gibi görünse de, bu aslında karşı tarafların kendi güçlerini toparlamak, düzenlemek, tazelemek, yeni güçlerle takviye etmek ve yorulanları dinlendirmek için verdikleri kısa bir moladan başka bir şey değildir. Ama sonuçta, ya devrim ya karşı-devrim... biri mutlaka zaferi kazanacaktır. Eğer zaferi burjuvazi kazanacak olursa, bir sonraki sefere

kadar silahımı saklar proletarya. Her yenilenin yaptığı gibi, koşulları çok ağır olan “barış” şartlarını kabul eder ve yeniden güç toplayınca, kavga günleri tarihsel-toplumsal koşullar tarafından tekrar yaratılıncaya kadar “işine gücünü bakar”.

İç savaş böylesine sert kapışmaları olduğu süreçtir. Silahlı güçleri yaratmayı gerektirir. Ayaklanmanın koşullarını yaratır. Modern dünyada her toplumsal devrim, iç savaş sürecinden geçmek zorundadır. Yani devrimi isteyen, iç savaşı da istemek zorundadır.

Türkiye ve Kürdistan sınıflar savaşımı sadece devrimci durum koşullarını yaratmakla kalmamış, iç savaş sürecine de girmiştir. (Toplumsal olgularda kesin bir tarih vererek, şu tarihten itibaren şu sürece girildi demek, gelişmeleri kesin tarihlerle ortaya koymak zordur. Hele bunu içinde yaşanan süreçte yapmak daha da zordur. İlerde tarihçiler zengin materyale dayanarak bunu saptayabilirler. Yine de aşağıdaki saptamayı yapmamıza da engel değildir bu). 91-92 yılları, burjuva iç savaşın hazırlanıp başlatıldığı süreç oldu. Emekçi yığınların burjuva iç savaşa devrimci iç savaşla karşılık vermesi daha sonralara rastlar. Biyelce ülkelerimizde sınıflar savaşı en sert dönemine girmiş oldu. İç savaş her geçen gün daha sert biçimler aldı/alıyor. Kapsamı sürekli genişliyor.

ÇALIŞMADA AĞIRLIK NEREYE VERİLMELİ?

Mücadeleyi örgütlerken sürece tarihsel açıdan yaklaşmak gerektiğini söyledik. Ardından, sınıflar savaşımının iç savaş halini aldığını belirttik. Somut koşullar, demek ki, devrimci durum ve iç savaş (burjuva ve devrimci iç savaş) tarafından belirleniyor. Tüm gelişmeler bu tarihsel çerçeve içinde gelişiyor. Mücadele araç ve yöntemlerinin ne olması gerektiği sorununu bu temel üzerinde ele almak gerekiyor.

Lenin “İki Taktik” adlı çalışmasına şu soruyla başlar, “...şimdi en önemli olan, (işçi sınıfının) eğitim ve örgütlendirme çalışmasında esas siyasal ağırlığı nereye vermemiz gerektiğidir. Sendikalar ve yasal örgütlere mi, yoksa bir ayaklanmaya, devrimci bir ordu ve devrimci bir hükümet yaratma çalışmasına mı?” Bu soru sadece işçi sınıfının eğitim ve örgütlendirilme çalışmasında değil, bütün mücadele alanlarında kitlelerin eğitim ve örgütlenmesi çalışmasında sorulması gereken sorudur. Aynı soruyu

öğrenci gençlik için de sormalıyız. Öğrenci gençliğin eğitim ve örgütlendirme çalışmasında esas siyasal ağırlığı nereye vereceğiz? Öğrenci derneklerine ve çeşitli yasal örgütlere mi, yoksa bir ayaklanmanın hazırlanması için gerekli olan örgütlere mi?

Devrimci durum ve iç savaş koşullarında ayaklanma pratik bir zorunluluk ve gerçeklik haline gelir. Ayaklanmaya hazırlanmak, onu örgütlemek, enerjimizin esas bölümünü bu iş için harcamak marksist olmanın ölçütü oluyor. Çalışmalarımızın siyasal ağırlığını vermemiz gereken yer, ayaklanma organlarını yaratma faaliyetidir. Bir ayaklanma siyasal ve askeri (ve bu ikisinin birleşmiş ifadesi olarak yarı-askeri) örgütlere dayanır. Nedir Bunlar? KOMİTE, KONSEY ve SİLAHLI MİLİSLER. Öğrenci gençlik mücadelesindeki nesnel tıkanıklığı aşmayı sağlayacak araçlar bunlardı. Hala da bu tıkanıklığı aşacak temel araçlar bunlardır.

Öğrenci dernekleri dağılma sürecine girdiğinde değişik araç önerileri getirenler oldu. Örneğin Sovyet (Konsey) önerisi getirenler vardı. Ne gariptir ki, bunu önerenler, devrimci durum ve iç savaşı kesinlikle kabul etmeyenlerdi. Oysa Sovyetler (Konseyler) bir devrim döneminde ortaya çıkarlar. Ha deyince kurulabilecek organlar değillerdir. Peki, küçük-burjuvalarımız bu önerileriyle kendilerine ters düşmüş olmuyorlar mıydı? Hayır, ters düşmüyorlardı. Çünkü onların önerdikleri Sovyetler ya derneğin yerini alacak (yani derneğin ad değiştirmiş hali olacak), ya da derneğin alt/tabana birimi olacaktı. Tıpkı sendikalara karşı yine sendika önermek; komiteleri sendikaların taban örgütleri olarak görmek gibi. O dönemin bir başka önerisi “Öğrenci Meclisleri” idi. Aynı öneri bugün de yapılmakta. Meclisler hakkında ayrıntılı tüzük bile hazırlanmış. Ama burada eksik olan şu: Meclisler, devrimin/ayaklanmanın organları olarak kavranmıyor. Tıpkı geçmişin DY’lileri gibi, bir özyönetim aracı olarak sunuyorlar. Devrim olmaksızın, ayaklanmaya bağlanmaksızın yaratılan özyönetim, sivil-toplumculuktan başka bir şey değildir.

Önemli olan, öngörülen örgütlenmelerin işlevidir, mantığıdır, isim hiç önemli değil. İster Sovyet densin, ister Meclis, isterse Konsey... Eğer bir ayaklanmanın temel organları olarak konmuyorsa, savaş araçları olarak yaratılmıyorsa, devrime sıkı sıkıya bağlanmıyorsa, istediğiniz kadar ayrıntılı taslaklar hazırlayın, sivil-toplumculuğu bir adım bile aşamazsınız.

Komite ve Konsey, örgütlenmesi taban örgütleridir. Ama öğrenci derneğinin taban birimleri değildir. Ayaklanmanın siyasi ve yarı-askeri örgütleridir. Bunlar, ufak kırıntılar uğruna mücadeleye için değil, öğrenci hareketini genel devrimci mücadeleye bağlamak için vardır. Devrimci öğrencilerin kendi iç mücadele birliğini ve öğrenci gençliğin emekçi sınıflarla mücadele birliğini sağlamak için vardır. Bunun anlamı şudur ki, öğrenci gençlik hareketi doğrudan genel devrimci harekete bağlamakla, genel silahlı halk ayaklanmasının işlevli parçalarından biri haline gelecektir. Bu örgütler, öğrencilere devrim propagandası yapacak, onları devrim mücadelesine çağırarak, genel silahlanma çağrılarını yapacaktır.

GENEL SİLAHLANMA VE SİLAHLI ÖĞRENCİ MİLİSLERİ

Bir halk sözü vardır: “Kör bile düştüğü kuyuya bir daha düşmez” derler. Pratik öğrenme süreci, insanları, genel olarak, aynı hataları tekrar etmekten kurtarır. Ama bunun için öğrenmek gerekir. O da yetmez, kavramak, anlamak gerekir. Pratikten dersler çıkarmayı bilen, ileri gider. Ama öğrenci gençlik içindeki bizim sosyal-reformistlerimiz ve oportünistlerimiz, pratikten ders çıkarmayı bir türlü beceremediler. Yıllardır kah devletin kolluk kuvvetlerinden, kah sivil-faşistlerden dayak yediler. Hala aynı hazırlıksızlık, hala aynı “demokratlık”, hala aynı aydın korkaklığı...

Mücadelenin ilk evrelerinde polis saldırılarında kaçardı öğrenciler. Sonraları “Yılgınlık yok, direniş var” sloganı eşliğinde polis saldırıları karşısında oturmaya başladılar. Kaçmamak, dayak yiyeceğini bile bile oturmamak, o günün koşullarında ileri atılmış bir adımdı. Kararlılığın bir göstergesiydi. Fakat sonra, nedendir bilinmez, dayak yemek sanki bağımlılık yaptı. Sosyal-reformistlerin ve oportünistlerin siyasi etkisi altındaki öğrenciler daha ileri adım atamadı. Bunun sonucunda, kaçınılmaz olarak, tekrar “kaçma taktiği” öne çıktı. Her seferinde sürü gibi döküldüler soğa, sürü gibi hareket ettiler ve dayak başlayınca aynı şekilde kaçtılar, dağıldılar.

Kuşkusuz öğrenci gençlik mücadelesinin bu zaafi aşamasında çeşitli etkenler var. İlk olarak baştan beri belirttiğimiz nesnel etkenler söz konusu. Kendi alanına-sıkışmış olan müca-

dele, güçsüzlüğü ve tükenişi yaşıyor. Bunun sonucu olarak, hala eski mantığa sarılıyor. “Meşru müdafaa” denilen geri çizgiyi aşamıyor. İkinci olarak, öğrenci gençlik alanında bir süreklilik yok. Bir öğrenci ancak belli bir zaman dilimi boyunca öğrencidir. Bu ise hareketin kararlı bir yapıya ulaşamamasında önemli bir etken. Süreklilik ancak deneyim aktarımı ve doğru temellere oturtulan bir hareket yaratmakla mümkün olabilir. ‘88-89’larda özellikle İstanbul öğrenci gençliği sokak eylemlerinde militan hareket edebiliyordu. Belli bir çatışma geleneği de oluşturulmuştu. Ama genel olarak o kuşağın mücadelenin diğer alanlarına geçmek zorunda kalması, öğrenci gençliğin nitelikli öncülerden mahrum kalmasına yol açtı. Çünkü tam da bu yıllarda yığın hareketi geliyordu ve örgütler kadro ihtiyaçlarını öğrenci hareketlerinden yetmişmiş militanlardan sağlamak zorundaydı. Dediğimiz gibi bu bir mecburiyet olarak ortaya çıktı. (Parantez içinde belirtelim ki, öğrenci gençlik mücadelesinin kendi içine kapanmasında, diğer alanlara doğru açılmasında, nihayetinde ortaya çıkan devrimci durum koşullarına ayak uyduramamasında, öncü öğrencilerin başka alanlarda görevlendirilmek zorunda kalınmasının belli bir payı vardır). Yeni kuşak, değişen koşullara uyum sağlayamadı. Süreç sertleştikçe, bunu göğüsleyecek araç ve yöntemler ortaya çıkarılamadı. Kavga geleneği, sürekli bir dayak yeme geleneğine dönüştü. Bunda, hareketin diyalektik gelişiminin zorunlu ve kaçınılmaz sonuçları olan yukarıdaki nedenlerin belli bir payı olmakla birlikte, esas ve belirleyici etken, öğrenci gençlik içinde egemen olan sosyal-reformist ve oportünist akımların ideolojik-politik çizgileri oldu. Burjuva düzeni, burjuva toplumu hiç bir şekilde aşmayı düşünmeyen ve dolayısıyla, iktidarı ele geçirme hedefini pratik olarak ele almayan bu akımlar, doğal olarak, öğrenci gençlik hareketinin zaafını aşmasına yardım etmek bir yana, bu zaafını daha da derinleştiren etmenler oldular. Bu akımlar, ideolojik-politik etkileri altında tuttıkları öğrenci gençliğin bu kısır ve dar çerçeve içinde kalmasının temel nedeni oldular.

Genel siyasal arenada, devrimci durum ve iç savaşın gereklerini yerine getiremeyen küçük-burjuva devrimciliğinin giderek “meşruiyet” zeminine kayması, daha doğrusu bu zemini hiç aşamamış olması, yansımalarını öğrenci hareketinde gösterdi. Örneğin ‘90- 91’ yıllarında azgın bir sivil-faşist saldırı başladığında, ilk

başta sosyal-reformizmin öğrenci gençliği, “faşizme karşı ideolojik mücadele ile kitleyi yanımıza çekme” görüşünü savunarak karşımıza çıktı. Mücadelenin zor araçlarına dayanılarak yürütüldüğü bir aşamada sivil-faşistlerin satırlar, çivili sopalar ve taban-calarla saldırıya geçtiği bir ortamda, sözün ve kalemin gücüne güvenen ahmaklar sürüsü birçok okulda kavganın kaybedilmesinde önemli bir rol oynadı. Öyle sanıldığı gibi kalemin her zaman “kılıçtan üstün” olmadığını acı deneyimlerle öğrenmek gerekti. Ne yazık ki bunu öğrenenler yine azınlıkta kaldı. Zira hala gerekli sonuçlar çıkaramayan sosyal-reformistlerle oportünistlerin etkisi altındaki öğrenciler, faşistlerden dayak yiyip duruyor. Başka meselelerde değil ama bu meselede tarih tekerrür ediyor sanki. Polis sivil-faşistlerin saldırmasını bekliyor. Devrimciler, silahlanmış ve örgütlü faşistlerin kalabalık saldırısı karşısında dayak yiyor ve yaralanıyor. Ardından polis geliyor ve devrimci öğrencileri topluyor. Ve en sonunda, basın karşısında devrimciler “silahlı insanların okula nasıl girebildiğini” gibi kafa açıcı bir soru(.) ile kendilerinin saldırıya uğrayan mazlum taraf olduğunu anlatmış oluyor. Teşhir faaliyeti dediğiniz de böyle yapılır hani(.) Oyun yıllardır aynı. Oyuncular değişse de roller değişmiyor. “Meşru zemin”i yitirmeyen devrimci ve demokrat öğrencilerin karşısında sopa, bıçak, satır ve silah eksik olmuyor. Başa gelen çekilir(.) Elbette burada kabahat sadece sosyal-reformist ve oportünist siyasal akımlarda değildir. Yıllardır dayak yemelerine, bıçaklanmalarına, kafaları, kolları kırılmasına hatta öldürülmelerine rağmen hala bu akımların peşinden giden öğrencilerde en az onlar kadar kabahatlidir. Burada pratikten dahi öğrenememenin ibret verici dersi vardır. Oysa faşistlerin hangi dilden anladığı, onlara karşı hangi mücadele biçiminin başarılı olacağı Türkiye’de dünya devrim tarihinden yeterince öğrenilmiş olmalıydı.

Direnış mantığı sosyal-reformist ve oportünist öğrenciler arasında o kadar yaygın ki, geçmişten beri saldırılar karşısında kendini koruma amacıyla “direnış komiteleri” kurma önerisinden ileri gidilemiyor. Daima müdafaa (tabi ki meşru müdafaa) çıkıyor karşımıza. Önerilen örgütlenmenin adı ne olursa olsun devrimcilikleri muhalefet sınırlarını aşmadığından, eğer yapılabilirse, - kendini savunma çerçevesinde hareket ediliyor.

DÖB Milislerinden

Faşist TC devletinin 19 Aralık katliamıyla beraber hayata geçirmeye çalıştığı Türkiye ve Kürdistan topraklarında ki devrimci hareketi yok etme planıyla, kolluk güçlerinin sadece zindanlarda sürmekte olan eyleme değil ülkelerimiz topraklarının her yerinde yapılan bütün eylemlere de saldırdığı görülmektedir. Okullarımızda da faşist öğretmenler ve müdürler sayesinde devrimci potansiyel taşıyan unsurlar üzerinde yoğun saldırılar yürütülmektedir. Mesela tek tek öğrenciler polise ihbar edilip gözaltına aldırılmakta. Bunun bir örneği de geçtiğimiz günlerde Esenkent’teki Ertuğrul Gazi Lisesi’nde meydana gelmiştir. Cevabının verilmesi ise uzun sürmemiştir, 25 Mayıs 2001 tarihinde Ertuğrul Gazi Lisesi’ndeki faşist müdürün odasının önüne okul girişinden 1,5- 2 saat önce “Devrimci Tutsaklara Kalkan Elleri Kıracağız! Devrimci Öğrenci Birliği Milisleri” yazılı bombalı pankart bırakılmış ve bölgeden kayıp vermeden uzaklaşmıştır. Bomba faşist müdürün odasında hasara neden olmuştur. Bu cevap faşist TC devletinin bütün kolluk güçlerinedir. Devrimcileri teslim almak kolay olsaydı devrimciler canlarını siper edip savaşmazlardı. Bu 19 Aralık’taki ve halen sürmekte olan ölüm oruçlarındaki devrim savaşçılarının katillerine cevaptır.

Eylemden sonra okul çevresi ve bölge polis tarafından ablukaya alınmış, arama ve kimlik kontrolü yapılmıştır.

**Devrimci Tutsaklara kalkan Elleri
Kırdık Kıracağız!**

Zindanları Yıkacağız Halk İktidarını Kuracağız!

Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz!

Devrimci-Öğrenci-Birliği-Milisleri

14 YAŞINDAKİ LİSE ÖĞRENCİSİNE POLİS KURŞUNU

7 Kasım 1995... Yer Bağlar... Barbaros Lisesi'nin önü. Bir grup lise öğrencisi paralı eğitimi, katkı payını ve Buca katliamını protesto etmek için basın açıklaması yapıyor. Basın açıklamasının bitiminden sonra öğrenciler dağılıyor. Dağılan öğrencilerin ardından her zaman kapının önünde bekleyen sivil polisler arabalarından iniyor. Silahlanma çekiyor ve ateşliyor. Açılan ateş sonucunda Evrim Öktem bacağına kurşun isabet etmesi sonucu düşüyor. Polisler avını yakalamış köpekler misali atıyorlar üzerine. Yaralı bir şekilde gözaltına alılıyorlar.

Ardından faşist burjuva basının kalemşörleri hemen harekete geçiyorlar. Yazılar yazılmaya başlanıyor. "Dişi terörist

bu kez kaçamadı!", "Pankartçı kız vurularak yakalandı"... Kalemşörlerimiz seviniyorlar. Öyle ya bazı vatan hainlerince(!) hep açık infazlarla ünlenen ve suçlanan polis bu sefer öldürmemiş yaralı yakalamıştır. Bu polisin iyi niyetini(!), nasıl yaklaştığını göstermek için iyi bir fırsattır. Bunu da keşfedince kalemşörlerimiz hemen daha önceki yaptıklarını(!) bulup çıkarırlar ortaya pankartçı kızın. Sıra yaşına gelmiş. Hayalleri suya düşürdü kalemşörlerimizin. Bizim koskoca(!) yenilmez polisi-miz 14 yaşındaki bir kız çocuğunu vurmuş. Polisin, işlediği suç ortas etmek için düzenlediği senaryoyu hiçbir araştırmaya girmeden ve onu aklayacak biçimde sergilediler sayfalarında.

Evrim Öktem kim? Evrim 14 yaşında bir lise öğrencisi. Okulların giderek paralaştığı, okul kapılarının emekçi çocuklarına kapatıldığı bu ülkede okumanın koşullarını yaratmaya çalışan bir öğrenci. "Kazı bağırılmadan yolun" çığlıklarına karşı katkı payını protesto

eden halk kitlelerinin sadece bir parçası. Babası Mahmut Öktem demokrasi mücadelesine yaşamını adanmış, daha önce Ankara Emniyeti tarafından hedef gösterilmiş, kamu emekçisi bir öğretmen. Kendisi Eğitim-Sen'in kurucularından. Annesi yine Eğitim-Sen kurucularından, Eğitim-Sen üyesi bir öğretmen. Evrim şimdi sakat kalma tehlikesini ya-

şıyor. O yaralı olarak hastanede yatar-ken polis tarafından sorguya alınmak istendi. Ailesi tarafından yaş tutmadığı gerekçesi ile sorgu alınmasına izin verilmedi. Şimdi çocuk mahkemesinde yargılanacağı günü bekliyor Evrim. Suçu: Polis tarafından vurulmuş olmak. Polis, sorguya alamayacağı 14 yaşındaki bir çocuğu vurarak terörünü

uygulayabiliyor.

Bu polisin ve dolayısı ile devletin halklarımız üzerindeki terörünü daha da arttıracağına işaret ediyor. Artık en küçük bir basın açıklamasında dahi polis gözü dönmüşçesine silah çekerek saldırıyor. Evlerdeki infazlar, açıkta sokaklara taşınıyor. Devlet her muhalif sesi ne biçimde olursa olsun susturmak istiyor.

İstanbul'da gözaltı, işkence yayılarak sürüyor. Gecekondu semtlerinde saat 20.00'den sonra fiili olarak sokağa çıkma yasakları uygulanmaktadır. Her gün onlarca insan sebepsiz olarak gözaltına alınmakta, işkence görmektedir. Tüm bunlar devletin karşı devrim cephesinden saldırılarını daha da arttıracağını işaret ediyor. Evrim Öktem'in kurşunlanması "Uslu durun yoksa sizi de böyle yaparım"ın ifadesidir. Gözdağıdır.

Hiçbir baskı bizi yıldıramayacak. Kazanan biz olacağız.

GÜVENLİK GÜÇLERİ 'SİLAH KULLANMA YETKİLERİNİ' KEYFİ VE HUKUKA AYKIRI KULLANMAKTADIRLAR

7.11.1995 tarihinde Bağlar'da 14 yaşındaki öğrenci Evrim Öktem'in ateş edilerek polisler tarafından bacağından yaralanması stradan bir olay değildir. Bir ay önce de yine 14 yaşındaki Mustafa Salman isimli çocuk Bahçelievler'de bacağından vurularak gözaltına alınmıştır.

Evrim Öktem'in suçu ne? Paralı eğitime ilişkin bir basın açıklamasına katılma iddiası. İddia doğru olsa dahi Evrim Öktem, demokratik, barışçı bir gösteriyi katılmış, demokratik bir hakkını kullanmıştır.

AGİK, Paris Şartı İlelerine ve altına Türkiye'nin de imza atması olduğu bir çok uluslararası hukuk ilkelere göre barışçı gösteriler izne tabi olamaz ve Devlet baskıyla önlenemez. Ne var ki bizde polis bu tip etkinliklere silahla, vurarak müdahale ediyor. Göreve gelen emniyet müdürlerinin hukuk tanımaz açılma ve yaklaşımları da, eğitim düzeyleri düşük polislerin silah kullanma yetkiyelerine izin veriyor. Yeni göreve başlayan İstanbul Emniyet Müdürü daha ilk beyanında "Kafa Koparmak"tan bahsederse sıradan polisler neler yapmaz. Açık ki, "Yargaz Infaz" oğulları, silah kullanma yetkisinin kötüye kullanımında bizzat üst düzeylerden cesaret almaktadır. Basın açıklamasına katılıyor diye çoukları vurmak barbarlık değil de nedir?

Polis Vazife ve Selahiyetleri Yasası anti-demokratik hükümlerden ayıklanmış, yetkilerini kötüye kullananlar yargı önüne çıkarılmalıdır.

Av. Ercan KANAR
İNSAN HAKLARI DERNEĞİ
İSTANBUL ŞUBESİ BAŞKANI

İster sivil, ister resmi olsun faşizme karşı mücadelenin kapitalizme karşı mücadelenin bir parçası olduğu, bir bütün olarak devrim mücadelesinin önemli bir halkası olarak kavramak gerektiği anlaşılmalıdır. Ele aldığımız olguyu devrimci durum ve iç savaş gerçekliğinden koparırsanız, doğal olarak onun ayaklanma ve devrim ile bağını kuramazsınız. Sonra başlarsınız sistemin dar sınırları içinde dönüp durmaya. Muhalefet mantığı aşılmaksızın ne dayak yemekten kurtulabiliriz, ne de dönemin gereklerini yerine getirebiliriz. Çünkü muhalefet olma düşüncesini “devrimci olmayan bir duruma karşılık düşen bir fikri, devrim yolduğuna karşılık düşen bir fikir içerdiğini” bilmek gerekir (Lenin). Devrimci durum ve iç savaş şartlarında iktidar bilinci gereklidir. Bunun içinse devrimci saldırı(!)

Kapışma sert. Koşullar keskin. Düşman en modern silahlarla donanmış ve örgütlü ve böyle bir düşmana karşı başarı kazanmak için askeri açıdan örgütlü ve silahlı olmak gerektiği açık değil mi? Engels “askeri açıdan, modern silahlarla donatılmış bir orduya karşı silahsız bir ulus göz ardı edilebilir bir etmedir” der. Başarılı ve başarısız bütün devrim deneyimlerinden çıkan pratik bir dershur bu. Eğer devrim için savaşıyorsa ve eğer devrimci durum ve iç savaş koşullarında mücadele ediliyorsa, emekçi halkın derhal silahlanması ve silahlı örgütler yaratması gereklidir. Emekçi yığınlara yapılan genel silahlanma çağrısı bu temel gerçekten hareketle gerçekleştirilmektedir. Madem mücadelede sert aşamalara girilmiş, öğrenci gençliğe buna uygun çağrılar yapmak gerekiyor. Eğer kafalarına inen coplar, sopalar, satırlar... sıkılan kurşunlar öğrencileri alıklaştırmamışsa, her devrimci ve demokrat öğrenci silahlanmak ve silahlı örgütler oluşturmak gerektiği apaçık olmalıdır. Saldırılarına karşılık vermediği sürece, zor yoluyla faşist örgütlenmeleri dağıtmadığı ve sokaklarda başarılı bir şekilde dövüşmediği müddetçe, öğrenci gençlik başarı kazanamaz ve ‘kararsızlar’ kitlesini kendi saflarına kazanamaz. Aksine, daha fazla sayıda öğrenci baskı ve şiddetten dolayı sinecek ve mücadeleye seyrirci kalacaktır. (Elbette bu yazılanlardan askeri anlamda başarılı kavga verildiği takdirde ‘kararsızlar’ kitlesini kendiliğinden ve hemen yanımıza çekebileceğimiz sonucu çıkmaz. Başarılı kavga vermek, bu kitleyi yanımıza çekmenin bir koşuludur ama tek koşulu değildir.)

Öğrenci gençlik MİLİSLER biçiminde örgütlendiğinde, ancak böyle bir askeri oluşuma gittiğinde, saldırılara karşı kendini koruyabilir ve karşı saldırıya geçebilir. Milis örgütlenmesi illegal temelde oluşan, küçük hareketli birliklere dayanır. Kendi öz silahlanmasını sağlar. Milislerin en önemli özelliği bir SALDIRI örgütlenmesi olmasıdır. Burada sorunu salt askeri açıdan ele almıyoruz. Düşünsel anlamda, pratik politik anlamda ele alıyoruz. Milisler duru gökte çakan şimşekler misali çıkmazlar ortaya. Devrimci dönemin örgütlenme araçlarının bir parçasıdır. Komite-konsej örgütlenmesiyle bir arada, onlarla bağ içinde oluşur. Yani politik iktidarı ele geçirme savaşımının bir aracı olarak meydana getirilir. Bugüne kadar öğrenci gençlik savunma çizgisini aşamadı. Politik anlamda savunma çizgisine sahip olunca, askeri anlamda da buna uygun davrandı. Varabildiği en ileri nokta “direniş komiteleri” oldu. Oysa askeri bir çarpışmada zaferin koşulu, kesin, sert ve kararlı saldırılarla hasmın sırtını yere getirmektir. Bugün pratik açıdan öğrencileri dayak yemekten kurtaracak organlar şeklinde görünen milis örgütlenmesi komite ve konsey örgütlenmesiyle bir arada alındığında gerçek politik özüne kavuşur. Komite ve konseylerle ele alınmazsa, milisler devrimci özünü yitirir. Saldırı aracı olma özelliğini, politik iktidar mücadelesinin askeri aracı olma niteliğini yitirir. Sıradan “direniş komiteleri” haline gelir. Milisler, komite ve konseylerden ayrı düşünülemez, ayrı ele alınamaz.

Devrimci öğrenci gençlik hareketini doğru bir çizgiye çekmek ve zafere taşımak istiyorsak, bunun için önce öğrenci gençlik hareketi içindeki reformizmi aşmak ve savunma konumundan çıkarak saldırı durumuna geçmek gerekir. Savunma durumundaki bir harekete karşı-devrimin resmi ve sivil-faşist güçlerine karşı başarı kazanamayacağı gibi yerinde tutunmayı dahi başaramaz. Dünya devrim tarihi ve kendi devrim tarihimiz faşizmin hangi dilden anladığını yeterince ortaya koymuştur. İşte o dilden konuşmak gerek. Ancak bu da yetmez, kesin ve gerçek bir zafer için öğrenci gençlik devrimci döneme uygun olan politik iktidar mücadelesindeki yerini almalıdır. İşçi ve emekçilerin mücadele birliği temelindeki eylemleri politik olarak iktidar mücadelesine denk düşüyor. Öğrenci gençlik komite, konsey ve milis şeklinde örgütlenerek bu mücadele birliğine katılabilir ve devrimci öze kavuşur. Yanlış bir

anlayışın hemen önünü alalım. Milisler komite ve konseylerden ayrı ele alınamaz derken, “henüz komite ve konsey yok, o yüzden milis kurulamaz” gibi bir düşünce yanlıştır, ertelemeciliktir. Komite ve konsey örgütlenmesine bağlanmaksızın milislerin bir yanı eksik kalır. Keza milis örgütlenmesiyle birleştirilmeyen komite ve konseyler, sivil toplumculuktan başka bir şey değildir. Önemli olan her şeyden önce düşüncede, teoride bu bağı yakalayabilmektir. Eğer bu bağı doğru temellerde kurmuşsak, önce milisin mi yoksa komitenin mi ortaya çıkacağı sorunu tümüyle pratik koşullarla belirlenecek bir sorundur. Olanaklar çerçevesinde her ikisinin de örgütlenmesine girilmelidir. Biri daha ilerden, diğeri daha geriden gelebilir. Önemli değil. Pratik içinde bunların dengesi bulunacaktır.

Silahlanma ve silahlı örgütler oluşturma, resmi ve sivil-faşistlerin bize karşı silahlandığı ve aramızdan onlarca arkadaşımızı katlederek çekip aldığı bu dönemin yaşamsal sorunları olarak karşımıza çıkıyor. İç savaş koşullarında ayaklanma pratik bir gerçeklik ve zorunluluk halini aldığı için, devrimci proletaryanın ve onun savaş kurmayı Leninist partinin çalışmalarının esas siyasal ağırlığını ayaklanmayı örgütlemek oluşturuyor. Devrimci öğrenci gençlik, şimdi, ayaklanmanın siyasal, askeri ve yarı-askeri örgüt-lülüklerini yaratmak ve tüm halkın genel silahlanması için çağrılar, çalışmalar yapan Leninist partinin bu faaliyetine güç vermek, katılmak, partinin içinde ya da çevresinde yer almak ve Leninist partinin devrimci politikaları ışığında tüm enerjisini devrimin örgütlenmesine harcamak zorundadır.

Silahlanma politikasının doğruluğuna ve gerçekliğine inandıktan sonra bunun gerçekleştirilmesinde, öğrenciler için bir zorluk çıkacağını sanmıyoruz. Taş, sopa, bıçak gibi en ilkel silahlardan, molotof yapımına... Basit halk tipi patlayıcı imalinden ateşli silahlar edinmeye kadar pek çok araç yaratılabilir. Şimdilik, dikkatleri molotof ve patlayıcılara çekmek istiyoruz. Her devrimci “ve demokrat öğrenci molotof yapımını ve patlayıcı imalini öğrenmek zorundadır. Çünkü bu araçlar, gerek yasa-dışı gösteri türü eylemlerde, gerekse kitlesel çatışmalarda en etkili silahlar olarak kullanılabilir. Sivil ve resmi faşistler bu silahlar sayesinde çil yavrusu gibi dağıtılabilir. Ateşi’ silahları belki herkes bulamayabilir, ama basit patlayıcı ve molotof yapımında kullanılan araç-gereçleri her yerden sağlamak olası. Öğrenmek isteyen her öğrenci kendine yardım edecek birini mutlaka yanında bulacaktır. Yeter ki öğrenmek istesin.

Dönemin gereği olarak silahlanmak, komite-konsej ve silahlı milislerde örgütlenmek zorundayız. Ancak bu şekilde politik saldırıya kalkan genel devrimci harekette yer alabilir ve diğer alanlarda mücadele birliğini kurabiliriz. Bu araçlarda örgütlenmek ve “şiddete dayalı mücadelenin çeşitli yöntemleri ve ‘teknigi’ üzerine en somut” araştırmalara girmek... önümüzdeki acil görevlerden bin budur.

GÜNCEL SORUNLARI DEVRİME BAĞLAMAK

Buraya kadar öğrencilerin ayrıışmış yapısı ve somut durumun öne çıkardığı TEMEL DEVRİMCİ GÖREVLER üzerinde durduk. Tüm öğrenci gençlik kitlesini ilgilendiren öğrenci sorunu diye bir şeyin olamayacağına işaret ettik. Fakat bu hiçbir öğrenci sorunu yoktur anlamına gelmez. Çeşitli öğrenci kesimlerini ilgilendiren çeşitli öğrenci sorunları vardır. Temel devrimci görevler öne geçti diye emekçi çocuklarını ilgilendiren öğrenci sorunları ortadan kalkmaz. Bu sorunların üzerinden atlamak değil, bunlarla ilgilenmek gerekiyor. Bütün mesele bu ilgilenme işinin nasıl yapılacağında. Sorunların hangi mantıkla ele alınacağında.

Örneğin, paralı eğitim sorununu merkeze alıp, “hak alma bilinciyle... somut kazanımlar üzerinde mücadeleyi geliştirmek” türünden bir mantıkla mı hareket edeceğiz? “Artık har(a)ç ödemiyoruz” türünden kampanyalar düzenleyip açlık grevlerine mi başlayacağız? Tıpkı “DGM’ler kaldırılın” kampanyasında olduğu gibi “ÖSS-ÖYS kaldırılın” mı diyeceğiz? Bu türden kazanımlar için çeşitli araç ve yöntemlere mi başvuracağız? ya da bunlara hepten sırtımızı dönüp devrim, sosyalizm vb. mi diyeceğiz?

Aslında bu sorun, reformlar uğruna mücadelenin genel devrimci hareketteki yeri sorunudur. Biz, “genel af” kampanyasında, “DGM’ler kaldırılın” kampanyasında “YÖK kaldırılın” kampanyasında vb vb marksist tutumun ne olması gerektiğini ortaya koymuştuk. Küçük-burjuvaların söz konusu kampanyalarını eleştirdiğimizde reformlar için mücadeleyi reddetmekle suçlandık. Öyle ya, şimdi YÖK’ün kaldırılması için bir kampanya düzenlense ve YÖK kaldırılrsa fena mı olur? İnsanlar somut kazanımlar elde ettikçe “hak alma bilinci” geliştikçe, mücadeleye daha istekle sarılmaz mı? Bu türden itirazları dilediğiniz kadar uzatabilirsiniz.

Reformlar konusundaki (somut kazanımlar konusundaki) bu farklılık, sadece öğrenci gençlik alanında karşımıza çıkmıyor. Mücadelenin tüm alanlarında temelden ayrılan iki yaklaşım söz konusu. Hak kazanımı peşinde koşanlar, hareketlerine ne türden teorik kılıf uydurmaya çalışırsa çalışsın, mücadelelerini bir-iki kısıntı ile sınırlamış oluyorlar.

Lenin, Avrupa reformizmini (Kautskiciliği) eleştirirken, şöyle söylüyordu: “...reformist politik kampanya, ya da reformlardan vazgeçme, sorunun bu biçimde konulduğu burjuvacadır. Gerçekte sorun şudur: Ya devrimci mücadele, ki tam başarı elde edilmediği durumda bunun yan ürünü reformlar olacaktır (bunu bütün dünyadaki reformların tüm tarihi kanıtıyor), ya da reformlar üzerine boş gevezelik ve reform vaatleri dışında hiçbir şey”. Eğer söz konusu olan birkaç kısıntı peşinde koşmak değil de devrimci mücadele ise, bu mücadelenin ne olması gerektiği yukarıda açıklandı. Tarihsel-toplumsal koşullar tarafından ortaya çıkarılan “devrimci durumdan doğrudan devrim propagandası için, burjuva hükümetleri devirmek için, iktidarın silahlı proletarya tarafından ele geçirilmesi için tam kapsamıyla yararlanmakla yükümlü” olan marksistler, reformlar üzerine boş gevezelik yapmazlar. Reformları başa alan politik kampanyalar düzenlemezler. Onları hareketin genel çıkarma, DEVRİME bağlarlar. Ve bu, sadece devrimci dönemler için geçerli olan bir yaklaşım değildir; evrensel genel bir doğrudur.

“Politik özgürlük kazanılmadan akademik özgürlük kazanılamaz” şiarı, bizim için yalnızca devrimci dönemlerde ileri sürülecek bir şiar değildir. Bu şiar, öğrenci gençlik mücadelesine yaklaşımda bizim için temel doğruyu ifade eder. Aynı şekilde politik özgürlük kazanılmadığı sürece akademik sorunların kalıcı ve köklü çözümünün mümkün olmadığını gösterir ki, reformların, her dönem için, genel kurtuluşa (devrime) bağlı olarak ele alındığının bir ifadesidir bu. Sorun bir kere böyle kavrandı mı, bütün dikkat genel devrimci hareketin genel gelişim seyrine kaydırılır. Çalışmalarımız, kendi dar alanlarımızın sınırlarını değil, bütün olarak devrim mücadelesini gözeterek yapılır. Artık bir-iki kısıntı için politik kampanyalar düzenlemek söz konusu değildir. Siyasal çalışma, devrimci çalışmadır. Sorunların asıl nedenini gösterme ve köklü çözümün ne olduğunu anlatmadır. Evrimci dö-

nemlerde bunun yolları değişiktir, devrim dönemlerinde değişiktir. Diğer boyutuyla, devrim dönemlerinde köklü çözüm ve kuruluş MÜMKÜN hale geldiğinden, bütün dikkat ve enerji bu pratik kurtuluşa yöneltilmelidir. Uygun araç ve yöntemler geliştirilmeli, bunların hayata geçmesi için çalışılmalıdır. Evrim döneminde kitleleri yasal örgütlerle, sendikalarla, derneklerle, eğitmek ve örgütlemek için çalışırken, onları kavgalı günlere hazırlarken; devrim ve iç savaş sürecinde illegal araçlarla, ayaklanmaya pratik olarak harlamaya, savaşçı birlikler oluşturmaya girişilir ve “iç savaş sözcüğünün o büyük anlamını eksiksiz aydınlatmak bu savaşın tek tek çatışmalarından pratik dersler çıkartmak güçlerimizi örgütlemek ve gerçek savaş için gerekli olan her şeyi doğrudan ve derhal hazırlamak” ertelenemez görevler haline gelir. Ancak böyle bir yaklaşım reformlar için mücadeleyi devrim için mücadeleye bağlar. Ve ancak böyle bir yaklaşım marksist niteliğine layıktır.

Söylediklerimizden, reformist-akademist nitelikli hareketlere katılmamak sonucu çıkar mı? Günlük sorunlara bu perspektifle yaklaşmak demek, bu sorunların üzerinden atlamak anlamına gelir mi? Ya da, güncel sorunlar, devrime nasıl bağlanacaktır?

Lenin, 1908 yılında yazdığı bir makalesinde öğrenci gençlik mücadelesi üzerinde durmaktadır. Söz konusu makalede, gençliğin yapısını ele alır, siyasal ayrışmalara eğilir. Siyasal ayrışmaların derinleştirilmesi için verilecek olan politik mücadelenin önemine dikkat çektikten sonra, akademizme karşı kararlı siyasal teşhir ve siyasal mücadele yürütülmesi gerektiğini söyler. Marksistlerin akademistlerin başlattıkları hareketin başarılı olması için onlara yardım etmeleri gerektiğini, ama bunun HİÇ BİR ZAMAN asıl faaliyet olmadığını, hatta enerjimizin önemli kısmını bile bu iş için harcamamızın gerektiğini anlatır. Yani Marksistler, akademik bir hareket yaratmak şöyle dursun, halihazırda gelişen bir akademik hareketi bile asıl çalışma alanı olarak görmez ve enerjisini bu işlerde heba etmez. Fakat diğer yandan, bu harekete katılmaktan, onun başarısı için akademistlere sınırlı yardımda bulunmaktan ve asıl önemlisi, onu genel devrimci harekete doğru genişletmekten, ileri taşımaktan asla vazgeçmez.

Lenin bunları 1908 yılında, yani devrimin yenildiği azgın gerici yıllarında yazıyor. Bir de bizim içinde yaşadığımız devrimci

koşulları düşünün. Ve böylesi savaş koşullarında kendilerini ‘marksist’ ilan eden küçük-burjuvalarımızın düpedüz akademik-demokratik hareket yaratma için girdikleri zahmetleri, aştıkları kampanyaları düşünün. İşte marksist tutumla onlar arasında böylesine büyük bir uçurum mevcut.

Sosyal-reformist ve oportünist akımların öğrenci gençlik içindeki temsilcilerinin reformist kampanyalarına bir göz atalım. “Üniversite bütçeleri açıklansın”, “Harçları ödemiyoruz”, “ÖSS-ÖYS kaldırılсын”, “YÖK kaldırılсын”, biraz daha siyasal olanlar... “Savaşa değil eğitime bütçe” vb. daha bir yığın ıvır zıvır. Bunların hepsi de 90’lı yıllarda başlatılan kampanyalar. Kimisi son dönemde, kimisi biraz daha önce. Ne ilginçtir ki, söz konusu kampanyalar, ortalama sol’un öğrenci gençlik içindeki asıl faaliyetlerini teşkil ediyor. İşte “ya reformist politik kampanya, ya da reformlardan vazgeçme” şeklindeki burjuva mantık böyle işliyor. Üniversite bütçeleri açıklansa ne olacak? Bir sonraki adımınız bütçenin kullanımını denetleme mi olacak? Artık her öğrenciye maliye müfettişliği görevi yükleriz herhalde. Ya diğer talepler? Eğer öğrencilere gerçek kurtuluş yolunu göstermeyip de ufak tefek sorunların düzeltilmesi için mücadele vereceksek, bunun adı devrimcilik olmaz. Olsa olsa yaşanabilir bir kapitalizm (tabi böyle bir şey mümkünse) istemek olur. Kapitalizm var olduğu sürece ve faşist egemenlik hüküm sürdüğü sürece, bugün YÖK’ü kaldırtmayı başarsak, yarın yeni YÖK’lerin ortaya çıkışına tanık olacağız. ÖSS-ÖYS kaldırılrsa, yeni eleme sistemleri devreye girecek. Bunlar, mevcut koşullarda sistemin kendisinden doğan, var olmaları zorunlu olan olgulardır. Eğitimin kendisinin bir ayıklama süreci olduğunu ilk bölümde anlattık. Kapitalizmi açmaksızın bu ayıklama niteliğine nasıl son verebiliriz? Yoksa amaç ayıklama sistemine sahip eğitimi ortadan kaldırmak değil de, örneğin 60’lı yıllarda olduğu gibi ve bugün örneğin ABD’de olduğu gibi, her üniversitenin kendi seçme sınavlar mı yapması mı? Yani eğitimi koşullayan, ona niteliğini kazandıran etmenler (mevcut sistem) olduğu gibi kalacak, ama biçimde ufak tefek değişikliklere gidilecek? Tüm uğraşı bunun için mi? Peki bunun neresi kurtuluş oluyor? Yok, eğer bunun kurtuluş olmadığını biz de biliyoruz, diyor ve somut kazanımlar üzerinden adım adım ilerlemeli ve mücadeleyi yükseltmeli, görüşünü savunuyorsanız... bunca insanın enerjisini boş

yere harcadığınızı söyleyeceğiz. Kapitalist egemenlik sistemi, en küçük kırıntılarda bile öylesine direngen bir karşı koyuş sergiliyor ki, mevcut araçlarla, mevcut mücadele yöntemleriyle, bu kırıntıları dahi kazanmamız çok zor. Ve üstelik bin bir zahmetle elde edeceğimiz kırıntılar, ne yazık ki, hiç bir gerçek ilerleme yaratmayacak türden şeyler. Bahtsız Sysyphos gibi her seferinde aşağı yuvarlanacak olan kayayı durmadan tepeye çıkarmak için didinip duruyorsunuz. Ve henüz daha bir kere bile o kayayı tepeye çıkarabilmiş değilsiniz.

Hele şu “Savaşa değil eğitime bütçe” şiarı reformist mantığının, boşa kürek çekmenin tipik bir örneğidir... Bu slogan ne maksatla ileri sürülüyor? Elbette savaşı teşhir etmek ve Kürt halkına destek sunmak (?) için. Ne gariptir, öğrenci gençliğe doğrudan Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkından, ayrılma özgürlüğünden vb. pek bahsedilmiyor da, “bir F- 16 uçağı kaç okul yapar” türünden sorularla askeri harcamaların ürkütücü boyutuna işaret edilir. Sanırsız bu şekilde “kirlî savaş” teşhir edilmiş oluyor. Peki, bu istenilen şey, yani bütçeden savaşa değil de eğitime, sağlığa, sosyal güvenliğe vb. daha fazla pay ayrılması, mevcut durumda elde edilebilecek bir istem midir? Hadi diyelim kampanyalar başarılı oldu ve yığınla insan gösteriler-mitingler düzenledi... Talepler karşılanabilecek mi? Burjuvazi ve devleti, harcamaları her geçen gün savaşı finanse edebilmek için iç ve dış borç batağına gömülüyor, yeni vergi yasaları çıkarıyor, bin bir takla atıyor... Tutup da bu paraların daha fazlasını nasıl eğitime ayıracak? Söz konusu savaş, burjuva düzenin varlık-yokluk savaşıdır. Eğer bu savaşı kaybederse burjuva egemenlik yerle bir olacak. Burjuvalarımız böyle bir durumda elbette her yerden kısarak savaşı finanse edecek. Bu eşyanın doğasına uygun olan değil midir? Bu talebin karşılanması demek, burjuvazinin yenilgiyi kabul etmesi demektir. Yani yıkılması, en azından bir dizi devrim sonucu toplumsal yapının belli dönüşümler geçirmesi anlamına geliyor. Şu halde “savaşa değil eğitime bütçe” demekle, mevcut koşullarda burjuva egemenlik sisteminin karşılayamayacağı bir şeyi istemiş oluyorsunuz. Yoksa siz, tanrı göstermesin, yığınları devrime mi çağırıyorsunuz? Peki ama... öyleyse yığınları böylesine “illegal” tarzda devrime çağırmanın anlamı ne ola. Onlara devrim ve ayaklanma için gerekli mücadele biçim ve araçlarının neler olduğunu

anlatmadan, savaş yöntemlerini ve ‘teknîği’ni açıklamadan, onları bu doğrultuda hazırlamadan... hatta tam da bu türlü hazırlıklardan köşe bucak kaçarak, ancak bir (dizi) devrim sonucu elde edilebilecek talepleri, basit bir reform imişçesine niye sunuyorsunuz? Yok eğer, bir devrim olmaksızın “eğitime bütçe” istiyorsanız, o zaman yapmanız gereken, “toplumsal uzlaşma”yı sağlamaktır. Zira bu ölüm kalım savaşı sürdükçe, Türk sermayesi ve devleti savaş harcamalarını kısamaz. Yani Kürt halkı kayıtsız koşulsuz teslim olmadan, işçi sınıfı ve emekçiler kölelik koşullarına kuzu kuzu boyun eğmeden, burjuvazi, silahlanmaya ayırdığı payı azaltmaz. Demek siz devrimin yenilgisini istiyorsunuz? Devrim yenilse bile kapitalist ekonomi militarizme yönelecektir. Hem gelecekteki olası iç savaşlar için, hem olası dış savaşlar için, hem de ekonominin bizzat kendi hareketi yüzünden böyle olacaktır. O zaman da, küçük-burjuvalarımıza, tıpkı Fransa’da olduğu gibi, cümbür cemaat sokaklara dökülmek ve F-16’lar yerine okullar istemek, giderleri az olan eğitim istemek düşüyor. Tam da onların hayallerine uygun bir iş.

Şaka bir yana... artık en geri ve basit talepler bile gelip politik iktidarın ele geçirilmesi sorununa bağlanmış durumda. Yani reformlar için bile devrimci mücadeleyi yükseltmek gerekiyor. Lenin’in söylediği gibi, reformlar, tam başarı elde edemeyen devrimlerin yan ürünü olarak gerçekleşebiliyor ve reformların tüm tarihi bunu kanıtıyor. İkincisi, küçük burjuvalarımızın peşinde koştuğu kırıntılar bile (bunlara reform demeye dilimiz varmıyor), şu andaki somut durumda, bir dizi devrimi zorunlu kılıyor, ister eğitim sorunları olsun, ister toplumun diğer alanlarına dair Sorunlar olsun... mevcut düzene son verilmeksizin ileri doğru en ufak bir adım atmak mümkün değil. Her şey gelip iktidar mücadelesine dayanıyor. Burada düğümleniyor.

Şu halde, güncel sorunları devrime nasıl bağlayacağız, sorusu, yanıtını bulmuş oluyor. Burada anlattıklarımız, pratik her sorun karşısında, bıkmadan usanmadan kitlelere anlatılmalıdır. Bunun yolu ise, kitlelerle birlikte eylemlilik sürecinde bir arada olmaktan geçiyor Kitle eyleminin dışında kalmakla kitleleri pratik etki altına almak mümkün değildir. Öğrenci gençliğin eylemlerini yanlış kanallara yönlendiren, düzen içinde tutan ve bu yolla gelişimini engelleyen sosyal-reformist ve oportünist akımların

öğrenci gençlik üzerindeki ideolojik-politik etkisine karşı mücadele ediyoruz; bu etkiyi kırmaya çalışıyoruz. Şu anda okumakta olduğumuz çalışma, bunun bir aracıdır. Ama yetmez. Bunu somut sorunlar üzerinden de yapmak gerekiyor. Bu siyasal akımların politik kampanyalarını eleştiriyoruz. Her fırsatta da eleştirmeye devam edeceğiz. İlkesel olarak karşı çıktığımız (örneği şu türban eylemlerinde ortaya çıkan durumda olduğu gibi) eylemler dışında, bizler, çoğu kez eleştirdiğimiz eylemlerin içinde yer almak durumundayız. Örnek vermek gerekirse, 6 Kasım YÖK'ü protesto eylemlerinde olduğu gibi. Biz YÖK'ün protesto edilmesine karşı olabilir miyiz? Elbette hayır. Karşı çıktığımız şey, YÖK'ün protesto edilmesi değil, YÖK'ün kaldırılması için enerjimizi heba etmektir. Yoksa bu türden her eylemin içinde yer alır, sorunun gerçek çözümünü anlatır, Kitlelere devrim propagandasını yapar, ayaklanma organlarında örgütlenmeye çağırır vb vb etkinliklerde bulunuruz. Eğer birlikte yürüyemiyorsak, bunun koşulları yoksa, sosyal-reformistlerle ve oportünistlerle yan yana ama ayrı ayrı dururuz. Her somut güncel sorundaki yaklaşımımız bu olmalı. Eylemlerde yer almak, eğer birlikte yürümek olanağına sahipsek, yani oportünist siyasal akımlar devrimci savaşıma uygun bir eylemlilik sürecindeyse veya biz onları buna ikna etmişsek, birlikte yürüyerek ve fakat eleştirerek... yok eğer birlikte yürüyemeyeceksek, eylemden sonra onları eleştirmekten ve yanlışlarını teşhir etme görevini yerine getirmekten vazgeçmeden yan yana ama ayrı ayrı yürürüz, öğrencilere ve emekçilere devrimin doğrularını anlatırız, onları devrime çağırırız vb. Geri de olsa nerede kitlelerin içinde yer aldığı bir eylem varsa, orada Leninistler olmak zorundadır. İnsanlara devrimci politikaları ancak böyle götürebiliriz. Ancak bu şekilde güncel sorunlar uğruna mücadeleyi genel devrimci mücadeleye bağlayabiliriz. Eğer savaş alanlarında kitleler bizi yanlarında göremeyecekse, bizim politikalarımızın, döneme uygun mücadele araç ve yöntemlerimizin hiçbir kıymet-i harbiyesi olmayacaktır. Kendiliğinden veya başka şekilde... ortaya çıkan kitle hareketini bir üst düzleme sıçratmak, sosyalist hareket düzeyine çıkarmak, o hareketin içinde olmayı gerektiriyor.

Birlikte veya yan yana ama ayrı ayrı yürümek meselesi, iyice anlaşılmalı. Şöyle düşünelim. Biz somut durumu doğru olarak tespit ediyoruz. Devrimin zaferi için doğru pratik politikalar üreti-

yoruz. Fakat bu politikalarımızın maddi bir güce dönüşmesi için kitlelerle buluşması ve kitleler tarafından benimsenmesi gerekiyor. Bu birincisi. İkincisi şudur: Pratik mücadele alanında sadece biz yokuz. Öğrencilerin ayrıştığı grupları ilk bölümde sıraladık. Bu gruplar, kendi çaplarında mücadele yürütüyorlar. Biz kendi siyasal çalışmamızı yürütüyoruz. Öğrencileri kendi görüşlerimiz doğrultusunda örgütleme ve eğitme (burada ikili bir eğitim ve örgütlenme faaliyeti söz konusu. Birincisi Leninist saflara kazanma anlamında, ikincisi ise, yukarıda ortaya koyduğumuz ayaklanmanın örgütlenmesi anlamında) faaliyetini yürütüyoruz. Öğrenci hareketini genel devrimci mücadelenin işlevli bir parçası yapmak ve üst düzleme geçirmek için uğraşıyoruz. İşte burada, dışımızdaki faaliyetlere uzak kalamayacağımız gerçeği çıkıyor ortaya. Reformist-akademist eylemlere katılmalı, ama katılırken mevcut devrimci durum ve iç savaşın bize yüklediği doğru hedefleri gösterme işini yerine getirmeliyiz. Örneğin YÖK'ün kaldırılmasıyla herhangi bir şeyin değişmeyeceğini, başka adlar altında yeni YÖK'lerin ortaya çıkacağını, gerçek çözümün ancak mevcut toplumsal düzenin tümünden değişmesiyle sağlanacağı, bu değişme işinin ise işçi sınıfının öncülüğünde gerçekleşecek olan Türkiye ve Kürdistan Birleşik Devrimi ile yaşama geçebileceğini... ayrıntılı olarak anlatmalı, bunun için gereken mücadele yöntemlerinin ve araçlarının neler olduğunu ortaya koymalıyız. Her sorunda böyle davranmalıyız. Askeri araçları yaratmak için çabalaman, pratikten örneklerle bunun gerekliliğini anlatmalıyız. İkna edemezsek ne olur? Hiç bir şey kaybetmeyiz. Tekrar, tekrar... doğru bildiğimiz yolda çalışmayı ısrarla sürdürmeliyiz. Bırakalım, sosyal-reformistler ve oportünistler kendi doğrularını anlatsın; yaşanan her pratik onların hatalı olduğunu ortaya çıkaracaktır. Yaşamın eleştirisi bizim teorik eleştirimizle örtüştükçe, kazanan biz olacağız. Yeter ki eylem alanında olalım. Yeter ki geri taleplerle yola çıkıldı diye kitlelerin bulunduğu eylemlere burun kıvrımayalım.

Örnelemeye devam edelim. Örneğin bir yemekhane boykotu gerçekleşiyor. Biz bu eylemin içinde elbette yer alacağız. Almalıyız. Pratik durum hangi tarzda gerektiriyorsa o tarzda, devrimin bize yüklediği aydınlatma, eğitme ve örgütlendirme faaliyetini orada yürütürüz. Yukarıda anlatmaya çalıştığımız doğruları anlatır, o doğrultuda somut önerilerde bulunuruz. Diyelim,

eğer mümkünse, eylemin biçim olarak zenginleşmesini ve bu şekilde başka bazı sıçramalar gerçekleştirmesini sağlarız. Ama hiçbir şekilde varımızı yoğumuzu bu eylemin kendi başarısı için harcamayız. Orada bulunmakla yerine getireceğimiz görevler, boykotun kendi dar başarısı değil, genel devrimci hareketin kazanımı doğrultusunda olan görevlerdir. Akıldan bir an olsun çıkar-mamamız gereken nokta budur. Genel mantık bu olduktan sonra, her özgül sorun, kendi koşullarında, bu doğrultuda bir faaliyet için olanaklar sunacaktır. Ve eğer biz görevimizin bilincinde isek, her özgül eylem devrim için bir kazanıma dönüşecektir. Yeter ki, “hak alma bilinci” veya “somut kazanımlar üzerinden mücadeleyi yükseltmek” gibi bir ahmaklığa düşmeyelim. Başımızı eylemin kendi küçük dünyasına gömmeyelim.

Şimdi yeri geldiğine göre, ikinci bölümün sonunda aktardığımız “anektod” a ilişkin yanıtımızı açıklayabiliriz. Tüm bu yazdıklarımızdan sonra sanırız okur, şu veya diğeri haklıydı dememizi beklemiyor. Eğer “hak alma bilinci” ile hareket etseydik kantin boykotunun başarısı için çalışanları kutlardık. Ama orada her iki grup da kafasını eylemin kendi küçük dünyasına gömdüğü için, her ikisi de tipik bir akademist bakış açısına sahipti. Ve ikisi de yanlıştı. Doğru olan, birkaç kırıntı uğruna onca çene çalmak değil, bu çalışmada ortaya konan görevleri yerine getirmektir. O olaylı gecenin sonunda ne oldu? Alanın kendi özgün yapısı idari yapıya esneme olanağı verdiğiinden, talepler eksiksiz kabul edildi. “Somut kazanımlar üzerinden mücadeleyi yükseltmek” elbette mümkün olmadı. Çünkü öğrenciler, istediklerini elde ettikten soma kabuklarına çekildiler. Yemekhaneyi denetleme işi için kendi aralarında listeler hazırlayan öğrenciler, birkaç hafta sonra bu denetleme işinden sıkıldı ve “hak alma” bilinci söndü gitti. Sistem aynı sistemdi. Bir-iki küçük hava deliği açıldı ve öğrenciler, kazandıklarının bu sistemde hiçbir şey kazandırmadığını pratikte gördüler. Kendiliğinden patlayan bir eylem, binlerce kişi ve... bize ne yapmamız gerektiğini öğreten bir ders. İşte o “anektod” dan geriye bunlar kaldı.

Buraya kadar, öğrenci gençlik hareketinin sorunları ve bu sorunların çözümü için neler yapılması gerektiği üzerinde durduk. Artık ortaya çıkmıştır ki, öğrenci gençlik için başarıya ve zafere doğru yürümenin tek yolu vardır: Leninist Parti’nin devrimci tak-

tiđi ve dűşünceleri etrafında kenetlenerek devrimci proletaryanın yanında, sermaye sınıfının egemenliğine, kapitalizme karşı savaşmak; bunun için Leninist Parti'nin öncülüğünde hareket etmek. Sosyal-reformistlerin ve oportünistlerin vaaz ettiklerinin aksine, öğrenci gençlik yaşamım derinden etkileyen, geleceğini karartan ve kendisini boğan sorunlardan kurtulmak istiyorsa, o zaman kapitalizme son verecek toplumsal devrimin bir parçası olmak zordur. Öğrenci gençlik, mücadelesini emekçi sınıfların ve Kürt halkının mücadelesine katmalı ve onların mücadelesini kendi mücadelesi olarak bilmelidir. Çünkü gerçek ve kesin kurtuluşun başka bir yolu yok.

SORUNU ANA HALKAŞINDAN KAVRAMAK

ODTÜ kampistleri kemir 8-9 km dışarda kurulmuş ve bu nedenle de bu yıla kadar ulaşım servisi otobüsleriyle kargılanmıştır. Önceleri DPT tarafından sübvans edilen ve böylelikle öğrencilerin parasız olarak yararlanabildikleri özel ODTÜ servisleri, 1986'dan beri öğrencilerden istenen "kafka payı" ile parasız hale getirilmiştir. Buna karşılık olarak da üniversitenin sahip olduğu otobüs sayısının yeterli olmadığı, özel şirketlerden yardımcı otobüs kiralanmasının zorunlu olduğu ileri sürülmüştür. Paralı eğitimin kılıfı yetersizlikmiş gibi, öğrenciler her dönem başında alınan "kafka payı" ile, üniversiteye parayla gidip gelmek zorunda bırakılmışlardır. Kampistlerin şehir merkezinin dışında yapılmasının kendi tercihleri olma-

dığını bilen ve soruna dayanak olan öğrenciler gerçek sivil tavır hep göstermişlerdir. Ancak rektörlük, sorunun kendilerinde çözülme olasılığını, DPT'nin 1986'da aldığı "hiçbir kamu kuruluşu özel otobüs satın alamaz" biçimindeki kararla ODTÜ'nün diğer üniversitelerle eşit olmayan konumuna (yani kendine ait özel servis otobüslerinin) iddiasına karşı yapabilecekleri bir şeyin olmadığını söyleyerek topu başkasına atmış ve bir süre rahatlamıştır. Bu olayda kapitalizmin hayatın her alanında nasıl çöreklenmiş olduğunu, en küçük hak avına mülcedicisinin bile bizi sistemle karşı karşıya getireceğini göstermiştir.

Bu yıl ise öğrenciler başka senaryo ile karşılaştılar; ikinci dönem başında okulun kendi

otobüsleri çekildi ve ulaşım EGO otobüslerine havale edildi. EGO, rektörlüğün kendilerine getirildiği öneriyi kabul etmişti ama bir şartla: Öğrenciler tam bilet olacaklar ya da 45 tam bilet karşılığı aylık kart (45 bin lira) alacaklardı. Bu soygunculuğa karşı tepkiler gelmeye başladı. Üstüne forumlar yapıldı. Bu arada EGO Genel Müdürlüğü, rektörlüğün yeni ulaşım sistemi konusunda öğrencilere dayandığı gerekçeleri yalanlayan bir bildiri yayınladı, bu bildiri okulda dağıtıldı, EGO, rektörlüğün ifade ettiği gibi, ODTÜ'yi belediye sınırları içine alıp kendi istekleriyle ODTÜ'nün taşınma işini ücretlerine almış oldukları, tam tersine rektörlüğün talebiyle ve ellerindeki otobüs sayısının yetersiz olmasına rağmen başka sınıflar-

den kasarak ODTÜ'ye otobüs ventiklerini açıldık.

Rektörlüğün ikizlülülüğü nit böyle teşhir ettikten sonra, olaya bir de öğrenciler yönünden bakmak gerekiyor. Daha önce yazanlar da göstermiş tir ki, öğrenciler depolizasyon kaskasında kullanılmasına rağmen hak alına mücadelede birlikte davranılabilmektedir. Okul açıldıktan bir süre sonra ulaşım sorunu yakınlığına byesine hissettirdi ki, örgütlenme konusunda herhangi bir boşluğun pratik taraftan mahrum edileceği bir kez daha görüldü. Bu konuda da hak alınmazsa, radikal söylemler uğruna bu sıkı sıkıya oturma, bu hareketlilik değercadizilimsizce, "sifir sifir elde var sifir" mäsüllü bu devingenlik yine kaçınılmaz ve pratik bir kez daha suskunlaşacak. Bazı arkadaşlar hala somut duruma görüşünde bulundurmak yerine sağ sola reformizm kütürleri savarak, insanları kitle kuyrukcası olarak suçlayarak, çok şey üretmiş, çok şey söylemiş gibi göründüler ama hiç bir somut bir şey üretmediler. Pisliğe tükürüp geçmenin yetmeyeceği, onu temizlemenin açığının da belirlenmesinin gerekliliği, duruma uygun somut önerilerin gidilmesinin acilliği yeniden anlaşılmıştır. Bizler soruna, insanlara hak almanın nasıl gerçekleştirileceğini göstermek olarak hak ediyoruz. İnsanları hareketlendirmenin, sorunlarına sahip çıkılmasını ve çözümünce yine kendilerinin üretmelerini sağlamaya yonunan, onlarla tartışarak, eleştiri-üzleştireni sü-

nyerinden geçerek, örgütlenmeleri hayatın içinden yaratmaçımıza inanıyoruz. Bu nedenle de öğrenci arkadaşlarımıza, otobüsere tam bilet değil öğrencilik hakları olan yaram bilet atarak hirmelerini ve rektörlüğe daha çok sayıda ve daha sık zamanlı otobüs için baskı yapmalarını önerdik. Bu arada onların başka önerileri varsa tartışmamız gerektiğini, hiçbir istemü dışının karşısına koymadığımız; otobüs almı için, okulun kendi otobüslerinin servise dönmesi için (ki rektörlük bu otobüslerin personele ayrılığını iddia ediyordu. Gerçekteyse daha önce de bu otobüslerden bazıları zaman personele ayrılmış; şimdi ise personeli sabah getirmek ve akşam götürmek dışında otobüslerin kopu sul durumunda bekletilmektedir. Öğrenciler, bu servislere personelle birlikte binmek istediklerini, hatta bunun, arada yarımlan yahancağımayı da kıracağımlı helitirtiler.) Rektörlüğün ve DPT'nin ayrılması gerektiğini de belirtirler. İpe bu somut öneriler çerçevesinde, öğrencilerle görüşmeyi kabul etmeyen rektörlüğü ikna etmek amacıyla 7 Mart günü 4-5 bin öğrenci Ankara'ya doğru yürüyüşe geçti. Kampüs çıkışında durdurulmaya çalışılan, ancak durdurulamayan yürüyüşçüler, şehre yaklaşıldığında polis birikintisiyle karşılaşılar, rektörlükten ve valiyle görüşme istenilmesini üzerine, rektörlüğün sağladığı otobüslerle döndüler. Yürüyüş tam bir örgütlenişle sahip değildi; ODTÜ-ÖD bu olayda ikisiz kalmış ve herşeyi kılincin kend-

sine bırakmış. Oysa aslında, haldeki beklenti öğrencileri bu hedefler etrafında birleştirirdi. Öğrenciler polisle karşılaşınca örgütlenilükten yoksun olduklarını anladılar.

Yürüyüşten bir gün sonra stadyumda düzenlenen bir formda belirlenen ve yurtlardan öğrenci temsilcileri seçildi. (Sadece valilik ve rektörlük görüşmeleri için gocel olarak seçilen temsilciler işlevleri binlerce kendilerini fahsettiler. Dağıntılar ise temsilciler kurumunun kalıcı temellere oturtulması için çalışma ve tartışmalar sürüyor.) Bu görüşmelerin ardından düzenlenen panelde rektörlük, resmen olmasa da öğrenci temsilcilerini tanıdı. Rektörlük temsilcilerinin, daha yarısında kalkıp salondan kaçtıkları bu panelde öğrenciler özenliğin ve demokratikliğin ne anlama geldiğini, kararların öğrencilerin de söz hakkının olması gerektiğini, bütçenin açık ve denetlenebilir olması gerektiğini üniversitenin tüm bileşenlerinin ulaşım konusunda bir komisyon kurulmasının gerekliliğini anlattılar; öğrenciler bu gerçekleri tüm açıklığıyla gördüler. Şimdi yapılacak bir halkasından kavradığımız zincirin tamamını çekilebilmektir. Özerk-demokratik üniversite yarın daha da yükselmek, öğrencilerle sonatlarının özgeninin ancak böylelikle mümkün olabileceğini tüm arkadaşlara benimsetilmektir.

ODTÜ
Devrimci Öğrenci Birliği

**“Somut Yaklaşım’a”
Ekler**

GENÇLİK DÜNYAYI DEVRİMCİ EYLEMLE DEĞİŞTİRECEK!

GİRİŞ

Devrimci gençlik hareketinin devrimdeki rolü biliniyor. Gerek Türkiye ve Kürdistan'da, gerekse de dünyada son on beş-yirmi yıl büyük alt üst oluşların yaşandığı bir dönem oldu. Peki genelde gençlik, özelde de öğrenci gençlik hareketi bu alt üst oluşların neresindeydi? Bu sürece nasıl katıldı? Ne yönde etkide bulundu? Yine bu son dönem öğrenci gençlik hareketini nasıl etkiledi? Böylesine devrimci koşulların yaşandığı bir dönemde, öğrenci gençliğin üstüne düşen görevleri yerine getirebilmesi için, yaşadığı süreci bilmesi gerekir. Ne yapması gerektiğini ve ne yaptığını da. Bu çalışmada bu süreci ve öğrenci gençlik hareketinin bu süreçteki konumunu ele alacağız.

Öğrenci gençlik içinde yaşadığı toplumdaki bağımsız değildir. Dolayısıyla toplumu etkisi altına alan her şey onu da etkiler. Kapitalist toplumda iki temel sınıf vardır: Proletarya ve burjuvazi. Bu iki temel sınıf arasında süren savaşım, yaşanan sürecin temel dinamiğini oluşturur. Bu nedenle yaşadığımız süreci değerlendirirken, bu iki sınıf arasında süren savaşımı, bu savaşın gelmiş olduğu düzeyi ve sermaye sınıfının yönelimlerini ele almakla, önümüzü görebilir, süreci doğru tahlil edebiliriz. Bu, hem devrimci öğrenci gençlik hareketinin sağlam adımlarla yürütülmesi, hem de öğrenci gençliğin önüne çıkan görevleri kavrayabilmesi için gereklidir. Öğrenci gençlik; nesnel koşulların önüne çıkardığı görevleri yapmakla yükümlüdür. Çünkü nesnel olan bilimseldir, gerçek hareketin tüm izlerini üzerinde taşır. Gerçek kurtuluş ancak böyle bir politik anlayışla mümkün olabilir. Aksi birazdan aşağıda okuyacağımız, ortalama sol hareketin düşmüş olduğu politik sefaletle götürür.

Öyleyse sınıf savaşımı nasıl bir yol izliyor? Hangi görevleri karşımıza çıkarıyor? Devrimci gençlik hareketinin ve devrimci öğrenci hareketinin doğru yolu kat etmesi için bu sorulara doğru cevap vermesi gerekir. Elbette bu iddiayı sürdüren anlayışların da...

Dünyanın kısa bir süre moral bozukluğu yaşadığı 89-91 karşı devrimleri kapitalizmin sonsuzluğunu ilan etmesine neden olsa da, bu “zafer havası” kısa sürede endişe ve matem havasına dönüşüverdi. Meksika’da, Zapatista’ların yürüyüşleri ile ateşlenen kapışma hızla şiddetlendi. Kitleler kapitalizme karşı mücadele bayrağını çekince, kapitalizmin sonsuzluğu hikayesi de, işçi ve emekçilerin ayakları altında ezildi. Moral bozukluk yerini, yeni ve daha güçlü temeller üzerinde yükselen devrimci pratiğin moral gücüne bıraktı. Pratik süreç, işçi ve emekçileri anti-kapitalist eylemlere yönlendirirken, bu yükselişi değil de, işçi ve emekçiler tarafından pratik olarak aşılmış olan, 89-91 döneminin karşı devrimlerini ve sosyalist blokun dağılışını gören, sosyalizme pamuk ipliği ile bağlı olan anlayışlar tuzla buz oldular. Dünya büyük bir sıçramanın eşiğine hızla yaklaşıyordu ve kapitalizm karşıtı gösteriler dünyanın her yanına hızla yayılıyordu. Diyalektik yöntemde temel önermelerden biridir, bir şeyde çürüyen ya da yok olan, yükselen ve oluşan yeni unsurlar vardır. Ve burada çü-

rüyen ve yok olanı değil, gelişen ve yükseleni esas almak gerekir. Karşı-devrimler sonrasında yükselen devrimi göremeyenler, çürüyen ve tarihin çöplüğüne atılacak olan kapitalizmle birlikte, çöplükteki yerlerini alacaklardır.

Nitekim dünya genelinde silkinme 94'te gerçekleşirken, Türkiye ve Kürdistan topraklarında, 12 Eylül faşizminin karanlık bulutları çok daha önce parçalanmış, güçlü bir devrim dalgası yükselmeye başlamıştı. Bu dalga nedeniyledir ki, 89-91 karşı-devrimlerinin etkisi bizde çok daha sınırlı oldu. Yükselen devrim, "küresel kırılma"nın kısa sürede aşılmasını sağladı.

Devrimin nesnel koşulları 12 Eylül askeri faşist darbesi ile ortadan kalkmamıştı. Durağanlıktan çıkışın ilk işaretleri yine 84'lerde öğrenci gençliğin dernekler kurmaya başlaması ile ortaya çıkıyordu. Kürt ulusal kurtuluş hareketi silahlı mücadeleyi başlatıyor, savaşım sertleşiyordu. 89 yılı ile birlikte tam bir patlama gerçekleşmekteydi. İşçi eylemleri görülmedik bir yaygınlık ve kapsayıcılığa ulaşırken, Kürdistan'da serhıldan provaları olmaktadır. Sınıflar savaşımı artık bir devrimci durumun doğduğu aşamaya işaret etmekteydi. Ve çok geçmeden savaşım, bir iç savaş düzeyine ulaşacaktı.

Gerici Burjuva İç Savaş Dönemi

Her sınıf savaşımı, ilerleyen süreçlerinde iç savaş düzeyine ulaşır. Ve bir kez bu düzeye ulaşıldı mı, artık her şey iç savaşa göre ayarlanır.

İşçi ve emekçilerin bir patlama halinde büyüyen eylemleri ("Bahar Eylemleri"), Kürt halkının serhıldanları, artık sınıflar savaşımının yeni bir aşamaya ulaştığının, farklı bir zeminde yürümekte olduğunun göstergesiydi. Devrim adım adım büyüyordu. Gelişen devrimden korkan ve ürken burjuva sınıf, gerici burjuva iç savaşı hazırlayıp başlattı. Burjuva iç savaşın boyutunu anlamak için yaşananlara, o dönem zindanlarda bulunan on bine yakın devrimci tutsağa bakmak yeter. Bunun yanı sıra yapılan baskılara, kaçırılıp öldürülenler, gözaltında işkencede katledilenler, yakılan binlerce köy... Yaşanan mücadelenin sertliği, devrimci koşulların nasıl olgunlaştığının ifadesidir de.

Peki bu dönem öğrenci gençlik ne yapıyordu? Öğrenci gençliğin yaşanılan bu sürecin dışında kalması düşünülebilir miydi? Elbette hayır, bu dönemlerde üniversitelerde yaşanılan faşist saldırılar alabildiğine arttı. Devrimci öğrenciler katledildi, tutuklandı. Savaşın bu cephesi de diğerlerinden farklı değildi. Nesnel koşullar öğrenci gençliği devrimci savaşımın içerisine çekse de, bu dönemler derneklere çöreklenmiş reformist anlayışlar yüzünden öğrenci gençliğin baş gündemini, derneklerin niteliği, YÖK(Yüksek Öğretim Kurumu) vb. oluşturuyordu. Denebilir ki YÖK, düzenin kendisine verdiği değerden çok daha fazlasını, reformist ve oportünistlerden gördü. Devrimin koşullarının böylesine olgunlaştığı bir dönemde, bu kesimlerin asıl gündemini; “YÖK kaldırılınsın”, “ÖSS- ÖYS kaldırılınsın”, “Savaşa Değil eğitime bütçe” gibi kısıntılar için mücadele oluşturuyordu. Bu talep ve istemler giderek DÖB dışındaki bütün hareketleri etkisi altına aldı. Öğrenci gençlik bu dipsiz kuyuda ıvır zıvır bir yığın akademik sorunla boğuluyordu.

DÖB, öğrenci gençliğe “Politik Özgürlük kazanılmadan Akademik Özgürlük kazanılamaz” şiarı ile gidiyordu. Politik iktidarı en öne koyarak, politikalarını bu temelde yürütüyordu. Bu, devrimci öğrenci gençlik hareketinin sağlam temellerde yürümesinin de tek yoludur. Bu nedenle bu temel şiar ile DÖB, öğrenci gençliğe devrimci talepler sunuyordu.

Bu dönemde burjuva sınıf yoğun bir saldırı içerisindedir. Emekçiler de sert mücadeleler veriyorlar. İç savaş tüm sertliği ile yaşanıyor ve hızla emekçiler, saldırı konumuna geçiyorlar. Amansız mücadele sürüyor. Burjuvazi her dönem için şu ya da bu şekilde mücadele içerisinde yer alan öğrenci gençliği sadece YÖK’ü kurarak durduramayacağını biliyor. Bu yüzden devrimci, demokrat yurtsever gençliği sindirmek, yıldırım için, kendi eliyle besleyip büyüttüğü, silahlandırdığı sivil faşistleri öne sürüyor.

Sivil ve resmi faşistler, her devrimci yükseliş döneminde ya da genel olarak mücadelenin yükselişe geçtiği dönemde saldırırlar; bunun için eğitilip hazır bekletilirler. Mücadele bu alanda da dişe diş bir hal alır. Alabildiğine sertleşir.

Bu dönem akademistler arasında, faşist saldırganlık karşısında, daha örgütlü ve hazırlıklı bir karşı koyuş örgütlemek ve saldırmak yerine direnme mantığı egemendi. Bu mevcut politik

anlayışın doğal bir sonucudur. Devrim iddiası olmayan anlayışların, devrimi örgütlemek gibi bir çabası da olmaz.

Faşist saldırganlığın, burjuvazinin yürüttüğü gerici burjuva iç savaştan bağımsız olmadığını söylemeye gerek var mı? Öğrenci gençlik hareketi içerisinde devrimci süreç, giderek öğrenci gençliği zora dayanan mücadele yöntemlerini öne çıkaran örgütlenmelere itiyordu. Bu nesnel koşulların zorunlu bir sonucu olarak, karşımıza çıkıyordu. Aynı zamanda burjuva iç savaşın karşısında devrimci iç savaşın başladığı döneme de uygun düşüyordu. Bu tarz örgütlenmelerin esas niteliği savunma değil, saldırdır. Bunlar, iç savaş ve iktidar mücadelesinin araçlarıdır.

Devrim ile karşı devrim arasında süren savaşım, amansız bir şekilde devam ediyor. Bu savaşın devrimci ayaklanmalara evrilmesinin koşulları hızla olgunlaşıyordu. Bakın Gazinin sokakları bunun işaretini veriyor...

Gazi Ayaklanması Ve Sonrası

Sisteme duyulan öfke bilinçsiz yığınlarda farklı biçimde ifade edilirken, bunun yanında eylem ve mitingler, gösteriler, fabrika işgalleri gibi radikal eylemler yaygınlık gösteriyordu. Burjuvazi, emekçiler ve Kürt halkı üzerindeki hakimiyetini kaybediyor ve giderek savunma durumuna çekiliyordu. Yaşanan yoğun iç savaşta işçilerin ve emekçilerin mücadele deneyimi artıyor ve örgütleniyorlardı.

Buna karşın sermaye sınıfı baskı, katliam, tutuklama, gözaltında kayıplar, kaçırımlar, sokak ortasında vurmalarla, savaşı en insanlık dışı yöntemlerle sürdürmeye devam ediyordu. Bunun dışında toplumu suni kamplaşmalara bölmeye çalışıyordu. Alevi-sünni, laik- şeriatçı kisveleri altında toplumu bölmeye ve böylece karşısındaki gücü zayıflatmaya çalışıyordu. Fakat burjuvazinin bu çabası, devrimci koşulların böylesine olgunlaştığı bir ülkede başarı sağlayamazdı; çünkü devrim ve devrimci ayaklanmalar en ufak bir çatlaktan, volkana dönüşebilecek potansiyele sahiptir.

11 Mart gecesi, Gazi sokaklarında bir araçtan birkaç kahvehaneye açılan ateş sonucu, bir alevi dedesi öldürüldü. Bu saldırı duyulunca halk sokaklara çıkarak ilk tepkisini gösterdi. Faşist devlet bu saldırısıyla, yıllardır emekçilerde biriken öfkeyi farklı kanallara akıtarak boşaltmak istiyordu. Bu şekilde emekçilerin

hareketini kendi iktidarından uzak tutabileceğini hesaplıyordu. Yaptığı saldırı ile bir alevi- sünni çatışması yaratmak istemişti. Geçmişte de buna benzer bir yığın saldırı, katliam gerçekleştirmişti... Kürdistan'da yapılan katliam ve kısa süre önce Sivas'ta yapılan katliam akıllarda hala tazeliğini koruyordu. Devlet 11 Mart 1995'de Gazi mahallesinde yaptığı saldırıdan sonra halkın camilere saldırmasını bekliyordu, ama öyle olmadı...

Deyim yerinde ise burjuvazinin evdeki hesabı çarşıya uymadı... Halk camilere değil, karakola saldırdı. İşçi ve emekçiler yılların birikimi ile direk karakola yöneldiler. Böylece saldırıyı kimin yaptığını ortaya koymuş oldular. Ama Gazi mahallesinde olanlar bundan çok daha ötesidir. Her şeyden önce orada olan bir ayaklanmaydı. Ayaklanmaların ve ayaklanmacı ruh halinin daha geniş bir alana yayıldığını gösteriyordu. İkincisi; Gazi'de yaşanan ayaklanma bu topraklarda yaşayan işçi ve emekçilerin devrim yapabileceğini gösterdi. "Yaprak bile kıvırdamıyor" diyenlere "asıl siz kıvırdamıyorsunuz ve ayağa kalkanları görmüyorsunuz" demiş oldu. Ayrıca halkın silahlanmasının ne kadar önemli olduğunu da gösterdi. Devrimin örgütlenmesi pratik bir sorun olarak karşımızda duruyordu. Artık tüm politikalar bu büyük eylemin örgütlenmesine bağlanmalıydı. Ayaklanma kısa sürede İstanbul'un birçok mahallesine sıçradı, ama yaklaşık 3 gün süren sokak savaşları, öznel güçlerin yetersizliği yüzünden daha ileri gidemedi. Süreç, Leninistlerin söylediği doğrultuda geliyordu.

Devrim sürecinin yeni bir aşamaya girdiği dönemlerde öğrenci gençlik, 90'lı yılların başında dağılmaya başlamış olan öğrenci derneklerinden sonra yeni yönelimleri tartışıyordu. Öğrenci dernekleri yeniden gündeme gelmiş, bu da bir sonuca ulaşmamıştı. Ama 94- 95- 96 sürecinde "Öğrenci Koordinasyon"u gündeme geldi. Bir yığın reformist ve oportünistin içinde yer aldığı öğrenci koordinasyonu, öncekilerden farklı bir iş yapmadı ve akademik sorunların ötesine geçmedi. Hatta alabildiğine pasif hareket etti. Koordinasyonların oluşma tarihine dikkat çekmek istiyoruz. Tam da bu dönemler devrimci mücadelenin güç kazandığı, artık ayaklanmaların örgütlenmesinin pratik bir sorun haline geldiği bir dönem ve öğrenci gençliğin gündemi her türlü ırır zıvırla dolduruluyor!.. Bu gidişat politik olarak iflasın da habercisidir. Tek başına öğrenci gençlik alanında yaşanan bir şey de-

ğildir bu. Genel devrimci harekette yaşanan politik savrulmanın öğrenci gençlik alanında yansımalarıdır. 95 Gazi ayaklanması sonrası her hareket kendisine göre dersler çıkardı. Ve elbette ki, kendi sınıfsal konumunun ve ufkunun sınırlarına göre. Kimisi işçi sınıfının yetersizliğine işaret etti, kimisi ise barikat savaşlarını yere göğe sığdıramadı. Ama Leninistler dışında hiç kimse gelişen süreçte, sokak savaşlarının strateji ve taktiklerini, ayaklanmanın hazırlanması ve örgütlenmesi, yürütülen 3 günlük savaşta ileriye dönük ve ilerdeki savaşlara ilişkin dersler çıkarıp hazırlanılması gerektiği konusunda vs. görüşler öne sürmedi. Böylesi politik duruşun sonuçları başka ne olabilirdi ki... Ayaklanma koşullarının varlığını görmeyip, ona göre hazırlanmayanlar kaybetmeye mahkumdur! Bu nedenle öğrenci gençlik içerisinde, reformist ve oportünistlerin, yanı başlarında ki devrimi göremeyip, düzenin yırtığını söküğünü dikmeye yönelmesi kimseye şaşırtıcı gelmesin. Bu onların sınıfsal konumlarına tamı tamına uyuyor! Zaten öğrenci koordinasyonlarının ömrü de fazla olmadı ve öğrenci dernekleri gibi onlarda iç- savaşın sertliğine ayak uyduramayıp dağıldılar. Ama varlıklarının sürdüğü dönemde onlarda “YÖK”ü, “Disiplin Yönetmelikleri”ni “ÖSS- ÖYS” gibi konuları aşamadı. Bu zamanlarda biraz daha öne çıkan bir başka konu ise “Paralı Eğitim” idi. Bu, reformist- oportünistlerin zannettiklerinin çok daha ötesinde olan bir şeyin eğitim alanına yansımalarıdır.

Daha 80’li yılların başından itibaren emperyalistlerin, bağımlı ülkelerin ekonomik tam ilhakı planının bir sonucudur. Dahası bu sermayenin hareketinin zorunlu bir sonucudur. Kapitalizm fiziksel sınırlarının sonuna geldikçe, kar alanlarını arttırmaya yönelir. Ayrıca kar alanlarını yaratmak onun için yaşamsal önemdedir. Bu nedenle bu ekonomik tam ilhak sürecinin, üst yapı kurumlarında da bir değişiklik yaratması şaşırtıcı değil. Eğitim tarih boyunca egemen sınıflar için önemli rol oynadı. Hem iş-gücünün eğitimi açısından hem de egemen sınıfın kendisini yeniden düşünsel olarak üretmesi açısından. Fakat eğitim kurumları, bugünkü koşullarda hızla sermayenin kar alanları haline geliyor. Özel dershaneler, okullar, üniversiteler, vakıflar vs. çoğalıyor. Bunun doğal sonucu elbette, emekçi çocuklarının eğitim olanaklarından yararlanamaması oluyor. Çünkü sermayenin zorunlu eğilimi tek tekele doğrudur. Bu tekellerin güçlenmesi oranında, tekeller

dışında kalan toplumsal kesimlerin yaşam alanlarının kısıtlanması, daha dar alanlara sıkıştırılması sonuçlarını da doğuruyor. Sağlık alanında, eğitim alanında ulaşımda ve daha pek çok alanda bu süreç yaşanıyor. Ama sermayenin bu hareketi de, karşısında daha büyük boyutlarda toplumsal mücadeleleri doğuruyor. İşte burada reformist- oportünist hareket, sermaye hareketinin zorunlu bir sonucu olan ve ancak sermayenin ortadan kaldırılması ile son bulacak olan bu süreçte sermayeyi ortadan kaldırmak için yani devrim için mücadele edeceğine, onun sonuçlarına karşı mücadele ediyor. “paralı eğitim” karşıtı eylem ve gösteriler tam anlamıyla sivil toplumcu anlayışa uygundur ve Marksizm ile de bir alakası yoktur. Çünkü yıllar öncesinden Mark ve Engels, Gota ve Erfurt programlarının eleştirisinde kapitalizm koşullarında parasız eğitim istemenin son tahlilde burjuva çocukların eğitiminin dahi tüm toplumun sırtına yıkılması anlamına geldiğini, asıl olarak eğitimi burjuva devletin ellerinden almak gerektiğini söylemişlerdi. Sonuç olarak burada da akademist anlayış öğrenci hareketini hızla sivil toplumcu sınırların içerisine çekmeye çalışıyor. Tabii ilk başta oraya kendileri giriyorlar, sonrasında bir bütün olarak devrimci mücadelenin gelişmesinin önünde engel oluyorlar. Yani akademizm burada da özünü gizleyebilmiş değil. Oysa yapılması gereken gelişen toplumsal devrimi başa koymak ve bu sürecin öznesi olabilmektir. Bunu öğrenci gençlik içerisinde yapan tek anlayış DÖB’dür. Bu mücadelenin her alanına bakış açısında da kendisini açığa çıkarıyor. Bunun en net görüldüğü alanlardan biri olan zindanlar cephesi ise bu konuda başvurulacak en önemli alanlardandır. Çünkü zindanlarda devrimci irade devlete boyun eğdiriyor ve devlet zindanlardaki hakimiyetini kaybediyor. Dışarıdan sonra içerisinde de burjuvazinin yönetemeyeceği alanlar haline gelmesi, sınıf mücadelesinin en keskin haline ulaştığını da gösteriyor. Bu ise; en keskin mücadele araç ve yöntemlerinin gündeme gelmesi demek. Ve böylesi dönemlerde her eylem ya da hareket, kendi sınırlarının ötesinde etki ve sonuçlar yaratır.

Ölüm Oruçları ve Gerileme

Zindanlar; devrim mücadelesinin önemli bir cephesidir. Sınıflar savaşımının her dönem en keskin geçtiği alanlardır. Özellikle 12 Eylül sonrasında son derece sert mücadelelere sahne olan

zindanlar, iç savaş döneminde de en sert mücadelelerin alanı oldu. 1995 yılına gelindiğinde sermaye sınıfı artık zindan cephesinde de hakimiyeti tümünden yitirmişti. Katliamlar süreci engelleyemiyor, zindanlar ve dışarıları aralarındaki güçlü bağların etkisiyle, devrimci doğrultuda ilerliyordu. Sermayenin zindan saldırıları şiddetlendi. Katliamlar peş peşe gelmeye başladı. Hücre cezaevleri açıldı. Tutsakların buna yanıtı önce genel direniş, ardından 1996 ölüm orucu eylemi oldu. Ve bu süreçle birlikte “Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu”, devrimci bir birlik olarak hayata geçiyordu.

Tüm toplumu derinden etkileyen ölüm orucu eylemi, mücadelenin zirvesini teşkil ediyordu. Ama artık küçük-burjuva devrimciliğinin soluğu kesilmiş, dizlerinde derman kalmamıştı. Bu en güçlü dönemde, küçük-burjuva sosyalizmi düzene dönmeye başladı. Kitle hareketinin zirve noktası, gerilemenin de başladığı nokta oldu. Ortalama sol hareket her alanda hızla gerilemeye başladı. Uzlaşma arayışları, devrimci anlayışın terk edilmesi, zaten aşamamış oldukları “muhalefet cephesi”ne hızla geri dönüş... İşte dönemin özü budur.

Daha öncesinde 94- 95- 96 sürecinde var olan “öğrenci koordinasyonu”ndan bahsettik. Bu koordinasyon kurulurken de, ve öncesinde(hatta bugünde geçerlidir bu durum) öğrenci gençlik mücadelesine bir “marjinalleşmekten” bahsedilir. Bu burjuva jargonun ortalama solun yazım dilinde yer almış olması bile, onların burjuvazinin politik çevirme saldırılarına karşı koyamadıklarının da bir göstergesidir. Dahası Küçük burjuvaya özgü bağrında taşıdığı çelişkinin de bir ifadesidir.

Öğrenci gençlik hareketinde bu dönemde de “muhalefet” çizgisi aşılamadı. Akademizm; mücadele ne kadar sertleşirse, devrimden o kadar hızla kopuyor ve savruluyordu. Zindanlarda yükselen mücadele sürecinden sonra da bu kesimlerin devrimci tutsakların mücadelesine dair söyleyecek tek sözü koşulların iyileştirilmesi ve var olan hakların korunmasından öteye gidemedi. Oysa zindanlardaki binlerce devrimci tutsağın içerisinde, binlerce öğrenci de yer alıyordu. Ve devrimci tutsakların özgürleştirilmesi, öğrenci gençliğin özgür olmasının koşuluydu. Bu nedenle öğrenci gençlik, mücadelesini bu talep etrafında örgütlemeli ve yaymalıydı. Fakat ortalama sol ve onların öğrenci gençlik alanında ki

temsilcileri “YÖK”ten, “Parasız Eğitim”den vs. den başka bir şeyi görmüyordu. Devrimci tutsakların özgürleştirilmesi mücadelesinin propaganda, ajitasyon ve örgütlenmesini yalnızca DÖB yapmaya çalıştı. “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” DÖB’ün temel şiarlarından biridir ve DÖB devrimci tutsaklar özgürleşmeden, öğrenci gençliğin özgür olamayacağı bilinci ile hareket eder.

Yeni Bir Evre

Kapitalizm dünyada ebediliğini ilan ettikten kısa bir süre sonra yeni bir evreye girdi. Leninist yazında yer almaya başlayan Yeni Evre belirlemesi, dünya devrim mücadelesinin yeni ve daha uygun koşullarda gelişmesini, sermayenin sıçramalı çöküşünü ve sosyalizmin sıçramalı yükselişini ifade ediyordu. Elbette bu sürecin gençlik mücadelesinin gelişimine etkisi de olacaktı. Bu süreçte proletarya mücadelede öne çıkıyordu.

Sermaye birikimi muazzam boyutlara ulaşmış ve karşısında da muazzam boyutlarda yoksulluk, açlık ve sefalet yaratmıştı. Sermayenin önündeki en büyük engel kendisiydi ve artık tarihsel ve fiziksel sınırlarına gelip dayanmıştı. Sermaye kendisini yeniden gerçekleştiremeden var olamaz, ama işçi ve emekçiler ise sermayeyi ortadan kaldırmadan tarihsel sorumluluklarını yerine getiremez ve kendilerini var edemezler. Çünkü bugünkü koşullarda dünya halklarının ve geçliğin önünde iki seçenek bulunuyor. Ya kapitalizm dünyayı ve insanlığı büyük bir yıkıma götürecektir; ya da kapitalizm aşılırsa sosyalist topluma ulaşılacaktır. Yani bir toplumsal devrim! Bu nesnel koşulların zorunlu bir sonucudur. Nesnel koşullar devrimcidir ve bu kalıcı bir sonuçtur. Çünkü; nesnel koşulları devrimci yapan olgular ortadan kalkmak bir yana hızla derinleşmekte ve giderek daha da güçlenmektedir. Bugün kapitalizmden bir kopuş süreci yaşanmaktadır. Bundan dolayı Yeni Evre; çağımızın özünü devrimci dönüşüm süreci olarak ifade etmekte; devrimci ayaklanmalar, iç savaşlar ve anti-kapitalist dev gösteriler bu süreçte öne çıkmaktadır. Kitleler her gün daha fazla olarak yüzünü sosyalizme dönmektedir. Sosyalizm hücumu kalkmış durumdadır!

Latin Amerika’da, Asya’da, Avrupa’da, bağımlı ülkelerde yaşanan sert mücadeleler bunun en açık ifadesidir. Ve hiç kuşkusuz hangi temelden çıkarsa çıksın mücadelenin yönü sosyalizme doğrudur. Çünkü maddi koşullar hareketi sosyalizme yöneltiyor.

Sermaye sınıfı bu koşullarda ayakta kalabilmek için, kendisini ve kendisine bağımlı ülkeleri, yeniden biçimlendirmektedir. Bağımlı ülkeler hızla bu sürece girmişlerdir. Çünkü buralarda gelişen savaşlar, bağımlı ülke burjuva sınıflarını çok zor durumlara soktu ve yalnızca emperyalizmin desteği ile ayakta kalabiliyorlardı. Emperyalizm ise bağımlı ülkeleri daha fazla ilhak ederek, sömürüyü en azgın boyutlara çıkardı. Bu da onun ihtiyaç duyduğu şeydi. Ama bu hali ile çelişkileri derinleştirmekten ve dünya ekonomisini hiç olmadığı kadar birbirine bağlamaktan başka bir şey yapmadı. Bu sermayenin zorunlu bir eğilimidir, ilişkiler en üst boyutta yeniden ve yeniden üretilir. Ve dünya birbirine sıkı sıkıya bağımlı bir yumak haline gelir. Bu sermayenin toplumsal bir ilişki olmasından ötürüdür. Bu ilişkinin özünde bir tarafta üretim araçlarına sahip olan bir egemen sınıf ve üretim araçlarından yoksun olan, ancak emeğini satarak yaşamını sürdürebilecek olan ücretliler sınıfı arasındaki üretim ilişkisi vardır. Bu ilişki sermayenin özüdür ve bu ilişki olamadan sermaye de var olamazdı... İşte tarihin bu en devrimci hareketinin ortadan kaldıracağı şey budur. Ve bu üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti ile mümkün olacaktır. Yani sosyalizm ile...

Kapitalist ekonominin gelmiş olduğu düzeyin ayırt edici bir diğer özelliği de ardışık devrimlerin koşullarının hızla olgunlaşmış olmasıdır. Daha öncesinde dünya ekonomisi bu düzeyde birbirine bağımlı değil iken, bir yerde yaşanan devrim ya da ayaklanma, kriz vs. ilişki içerisinde olduğu bölgeyi ya da yerleri etkileyebilirdi. Kimisi ise kendi sınırlarından öteye gidemezdi. Bu kapitalizmin eşitsiz gelişim yasasından kaynaklanmaktaydı. Bu yasadan dolayı devrim ilkin bir ya da birkaç ülkede gerçekleşebilirdi. Fakat şimdi ekonomik ilişkiler dünya ölçüsünde o kadar iç içe geçmiş durumda ki, bu ekonomiden kopacak bir zincir çok daha büyük bir kütleli kapitalist dünyadan koparabilir ve geride kalanlar ise çok daha zor durumlara düşerek gelişecek devrimler için uygun koşullar oluşturmaktan başka bir şey yapamaz. Yani artık ardışık devrimlerin koşulları olgunlaşmaktadır. (En son 2008 yılının Ekim ayında dünyanın gündemine oturan kapitalizmin krizi buna en sıcak örnektir. ABD merkezli başlamasına rağmen, hızla dünya ekonomisini etkiledi ve büyük yaralar açtı. Krizin bu derece etki ve geniş bir çevreyi etkilemesinin nedeni yukarıda bahsettiğimiz nedenlerdir.)

Bu süreç bağımlı ülkelerin yeniden biçimlendirilmesini de gündeme getiriyor dedik. Aslında bu da nesnel yasaların bir sonucudur. Çünkü ekonomik alt yapı değiştikçe üst yapıda da buna uygun değişiklikler gündeme gelir. Eğitimde, Sağlıkta, Ulaşımında, konut sorununda vs. yaşanan ve devlet kurumlarında yaşanan değişiklikler bununla ilişkilidir. Sermaye çok geniş bir alanda emekçilerin kazanılmış haklarına pervasızca saldırıyor. Doğayı büyük oranda yıkıma uğrattıyor. Ve bu belli bölgeler ile de sınırlı değil, dünya ölçüsünde yaşanıyor. Bu durumu doğal sonucu bu kesimlerde çalışan emekçiler yan yana geliyor ve kapitalizme karşı mücadeleye giriyorlar. Mücadele uluslar arası bir niteliğe her zamankinden daha fazla bürünüyor. Seattle’da, Cenova’da yaşanan anti-kapitalist eylemler buna örnektir. Ve bunlar bugünün temel özelliğinin bir sonucudur. Sermaye ayakta kalma savaşını sürdürdüğü sürece, bu sonucu da daha büyük oranlarda yeniden üretecektir.

Tüm bu süreç emekçilerde büyük bir bilinç sıçraması yaratıyor. Bunun altında ise sosyalizmin sıçramalı yükselişi ve on yıllardır verilen uzun süreli iç savaşlar mevcut. Bunların hepsi sonuç alıcı çarpışmaların geldiği anda zaferin getiren etkenler olacak. Ve tüm bu süreçler boyunca proletarya, devrimin bu önder gücü, sınıflar arası güç dengelerini kendi lehinde geliştiriyor. Bu durum öğrenci gençlik hareketinin mücadelesini ileriye sıçratabilecek muazzam koşulları doğuruyor. Ayrıca gençlik genel olarak bu sürecin kaldıracağı olacaktır. Tabi burada işçi, emekçi ve öğrenci gençlikten bahsediyoruz.(En son kapitalizmin krizi ile birlikte hem bu topraklarda hem de dünya da gençliğin büyük bir kısmının işsiz kalmış olması, tekellerde büyük korku yarattı. Her açıklamada işsizliğin tehlikeli boyutlara ulaştığını ve işsiz kalanlar içinde gençliğin yoğunlukta olmasının bu tehlikeyi daha da arttırdığını belirtiyorlardı. Çünkü gençlik gelişen devrimci harekete en kısa sürede destek verecek ve bu hareketin motor gücü olacak olan kesimdir. Burjuva sınıfların gençlikten korkması ve bu konunun bu kadar üstüne düşmesinin nedeni budur.) Bir taraftan ekonomik tam ilhak sürecinin, paralı eğitim uygulamalarını arttırması ve emekçi çocuklarına üniversite kapılarının kapatılması, öğrenci hareketini ciddi biçimde etkiliyor. Ayrıca üniversiteye girmiş dahi olsa, üniversite sonun da iş bulma umudunun olmaması, gençliği

geleceksizliğin bekliyor oluşu- ki bu Yeni Evre’de çok daha belirgin bir olgudur- gençliği mücadelenin tam ortasına atıyor. Elbette tüm bunların devrimci kitle eylemlerinin ve devrimci mücadelenin hız kazandığı bir ortamda gerçekleştiğini söylemeye gerek yok. Bu koşullardan ötürü öğrenci gençlik hareketi kimi zaman işçi ve emekçilerle girilen dayanışma eylemlerinde kimi zaman devrimci tutsaklara yapılan saldırılara karşı verilen cesur çıkışlarda militan bir hal alıyor. Devrimci eylemlerde bir an için düzen içi talep ve istemler unutuluyor. Ama daha sonra aynı kısır döngü devam ediyor. Koşulların dayatması sonucu devrimden ve devrimci mücadeleden bahseden akademizm, burada bile sağ bir yaklaşımla hareketi en geri noktaya, “çatışmasızlık” noktasına çekmeye çalışıyor. Ve “gergin” ortam biter bitmez, ayrılamadıkları taleplerine yeniden sarılıyorlar. Ve aynı okul duvarları, koridorları...

Öğrenci koordinasyonunun dağılmasından sonra(96 yılı) her anlayış kendi yöntemleri ile öğrenci hareketini örgütlemeye çalışsa da, güncel politikada birbirinden kopamayan reformist- oportünist hareketler, artık klasikleşmiş taleplerini gür sesle haykırarak duyurmaya çalışıyor, ve neden öğrenci hareketinin- kendi deyimleri ile- “marjinallikten” kurtulamadığını saatlerce tartışıp, aynı yolları yeniden yürümek için ayrılıyorlar...

Dünya devrimi olgunlaşadursun ortalama sol hareket iyice sağa kayıyor, tamamen düzen içi taleplerle sınırlıyordu kendini. 19 Aralık 2000’e, zindanların “Dört Gün Savaşları” gelip dayandığında durum buydu. Kendini her alanda düzenle sınırlayan oportünist ve sosyal-reformist hareket, öğrenci gençlik hareketi açısından da farklı bir durumda değildi. Sermaye ve faşist devlet kanlı bir savaşa hazırlanırken, bu kesimler “nasıl bir cezaevi istiyoruz” tartışmaları yapıyorlardı. İçeride ve dışarıda kendilerini tamamen “muhalefet” (veya “aşırı muhalefet”) ile sınırlayanlar, bırakın politik iktidar hedefini, süreci belirli sınırlar içinde dahi karşılayabilecek durumda değillerdi.

Faşist devlet 28 devrimci tutsağı katletmiş olmasına ve yüzlerce tutsağın sakatlanmasına, yaralanmasına rağmen, devrimci tutsakları teslim alamadı. Devrimci tutsaklar sürdürdükleri ölüm orucu eylemi ile halkların bilincinde ve yüreğinde büyük bir zafer kazandılar. Bu dönemler toplumun birçok kesimi zindanlara ilgi

duymuş, gündemlerine almışlardı. Öğrenci gençlik de aynı şekilde devrimci tutsaklarla dayanışma eylemleri düzenledi. Katliam saldırısına ve öncesinde tutsaklar için eylemler düzenledi. Ama bu eylemlerin mantığı tutsakların özgürleştirilmesi politikasından tamamen uzaktı. Ölüm orucu eylemine ve devrimci tutsaklara destekten öteye gitmiyordu. Ortalama sol siyaset içerisindeki politik savrulma, burada da yaşanıyordu. İlk başlarda ortaya çıkan F- tipine karşı eylemler, giderek yerini “üç kapı üç kilide” ve sonrasında ancak katliam gününde yapılan, eylemliklere kadar geriledi. DÖB ise devrimci tutsakların özgürleştirilmesi sorunu her zaman gündeme getirip, temel şiarlarından bir haline getirmişti. Bu tutum kimi çevrelerce, “şimdinin sorunu değil, gündem bu değil” sözleriyle geçiştirilmeye çalışılsa da, bu onların kendi dar bakış açılarının ifadesiydi ve zamanla bu gerçek daha açık çıktı ortaya.

Bu arada şunu da belirtmekte fayda var. Akademist hareketin, en devrimci dönemlerde dahi devrimden ziyade “devrimci muhalefet”ten bahsetmesi, ya da devrimin pratik örgütlenmesinden ziyade, bunu propaganda olarak ele alıp, politikalarının merkezine reformları koymuş olmaları ve bunların da kısır bir döngü gibi hep benzer talepleri ileri sürmeleri okuyucuya şaşırtıcı gelebilir. Ama bu dünya reformist hareketi için de aynıdır. Her dönem koşulların iyileştirilmesini amaçladıklarından, bu yönde bir faaliyet ve talepleri öne çıkartırlar. Zindanlarda devrimci tutsakların koşullarının iyileştirilmesi, düzen içinde de işçilerin emekçilerin, öğrencilerin koşullarının iyileştirilmesi. Mücadelelerinin bütün özü özeti bu! Sürecin arkasından sürüklenmek bu hareketlerin temel özelliklerindedir. Bu nedenle kimi zamanlar devrimci eylemliklere katılmış olmaları hiç kimse için şaşırtıcı olmasın. Bu dahi sürecin arkasından sürüklenmelerinden ötürüdür. Ama her dönem ve her zaman sağ bir politikayı savunurlar, ve “tehlikeli” gördükleri dönemlerde reformist taleplerine daha fazla sarılırlar. Dikkat edilirse son on beş yirmi yıl, bu hareketlerin bütün gündemini; “YÖK”, “Parasız Eğitim”, “ÖSS Kaldırılısın”, “Disiplin Yönetmelikleri Değişsin” gibi ıvır zıvır şeyler için mücadele oluşturur. Ve hatta mücadele süreci içerisinde daha da gerilerler. Hem talepler düzeyinde hem de pratik olarak. Bu savrulmanın dışında kalabilen tek siyaset DÖB’dür. DÖB’ün bayrağında “Po-

litik Özgürlük Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılmaz” temel şiarı yazar. Ve politik iktidarın kazanılması için gerekli olan politikalarıdır onun savunduğu.

Pratik süreç gösteriyor ki bu kesimlerin bilinç düzeyi ya işçi sınıfının kendiliğinden bilincine(sendikal mücadele düzeyi) denk düşüyor, ya da işçi sınıfından daha geri bir düzeye. Böylesi anlayışların, dünya defalarca yıkılıp yeniden kurulurken, hala aynı düzeyde kalmaları(ve doğal olarak gerilemeleri), bu hareketlerin giderek gericileşmesine de neden oluyor. Sınıf mücadelesinin gerisinde kalınca sonuç başka türlü de olamazdı...

Ve Dünya 3. Dünya savaşını Görüyor!

Yeni Evre ile birlikte kapitalizmin sıçramalı çöküşü o kadar belirgin bir halde ki, kitlelerin devrimci dönüşüm sürecinde etkin rol alması, proletaryanın mücadele sancağını en önde taşıması, uluslararası sermayenin gözünü korkutuyor. Emperyalizmin askeri gücü olan NATO kendi varlığına gerekçe bulmakta pek de zorlanmadı. NATO 2000 yılında yaptığı toplantıda 21. yüzyılı ayaklanmalar yüzyılı olarak tanımladı ve varlığını bu ayaklanmaları bastırmaya dayandırdı. Fakat gelin görün ki ortalama solun bunu görmesi hala mümkün olmadı!

Arjantin’de gerçekleşen ve bir ayda üç hükümet deviren halk ayaklanması bu belirlemenin somut kanıtıydı. Yine aynı dönemler Türkiye’de gerçekleşen esnaf ayaklanması bunun bir başka kanıtıdır. Türkiye tekelci kapitalizmi büyük bir kriz yaşıyordu. Hem Kürt halkına karşı yürütülen savaş hem de emekçilerin iktidar mücadelesine karşı verilen savaş sermaye egemenliğini iliklerine dek sarsıyordu. Küresel bir anti-kapitalist ayaklanma, küresel bir iç savaş... sürecin özü budur! Yeni Evre tam da bu durumu ifade etmektedir!

İşte tam bu şartlar altında ABD emperyalizmi, kendi tezgahladığı 11 Eylül saldırıları ile Üçüncü Dünya Savaşı’nı başlattı. Leninistler bunun ABD eliyle yapıldığını ve halklara karşı başlatılacak savaşın gerekçesi olduğunu söyledi. Sonraki süreç Leninistlerin bu belirlemesini doğruladı.

Bu saldırı sonrasında gerek ABD’de gerekse de başka ülkelerde çıkarılan yasalar tek kelime ile gelişen devrimi ve ayaklanmaları ezmek içindi. ABD’de “Vatanseverlik Yasası”, Türkiye’de

çıkarılan “Yeni Terörle Mücadele Yasası”, polislere verilen geniş yetkiler, İngiltere’de çıkartılan yasalar, hepsi devrimci sürecin önünü tıkamak, engellemek için örülmüş yasal kılıflardı. Bu yasalardan ve bahanelerden de, açıkça anlaşılıyor ki, 3. dünya savaşı bir paylaşım savaşı değildi. Devrimleri yok etme, ezme, ve kapitalist dünyanın çöküşünün engellenmesi için verilen savaşımdı. Bu savaş, emekle sermaye arasında küresel ölçekte yaşanan iç savaşın ne kadar sert olduğunu gösteriyor.

Bu savaşın ilanından sonra, ABD Irak’a saldırdı. Bağdat’a ilk bombalar düştükten sonra Taksim de savaş alanına dönmüştü. Kitleler kendiliğinden Taksim’e yönelmiş, çatışmalar çıkmış, işçilerden, emekçilerden, öğrencilerden, işsizlerden oluşan kitle bankalara, otellere vs. saldırmıştı. Halk kitleleri bu gerici savaşa olması gerektiği gibi karşılık veriyordu. Aynı zamanda dünyanın geri kalanında, bu gerici savaşa dev gösterilerle karşılık verilmişti. ABD’de bile uzun yıllardır görülmeyen eylemler oldu. Yüz bin kişilik eylemler yaşanıyor. İngiltere’de beş yüz bine varan dev mitingler yaşanıyor.

Dünya böyle bir seçenikle karşı karşıya iken, reformizm yine bildik türküyü söylemeye başladı. Yığınların daha savaş başlamadan önce ifade ettikleri görüşleri, reformist- oportünistler ısıtıp yeniden halka sunuyordu: Aynı şekilde akademistler de okullarda “Savaşa Hayır” sloganında özetlenen çalışmalar yapıyordu: Oysa kitleler pratikte nasıl bir tutum içine girmek istediklerini, Bağdat’a ilk bombalar düştüğünde Taksim’i savaş alanına çevirerek göstermişti. Akademistler ve diğerleri tarafından yapılan bu çalışma, ne öğrenci gençliği ve mücadelesini bir adım ileriye götürdü, ne de kitleleri... Kitlelerin daha ileriye gitmesi, eylemlerinin nitelik olarak daha yükselmesi için onlara doğru bir politika sunmak gerekiyordu. Oysa ortalama sol, kitlelerden bile daha geri olduklarından başka bir şeyi göstermiş olmuyor... Dahası kitleleri kendi geri bilinçlerine çekmeye çalışıyorlardı. Ne akademistlerin, ne de diğerlerinin aklına bu savaşın yarattığı koşullardan devrim için yararlanmak gelmiyordu. Kitleleri böyle bir mücadeleye çağıracaklarına “savaş karşıtlığında” durmuş olmaları, onların “aşırı muhalefet partisi” olmaktan öteye geçemediklerinin kanıtı değil miydi? Bu dönemde öğrenci gençliğe bu noktada çağrı yapan ve çalışmalarını bu yönde yoğunlaştıran tek hareket DÖB oldu. “Em-

peryalist Savaşı İç Savaşa Çevir”. Bu, tek doğru Leninist politikaydı. Öğrenci gençlik “savaş karşıtı” gösterilere etkin olarak katıldı, ama daha ileri gidemediyse önündeki akademist (oportünist ve sosyal-reformist) barikatlardan ötürüdür. DÖB okullarda akademizme karşı tutarlı bir mücadele yürüterek, öğrenci gençliğin üzerindeki bu kara bulutu dağıtmaya çalışıyordu. Öğrenci gençlik hareketinin ilerlemesinin başka bir yolunun olmadığını biliyordu çünkü.

Pembe Hayaller Ve Gerçekler

Irak halkı ABD’ye, Irak’ı dar ede dursun, Türkiye tekelci kapitalizmi yeni bir sürece girdi. Emekçiler yeni bir saldıırı ile karşı karşıydılar. Bu aslında çok daha öncesinde dile getirilen ama bugün öne çıkan bir politikaydı. İşçi ve emekçiler uzun bir dönem AB (Avrupa Birliği) pembe hayalleri ile oyalandı. Bir beklenti içerisinde sokuldular. Toplumda önemli bir kesim bu beklentiyi belli bir süre taşıdı. Bu dönemde ortalama sol “hak”, “adalet” arayışlarını daha baskın olarak dile getirdi.

Buraya kadar gördük ki öğrenci gençlik içerisinde ki hiçbir ayrışma, genel devrimci mücadeledeki ayrışmadan bağımsız değildir. Ve bu sadece ülkemiz ile de sınırlı değildir. Dünya koşullarının ortaya çıkardığı ayrışmalar, toplumun bir parçası olan öğrenci gençliği de etkiliyor. Dünyanın genel politik yönelimi de onu aynı şekilde etkiliyor. Bu nedenle, 2000 yılından sonra, Türkiye tekelci kapitalizmin AB yönelimi, ki bunu emekçileri aldatarak, pembe hayaller sunarak yapması; düzenden umudunu kesmemiş ve ufku düzen sınırlarını aşmayan herkesi, bu pembe hayallerin şemsiyesi altına topladı. Haliyle toplumda AB’ci ve AB karşıtları gibi iki ayrı kamp ortaya çıktı. Sanki sorun AB’ye girip girmemekmiş gibi. Reformizm burada da burjuvazi için üstüne düşeni yaptı. Toplumda böyle bir kamplaşmanın etkin üyeleri oldular. AB’den bir beklenti içerisinde olan küçük burjuvalar, bu beklentiyi uzun süre korudular. Haliyle küçük burjuva sol hareketler de bu beklentilerini başka biçimlerde ifade ettiler.

Esasında AB’ye girip girmemek sorunu burjuvazinin bir sorunudur, emekçilerin değil. Burjuvaziyi buraya yönlendiren şey onun güçsüz sermayesidir. Bu haliyle gelişen devrimci hareketi durdurabilmesi ya da önleyebilmesi mümkün değil. Ve emperya-

lizme de iyi hizmet edemez. AB'ye girme isteğinin nedeni budur. Ve bu sorunda emekçiler, gençlik kesinlikle şu ya da bu tarafta olmamalıdır. Çünkü bu onların sorunu değil! Emekçilerin ve gençliğin sorunu kapitalizmdir. Onlar her koşulda, bu sömürü sisteminin ortadan kaldırılmasını gündeme getirmelidir. Yani devrim ve devrimci mücadele burada da en öndedir ve devrim iddiasını taşıyanlar için, her zaman da böyle olacaktır.

Ama öğrenci gençlik içerisinde ağırlıklı olarak yer alan akademizm, AB karşıtlığını geliştirerek, burjuvazinin tuzağına düşmüş oldu. Haliyle öğrenci gençlik hareketi, burada da ileriye çıkabileceği olanağı doğru değerlendiremedi. Bu karşı çıkışa rağmen bir beklenti içerisinde olduklarını da eylemleri ve eylemlerinin içeriği ile ortaya koyuyorlardı.

Fakat gerçekler daha başka elbette. Aynı dönemler Ekonomik tam ilhak süreci hız kazandı. Ve bu yönde özelleştirmeler gündeme geldi. İşsizlik artmaya başladı. İşgaller, grevler, mitingler, yürüyüşler... Tarihten ders alan işçi sınıfı, özelleştirmeler başlar başlamaz, söylentisi bile duyulsa eyleme geçti. Seydişehir işçileri fabrikalarını satın almak isteyen burjuvanın arabasını yakmışlardı. Polislerle çatışmalara girmişlerdi. Militan bir mücadele sergilemişlerdi. Yine SEKA işçilerinin onlarca gün süren işgalleri, TEKEL işçilerinin işgalleri önemliydi. Öğrenci gençlik işçi ve emekçilerin yanındaydı. Onlarla beraber özelleştirmelere karşı mücadele yürütüyordu. Ama bilinçlerinde reformizmin yarattığı tahribat onların daha ileri gitmesinin önünde engeldi. Ortalama sol, akademizm “Özelleştirmelere Hayır” şiarını öne çıkardılar ve yanına “Parasız Eğitim” talebini koydular. Özelleştirmeleri, ekonomik tam ilhak sürecinin bir parçası olarak gören, gerek Leninistler, gerekse de DÖB, emekçilere, gençliğe iktidar için savaşmayı önemle anlattı.

Burjuvazi yeni koşullara ayak uydurabilmek için her yolu deniyordu. İşçilerin kazanılmış haklarına yönelik saldırılarda bu dönemde yoğunlaştı. Türkiye’de 1980 Faşist darbesi döneminde dahi gündeme gelmeyen “Tazminat hakkının kaldırılması” bu dönemde gündeme geldi. Bu burjuva sınıfın artık son oksijenlerini de tüketmeye başladığını gösteriyordu.

Eğitimde yaşanan dđnüşüm de bu sürecin bir parçasıdır ve bunun ilk yansıması eğitimin hızla paralı hale gelmesi ve bunun yetkinleşmesidir. Bu yönelime karşı dünyanın pek çok bölgesinde büyük eylemler yaşandı. Şili’de lise öğrencileri, eğitimde yapılan ekonomik kesintileri protesto eylemleri düzenledi. On binlerce öğrencinin katıldığı bu eylemler, ciddi çatışmalara sahne oldu. Ayrıca okullar işgal edildi ve bu günlerce sürdü. Yine Yunanistan’da öğrenciler, üniversitelerin özelleştirilmesine karşı mücadeleye girişti. Günlerce süren çatışmalar yaşandı. Yine burada üniversiteler işgal edildi. Devrimler ülkesi Fransa’da öğrenci gençlik ve emekçiler CPE yasasına karşı sokağa döküldüler. İşçiler ve emekçilerle birlikte öğrenci gençlik-yüz binlerce kişi- günlerce bu yasanın geri çekilmesi için mücadele ettiler, çatıştılar. Aynı süreçte on binlerce Fransız lise öğrencisi tarafından liseler işgal edildi. Sonuçta Fransızlar istediklerini elde etti, yasa geri çekildi... Almanya’da ise pazartesi eylemleri gerçekleşiyordu. On binlerce işçi ve emekçinin yanında öğrenci gençlik de hazır bekliyordu. Türkiye’de de öğrenci gençlik bu süreçte işçi ve emekçilerin yanındaydı. Öğrenci gençlik işçi ve emekçilerin özgürleşmeden kendisinin de özgürleşemeyeceği gerçeğini pratikte yaşıyordu. Öğrenci gençlik “bütün iktidar emeğin olacak” şiarını bayrağının en üstüne yazmalıdır.

Sonuç

Devrimci öğrenci gençlik hareketi bugün olması gerektiği yerde değil. Hem de çok uygun koşullara sahip olmasına rağmen, 90 öncesi dönemde sahip olmadığı olanaklara rağmen bu durumda. Bu konu üzerine herkes düşünüyor, çeşitli öneriler gündeme geliyor. Fakat şu ana kadar istenilen devrimci çıkış yakalana bilmiş değil. Bunun nedeni yukarıda anlatmaya çalıştık. Dikkat edilirse, sınıf mücadelesi ne kadar sertleşirse, ve devrim için koşullar olgunlaşırsa reformist oportünist hareket o kadar devrimden ve devrimci mücadeleden uzaklaşıyor. Çünkü proletaryanın bağımsız sınıf çıkarlarını sonuna kadar savunma anlayışına sahip değiller. Onlar küçük burjuva bakış açısı ile hareket ediyorlar ve bu “yaşayan çelişki”nin, devrim mücadelesinde tutarlı bir politikası yoktur. Öğrenci gençlik alanında da, yaşanan sorunu ancak sınıf mücadelesi temelinde yürütölen bir politika ile aşabiliriz.

90'lı yıllar itibari ile bu ülkede devrimci durum ve iç- savaş yaşanıyor. Bu koşullar her geçen gün olgunlaşıyor. Burada devrimci mücadele ve talepler dışında, her şey burjuvazinin lehinedir. Akademist hareketin savunduğu politikalar, bulunduğu yer ise devrimci değil. Çünkü hiç biri düzen sınırlarına dahi varamıyor. Bizim gibi ülkelerde ise, bu politikalarla öğrenci gençlik hareketini geliştirmek bir hayalden öteye gidemez. Zaten akademist hareketin her dönem yaptığı değerlendirmede, öğrenci gençlik mücadelesine dair daha olumsuz düşüncelere sahip olması, politik duruşlarının kofluğunu gösteriyor.

Bizim ülkemizde işçi sınıfı hareketi daha geç gelişti. Devrimci öğrenci hareketi ise daha önce. Ve uzun süre öğrenci hareketi sırtını yaslayacak bir dayanaktan yoksun mücadele etti. Bu dayanak elbette işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesidir. Ama daha sonra, yani 89- 90 dönemleri itibari ile işçi sınıfı mücadelede öne geçti ve öğrenci hareketinin de ilerleyebileceği koşullar olgunlaşmış oldu. 90'lı yıllardan sonraki süreç gösteriyor ki, emekçilerde hızla yükselen devrimci pratik ve bilinç, öğrenci gençlik hareketini daha ileriye götürebilir. Burada öğrenci gençlik genel toplumsal mücadele içerisinde yer alarak gelişemez, o eski dönemde yaşanılmış ve aşılmıştı. Artık burada öğrenci gençlik hareketi hızla devrimci harekete eklenmelidir. Ancak bu şekilde ileriye sıçrayabilir. Çünkü gençlik ve devrimci hareketin birbiri ile ilişkisi, bunların karşılıklı etkileri üzerine düşünüldüğünde şunu görürüz: Birincisi(gençlik) ikincisini(devrimci hareketi) tetikleyebilme kapasitesine sahip olması ve ikincisinin, birincisini belirleme kapasitesinin olması. Bu başarılmadan ortaya çıkabilecek sorunlar, yıllardır yaşanan sorunlardır. Ve bu sorunların aşılmasının tek yolu da gençlik hareketinin devrimci hareketle sıkı bağ içinde olması ve devrimci hareketin bayrağında yazan hedefler için mücadele edilmesidir.

İkincisi; ülkemizde reform- devrim ilişkisini kavrayamayan reformist- oportünist hareket, sorunu tam da burjuvaca ortaya koyup devrim mücadelesi yerine ıvır zıvır şeyler uğruna mücadeleyi öne çıkarıyor. Yani akademizm! Hal böyle olunca yanında fırtınalar dahi kopsa, o akademik sorunların ötesini görmüyor. Oysa şu reformlar devrimin yan ürünüdür! Ama her şeyden önce böyle bir bakış açısına sahip olmak gerek. Devrimci öğrenci gençlik hareketinin örgütlenebilmesi için bu düzen içi anlayışlardan

hem pratik olarak hem de politik olarak ayırışma şarttır. Bırakalım onlar tatlı sularında sakince yüzsün!

Devrimci koşullara uygun araç ve yöntemleri öne çıkarmanın, bu koşullara uygun örgütler kurmanın yaşamsal önemde olduğu açık. Akademistler dernek, koordinasyon, platform... akla gelebilecek her araca başvurdular ve sonuç alamadılar. (Sanki bakış açısı değişmeksizin araçları değiştirmenin bir faydası olabilir mi gibi!) Şimdilerde Gen-Sen denilen öğrenci sendikası ise akademizmin yeni sığınağı! Bu, AB'nin sivil toplum örgütlerini yaygınlaştırdığı, desteklediği bir dönemde, onun etkisi ile ortaya çıkmış bir araç. AB sürecine endekslenmiş bir yönelim. Öylesine zavallı, öylesine uysal bir "muhalefet"!

Oysa çelişkiler derin, savaşım sert. Dönemin bu karakterini kavramadan, doğru mücadele araçları belirlemek mümkün değil. Es kaza uygun bir araç önerilmiş olsa bile, kısa sürede içinin boşaltılması kaçınılmaz. Son yaşanan krizle birlikte, hemen her alanda emekçiler, öğrenciler sokakta yan yana geldi. Bu bizzat kapitalizmin kendi koşullarından ötürüydü. Devrimci kitle eylemlerinin genişlik kazanması da, devrimlerin şafağında olduğumuzu gösteriyor.

Sistemin bunalımı artarak devam ediyor. Gelişmeler devrimci sürecin koşullarını olgunlaştırıyor. Bu ise devrimci pratiği ve devrimci eylemi öne çıkarıyor. Esas olanın değiştirmek olduğu mücadelede, gençlik dünyayı devrimci eylemle değiştirecek!

GENÇ-SEN REFORMİZMİN SON BAŞKALAŞIMI

Geçtiğimiz yılın (2008) Kasım ayında Yunanistan’da yaşanan ayaklanma, yaşadığımız yüzyılın temel özelliğini ifade ediyor: Ayaklanmalar ve devrimler yüzyılı. Dahası 21.yy’ın başlarında hem Arjantin’de, hem de Türkiye’de yaşanan ayaklanmalar, vb. gelişmeler, 21 yy’ın nasıl geçeceği konusunda işaret verirken, Yunanistan bunun başka bir kanıtı oldu. Yunanistan’daki ayaklanma, kapitalizmin, tarihin en büyük bunalımını yaşadığı bir dönemde gerçekleşti ve haliyle dünya burjuvazisi, en başta da diken üstünde duran burjuva sınıflar korkuya kapıldı. Haksızda değiller. Yıllarca kan ve gözyaşı üzerine kurulmuş, şatafatlı ve zevkli bir yaşamın bu korkunç sonu ve bunun tüm dünyayı kaplayarak gerçekleşmesi, onlara başka bir şeyi düşündürtemiyor. Daha krizin başında “kapitalizm ölmedi” diye çılgık atan burjuvalar, kendi sonlarından başka neyi anlatıyordu ki?

Yunanistan’da ki ayaklanmada temel güç gençlikti. En başta da üniversite gençliği, orta öğretim gençliği ve işsiz gençlik... Bir bütün olarak öğrenci gençlik bu ayaklanmada itici güç oldu. Aynı dönemlerde, Avrupa’nın diğer bölgelerinde de; Fransa İtalya ve Almanya gibi yerlerde de öğrenci gençlik eylem halindeydi, öğrenci gençliğin bu eylemlikleri mücadeleye güç katıyor, hızlandırıyordu... Burada öğrenci gençliğin, sınıf mücadelesi içerisindeki yerinin önemini ya da gücünün katkısını ele almayacağız, çünkü yaşanmış tarih ya da yaşadığımız tarih bunu defalarca ortaya koydu, koymaya da devam ediyor. Ama burada ele alacağımız konu, devrim mücadelesindeki bu önemli gücün, bugünkü koşullarda, kendi üstüne düşen sorumluluğu nasıl yerine getireceğidir. Zira Türkiye ve K. Kürdistan’da süren sınıflar savaşımı, bunu tekrar tekrar ele almayı gerekli kılmakla birlikte aynı zamanda öğrenci gençliğin önündeki engelleri açıklamak da zorunludur. Çünkü bu sorunun nasıl çözüleceği sorusuna verilen cevap, her zaman için, nasıl yapılmayacağını da örneklerini içeriyor, gündeme getiriyor.

ÖĞRENCİ MÜCADELESİNDE TANIDIK “YENİ YÜZ”

Genelde devrimci gençlik hareketi; özelde de öğrenci gençlik hareketinin bugün istenilen düzeyde olmadığı bilinen bir gerçek. Ama bu bilinen gerçeğin çözümü konusunda önerilen ya da hayata geçirilmeye çalışılan, bazı araç ve yöntemler, ne geçmiş deneyimlerden ders alındığını ve bilince çıkarıldığını gösteriyor, ne de (konumuz öğrenci gençlik olduğu için) öğrenci gençliğin toplumsal yapıdaki konumunun doğru değerlendirildiğini. Ayrıca günümüz koşullarının doğru bir tahlilinin yapılmadığı ve bu koşulların bize dayattığı, mücadele araç ve yöntemlerinin de kavranılmadığı, kendiliğinden ortaya çıkıyor. Sonuçta bir kez yanlış tespit yapınca, doğru çözümler üretmek genellikle mümkün değildir. Ve sınıf mücadelesinde, bu yanlış tespitlerin bedeli fazlasıyla ağır olur.

Birçok kez öğrenci gençlik hareketi içerisinde yanlış yönelimleri -reformizm, oportünizm, akademizm- eleştirmemize rağmen, son dönemde belli bir olgunluğa erişen “yeni” yönelimlerin eleştirisi de zorunlu oldu. Mücadele geliştikçe, yayıldıkça, sertleştikçe, her dönem, böyle “yeni” yönelimler ortaya çıkar ve bunlara

karşı da ideolojik mücadele durmaksızın devam eder. Çünkü devrim mücadelesi, gerek gençlik hareketini, gerekse de bir bütün olarak işçi sınıfı mücadelesini güçsüzleştiren akımların, yeniden ve yeniden kitleler nezdinde teşhirini zorunlu kılar. Bu ideolojik mücadele devrimin zaferi için, durmaksızın verilmelidir.

Öğrenci gençlik mücadelesi içerisinde son dönemde, tıknafes bir yüz ortaya çıktı. Ortaya çıkış koşulları, iddiası ve kendi arasındaki büyük uçurumdan dolayı, nefessiz kalmış durumda. Yaklaşık 4 yıl önce kurulan öğrenci gençlik sendikası, Genç-Sen'den bahsediyoruz. "Birleşik, kitlesel ve devrimci bir gençlik hareketi" yaratma iddiası ile kurulan Genç-Sen'den...

GENÇ-SEN VE ORTAYA ÇIKTIĞI KOŞULLAR:

Mücadele araç ve yöntemleri, mücadelenin üzerinde sürdüğü koşullardan bağımsız düşünülemez. Dahası bu koşullar, hangi mücadele araç ve yöntemlerinin öne çıkacağını belirler. Öyleyse Genç-Sen'i incelerken, onun doğduğu koşulları da inceleyeceğiz. Bu tek incelememiz olmayacak elbette, yazının devamında, Genç-Sen'i bütünsel olarak ele almak için başka açılardan da inceleyeceğiz.

Genç-Sen'in ortaya çıkışı, yani kuruluşu hem ülkemizde, hem de dünyada mücadelenin yükseldiği bir döneme rastlar. Öyle ki tüm dünya, kapitalizmin önlenemez çöküşüne ve işçi-emekçilerin yükselen mücadelesine sahne oluyordu. Sermaye sınıfı içine yuvarlandığı bu zor durumdan, ancak işçi ve emekçilere, onların kazanılmış haklarına saldırarak, baskıyı, zoru arttırarak ayakta kalmaya çalışıyordu. Yaşanan bu büyük çöküşü durdurmanın onlara göre başka yolu yoktu. 2008 yılının Ekim ayında tüm dünyayı kaplayan, kapitalizmin en büyük bunalımı da gösteriyor ki; (bu süreç 2009 yılı boyunca da tüm şiddeti ile ve daha büyüklerini hazırlayarak devam ediyor.) nesnel gelişmeler, baskı ve zor ile durdurulamaz, ülkemiz de dünyanın bu genel görünümünden farksız değildi. Bu saldırılar döneminde Fransa'da, gençliğin ve emekçilerin CPE yasasına karşı ve kazanılmış haklarını korumak için verdikleri mücadeleler Almanya'da pazartesi eylemleri vb., çökmekte olan büyük tekellerin, dünyanın birçok bölgesinde işten atmaları çoğaltmasıyla, buralarda, işsiz kalan işçilerin mücadelesi tüm dünyada yaygınlık gösteriyordu. Ve bu sistemin güçsüzlüğünün, çürümüşlüğüne, gelmiş olduğu noktayı ifade ediyordu.

Bunun karşısında ise, yukarıda bazı örnekleri verilen mücadeleler yaygınlık ve derinlik kazanıyordu.

Bu dönemler bu topraklarda da, özelleştirmelere karşı işçilerin verdiği mücadeleler; grev, işgal, miting gibi, çeşitli eylemlerle sürüyordu. Gece kondu halkı ise, gece kondu yıkımlarına karşı cesur bir mücadele veriyordu. Kürt Halkı ise serhıldanlara kalkmış, devrimin bu en dinamik gücü, bir kez daha devrimci dinamizmini her kesime göstermişti. Tüm bunlar, devrimin koşullarının hızla olgunlaştığı bir ortamda gerçekleşiyordu, ayrıca, bu koşulların doğal bir sonucudur da ve çürümüş olan sistemin son dayanaklarını da güçten düşüren, devrimin zaferini hazırlayan gelişmelerdir. Sonuç olarak iç-savaş yayılıyor, giderek daha fazla kesimi etkisi ve sınırları içerisine alıyordu. Bu dönemde özellikle Kürt halkına karşı faşist devlet, sivil faşistleri sokağa salarak, Kürt halkının evlatlarına, devrimcilere, demokratlara saldırtıyordu. Bu saldırılar üniversitelerde de gerçekleşiyordu. Öğrenci gençlikte hem liselerde, hem üniversitelerde mücadeleye dahil oluyor, bu mücadeleyi körüklüyordu.

O dönemin kaba bir gözlemi dahi şunu görebilir: devrimci mücadele yükseliyor ve devrimci araç ve yöntemler öne çıkıyor. Bu kişilerin, partilerin ya da örgütlerin niyetlerinden bağımsız, nesnel koşulların bir dayatması olarak ortaya çıkıyor. Yoksa Şifa mahallesindeki gecekondu halkının kararlı ve sert mücadelesi -ki zor araçlarını da kullanmış ve iyi kullanmışlardı, polis geri çekilmek zorunda kaldı- nasıl açıklanabilir? Ya da barış söylemleri ortalıkta dolaşırken, görkemli Diyarbakır ayaklanması? Ve bunun gibi daha pek çok örnek. Bir ayaklanma, ayaklanma koşulları var olmadan gerçekleşemez. Yukarıda saydığımız sayamadığımız örneklerin varlığı, bu topraklarda ayaklanma koşullarının olduğunu gösteriyor. Ya da sonraki süreçte 2007 1 Mayıs'ı (ve 2008, 2009 1 Mayısları) iç-savaşın en açık ve berrak göstergesiydi. Tüm İstanbul, devrim ile karşı-devrimin çarpışmasına sahne olmuştu. Günümüze gelene kadar ki tüm süreçte, bu tespitimizi doğruluyor, kanıtıyor ve kanıtın kanıtını gösteriyordu.

Genç-Sen böylesi bir sürecin içinde -üstelik Genç-Sen'in kuruluş çalışmaları biraz daha öncelere dayanır. Bir bütün olarak kuruluş çalışmalarını da ele alırsak, ki almamız gerekir; Şemdinli ayaklanmasını, SEKA işgalini, Seydişehir işçilerinin, tekel işçilerinin eylemliklerini, fındık işçilerinin ayaklanmasını da vb. ekle-

memiz gerekir. (Bunlar daha öne çıkan eylemlilerdir. Bunların dışında da, bu düzeyde eylemliler hazırlayan, birçok irili ufaklı eylem vardır.) Ayrıca dünyada da hem gençliğin hem işçi-emekçilerin sert mücadelelerini söylemek gerekir.- doğdu ve belli bir olgunluğa erişti. Erişmiş olduğu bu olgunluk ise, onun, devrimci dönemin ortaya çıkardığı devrimci bir çocuğu değil, bu sürecin bir üvey çocuğu olduğunu gösteriyor. Zira doğmuş olduğu koşullardan, üzerinde iz dahi yok... Ama o koşullar tarafından dışlanan her şeye sahip.

Sonuç olarak, eğer bir yerde devrimci koşullar var ise ve nesnellik devrimci mücadeleyi dayatıyor ise, orada öne çıkacak ve kullanılacak birincil araçlar devrimci mücadele araçları ve yöntemleridir. Aksi, nesnel koşullara rağmen hareket etmek demektir ve bu da gerici bir tutumdur. İşte Genç-Sen böyle bir tutumun ürünüdür.

Ayrıca sermaye sınıfı, sert sınıf savaşımı koşullarında, sadece işçi ve emekçilere, gençliğe saldırarak iktidarını korumaya çalışmaz. O, tüm bunların yanı sıra, emekçi halklara pembe hayaller sunarak, sisteme karşı tükenmiş olan umutlarını yeniden var etmeye çabalarken, bir yandan da politik çevirmelerle var olan mücadeleyi de farklı kanallara akıtmaya çalışmaktadır. Koşullar devrimci mücadele araç ve yöntemlerini, taleplerini dayatırken, sermaye sınıfı bu sürecin önüne geçmek için, düzen içi anlayış ve yönelimlerin önünü açar, yaygınlaştırır.

Tam da bu dönem de, (Genç-Sen'in kuruluş süreci ve kuruluşu) AB'nin sivil toplum örgütleri yaratma girişimleri ve bu yolla mücadeleleri düzen içine kanalize etme çabası görülüyor. Ki bu sivil toplum örgütleri; çevrecilerden, hayvan severlere, 'sol' örgüt ve partilere kadar uzanabilir. Burada esas olan, kapitalizmin kendisine değil, onun sonuçlarına karşı mücadele etmektir. Fakat kapitalizme karşı çıkmadan, onu alaşağı etmeyi hedeflemeden, düzen sınırları içerisinde, düzenin yırtığını, söküğünü dikme çabası içerisinde olarak... Elbette bu sert savaşımın yaşandığı dönemde, mücadeleyi daha üst bir aşamaya çekmenin, süreci daha ileriye götürmenin aracı, bu tür sivil toplum tarzı anlayışlar, ya da örgütlenmeler olamaz. Bu koşullar altında sendikal bir örgütlenmeyi, mücadeleyi ileriye taşımamanın bir aracı olarak görmek, AB'nin sivil toplumcu örgütler kurma girişimleri ile örtüşürken, yakayı da, semaya sınıfının politik çevirme saldırısına kaptırmak

demektir. Çünkü nesnellik devrim diyor. (Hatırlanacaktır, en son İngiltere’de çevrecilerin eylemleri dahi sert ve çatışmalı geçmişti. Molotof tarzı araçlar dahi kullandılar. İşte koşulların getirdiği yer burası.)

Genç-Sen’in oluşumu AB’nin sivil toplumcu girişimleri ile örtüşürken, Genç-Sen’in, devrimci gençlik hareketlerinin örneklerinden yola çıktığını söyleyebilir miyiz? Hayır! Genç-Sen’in temel aldığı şey, “Avrupa Komünizmi” denen reformist anlayıştır. Bu ise sizi kabul edilebilir sınırlar içerisine sokar. Devrim mücadelesinin hız ve güç kazandığı bir dönemde, düzen içi girişimler, örgütlenmeler (kabul edilebilir sınırlar) devrimi görememek (ki bu, Genç-Sen’in taleplerine ve pratiğine de yansıyor. Bunu ileride göreceğiz.) ve sermayenin politik çevirme saldırılarına teslim olmak demektir. Genç-Sen böyle bir teslimiyetin ürünüdür!

AMAÇLAR VE ARAÇLAR

Mücadele araç ve yöntemlerinin, mücadelenin üzerinde sürdüğü koşullardan bağımsız olamayacağını söyledik. Ama aynı zamanda bu araç ve yöntemlerin, amaç ile de uyumlu olması gerekir. Yani “... Devrimci bir gençlik hareketi” iddiası, bu iddiayı gerçekleştirmek için gerekli olan araçları da zorunlu kılar. Amacı isteyen aracı yaratır. Peki Genç-Sen bu iddianın sorumluluğunu kaldırabilecek bir araç mıdır? Ama Genç-Sen ile “birleşik kitlesel, devrimci bir gençlik hareketi” arasındaki ilişkiye geçmeden önce şunu açıklamak da fayda var: sendikaların kökleri 18. yy. ‘ın ortasına kadar uzanır. İşçilerin ekonomik dayanışmalarının sonucu kurulmuştur. “Yardım sandıkları” ya da “dayanışma sandıkları” sendikanın başlangıcını oluşturur. Bu sandıklar, işçilerin patronlarına karşı girişmiş oldukları mücadelede, örneğin grevlerde, grev yapan işçilerin geçmişini de karşılıyordu. Yani verilen mücadelenin mali kaynağını oluşturuyordu. Fakat kapitalist daha fazla kar için, işçi ve emekçilere karşı her türlü saldırıyı yapar, emek sömürsünü arttırmak için her yolu dener. Kapitalizmin gelişmesi ve değişen koşullarla birlikte, sendika da değişikliğe uğrar. Onun mücadele kapsamı, daha geniş bir alana yayılır ve daha esnek hale gelir. İşte bu değişen koşullarla birlikte, ekonomik dayanışma sonucu kurulmuş olan sendika, emeğin korunması için mücadele eden sınıf örgütleri halini alır. Yani sendika emeğin korunması için mücadele eden sınıf örgütleridir.

Peki, öğrenci gençlik bir sınıf mıdır? Biz bu soruya kesinlikle hayır diyoruz! Öğrenci gençlik bir sınıf değildir. Bir sınıf gibi kararlı, tutarlı bir topluluk değildir. Ve bir sınıf gibi ortak ekonomik, siyasi, kültürel çıkarları, hatta ortak akademik çıkarları dahi yoktur. Çünkü kapitalizmde eğitim sınıfsaldır. Ve her sınıf “kendi üstüne düşen” sorumluluklar düzeyinde eğitim görür. Her sınıftan gelen öğrenci gençliğin sorun ve problemleri epey farklıdır. Ve kendi sınıfsal konumlarına denk düşer. Bu nedenle öğrenci gençlik toplumun her sınıf ve tabakasından üyeler içeren, toplumun küçük bir minyatürü gibidir. İşçi ve emekçi kesiminden gelen, küçük burjuva çevreden gelen, yoksul köylülükten ve burjuva sınıflardan gelen öğrencilerin oluşturduğu bir toplumsal kategoridir.

Eğer öğrenci gençliğin, öğrenci olmaktan dolayı ortak çıkarları vardır deniyorsa;

Öğrenci gençliğin sınıfsal kökenleri gözden kaçırılıyor ve yadsınıyor;

Böyle bir söylem, her bir öğrencinin geldiği sınıf ve tabakaların da ortak çıkarları olduğunu söylemek demektir;

Böyle bir kabul ya da, sınıfların uzlaşısı düşüncesi, toplumsal barış düşüncesi, bu kabulün iz düşümleridir. Çünkü her ikisi de sınıf savaşımını reddeder;

Sınıfların uzlaşısı düşüncesi ise, kaçınılmaz bir şekilde devrimden vazgeçmeyi ve düzen içerisinde iyi bir yer bulmanın yollarını aramaya koyulmak ve bunun çabasını, bu boş çabayı harcamaya götürür.

Şimdilik elimizde ne var?

a) Bir sınıf olarak nitelendirilmeyecek olan öğrenci gençlik,

b) Emegin korunması mücadelesini veren ve sınıf örgütleri olan bir sendika;

c) Birleşik, kitlesel ve devrimci bir gençlik hareketi iddiası.

Buradaki uyumsuzluğu bulmak çok zor olmasa gerek. Ve üstelik tüm bu sürecin devrimci koşullar üzerinde gerçekleştiğini hiç unutmayalım. Böylesi koşullarda “... devrimci bir gençlik hareketi” amacı doğru bir amaçtır. Sorun burada değil, sorun tam da bu amacı gerçekleştirmedi. Çünkü o aracın kendisi, zaten düzen sınırları içerisinde ifade eder. Oysa devrimci bir gençlik hareketi, düzen sınırlarını aşmayı ve var olan düzeni yıkmaya yöneliktir. Ve bu devrimci yöntem ve araçlarla olur. Üstelik bu politik bir

mücadeledir. Politik özgürlük mücadelesidir. Sendika ise, böyle bir mücadele veremez. Evet, sendika ile işçi sınıfı mücadele etmeyi öğrenir, orası bir okuldur, ama politik mücadele, iktidar mücadelesi için başka araçlar devreye girer.

İşte bu nedenden ötürü, öğrenci gençliğin kimyasına uygun olmayan, böyle bir sendikal oluşum, devrimci bir gençlik hareketi örebilecek bir araç değildir. Ve bu Genç-Sen' nin iddia ettiği "birleşik, kitlesel, devrimci bir gençlik hareketi" amacı ile uyumsuzluğunu, yani böyle bir iddia için, Genç-Sen' nin uygun bir araç olmayışının nedenlerinden sadece birisidir.

BİÇİM ÖZ'Ü YANSITIR

Gençlik mücadelesi içerisindeki araç ve gereçler çok çeşitli olabilir. Önemli olan Öz'dür. Ve zaten bu Öz'e göre de biçimlenir. Genç-Sen için şu tür itirazlar duyabiliriz: "Araçın adının ne önemi var? Biz gençliği merkezi bir örgütlenme altında örgütlemek ve mücadeleye dahil etmek istiyoruz. Sendika olduğu için, böyle bir eleştiri yöneltmemiz doğru değil. Bu biçimsel bir sorundur."

Elbette şu ana kadar sadece biçimsel yönü ile inceledik. Ve gerçekten salt biçimsel yönü ile karşımızda dursaydı, bu önemsiz bir sorun olurdu. Ama bunun salt biçimsel olmadığını ileride göreceğiz.

Bunu görebilmek için, Genç-Sen'nin Öz'üne bakmalıyız. Politikalarına, öğrenci gençliğe nasıl bir mücadele ve ne için mücadele etmesi yönünde propaganda yaptığına, Genç-Sen'i oluşturan kurumları, Genç-Sen'i oluşturmaya iten nedenlere bakmalıyız... O zaman biçimin, nasıl da Öz'lerini yansıttığını göreceğiz.

Genç-Sen'in oluşumu döneminde, bir öğrenci gençlik sendikasının gerekliliğini ifade eden görüşler öne sürülmüştü. Bunlardan biri, yukarıda söylediğimiz, daha doğrusu Genç-Sen savunucularından duyabileceğimizi söylediğimiz şey; Merkezi bir gençlik örgütü... Merkezi bir gençlik örgütlenmesinin gerekliliğinde değil sorun, sorun bu örgütün nasıl olduğunda... Bu örgütün nasıl bir örgüt olduğu sorusunun cevabını kendi ağızlarından duyuyoruz.

"Eğitim alanında, üniversitelerin ve öğrencilerin sorunlarını çözecek iradeyi ve iddiayı ortaya koyan, dinamik, esnek, hak alıcı,

hızlı örgütlenebilen merkezi kitlesel bir öğrenci sendikasına ihtiyaç vardır.” (Demokratik üniversite kurultayı, 14–15 Mayıs- sf. 49, 4. prf., Şubat Yayınları*)

Neden bir öğrenci sendikası peki? Cevap ise yine kendilerinde;

“Çünkü öğrenci gençlik, hareketinin karakterinde sınıf hareketiyle ve talepleriyle kaynaşma vardır... Bu, bugüne kadar dediğimiz sendikal tipte örgütlenmenin de anlamı budur.” (aynı yayın*)

Ya da bir başka ağızdan; “... üniversitelerde öğrenci gençliğin akademik- ekonomik mücadele aracı olan Genç-Sen ...” (Özgür Gençlik, Ekim sayısı, 2008)

Aslında sadece yukarıdaki bir iki görüş dahi onların politikalarının özünü anlamak için yeterli, fakat biz yine de bu görüşlerin özünde yatanın ne olduğuna bakalım;

İlk olarak; “Eğitim alanında, üniversitelerin ve öğrencilerin sorunlarını çözecek iradeyi ve iddiayı ortaya koyan, dinamik, esnek, hak alıcı (altını biz çizdik, abç), hızlı örgütlenebilen, merkezi kitlesel bir öğrenci sendikasına ihtiyaç vardır.” Ve bu ihtiyaçtan yola çıkanlar, önlerine devrimci bir gençlik hareketi hedefi koyuyorlar. “dinamik, esnek...” Sendika aracının kendisini bu özelliklere sahip bir araç olduğunu sanmıyoruz. Zira bu aracın pek ünlü bir hastalığı vardır ve hemen her dönem ortaya çıkmaya müsaittir. Bu hastalık bürokratizmdir. Ve bu hastalığın Genç-Sen’i daha şimdiden kapladığı, bizzat kendi bileşenlerinin ağızından söyleniyor zaten.

“Bir kitle örgütlenmesi iddiası olmasına rağmen Genç-Sen, bugün için büyük ölçüde hem kitlelerin hem de mücadelenin dışındadır.

Bunu koşullayan etkenlerin başında, kendisini hareket içerisinde ve onun ihtiyaçları doğrultusunda var etme pratiğinden uzaklık, yanı sıra tüzüksel normlara sıkışan bürokratik kavrayışın genele hakim olması...” (Ekim Gençliği, 15 Şubat–15 Mart, 2009, sayı 114)

Evet kendilerinin de ifade ettiği gibi bürokratizm daha Genç-Sen kurulurken ve sonrasında da genele hakim olmuş durumda. İtirafılara bakılırsa Genç-Sen, “...dinamik, esnek...” bir mücadele aracı değildir. Ve bu nedenle de devrimci koşullara ayak uyduramaz, sürecin dışına itilir. Ama bu aracı ‘... dinamik...’ yapmayan

tek başına sendikanın kendisi de değildir. Altını çizdiğimiz yerlerden biri olan “...hak alıcı...” belirlemesi, onların nasıl bir mücadele kapsamı içinde olduğunu gösteriyor. Çünkü gerçekten “...dinamik, esnek...” bir yapı dahi, böyle bir anlayışın altında, hareket edemez hale gelir, “...hak alıcı...” bu ne demektir? Devrimci bir gençlik hareketi ne demektir?

“... hak alıcı...” mücadele, düzen sınırları içerisinde, düzeni iyileştirmeyi amaçlayan bir mücadeledir. Gerek üniversite içinde, gerekse de toplumsal yapı içinde bu anlayışla hareket etmek reformizmdir. Zira ilerleyen kısımlarda bunu daha belirgin olarak göreceğiz. Ama “...hak alıcı...” mücadeleye ihtiyaç duyan bu kesimler, neden devrimci bir gençlik hareketi hedefi ortaya koysun ki? Devrimci bir gençlik hareketi ile, “... hak alıcı...” bir mücadelenin bağdaşmayacağını pekala onlar da bilirler. İşte bu sorunun cevabını da onların kendi ağızlarından duyuyoruz:

“Çünkü, öğrenci gençlik hareketinin karakterinde sınıf hareketi ile ve talepleri ile kaynaşma vardır... bu, bugüne kadar dediğimiz sendikali tıpte örgütlenmenin de anlamı budur.” şeklindeki ifadeleri, taşları yerli yerine oturtuyor. Demek ki siz, işçi sınıfı talepleri ile ve sınıf hareketi ile kaynaşmayı, sendikal tıpte bir örgütlenme anlıyorsunuz. Tıpkı devrimci bir gençlik hareketi dediğiniz halde, düzen içi bir mücadele anlayışını savunmanız gibi.

Oysa sınıf hareketi ile ve onun talepleri ile kaynaşmak, her şeyden önce sınıflar savaşımının düzeyinin, önümüze çıkardığı görevleri kavramaktan geçer. Ayrıca, “sınıf hareketi ile kaynaşmayı” daha yeni keşfetmiş olmak da ayrı bir konu. Ama burada bile ayakları üzerine duracaklarına, baş aşağı duruyorlar. Daha ilk başta Genç-Sen’ in devrimci koşulların olgunlaştığı bir ortamda, bu koşulların bir üvey çocuğu olarak doğduğunu söylemiştik. Bu üveyliği burada da kanıtlanıyor.

Bugünkü koşullar, öğrencilerin, işçi ve emekçilerle birlikte, kapitalizme karşı mücadelesini zorunlu kılıyor. Aksi taktirde öğrenci gençliğin kurtuluşu mümkün değildir. Bu ise bizi, devrimin ihtiyacı ve gerekliliklerine göre örgütlenmeyi, devrimi hızlandıracak örgütlenmeleri kurmaya iter. Ayrıca işçi sınıfının mücadelesi ve talepleri ile kaynaşmak ilk olarak; okul sınırlarının dışına çıkarak olur. Bu talepler düzeyinde de, pratik olarak da böyledir. Yoksa bir sınıf örgütü olan sendikayı kurmak, hiçbir şekilde

Genç-Sen'cilerin söylediği gibi, sınıf hareketi ile kaynaşmayı sağlamaz. Çünkü bu, sorunu biçimsel değerlendirmek demektir. Ama bu biçimsel bakış açısının altında bir başka gerçek yatıyor. Sözdeki tüm “radikallik” ve “militanlık” bunun için, kendilerinin sendikalist mantıklarını gizlemek, bunun üstünü örtmek içindir.

Sınıf hareketi ile kaynaşmaktan sendikayı ve devrimci bir gençlik hareketi hedefinden ise hak alıcı bir mücadele sonucunu çıkararak mantık başka ne olabilir ki?

“... hak alıcı...” mücadeleye tekrar dönmek istiyoruz. Bu “reform” için mücadelenin bir başka adıdır ve politik Öz'lerinin gizlenmesinde bütün reformist-oportünistlere, kol kanat gerebileceği düşünülen, “sol” süslü bir adlandırmadır. Ama bu, gerçeği değiştirmez, değiştiremez. Burada reform- devrim ilişkisine değinmek gerek. Bu konuda proletaryanın devrimci önderi Lenin'in, Avrupa reformizmini (Kautskciliği) eleştirirken söyledikleri, bize doğru yolu gösterecek: “...reformist politik kampanya ya da reformlardan vazgeçme, sorunun bu biçimde konuluşu burjuvadır. Gerçekte sorun şudur: Ya devrimci mücadele, ki tam başarı elde edilemediği durumda bunun yan ürünü reformlar olacaktır (bunu bütün dünyadaki reformların tüm tarihi kanıtlıyor) ya da reformlar üzerine boş gevezelik ve reform vaatleri dışında hiçbir şey.” işte sorun bu kadar açık ve net. Devrimci bir gençlik hareketi, “...hak...” peşinde koşmaz, o, devrim mücadelesinin örgütlenmesi ve yükselmesi için çaba harcar. Sınıf hareketi ile kaynaşmanın anlamı da ya da öğrencilerin mücadelesi, işçi ve emekçilerin mücadelesinden bağımsız değildir, demek de bu anlama gelir. Devrimin çıkarı ve onun gereklilikleri en başta. Haliyle böyle bir mücadele de, bayrağımıza yazacağımız ilk hedef, politik iktidar olmalıdır. Ve bu hedef, bu hedefe ulaşacak araç ve yöntemleri de gündeme getirir. Ama sendikalist mantığın ürünü olan talep ve istemler ya da Genç-Sen'cilerin bahsettiği gibi, “hak alıcı...” bir mücadele ihtiyacı, elbette bu anlayışa uygun araçları gündeme getirir. İşte Genç-Sen böyle bir mantığın ürünüdür.

Ama hala Genç-Sen'cilerin kendilerini haklı çıkaracak bazı şeylerden bahsedebilirler. Örneğin “sistem öğrencileri çalışmaya zorluyor. Yoğun bir sömürüye tabi tutuluyorlar. Eğitimin değişen yapısının sonucunda öğrenciler işçileşiyor. Öyleyse işçileşen öğrenci gençliğin, bir sendikada hem akademik hem de ekonomik haklarının savunulmasında ne kusur var.” diyebilirler. Hemen şunu

söyleyelim, böyle bir gerekçe ev ödevini yapmayan bir öğrencinin, “sular kesikti” demesi gibi bir şeydir. Ki Özgür Gençliğin 2008 Ekim sayısında tanımladığı gibi, Genç-Sen, öğrencilerin akademik-ekonomik mücadele aracıdır.

İlk olarak gerek meslek liselerinde, gerekse de stajyerliklerde (avukat, doktor) ucuz emek olarak, öğrenci gençliğin sömürüldüğü doğrudur. Bu kesimlerin dışında da kuşkusuz çalışmak zorunda kalan öğrenciler vardır. Ama yine de bu kesimlerin dernek, oda türü ya da sendikal tipte örgütlenmeleri zaten var. Genç-Sen boşta kalan “emekçi öğrencileri” örgütlemek için, araç yokluğundan doğan bir boşluğu mu dolduruyor? Üstelik öğrenci gençliğin, geleceğinin ‘işçi öğrenci’ oluşundan bahsedebilir miyiz? Yani böyle bir eğilim var mıdır? Öğrenci gençlik bir kategori olarak nitelik değişikliğine mi uğruyor? Hayır! Çok sınırlı alanlarda çalışan öğrenci gençliğin varlığı, bir kategori olarak öğrenci gençliğin, ‘işçi öğrenciye’ dönüştüğü anlamına gelmez! Çünkü genel öğrenci kitlesi bu tür alanlardan uzak.

Üstelik bugünkü iş gücü oranını ve milyonlarca kalıcı işsizi düşündüğümüz zaman, sermaye açısından bunun gereksizliği ortaya çıkıyor. Ayrıca üretimin maddi koşullarındaki gelişmelerin doğal sonucu da daha az işçi ile üretim yapmak oluyor. Öyleyse gerçekte sorun nedir?

Eğitim her zaman için iş-gücünün eğitimi ile birlikte düşünülmelidir. Bir bütün olarak eğitimin tarihi, iş-gücünün eğitiminin tarihidir. (Burada egemen sınıfın, düşüncelerinin, ideolojisinin, kültürünün aktarılması kısmına girmiyoruz, sadece konuyla ilgili kısmını ele alıyoruz.) kapitalizmin gelişme dönemi boyunca eğitim, sistemin ihtiyaç duyduğu eğitilmiş iş-gücü ihtiyacını karşılamaya yöneliktir. Ama bugünkü gelinen ortamda, burjuvazi açısından, bu durum kapitalizmin ilk dönemindeki önemini yitirdi. Fakat bu demek değildir ki, burjuvazi eğitimi genel halka yönelik yapmaktan da uzak durur. Hayır! O, yine de genel halk eğitimine yönelir. Neden? Çünkü sermaye sınıfı, her zaman için en yüksek kar peşinde koşar ve bu durum onu en düşük maliyette, en yüksek kar kazanma çabasına iter. Bundan dolayıdır ki, ne kadar çok eğitilmiş iş-gücü varsa, bu işçinin değerini o kadar ucuzlatır.

Peki genel halk kitleleri için nasıldır bu durum? Genel halk kitleleri ise, gelecek kaygısıyla kendi iş-gücü niteliklerini arttırmak için eğitime yönelir. Fakat yukarıda bahsettiğimiz durum; hem kalıcı işsizlik hem de daha az iş-gücü ile üretimin yapıyor oluşu, bu nitelikli iş-gücünün artık yaygın ve geniş oluşu (ki bunların birçoğu işsiz) nedeniyle; halk kitleleri iş-güçlerinin niteliklerini ne kadar arttırsa da değerinin düşmesine sebep olur. Haliyle ücretlerde ucuzlar. Ve bu süreç işlediği sürece de ucuzlamaya devam eder. Üstelik yoksul kesimlerden gelenlerin, iş-güçlerinin değeri daha da düşer. İşte sermaye bu şartlar altında eğitim kurumlarını kendi üzerine alır. Ama ticari olarak, paralı eğitim olarak. Bu haliyle sermayeye özel okullardan, dershanelere, üniversite vs.ye kadar, çok büyük bir kar kapısı açılmış olur. Son tahlilde sermaye, hem eğitim sürecinin kendisinden kazanır, hem de sayısal olarak çoğunlukta olan eğitilmiş iş-gücü niteliğinin varlığı, rekabeti arttırdığı için, düşük maliyet, düşük ücret anlamında kazanır. Ve artık işsizlerin eğitim düzeyleri açıklandığında, bugün üniversiteli ya da liseli kesimin ağırlıkta oluşu sonuçtur. Yani artık eğitilmiş işsizler ordusuna sahip oluruz. Eğitimin değişen yapısının sonuçları ve süreci bu, yoksa bir “işçi öğrenci” ya da “emekçi öğrenci”ye gidiş değil.

Peki öyleyse Genç-Sen’in varlığının arkasında ne yatıyor? İşte burada da onların sendikalist mantıkları, tüm sislerin içinde kendini belli ediyor. Bunu sadece Genç-Sen’in varlığında değil, aynı zamanda Genç-Sen’i oluşturan kurumların ortak özelliklerinde de görürüz. Bu mantık öyledir ki, devrimci mücadelenin en sert olduğu anda dahi, hep geriye, daha geriye doğru hareket eder. Genç-Sen’i oluşturan kurumların hepsi, sendikalist bir mantığa sahiptir. Bunu tek tek her kurumun incelemesinde de görebiliriz, ya da birleşmiş bir güç olarak Genç-Sen’in kendi yapısında da. Gelin bu mantığın Genç-Sen’in taleplerine nasıl yansıdığını görelim. Talepler politikanın ifadesidir çünkü...

GENÇ-SEN ve TALEPLER

Yukarıda söylediğimiz nedenlerin yanı sıra, ki şimdi incelemekte olduğumuz şey de, yukarıda sayılan nedenlerin bir sonucudur. Genç-Sen’e talepler düzeyinde de bakılsa, gençlik mücadelesinin nabzını tutamayacağı ortadadır. Bu kısmı iki şekilde işleyeceğiz.

Muhatapları tarafından “birleşik, kitlesel, devrimci bir gençlik hareketi” ihtiyacını karşılamak adına kurulan Genç-Sen’in, devrimci gençlik hareketinin nabzını tutamayacağını söyledik. Bu kendi dar talep ve istemleri içinde geçerli olan bir şey. Daha ilk kurucu kongresinde, Genç-Sen’in neyle uğraştığı, neyi çözmeye çalıştığına bakılırsa bu daha net görülür. Genç-Sen burada, devrimci bir gençlik hareketinin ihtiyaçlarını, yol ve yöntemlerini konuşacağı yerde, bürokratizmle uğraştı, cebelleşti. Ve daha yola çıkarken düzenin kıyılarına dahi varamayacak istemlerini yanına aldı. Ama dikkat çekeceğimiz unsur, bürokratizmin sendikalarda sık görülen bir hastalık olmasına rağmen, burada esas olan Genç-Sen’in oluşumunda, onların sendikalist-ekonomist anlayışları ve AB’nin sivil toplumcu yönlendirmenin etkisi altında, Genç-Sen’de bürokratizmin daha kalıcı olarak oturmuş olmasıdır. Ayrıca devrimci koşullar olgunlaştığı oranda, bu hastalık daha kronik bir hal alacaktır. Hele de sarı sendikacılığın egemen olduğu bir sendikal yapıya bağlı olarak kurulan Genç-Sen, bürokratizmden arınmaz. Bu yüzden bürokratizmin zehirli iğnelerini yiyen bazı Genç-Sen bileşenlerinin yararsız yakarışları, aslında Genç-Sen’in ne olduğunu daha doğarken gösteriyor. Taban inisiyatifinin çinmediğini, aşağıdan yukarıya doğru bir mekanizma ile karar alınmadığını söylüyorlar ve hala da söylemeye devam ediyorlar. Ama ne bekliyordunuz ki! Bataklığa girmek istediniz ve girdiniz! Şimdi girdiğiniz bu bataklık, sizi aşağıya çekiyor, canlı, dinamik dünyadan alıp, cansız gri bir dünyaya atıyor. İşte o dünyadan yükselen Genç-Sen’in talepleri,

Daha yukarıda ele aldığımız, Reform-Devrim ilişkisi bu konunun özüdür. Bu ilişki doğru kavranıldığı sürece, yürüyeceğimiz yoldaki engeller bizi güçlendirir, aksi halde engelsiz bir yol dahi olsa, sonuca ulaşamayız.

Marksist-Leninist’lerle, oportünist, reformist ya da sendikalist anlayışların reform’a bakışları farklıdır. Kimisi hiç devrimi ağzına almazken, kimisi sözde “militan” davranıp, pratikte reformisttir.

“Reformlar, devrimin yan ürünüdür.” Lenin’in bu sözleri, reform-devrim ilişkisinin özüdür. Burada anlatılan politik özgürlük, yani iktidar mücadelesinin esas oluşudur. Gerek sınıf hareketi içerisinde, gerekse de öğrenci gençlik mücadelesi içerisinde, re-

formlar devrime bağlanır. Devrim mücadelesinin yan ürünleri olarak hesaba katılır. Bu nedenle talep ve istemlerle, devrim mücadelesine ivme katacak, güçlendirecek özellikte olmalıdır. Daha özlü bir ifade ile, gençliğin önüne dövüşülmesi için, gerçekleşmesi bir dizi devrime bağlı olan talep ve istemler konularıdır.

Reformist-oportunistler ise, sorunu tam tersinden ele alıyorlar. Onlar tüm güç ve enerjilerini bir dizi düzen içi iyileştirmelere harcıyorlar. Bütün talepleri, düzenin kabul edebileceği sınırların ötesine geçmiyor. Bu kabul edilebilir talepler, onların kabul edilebilir politik duruşlarının bir sonucudur. Geçmiş dönemde DGM'ler karşıtı hareket buna örnek olarak gösterilebilir. Ya da günümüzde de hala, reformistlerin baş gündemlerini oluşturan (öğrenci alanında), YÖK karşıtı gösterilebilir. Fakat bu reformist anlayış, 2009 1 Mayıs'ında düştüğü durumla, bu politikalarla ne yapabileceğini gösterdi. Hiçbir şey! Zira bu kesimlerin birliği durumundaki "Devrimci 1 Mayıs Platformu"nu öne sürdüğü talepler, daha meydana çıkmadan silindi. Çünkü burjuvazi, bir kısmını kitleleri aldatmanın bir aracı olarak kullanıp, ilan etti. İşte reformist taleplerin ömrü ancak bu kadar olur. Sınıf mücadelesine ise hiçbir şey katmaz! Ömrünün uzun olduğu dönemlerde ise, kitlelerin enerjisini yok eden, bilinçlerini körelten bir etkiye sahip olur.

Bu iki farklı anlayış, iki farklı mücadelenin örgütlenmesini de belirliyor. Marksist reform anlayışı ile, reformist reform anlayışı arasındaki fark, kendisini devrimci mücadele ile, reformist mücadele arasında gösteriyor. Genç-Sen, hem pratik olarak hem de talepler düzeyinde kendisini burjuvazi açısından kabul edilebilir kılmış durumda.

"...devrimci bir gençlik hareketi..." iddiası ile yola çıkan Genç-Sen'in bayrağında yazan ve dövüşülmesi için gençliğe sunduğu bazı talep ve istemler! "Eğitim olanaklarının geliştirilmesi, kalitesinin artırılması ve herkesin eşit bir şekilde eğitim alabilmesi amacıyla, kamu bütçesinden silahlanmaya değil, eğitime daha fazla pay ayrılmasını talep eder... Burs karşılığı çalışma programlarının kaldırılmasını, tüm öğrencilere öğrenimleri boyunca karşılıksız burs verilmesini -harç, katkı payı gibi her türden paralı eğitim uygulamalarının kaldırılmasını- Ders kitaplarının ve diğer eğitim araçlarının ücretsiz olarak temin edilmesini... talep eder... isteyen herkesin yetenek ve ilgisi doğrultusunda parasız eğitim

alabilmesini ve öğrenciler arasında fırsat eşitliğinin sağlanmasını ve öğrencilerin hakları konusunda bilgilendirilmesini... talep eder.

...Lise ve üniversitedeki gerici disiplin yönetmeliklerinin, kamera ve turnike uygulamalarının kaldırılmasını, güvenlik görevlilerinin, polisin ve jandarmanın okullardan çıkarılmasını, öğrencilerin, üniversite yönetimlerinde; -söz-yetki-karar hakkını-YÖK'ün kaldırılarak eğitimin baskıcı ve ezberci değil, özgür ve demokratik olmasını talep eder. Buna bir de "...emek, barış, demokrasi gündemiyle toplumsal sorunlar üzerinden de sendika ve diğer kitle örgütleri ile ortak çalışma yaparak bu konularda ortak mücadeleyi amaçlar." kısmını ekliyorlar. Bunların hepsi "Genç-Sen Manifestosu"nda yazıyor. Bu uzun alıntının okuyanları sıkaçağına eminiz, çünkü "devrimci bir gençlik hareketi" deyip de, böyle -reformist, akademist, sendikalist, ne dersiniz deyin- talepler ile yola çıkmak, ancak Genç-Sen'cilere ve bileşenlerine özgü olabildi.

Bu talep ve istemlerin hangisi devrimcidir diye sorarsanız, biz hiçbiri diyeceğiz. Çünkü hiçbiri bugünkü koşullarda, düzen sınırlarına varmayan talep ve istemlerdir. İkincisi; ki bu konu çok önemlidir. Marksizm bir bilimdir ve bir bilim öğrenilir gibi öğrenilmelidir. Genç-Sen'in bazı talepleri, bizim daha önce eleştirdiğimiz, bizden daha önce ise, proletaryanın öğretmeni Marks tarafından eleştirilmiş olan taleplerdir. Üstelik saçma olarak nitelendirilmiştir. Burada bunun kapsamlı eleştirisine girmeyeceğiz, ama kısaca bahsedeceğiz. "...Parasız eğitim talebi..." ve "...Eğitimde fırsat eşitliği..."

"Eşit temel eğitim." Bu sözcükler ne anlama gelir? Bugünkü toplumda (ve bizim sorunumuz bugünün toplumdur), eğitimin, bütün sınıflar için eşit olabileceğine mi inanılıyor? Yoksa; yalnızca ücretli işçilerin değil, köylülerinde ekonomik koşullarıyla bağdaşabilen tek eğitimden, ilkokul eğitiminden ötesinin, yukarı sınıflar için de zorunlu olarak kapalı olması mı talep ediliyor?

Herkes için zorunlu eğitim; Parasız Eğitim. Birincisi Almanya'da bile şimdiden var; ikincisi İsviçre ve Amerika Birleşik Devletleri'nde ilkokullar için uygulanmaktadır. Eğer ABD'nin bazı eyaletlerinde yüksek öğrenim kurumları da "parasız" ise, bu, yalnızca yukarı sınıfların okul masraflarının genel vergi gelirlerinden karşılanması anlamına gelir... 'Devlet tarafından temel eği-

time' kesinlikle karşı çıkılmalıdır." (Gota ve Erfurt programının eleştirisi; sf: 40-41, Marks-Engels)

Marks bunu 19 yy.ın 3. çeyreğinde yazıyor. Bugün için birçok ülkede eğitimin koşulları değişmiş ve farklı biçimlere bürünmüş olsa da, eğitimin özü değişmemiştir. Hala "parasız eğitim" in gerçekleşmesini istemek, işçi ve emekçilerin sömürsünün arttırılmasını ve egemen sınıfların çocuklarının da, eğitim masraflarının bu sömürden elde edilen kaynakla karşılanmasını istemek demektir. Genç-Sen'cilerin ve Genç-Sen'in bahsettiği "eğitimde fırsat eşitliği" istemi ise saçmadır. Çünkü sınıflar var olduğu sürece, eğitim de her sınıfa göre ve o sınıfların ihtiyaçlarına göre değişecektir. Dolayısıyla bir "fırsat eşitliği" istemek, burjuva toplum içerisinde, burjuvaları dahi güldürür. Ve burjuvanın işine de gelir. Çünkü, siz "fırsat eşitliği" isteyen akımlar, sınıfların varlığını ve savaşımını red mi ediyorsunuz?

Ya şuna ne demeli? Genç-Sen, "Kamu bütçesinden silahlanmaya değil, eğitime daha fazla pay ayrılmasını" talep eder. Marksizm bilinmeyince sonuçlar da böyle vahim oluyor. Bu talep ilk bakışta iyimser ve halk yararına gibi görünüyor. Ama bu sadece reformist ve oportünistlerin gözlerinden bakınca böyledir. Yukarıda Marks "Devlet tarafından temel eğitime kesinlikle karşı çıkılmalıdır." diyor. Ve Marksizm'den bihaber olan Genç-Sen'ciler eğitime; egemen sınıfların istediği insan tipinin yetiştirildiğini; egemen sınıfın kültürünün, ideolojisinin verilmeye çalışıldığını bilmiyorlar mı? Eğer biliyorlarsa, bu, daha vahimdir. Çünkü bilecek ve isteyerek, sermaye sınıfının silahla değil de, eğitim yoluyla; hem de K. halkına karşı asimilasyonu sürdürmesini ve arttırmasını; hem de emekçi çocuklarının burjuva anlayışla yetiştirilmesini ve bunu daha yaygın yapılmasını, yani devrimin yenilgisi için eğitim alanında daha fazla saldırı yapılmasını istemek demektir. Ya da tam tersi ifade ile, "silahlanmanın" durması için, dünya üzerinden kapitalizmin egemenliğini söküp atmak gerekir. Yani bu "silahsızlanma" için, "dev. için makineleşmeyi ve kapitalizmi yerle bir etmek demektir. Devrimi istemek demektir! Peki baylar ve bayanlar siz ne istiyorsunuz?

Artık bazı şeyler iyice kesinleşti ve berrak bir hal aldı. O da Genç-Sen'le yola çıkılamayacağıdır. Çünkü sert dalga ve rüzgarlara karşı, Genç-Sen'in, ne dayanabilecek bir gövdesi, ne de yel-

kenleri mevcut. O, sakin sularda yürümeyi amaç edinmiş ve ona göre biçimlenmiş. Ve “devrimci gençlik hareketi” iddiası ise, bu sakin sulardaki balıklardan korunmak için, esas yönelimini gizlemek içindir!

Şimdi Genç-Sen’i bütün “önemli” yanları ile incelemiş bulunmaktayız. Görülüyor ki, Genç-sen, “devrimci bir gençlik hareketi” iddiasına uygun şekillenmiş değil. Öyleyse Genç-Sen nedir? Genç-Sen, bugün için, reformist bir oluşumdur ve mevcut koşullarda gericedir de. Genç-Sen; öğrenci gençlik alanında, uzun süredir varlık gösteren akademist anlayışın birleşmiş merkezi örgütüdür. Ve Genç-Sen reformizmin en son başkalaşımıdır. (Bu arada öğrenci gençlik alanında reformist ve oportünistler denince, akademist bir bakış açısına sahip olanlar anlaşılmalıdır. Tersi de doğrudur, akademist anlayışa sahip olanlar denince reformist ve oportünistler anlaşılmalıdır.) sonuç olarak Genç-Sen; şu hali ile bir akademistler birliğinden başka bir şey değildir. Peki akademizm nedir? Bu soruyu cevapladığımızda, aklımıza hemen Genç-Sen’in talep ve istemleri gelecek ve buna hiç mi hiç şaşırmayacaksınız!

Akademizm; öğrenci gençlik hareketini, öğrenci sorunlarından ibaret gören ve mücadelesinin merkezine okul içi sorunları koyan, okulcu bir anlayıştır. Bu anlayış öyledir ki, çoğu zaman hiçbir konuda göstermedikleri hırçınlığı ve öfkeyi, örneğin bir kılık kıyafet konusunda gösterebilirler. Akademizmin bütün dünyası “eğitim içi” ve “eğitimi etkileyen” sorunlardır. Toplumun, emekçilerin ve mümkünse devrimin sorunları hiç mi hiç onları ilgilendirmez. Öğrenci gençliği devrimci hareketten koparıp, okul içi bir anlayışın egemen olduğu mücadele hattına çekmek ister. Tıpkı ekonomizm (sendikalizm) gibi. Nasıl ki ekonomizm, işçi sınıfının salt ekonomik-sendikal bir mücadele vermesini ister ve siyasal mücadeleyi aydınların işi olarak görürse, akademizm de aynı bakış açısına, politik Öz’e kendi kulvarında sahiptir. Ekonomizm nasıl ki, işçi sınıfını devrimci bir mücadeleden, iktidar mücadelesinden alıkoyuyorsa, akademizm de öğrenci gençliği böyle bir mücadeleden alıkoyar. Eğer akademizm, bazı dönemler devrimin sorunlarına ilgi duymak zorunda kalırsa, bu hiç de onun istediğinden kaynaklanmaz. Tamamen kendi konumunu korumak ve kurtarmak içindir. Ama o an dahi, her zaman için gerici, sağ bir eğilim içerisinde olur.

Bu akademist anlayış, Genç-Sen'i oluşturan bütün kurumlarda olduğu gibi, Genç-Sen'i de baş koltuğa oturtmuş bulunuyor. Genç-Sen de kullanılan bütün "militan" sözler, sendikalist-akademist mantıklarını gizlemek içindir. İnanmayan Genç-Sen'in mücadeleye, amaç ve ilkelerine, taleplerine bakabilir. Ve orada baştan aşağıya sendikalist mantığın ürünü olan Genç-Sen'in "...devrimci bir gençlik hareketi" ile uzaktan yakından bir alakasının olmadığını görecektir.

Devrimci gelişmeler, devrimci olanakları, araçları ortaya çıkardığı, devrimin koşullarını olgunluğa erıştirdiği oranda, mücadeleye içerisindeki reformist ve oportünist, her türlü sağ ve sol eğilimleri de keskin bir biçimde ayırır. Görece durgunluk döneminde devrimci lafazanlıkta bulunan reformist-oportünistler (akademistler), devrimci gelişmeler döneminde de toplumsal uzlaşmadan, barıştan, burjuva adaletinden ve bu anlama gelecek her türlü politikadan vs. şarkılar düzer.

Tüm bu nedenlerden ötürü Genç-Sen;

1) İşçi ve emekçilerle, sermaye sınıfı arasında süren savaşım, iç savaş düzeyindedir. Devrimci koşullar olgunlaşmış ve devrim pratik bir sorun haline gelmiştir. Artık her şey devrimin örgütlenmesine, o anı yakınlaştıracak araç ve gereçlere, yöntemlere bağlanmıştır. Ve bu mücadelede gençliğin üstüne düşen görevi yerine getirmesi, bu koşullara uygun araçları gündeme getirir. Sendika bugünkü koşullarda, böyle bir araç değildir, olamaz ve sendika bu amaçla da mücadele yürütemez.

2) Genç-Sen kendisine devrimci gençliğin değil, 'Avrupa Komünizmi' denen reformist anlayışın örneklerini temel alıyor. Bu ise onları (ki taleplerinde ve gerekçelerinde bunu açıkça gördük) kabul edilebilir talepleri savunmaya ve kabul edilebilir sınırlara itiyor. Genç-Sen burada, burjuvazinin politik çevirme ve saldırısına teslim oluyor.

Çünkü yine aynı dönemlerde, AB yoğun olarak sivil toplum örgütleri kurmaya yöneldi, bu sürecin önünü açtı. Fakat sert sınıf savaşımı koşullarında, süreci ilerletmenin bir aracı olarak sendikalist örgütlemeyi görmek, tam da AB'nin bu yönelimi ile örtüşüyor. Böylelikle Genç-Sen'ciler bir kez daha yakayı, politik çevirme saldırısına kaptırarak, devrimci gençlik hareketi iddiasını sürdürmeyeceğini göstermiş oluyor.

Gençlik düzen sınırlarını aşan, bu sınırların kabuklarını parçalayan bir mücadeleye girmek istiyor. Oysa sendika, gençliği böyle bir mücadele içerisine sokamadığı gibi engel de olur. Gençlik kendisine ayak bağı olabilecek, her türlü tüzüksel ifadeler, normlar dışında, hareketli, hızlı ve devrimci bir mücadele yürütmek istiyor. Oysa Genç-Sen, daha ilk kurucu kongresinde tüzükler ve normlar yüzünden bitap düşmüştür.

“...hak alıcı...” bu devrimci bir hareketin ve bu hareketin bir parçası olan, devrimci öğrenci hareketinin literatüründe yoktur. Devrimci öğrenciler politik bir mücadele yürütür. Çünkü politik özgürlüğün kazanılması gerektiğini, akademik özgürlüklerinin ise böylelikle kazanabileceğini bilir. Bununla birlikte sürekli her alanda sorun üreten bir sistemde, devrimci öğrenciler bu sorunlarla (akademik sorunlar) esas olarak ilgilenmezler. Hatta bu konudaki konumları, bu tür çalışma yapan kimselere, en iyi halde destekten öteye gitmez. Gençliğin devrimci enerjisini. Bu gibi düzen içi faaliyetlerle söndürmek, devrime verilebilecek en büyük zararlardandır.

Devrimci öğrenciler için esas olan devrimdir, devrimci mücadeledir. Zira, var olan ya da bu süre içerisinde türeyecek olan sorunların hepsi, mücadele içerisinde çözülecektir. ki bu iktidar için mücadele demektir. Bu mücadeleyi vermeyen Genç-Sen, bundan dolayı, “...devrimci bir gençlik hareketi” yaratacak araç değildir.

Bir araç olarak sendikanın bürokratik, düzen içi oluşu, hem nesnel koşulların dayattığı süreci, hem de düzen sınırlarını aşmak isteyen gençliği kaldıramaz. Bürokratism, bu her devrimci hareketin amansız düşmanıdır ve gençlik mücadelesinde ise hiç yeri yoktur. Daha şimdiden, Genç-Sen’i sarıp sarmalayan bürokratism, ne demek istediğimizi daha iyi anlatır, ki bu gençliğin parçalayıp, dağıtacağı bir anlayış.

Tüm bu ve bunun gibi sonuçları doğuran, ya da onları bu tür yönelimlere, yeni reformist oluşumlara iten şey; hepsinde egemen olan “akademist” anlayıştır. Devrimci hareketle hiçbir şekilde bağ kurmak istemeyen, akademist anlayış, gençliğin devrimci enerjisini soğurmaktan başka bir şey yapmaz. Aslında bu anlayışa sahip kimseler, kafalarını bir an olsun, okul penceresinden, kapısından ya da bacasından dışarı çıkarsalar, dışarıda süren savaşımını ve devrimin nasıl da yükselişe geçtiğini, güçlendiğini görebilirler.

Ama hayır! Akademizm onlara, kapıları kapamalarını, perdeleri dahi kapatmalarını ve okul içinde, o bitmez tükenmez sorunlar yumağı ile uğraşmasını emreder. Ve bu haliyle de devrime, devrimci harekete değil, karşı devrime hizmet eder.

Genç-Sen’de bu anlayış, baş köşede duruyor ve akademizm sopasını, kafasını dışarıya çıkarmak isteyenleri üzerinden gezdiriyor. Ki Genç-Sen, yasallığın ve tüzüksel yaşamın zevklerini, sınıf mücadelesinin zorlu yollarına tercih ederek, akademizme sonuna kadar bağlı kalacağını ilan etti.

Bu anlayıştan ve araçların nazik koşullarından ötürü Genç-Sen, YÖK, parasız eğitim, disiplin yönetmezlikleri gibi burjuva demokrasinin bile sınırlarını aşamayan, hatta Marksizm’e yandan bakıp, ters okuyan talepler uğruna gençliği mücadeleye çağırarak, işçi sınıfının mücadelesine katkı sunamaz. Tam tersine güçten düşürür. Çünkü yukarıda da söylediğimiz gibi, bu talep ve istemler, devrimci öğrenci gençliğin esas mücadele alanını dahi oluşturamaz.

Bu nedenle Genç-Sen, “devrimci bir gençlik hareketi” iddiasına uygun bir araç değildir; bu yeteneğe, anlayışa, esnekliğe ve harekete sahip değildir. Gen.-Sen, reformist hareketin ancak merkezi olarak örgütlenmiş bir araçtır. Bırakın “devrimci gençlik hareketi”ni , “devrimci gençlik hareketi”nin önünde engel teşkil etmektedir.

Devrimci Öğrenci Gençlik Hareketi

Buraya kadar; devrimci öğrenci hareketinin ya da genel anlamıyla, devrimci gençlik hareketinin, nasıl oluşturulamayacağını gördük. Bunu ise Genç-Sen üzerinden yaptık. Çünkü Genç-Sen akademist anlayışın uğradığı en son başkalaşımı ve bu anlayışın gelmiş olduğu düzeyi temsil ediyordu.

Şimdi; devrimci öğrenci hareketine geçmeden önce, bir konuya daha dikkat çekmek istiyoruz. O da son dönemde reformist-opportünist siyasetler ve bunların gençlik oluşumları tarafından dile getirilen “toplumsal muhalefet” ya da biraz daha sol kıvamlı “devrimci muhalefet” türü ifadelerdir.

Öğrenci gençlik alanında bu, “güçlü bir devrimci gençlik muhalefeti” türünden şeylerle ifade ediliyor. Bu ifadelendirmenin, yukarıda saydığımız tüm nedenlerinin yanı sıra, sosyalist hareket

içerisindeki politik savrulmanın da bir sonucu olduğunu söyleyelim. Neden? Çünkü “muhalefet” düzen içi bir anlayış ve mücadeledir. Onun olduğu bir yerde “devrim” yoktur. Ne böyle bir amaç, ne de devrimci bir mücadeleden bahsedilmiş olur. Muhalefet denildiğinde “... Gene de muhalefetin barışçıl ve salt bir savaşım fikrini, yani devrimci olmayan, bir duruma karşılık düşen bir fikre, devrim yokluğuna karşılık düşen bir fikri içerdiğini bilmeliydiniz.” diyor Lenin. (Proleter Devrim ve Dönek Kautsky)

İşte bu nedenle “muhalefet” ya da “devrimci muhalefet” denildiğinde, bilinmeli ki, orada devrimden ve devrimci mücadeleden bahsedilmiyor. Dil düşüncedir, düşünce dildir. Her yerlerinden, devrim dışında her şey akan bu kesimler, devrimin önünde engeldir.

Bu “muhalefet” düşüncesi, haliyle devrimci hareketin olmadığı bir toplumsal hareketten bahsediyor. Oysa gerek sınıf mücadelesi, gerekse de, öğrenci gençlik hareketi bu düzeyi çoktan aştı. Artık, o, ilerlemek için (öğrenci gençlik hareketi) başka bir şeyin eklentisi olmalıdır. Yoksa yıllar öncesi düzeye dönmek, onu ilerletmeyeceği gibi, bu gerici bir çabadır da. Ve reformistlerimize soruyoruz, yıllardır gençlik hareketinin ilerlemeyişinin nedeni, sakın sizin bu boş çabanız olmasın? Ve sizin dönüp dolanıp aynı noktaya, hatta daha da gerilere gidişinizin?

Genel gençlik hareketini, özelde de öğrenci gençlik hareketini istenilen düzeye getirmenin tek yolu, gençlik hareketini genel devrimci hareketine eklemek ve devrimci hareketin program ve hedefleri doğrultusunda, mücadeleye çekmektir. Kurumsal olmayan gençliğin doğasına uygun olarak dinamik, hareketli olan, devrimci araçlarla bu mücadele örgütlenebilir. Gençliğin ihtiyaç duyduğu şey budur. Ki bize bunu sağlayacak araçlar ise; Komite ve Konsey’lerdir. Bu araçlar aynı zamanda devrimci kurumun koşullarının bir ürünü ve geleceğin sosyalist iktidarının temelidir. Haliyle devrimci gelişmelere de uygun, hızlı karar alabilen, bürokratizmi içinde barındırmayacak ilke ve anlayışlara sahip araçlardır. İçinde bulunduğumuz dönemde ise bu hareketlilik, hızlılık ve esneklik büyük önem arz ediyor. Yunanistan’da patlayan ayaklanma, bu hareketlilik ve hızlılığın ne kadar önemli olduğunu gösterdi. Bir anda onlarca ayrı noktada, merkezde toplanan kalabalıklar, Yunan devletine çok büyük zorluk yaşattılar.

Devrimci gençliğimiz! İşçi sınıfının iktidar mücadelesinde önemli bir güç odağı olan, devrimci öğrenci gençlik hareketi, bu araçlar temelinde, “Politik Özgürlük Kazanılmadan, Akademik Özgürlük Kazanılmaz” temel şiarı ile mücadele etmelidir. Bu iktidar için mücadele demektir. Sermaye sınıfı ile, işçi-emekçiler arasındaki savaşım, öyle bir noktaya gelmiş durumdaki, en basit hak ve talepler için bile devrim zorunludur. Burjuvazinin alaşağı edilmesi zorunludur. Bugün Genç-Sen’in ve bileşenlerinin program ve hedeflerini oluşturan, istem ve talepleri, politik mücadelenin seyri içerisinde zaten yan ürünler olarak elde edilecektir. Tüm güç ve enerjiyi bu talepler uğruna mücadeleye ayırmak, esas olanı, kapitalizme karşı olan mücadeleyi gözden kaçırmak olur. Devrimci bir gençlik hareketi ve devrimin gelişimi ise, bu şekilde esas olanı, gözden kaçıranları, gözden çıkararak ilerleyebilir.

ÖĞRENCİ GENÇLİK MÜCADELESİNE DEVİRİMCİ YAKLAŞIM

DÖB NEDİR, NEDEN DÖB?

Deniz Gezmiş'lerin kurduğu DÖB adının bilinçli seçimi, geçmişe özlemin ya da geçmişin adını kullanarak sömürü gibi bayağı düşüncelerin sonucu yapılmış değil. Böylesi basit ve bayağı düşünceler yolu marksizm-leninizmin parlak ışığıyla aydınlanmış devrimci gençliğin rağbet edeceği şeylerden uzak.

Bizim Deniz Gezmiş'lerin mirasıyla ilgimiz var. O dönemin hem parlak mirasına sahip çıkmak devrimci değer ve gelenekleri yaşatmak bizce devrimci gençlik mücadelesinin başarısı için vazgeçilmez koşullardan biridir.

Deniz Gezmiş ve kurduğu DÖB, deneylerinden faydalanacağımız zengin bir laboratuvar konumundadır. Devrimci kimliğini bir an bile aklından çıkarmadan kitleyle birlikte olmak, onların genel ve özel sorunlarıyla ilgilenmek, çözüm aramak, hemen her konuda ve sorunda öğrenci kitlesine yol gösterip önde yürümek ve nasıl inisiyatif kullanabileceğini bilmek vb. özellikleri kendinde toplayan Deniz Gezmiş gerçek bir kitle önderiydi.

Devrimci Öğrenci Birliği, adından da anlaşıldığı gibi öğrenci gençlik içindeki en ileri sınıf bilincine sahip, devrimci amaçları olan ve amaçları uğruna mücadeleyi yaşamının bir parçası, işçi sınıfına, emekçi halka ve ülkesine karşı sorumluluğunun gereği sayan öncü öğrencilerin birliğidir. Marksist-Leninist teori ile donanmış mücadele amacı, hedefi, araç ve yöntemleri belirlenmiş öncü gençlerin böylesi bir birliği olmadan öğrenci gençlik hareketinin işçi sınıfı mücadelesine kopmaz bağlarla bağlanması olanaksızdır. Bu nedenle devrimci öğrencilerin belirlenmiş bir dünya görüşü hedef ve amaçları büyük netlikle belirlenmiş bir program etrafında bir araya getirilmeleri zorunludur. Bu bize öğrenci gençlik arasında proletarya partisinin ideolojisi ve programının propagandası görevini yüklemektedir. Daha açık bir ifadeyle, bu mücadelede dayanacağımız ideoloji ve programın benimsetilmesi görevi, öncü gençliğin birliğini sağlamanın ilk ve temel koşuludur.

Biz öğrenci gençlik içinde sosyalizmin ve demokrasi mücadelesinin öncülüğünü yapan devrimci öğrencilerin birliğinden; örgütsel birliğinden yanayız. Ama bu ne olursa olsun, birlikten yana olduğumuz anlamına gelmez. İdeolojik temelleri sağlam atılmamış bir birlik koftur ve dağılmaya mahkumdur. Devrimci öğrencilerin örgütsel birliği ancak en ileri teorisinin kılavuzluk ettiği proletarya partisinin ideolojik programatik görüşleri etrafında sağlanabilir ve ancak böylesi bir birlik sağlam ve kalıcı olabilir. Bu nedenle Devrimci Öğrenci Birliği, Deniz Gezmiş'lerin döneminden farklı olarak proletarya partisinin temel ideolojik ve programatik görüşleri etrafında gerçekleşmiştir. Ve bu görüşlerin propagandasını bıkmıyıp usanmadan yapar.

Ne var ki; devrimci öğrencilerin böylesi bir birliğinden yana olmamız bizim dışımızda varolan ve sosyalizm-demokrasi kavgasında yer alabilecek olan değişik güçlerin varlığını görmezlikten geldiğimiz, onların çeşitli düzlem ve düzeylerdeki birliğine karşı olduğumuz, böylesi birliklerin gerçekleşmesi için çaba harcamadığımız ya da harcamayacağımız anlamına gelmez. Böylesi yaklaşımlar çizgisini rehber edindiğimiz proletarya partisine dolayısıyla bizlere yabancıdır.

Günümüzde öğrenci gençliğin varolan birlik düzlemlerini güçlendirme yerine kendi dar hesapları için baltalamaya ve dağıtmaya çalışan güçlerin varlığını biliyoruz. Kendini dünyanın mer-

kezi sanan bir yaklaşımla “ya benim dediğim olur ya da hiç bir şey olmaz” mantığıyla hareket eden siyasi grup; öğrenci gençliğin eylem, birliğini bozmak, devrimci hareketin prestijini düşürmek ve devrimci gençliği birbirine düşman etmek pahasına kendi politikasını kabul ettirmeye çalışmaktadır. Devrimci Öğrenci Birliği sorumlu bir yaklaşımla öğrenci gençliğin eylem birliği için elinden gelen çabayı gösterirken aynı düzeye düşmemek koşuluyla böylesi grupları teşhir ve tecrit için elinden gelen çabayı harcayacaktır.

Böylece Devrimci Öğrenci Birliği'nin birbirinden farklı olan ama birbirinin karşısına konulmayan iki ayrı birlikten yana olduğu ve bunları gerçekleştirmek için mücadele ettiği kendiliğinden ortaya çıkar. Birincisi; öğrenci gençliğin devrimci unsurlarını proletarya partisinin İdeolojik programatik görüşleri tarafında bir araya getirecek olan örgütsel birlik, ikincisi; farklı siyasi görüşler etrafında kümelenmiş devrimci grupların faşizme ve kapitalizme karşı güç ve eylem birliği.

Buraya kadar anlattıklarımızdan DÖB'ün belirlenmiş bir dünya görüşünün temel çizgileri etrafında bir araya gelmiş devrimci öğrencilerin yarattığı bir birlik olduğu kendiliğinden anlaşılıyor.

Açıktır ki, bu birliğin kendi içinde hiyerarşik yapısı ve organları yoktur ve dolayısıyla kelimenin geniş anlamında bir örgüt değildir. Ama her okulun, fakültenin vb. birimin içinde yer alan ve kendini DÖB mensubu sayan devrimci öğrenciler propaganda ve ajitasyon çalışmalarının, pratik faaliyetlerinin daha düzenli daha sık ve sistemli yürümesi için o birimde komiteleşmeye gidebilirler; gitmelidirler de. Bu komiteler kuruldukları birimlerde DÖB taraftarları ya da mensupları çoğaldıkça bir yürütme organı gibi işleyecek işleri düzenleyecek, öğrenci hareketindeki etkileyicilik ve kapsayıcılıkları artırmak için arkadaşlarına yön verecektir.

DÖB komiteleri her birimde DÖB adına faaliyet gösteren şu veya bu şekilde mücadeleye katılan devrimci öğrencilerin tam katılımı ve özgür iradeleriyle seçim yoluyla oluşturulur. Seçilen kişiler gerekli görüldüğü durumlarda geri alınabilir, değiştirilebilir. Böylece dolaysız bir demokrasi yoluyla seçilen öğrencilerin söz ve kararlarına uymak onları seçenlerin görevi haline gelir. DÖB komiteleri herhangi bir tüzüksel sınırlamayla karşı karşıya

olmadığı için bu komitelere girebilmek için hareketin pratik faaliyetlerinde aktif rol almanın, temel ideolojik-politik çizgide asgari ölçüde de olsa anlayış birliğini sağlamış olmanın dışında her hangi bir koşul yoktur. Komitelerin genişliği, pratik faaliyetin ihtiyaçlarına göre ve onu seçen öğrencilerin kararlarıyla saptanacaktır. Yine de bugünden edinilen deneyler ışığında söylenebilir ki, hızlı, düzenli faaliyet ile pratik ve etkili karar alabilmek için komitelerin genişliğini 4-5 kişiyle sınırlamak yerinde olacaktır.

DÖB yapılanması sosyalist gençliğin siyasi yapılanmasının karşıtı, alternatifi, ya da iz düşümü değildir. Aksine DÖB tüm gençlik hareketinin önderi olma amaç ve iddiasındaki yapılanmanın öğrenci hareketi içinde etkinliği olabilmesi için bulunmuş yöntemlerden bir tanesidir. Dolayısıyla bu şekillenmeyi gevşek tutmak, sadece asgari anlayış birliği ölçüsünü getirmek, sakıncalı olması bir yana gerekli olan bir şeydir. Bundan anlaşılıyor ki, DÖB şekillenmesinden çok onun savunduğu temel ideolojik programatik görüşler gençliğe, gençlik mücadelesine yaklaşımı birinci derecede önem taşımaktadır.

EĞİTİM ÜZERİNE

Burjuvazi gençlikle, ona verecek bir şeyi olmasa da, “gereğince” ilgilenmiştir. Fakat onu görmek istediği biçime yönlendirerek. Şimdilerde, burjuva basın ve televizyonda bol bol gençlik yayını var. Marka tüketen ve anlamsız şarkılar mırıldanan müzikçilere anlamsız danslarla eşlik eden gençlik çıkarılıyor önümüze. Bir zamanlar hazırladıkları programlarda, gençlik sorunlarıyla “ilgilenilirdi”. Kerameti kendinden menkul bir psikolog çıkar, “kendi bedeniyle yeni tanışan genç, bu gelişimden ürkerek,...” diye masalına başlardı. Neredeyse gençlik, baştan başa cinselliğin yarattığı bir olgu haline gelirdi.

Bir kere daha açıklamaya gerek yok; burjuvazi, bilimselliği ne hale getiriyor ve topluma nasıl sunuyor. Her zaman olduğu gibi gençlik konusunda da karşımıza “ezeli ebedi” gerçeklerle çıkıyor, gençlik sorunlarını toplumun aktif ve değişken özünden koparmak istiyor. Oysa gençlik, sadece psikolojik-biyolojik bir olgu değildir. Gençlik sorunlarını, salgılanan hormonlarla, komplekslerle ya da cinsel tatminsizlikle açıklamak, burjuva dar görüşlülüğüdür. Aynı zaman diliminde yaşayan farklı toplumlarda ya da aynı toplumdaki çeşitli zamanlarda, çeşitli biçimler ve öze sahip olan gençlik sorunları, bu dar görüşlülüğün cevap bulamayacağı olgulardır. Gençlik, sosyolojik ve belli bir yaş grubu ifade etmesi anlamında biyolojik oluşumdur. Gençliğin eğitimi toplumsal- tarihsel yapıların içinde süre geldiğinden dolayı gençliğin, eğitimine tarihsel-sınıfsal bir yöntemle yaklaşmak zorunludur. İlkel toplumlarda gençliğin eğitimi farklıdır. Temel toplumsal örgütleniş biçimi olan kabile ya da klanda üretimin ve paylaşımın koşulları oldukça basittir. Buna paralel olarak eğitim de kısa pratik ve basittir. Her yaş grubu, klanın bir parçası olarak, komünal bir biçimde örgütlenir ve yaş gruplarının eğitimi, bu komün içinde kendi kendine verilir. Ve yaşını tamamlayan bir üst gruba geçer.

Özel mülkiyetle birlikte ortaya çıkan sınıflı toplumlarda eğitim ailenin üzerine yüklenir. Ortaçağda ise usta-çırak ilişkisi, toplumun verili üretim koşullarına denk düşen bir eğitim çizgisine sahiptir.

Modern Çağ'da ise "hayata hazırlık" eğitimi, daha uzun sürelidir. Çünkü üretim karmaşıklaşmış, bilgi muazzam boyutlara ulaşmış ve iletişim korkunç bir hız almıştır. Artık eğitim sadece aile ve öğretmenle değil, radyo, tv, sinema ile verilmektedir. Ailenin eğitim içindeki rolü baskı ve otoriteden sıyrılıp duygusal ve psikolojik yönlendirmeye kaymıştır.

Bununla paralel olarak, çocuğu aile içinden çıkarıp toplum-sallaştırılan okul yeniçağa ayak uyduruyor. Gücünü resmi otoriteden alan öğretmenin yerini, kişisel beceriler alıyor.

DEVLET İDEOLOJİ EĞİTİM

Şimdiye kadar eğitime ilişkin söylediklerimizi biraz daha inceleyelim. Eğitim tarihine bakışta göz önünde tutulması gereken; devletin biçimlenişi, ideolojisi, insana bakışı ve eğitimi arasındaki ilişkidir.

Pedagojinin tarihi Rönesansla başlar, topluma ve eğitimine sistemli bakış Rönesans Avrupası'nda görünür. Rönesans sonrasında güçlü bir mutlakiyetçi devlet arayışına giriliyor. Tarihi Roma imparatorluğunun temelini oluşturan Roma hukuku yeniden keşfediliyor. Afrika'dan getirilen zenci kölelerle canlanan kölelik, kendi yasalarını Roma hukukunda buluyor.

Kilisenin elinde olan eğitimde daha çok Latince ve gramer dersleri veriliyor. Fakat hala büyük ölçüde paganlıktan kurtulamamış köylülere boyun eğmeyi ve mutlak itaati öğretecek bir Hristiyanlık ideolojisi yaymak gerekiyor. Bu yüzden, her derebeyin bir manastırı, her manastırın da köyleri, köylüleri ve toprağı oluyor.

Roma devrinde "site" ideolojisiyle yapılan eğitim, ikinci Roma hukuku devrinde "Hristiyanlık alemi" ideolojisiyle yapılıyor. Bu eğitimin örgütleyicisi devlete ilişkin rasyonel model arayışlarında tarih sahnesine iki ütöapist çıkıyor. T. More ve Campanella.

T. More'un ütöopik adasıyla, Campanella'nın güneş devleti çok daha sonra sosyalist pedagojinin temelleri olacak olan kişiliğin tüm yönlü gelişimi ve eğitimle işin birleştirilmesi ilkesini benimserler.

More ve Campanella, herkesin çalışmakta zorunlu olduğu ve en büyük mutluluğun çalışmak olduğu ütöopyalarında, çocuklar

toplum tarafından yetiştirilecek ve pratik el sanatıyla eğitilecekti.

Feodalizmden kapitalizme geçiş döneminde ortaya atılan bu düşünceler özel mülkiyetin ortadan kaldırılmasını hedeflediği için gerçekleşme olanağı bulamamıştır.

Bu dönemde çocuğa bakış Hristiyan öğretisinin damgasını taşıyor. Gelecekteki günahların tohumlarının çocuklukta atıldığına inanılır. Kesin bir otorite ve baskıyla bu tohumların büyümesini önlemek gerekir. Bilinçsizce yaptıkları tercihlerle, sürekli kötülüğe açık olan çocukları dış dünyanın etkisinden kurtarmak için yatılı okullar ve kolejler ortaya çıkar. Bu kolejlerde ve yatılı okullarda mesleki eğitim verilmiyordu. Çünkü o zamanlar meslek, ya satın alınır ya da babadan oğula geçerdi. Fizik, kimya, matematik yerine dürüstlük, doğruluk ve akıllılık öğretilirdi. İşte yasaklamalar zinciriyle yönetilen bu manastır tipi yatılı okullarda, yüksek kürsüler, öğrencilerin sıralarda oturması, tek tip elbiseler, teneffüs saatleri, parmak kaldırarak söz istemek, sözlü yapmak, okula düzenli ve sıralı girip çıkmak... vb. gibi bugünde geçerliliğini koruyan uygulamaların temelleri atılmıştır.

Şunu belirtmekte yarar var. O yıllarda gençlik, bugünkü anlamıyla ortada yoktur. Çünkü gençler ve çocuklar, giyinişi ve davranışıyla büyüklerinin tıpa tıp benzeridir. Kız; çocuklar, tıpkı anneleri gibi giyinir, erkek çocuk da babasının iki numara küçük tipidir. Her ailenin 10- 15 çocuğu vardır. Tek zenginlik kaynağı olan toprağın, en büyük erkek çocuğa verilmesiyle toprakların küçük parçalara bölünmesi önlenir. Böylece devletin temeli olan büyük toprak sahipliği sistemi korunmuş olur.

Toprakların birleştirilmesi için, -bizdeki beşik kertmesini anımsatan- daha bebek yaşta evlendirmeler, ya da taraflara haber vermeden evlendirmeler yapılırdı. Bu yüzden aşk, evlilik, aile gibi kavramlar kutsal sayılmıyor, tabii bu ilgisizlikten en çok çocuklar nasibini alıyor.

Feodalizmden çıkıp kapitalizme ilerledikçe, zenginlik kaynağının topraktan çok ticarete görülmesiyle yeni ideoloji ve yeni aile tipi biçimleniyor. Ticaret, toprağın bölünmekten korkmuyor, aksine, ne kadar çok müteşebbis çıkarsa zenginlik o kadar çok artıyor. Kurulan şirketlerin hemen hepsinin adları aynıdır:”ve oğulları”.

Bu durum aileyi ve çocukları kutsallaştırıyor. Kötülük çocuğun doğasında aranmıyor artık, içinde yaşadığı çevrede aranmıyor. Bu nedenle aile içi eğitim önem kazanıyor.

Fakat, artan teknik olanakla birlikte, hızla topraktan kopan ve şehirlere yığılan köylülere eğitimin götürülmesi için, bu işin devlet tarafından örgütlendirilmesi gerekiyor. Bu köylülerin en azından parayı tanınmaları, para ile iş yapabilecek basit hesapları az çok bilmeleri gerekiyordu. Burjuvazi genel eğitim sorunuyla karşı karşıyaydı. Bu sorunun çözülmesi için Fransız devrimini beklemesi gerekiyor.

FRANSIZ DEVRİMİ VE DÜNYEVİ OKULUN SAVAŞI

Özellikle Fransız devrimini hazırlayan düşünürlerin etkisiyle, gerçeklik gökyüzündeki şatosundan yeryüzüne indiriliyor. İlk nedenin sorgulanması gereksizdir, çünkü insan hayatı yeterince zengindir. Tanrı geri plana düşer. Artık amaç, Fransız Devrimi'nin yarattığı ve kurumsallaştırdığı “ulus”u, vatansever yurttaşlar yetiştirerek korumaktır. Robespierre’in görüşleri doğrultusunda, genel halk için eğitim planlanıyor. Fakat gerek burjuvazinin yönetmeye hazır olması, gerekse yükselen işçi hareketleri karşısında aristokrasiyle uzlaşma zorunluluğu, bu genel halk eğitiminin tam anlamıyla gerçekleşmesini engelliyor. Ve böylece, Allah “baba” ile “ana” vatani bir araya getiren, dinine ve vatanına bağlı bir nesil yetiştirmeyi düşünen “gerçekçi” eğitim, “devrimci” eğitimin yerini alıyor. Bu yeni dönemle birlikte öğretmenin kişisel kutsal otoritesinin yerini, öğretmenin kendisinde cisimleşen sistemin mutlak otoritesi alıyor. Öğretmene hakaret, “vatana, millete” vs hakaret oluyor.

İşte tam bu yıllarda Marks, “1844 El Yazmaları”nda, Engels de “İngiltere’de işçi sınıfının durumu” adlı eserinde, kapitalist sistemin devrimci eleştirisiyle birlikte, sosyalist eğitimin temellerini atıyorlar.

NİHAYET SOSYALİST EĞİTİM

“Devrim yalnızca egemen sınıf başka türlü ortadan kaldırılamayacağı için değil, aynı zamanda ortadan kaldıran sınıfın ancak ve ancak devrimde eskinin pisliklerinden temizlenmesi ve toplumun yeni oluşumuna yetenekli kılınması için de gereklidir” (K. Marks-Engels)

Sosyalist eğitimin kurucuları Marks ve Engels, devrimci pratikle yalnızca “üretici güçlerin gelişmesine ayak bağı olan üretim ilişkilerini yıkmakla” kalınmayacağını, aynı zamanda bilinçte de bir sıçrama yaşanacağını bu paragrafta dile getiriyorlar. Bunun anlamı açık: dünyayı ancak bilinçli yığınların devrimci eylemi değiştirecektir. Ve proletarya, devrim için bir kere ayağa kalkınca, devrimin ateşini bütün alanlara yayacak, “kesintisiz devrim” sloganıyla tarih sahnesinde yerini alacak ve politikanın milyon kat daha yoğunlaştığı bu durumda, proletarya bütün burjuva önyargılarından sıyrılacaktır. Buna ancak proletarya yeteneklidir ve proletarya değişimin en otoriter silahını ele almadan bu yeteneğe kavuşamaz.

Marks ve Engels, bu düşüncelere ulaşırken, birçok idealist ve kaba materyalist düşünürle hesaplaşmak zorunda kalmıştır. Marks, Engels ve önceki birçok düşünür şu soruya cevap arıyorlar: İnsanın özü nedir?

Bu soruya kaba materyalistlerin cevabı basittir: İnsan kendi çevresinin ürünüdür. Bu görüş insanın çevresi karşısında edilgen bir konuma düşürüyor. Eğitimin rolü, bu düşüncede, insanı çevrenin etkisinden olabildiğince kurtarmak olacaktır.

Ütopik sosyalistler (Owen, Fourer, S. Simon) insanın özünü çalışmakta buldular. Onlara göre, insanlarda çalışma bir içgüdüdür. Ve kapitalizm, bu çalışma içgüdüsünü yeterince örgütleyemiyor. Bu yüzden kapitalizmi iyi işleyen, herkesin mutlu bir şekilde çalışabileceği bir hale getirmek gerekiyordu. Onlara göre sosyalizm, aydınlanma, eğitim ve propaganda yoluyla gelecektir.

Marks ve Engels, en çok Hegel ve Feuerbach’la hesaplaşırken, insanın özü sorununa eğiliyorlar. Ünlü idealist Alman düşünürü Hegel, insanın özünü Tin’de (Bilinç, düşünce, Tanrı) buluyor. İnsan görüntüsü yalnızca bu Tin’in bir biçimidir. İnsanın yabancılaşması, Tin’in ve bilincin yabancılaşmasıdır. İnsan bu yabancılaşmayı tekrar Tin’e dönerek aşacaktır.

Feuerbach ise, Hegel’e karşı savunduğu materyalizmde, doğanın özünü maddede bulurken, insanın antropolojik varlığını onun gerçek temeli saydı. Görme, duyma, dokunma ve koku alma duyuları, zihinsel yetenekleriyle insan; antropolojik, öncesi ve sonu olmayan tarih dışı bir kategoridir.

İnsan, doğayla ilişkisini, duyarak düşünerek, koklayarak anlayabilir ve bütün bilimler, bu anlama çabasına hizmet etmelidir.

Feuerbach, insanın özünü bu şekilde açıklarken, onu, toplumsal-tarihsel kesitin içinden çıkarmış ve ezeli-ebedi değişmez bir varlığa büründürmüştür.

Marks, insanının özünü eylemde görmüştür.

“İnsan doğrudan doğruya, doğa varlığıdır. Doğa varlığı ve canlı doğa varlığı olarak o, kısmen doğal güçlerle, yaşam güçleriyle donatılmıştır, eylemde bulunan doğa varlığıdır.” (Marks’tan aktaran F. Korolyov) Burada vurgulanan insanın pratik bir varlık oluşudur. Değişen ve değiştiren varlık olan insanın toplumsal pratiği neyse kendisi de odur.

Özellikle kapitalist sistem, insanı bu özünden çıkarmıştır. Ağır sömürü koşulları altında insan, makinede bir vida, fabrikada bir robot haline gelmiştir.

Bu yabancılaşmayı Feuerbach, insanın en iyi yönlerini dine yansıtmasında buldu. “İnsan kendi yapar, kendi tapar”. Amaç dini yerle bir etmektir. Fakat Feuerbach, eylemsiz insana yeni bir din sunuyor. Kendisine tapınmayı öğütlüyor.

Fakat Marks yabancılaşmayı farklı biçimde temellendirdi. O, işçi ne kadar çok üretirse, o kadar çok yoksullaştığı gerçeğini gördü.

İnsan üretir, ürettiği nesnelere süreç içinde somutlaşır. Bu yaratılan ürün, değişime girer, kendine üretim ilişkileri ve dolaşım ağı kurar. Bu dolaşım da sermayeye dönüşür ve sonuçta onu üreten işçinin karşısına tamamen yabancı bir nesne olarak çıkar.

İnsanın üretiminin bir sonucu olan meta, alınarak, satılarak ve değiştirilerek kendine bir değer oluşturur. Bu değişim-değeri, toplumsallaşmış emeğin değerini yansıtır. Bu toplumsallık içinde, özele ait ne varsa, bireysellik adına ne varsa, yadsınmış ve erimiştir. Ve bu “piyasa hareketi”, onu gerçekte üretenin kontrolü dışında, başına buyruktur. İnsan kendi emeğine böyle yabancılaşır.

Kapitalizmde üretimin maddi temeli bu şekilde nesnellikten çıkıp öznelleşir. Şeylerin kişileşmesi, kişilerin şeyleşmesini beraber getirir. İnsan artık bütün varlığıyla kendi yarattığı metanın bir kölesi olmuş ve o metanın üretiminin maddi bir gücü haline gelmiştir.

İşte, insanın özü olan toplumsal varlığına, yani ortaklaşa bir hayatı yaşamak, birlikte yaşamak kendi özgür gelişimini kendi avuçlarına almak olan toplumsal bütünlüğüne kavuşması için, öncelikle kendini yabancılaştıran bu etmenlerden kurtulması gerekmektedir. Yani mülksüzleştirilenleri mülksüzleştirmek.

Şunu unutmamak gerekir, yabancılaşma kapitalizmle başlamıştır ve meta ekonomisinin bir ürünüdür. Meta ekonomisinin yok oluşuyla birlikte, insanın yabancılaşmasını koşullandıran maddi güçler de ortadan kalkmış olur. Fakat yabancılaşma, hemen ve kendiliğinden ortadan kalkmaz. Bu sosyalist eğitimin işidir. Sosyalist eğitimle yaratılacak yeni tip insan, yabancılaşmayı tarihin çöplüğüne atacaktır.

İnsanı insan yapan, hayvanlardan farklılaştıran şey, kendi ürettiklerinin sonucuna hükmedebilme özelliğidir. “İş insanı yaratmıştır” diyor Engels. Yaşamın tüm toplumsal ve kültürel ürünleri, iş ve üretim temelinden doğmuştur.

İşte bu temellerden hareketle, sosyalist eğitim, iş ve dersin birleştirilmesi ilkesine dayanır. Zihinsel, kültürel ve sosyal faaliyetle, üretici faaliyetin birleştirilmesi, sadece üretici güçleri geliştirmekle kalmaz, zihinsel emek ile bedensel üretim arasındaki ayırımı ortadan kaldıracaktır. Sosyalist eğitim iş ve dersin birleştirilmesiyle, kişiliğin çok yönlü gelişimini de sağlamış olur. Sosyalist eğitim, insanın içindeki yetenekleri bulup çıkartmaz. Fakat, insanların bu yeteneklerini kendilerinin sınamaları, geliştirmeleri ve yetenekleriyle değiştirdikleri maddi üretimi, kendilerinin kontrol edebilmelerini sağlar.

Bu konuda Sovyet pedagoglarının, özellikle Makarenko'nun oldukça ilginç deneyimleri vardır. Makarenko'nun eğitimin temel yönetimine ilişkin saptamaları ve ortaya çıkardığı yöntem, mutlaka okunması ve ders çıkarılması gereken bir zenginlik içeriyor.

“Eğitim işinin gerçek özünü, çocukla konuşmalarınız, onu etkilemeniz oluşturamaz, tersine - belki siz de çoktan bu görüşe ulaşmış olabilirsiniz ailesini, kişisel ve toplumsal yaşamını organize etmek oluşturur. Eğitici çalışma her şeyden önce organize eden çalışmadır.” (Makarenko, akt. Korolyov)

Sosyalizmle birlikte, insanın kişisel gelişimini engelleyen bütün zorluklar ortadan kalkmıştır. Makarenko'nun yaptığı tek şey, atölyesinden kütüphanesine, tiyatrosundan spor olanaklarına

kadar yaşamın bütününü organize etmek ve gençlere bu konuda sorumluluklar vermektir. Gelişen bilince uygun pratikler için maddi olanaklar yaratılmıştır bu sayede, bilinç ile pratik arasındaki ayrım gitgide kapanır.

İşte size bir örnek:

Makarenko'nun organize ettiği okulda, hata yapmanın cezası, bir ya da birkaç gün hapistir. "Hapishane" ise makam odası. Ve cezalının kapısında ne bir nöbetçi vardır, ne de kapısı kilitlenir. Fakat hiç bir öğrenci hiçbir zaman cezası dolmadan, o kapıdan çıkmayı düşünmemiştir bile.

Sosyalist insan budur.

EĞİTİMDE TEMEL ÇELİŞKİ, EMEK-SERMAYE ÇELİŞKİSİDİR

Marksizm-Leninizm, olguları sınıfsal bakış açısıyla çözümler. Sınıfsal bakış açısını yitirmenin, olguları ve değişimleri açıklamada birçok "komünisti" nasıl Marksizm dışı, bilim dışı sonuçlara ulaştırdığını görmek için "dünyanın değiştiği" (sanki eskiden değişmiyordu) son yıllardan çok sayıda örnek verilebilir. Biz, eğitimin sosyo-ekonomik yapı içindeki yerini ve işlevini çözümlerken ve bu alandaki değişimleri açıklarken de bu bakış açısından sapmamaya çalışacağız. Bundan dolayı bu yazı, kapitalizmin temel çelişkisinin, söz konusu alandaki bunalım ve sorunların asıl nedeni olduğu tezini işlemektedir.

Konusunu incelerken sınıfsal bakış açısından sapmama anlamında bir iddia taşımakla birlikte, yazımızın kapsamı dardır; tüm misyonu, ileride daha geniş bir kolektivitenin ürünü olarak sunacağımız kapsamlı bir çalışmanın "giriş notları" olmakla sınırlıdır.

EĞİTİME GENEL BİR BAKIŞ

"Materyalist anlayışa göre, tarihte egemen etken, sonunda maddi yaşamın üretimi ve yeniden üretimidir. Ama bu üretim ikili bir özelliğe sahiptir. Bir yandan yaşam araçlarının, beslenmeye, giyinmeye, barınmaya yarayan nesnelere ve bunların gerektirdiği aletlerin üretimi, öbür yandan bizzat insanların üretimi, türün üretimi. Belirli bir tarihsel dönem ve belirli bir ülkedeki insanların içinde yaşadıkları toplumsal kurumlar, bu iki türlü üretim tarafın-

dan, bir yandan emeğin öbür yandan da ailenin erişmiş bulunduğu gelişme aşaması tarafından belirlenir.” (1) Engels’in bu sözlerinden birkaç sonuç çıkarılabilir. Birincisi, belirli bir ülkede, insanların içinde yaşadıkları toplumsal kurumların, bunlara eğitim de dahildir, o toplumun içinde bulunduğu üretim ilişkilerinden bağımsız ele alınamayacağı... Burjuva düşünürler her ne kadar eğitimi kendine özgü bir alan olarak tasarlayıp onu toplumsal yaşamın temel öğelerinden ekonomi, politika ve kültür- ayırmaya çalışsalar da, Marksizm, bunlara inanmanın yanılığ olacağını kanıtlamıştır.

Tüm bir tarih boyunca eğitim, üretim ilişkilerine bağlı olmuş, onunla birlikte gelişip karmaşıklaşmıştır. Üretimin en ilkel biçimde, üretim sürecine ve topluluk yaşamına ilişkin tüm bilgiler, ağızdan aktarma yolu ile yeni kuşaklara öğretilirdi. Yazının bulunmasıyla yazılı bir kültür haline gelen bu aktarım, üretim sürecine paralel bir biçimde karmaşıklaştıkça, yeni bir alan olarak eğitim ortaya çıkmış oldu. Aslında maddi yaşamın yeniden üretilmesi için gerekli olan bilgi ve görgünün aktarılması demek olan eğitim, sınıflı toplumlarda, üretim ilişkilerinin devamını sağlayan bir mekanizma haline geldi.

Engels’in yukarıda aktardığımız sözünden varacağımız ikinci sonuç şudur: İlkel, köleci ve feodal toplumlara göre daha ileri bir aşamayı temsil eden kapitalist toplumda, en gelişkin biçimde özgürleşmiş ve metalaşmış emeğin sahneye çıkışına ve kan bağı üzerine kurulmamış bir toplumda üretim birimi olmaktan çıkan ailenin çözülüşüne tanık oluyoruz. Feodal düzende aile içinde ve usta-çırak ilişkileriyle loncalarda gerçekleştirilen eğitim, değişen üretim ilişkileri sonucu ailenin çözülmesi, aile içinde eğitimi veren kadının üretim sürecine doğrudan katılımı ve diğer yandan üretimin karmaşıklaşmasıyla, ayrı bir kategoriye dönüşüyor; eğitim üretimin dışına taşıyor. Ortaçağda daha çok kilisenin ve medreselerin yönlendirdiği eğitim, sadece ayrıcalıklı sınıfın müstakbel yöneticilerine açıldı. Eğitimin genel karakteri ise dinsel ve idealistti. Çünkü üretim ilişkileri, maddi güçlerden çok ekonomi dışı zora dayanıyordu. Henüz piyasa ve meta ilişkileri gelişmemişti ve egemen sınıfın ayrıcalıklı konumunun tanrısal bir iradenin ürünü olduğu varsayılıyordu.

Ekonomi dışı zor yerini esas olarak ekonomik zora, kan bağı ilişkisi de yerini tümüyle meta ilişkilerine bırakınca, Aydınlanma hareketinin önderi olarak burjuvazi kilise ve medreselere savaş açtı. Bunun sonucunda idealist ve dinsel eğitimin yerini, burjuva düşüncesinin belirleyici olduğu laik eğitim aldı. *

En genel tanımıyla “İnsanların belli bir amaca göre geliştirilip yetiştirilmesi”(2) demek olan eğitimin tarihsel serüvenini böylece özetledikten sonra şu sonuca varabiliriz: Eğitim, içinde biçimlendiği toplumun ekonomik ve politik düzeni ve bu toplumun maddi teknik temeli tarafından belirlenir. Aynı zamanda eğitim, üretici güçlerin ve üretim ilişkilerinin yeniden üretiminin en önemli aracıdır.

KAPİTALİST TOPLUMDA EĞİTİM

Eğitimin genelleşmesine karşın bu eğitimden burjuvazinin ne beklediğini, daha 1967’de söylenmiş şu sözler en açık biçimde gösterir:

“Alt sınıflar üzerlerine düşecek görevleri yerine getirebilecek biçimde eğitilmelidirler. Daha yüksek bir kültürün zenginliklerini değerlendirebilmelerine ve saygı göstermelerine yetecek bir öğrenim görmelidirler. Üst sınıflar ise tümüyle değişik, alt sınıfların önünde saygıyla eğilecekleri, kendilerine daha yüksek bir yetişme düzeyi sağlayacak bir eğitime yönelmelidir.” (3) (R. Lowey)

Burjuvazi, genel eğitim sürecinden, sınıfsal farklılıkları derinleştirerek ya da en azından koruyarak çıkmak ister. Böylece eğitim süreci toplumsal bir eleme sistemine dönüşür, her sınıf kendisine uygun görülen iş-payının gerektirdiği biçim ve düzeylerde eğitilir. Örneğin, orta öğretimde korkunç bir disiplin, dayak ve bunlarla birlikte din ve ahlak dersleri olmasının nedeni, orta öğretim bitiminde elenenleri yönetilmeye, susmaya ve şükretmeye hazırlamaktır.

Diğer yandan, orta öğretim sürecini atlatabilenleri ya gelişkin bir yüksek öğrenim ya da ikinci sınıf bir eğitim beklemektedir; yönetmek için seçilenlere birincisi sunulur. Bu ayrıcalıklı kesim, din ve ahlak eğitiminden uzak, disiplinin görece gevşek olduğu bir okulda, şükretmeye değil doymak bilmeyen bir hırsa hazırlanır. Her öğrenci, kendisine seçtiği (ya da seçebildiği) dalda dü-

zane hizmet edecek biçimde yetiştirilir; bilinçsiz bir bireysellikle eğitilir; üniversite bitiminde, düzenin işlemlerini sağlayan küçük çarklardan biri olarak mekanizmadaki yerini alır Bundan sonraki amacı, daha büyük bir çark olmaktan başka bir şey değildir. Kapitalist düzende eğitimle insana kazandırılan niteliğin bir “çark” olmanın ötesine geçmediğinin en önemli göstergesi, kişilerin yaptıkları işe göre tek yönlü biçimlenmeleridir. Doktorlar doktorluğu, mühendisler mühendisliği, işletmeciler işletmeciliği bilirler. Felsefecilerden güzel konuşmaları ve sadece konuşmaları, öğretmenlerden müfredat programından şaşmadan yeni kuşakları biçimlendirmeleri istenir. İktisatçılar, “siyasetin”, sınıfların, hatta insanın olmadığı modeller üzerinde, kapitalizmin ne kadar harika bir sistem olduğunu, piyasada nasıl denge oluştuğunu ispatlamakla görevlidirler; bu iş için yetiştirilir, bu iş için para alırlar. İşletmeciler, emekçileri ince politikalar ve psikolojik yöntemlerle yönetebilmeleri için verilen “sosyal psikoloji” derslerinde insanları sürüleştirdikçe, kendileri insanlıklarından uzaklaşırlar.

Tüm burjuva eğitim dallarında egemen temel felsefe ise pragmatizmdir. Pragmatizmin(faydacılık) nasıl bir felsefi düşünce olduğuna, ekonomi alanındaki yansımından bir örnek verelim:

“... diğer görüş açılarından, bir uyuşturucunun bir doktor tarafından hastasını iyileştirmek için mi kullanılacağı, yoksa bir katil tarafından ailesini öldürmek için mi kullanılacağı sorusu ciddi bir soru olabilir. Ama biz, her iki durumda da faydalı olduğu, hatta ikincinin birinciye göre daha faydalı olduğu durumları göz önüne alır ve o kadarıyla ilgileniriz.”(4)

Hem pragmatizmin insanlık dışı niteliğine, hem kapitalist “bilim”in insanı dışlayan niteliğine, hem de kapitalist eğitimin insanı soktuğu tek yönlülüğe çok güzel bir örnektir bu alıntı. Pragmatizmin mantığının iyice görülmesi için kurucusu Bentham’dan vereceğimiz şu örnek inanılmaz gelebilir, ancak isteyen bu konuda bir araştırma yapıp daha inanılmaz şeylerin de düşünüldüğünü kendisi görebilir. Pragmatizmin babası sayılan İngiliz düşünür Jeremie Bentham’a (1748-1832) göre, zengin bir kişinin güzellik banyosunda kullanılan süt, toplumsal refaha, yoksul bir ailenin aç bebeğine içirdiği süttten daha fazla katkı sağlamaktadır.

(5)

Burjuvazinin her alanda insanlık dışı pragmatizm felsefesine sarılmasının temelinde, sahibi olduğu sistemin, yani kapitalizmin insanlık dışılığı yatar, insana değer veren bir felsefenin, kapitalizme saldırmadan bunu başarması olanaksızdır. Bu iğrenç düzen, insanları basit birer araç, birer meta olarak gösteren felsefeler üretmeden, yani ekonomik ve toplumsal yaşamda pratik olarak yaptıklarına teorik kılıflar uydurmadan ayakta durabilir mi?

Tarihsel serüvenini özetlerken eğitimin temel işlevi konusunda yaptığımız saptama, kapitalist toplumda da değişmiyor. Bu işlev, üretici güçlerin ve üretim ilişkilerinin yeniden üretilmesidir.

Emek kategorisi açısından üretici güçlerin yeniden üretilmesi konusuna baktığımızda, emek gücünün yeniden üretilmesi için işçinin iki üretimde bulunması gerektiğini görürüz; 1) Kendisini yeniden üretmesi, 2) Neslini üretmesi.

İşçinin kendisini yeniden üretmesi, klasik olarak, ertesi gün yeniden işe başlayabilmesi için gerekli yiyecek, içecek, barınak vs. gereksinimlerinin karşılanmasıdır ve bu gereksinimler tarihsel olarak belirlenmiştir. Ancak sadece bunlarla sınırlı değildir; üretim sürecinin karmaşıklığından doğan ve emeğin “kullanılabilirliği” için gerekli olan eğitimi de eklemeliyiz.

“... insanın doğasını, ona belirli bir iş türünde yetkinlik kazandıracak biçimde değiştirmek için, yani onu özel bir alanda gelişmiş bir işgücü haline getirmek için bir eğitim gereklidir. Niceliğine ve niteliğine göre bu eğitim için bir para ödenir. Bu para işgücünün karakterinin az ya da çok olmasına göre değişmektedir. Basit işgücü için zaten çok düşük düzeyde olan eğitim harcamaları, işgücünün yeniden ücretimi için gerekli mallar toplamı içinde yer alır.”(6) Emek gücünün yeniden üretilmesinin ikinci koşulunun işçinin kendi neslini üretmesi olduğunu yazdık. Bu koşulun gerçekleşmesi, emekçi ailelerin çocuklarının eğitimi ve yetişmesi için gerekli tarihsel olarak belirlenmiş bir gereksinimler toplamının karşılanmasına denk düşüyor. Gereksinimler için “tarihsel olarak belirlenmiş” dememizin nedeni, verili koşulların, sınıf mücadeleleri içerisinde belirlenmiş olmasıdır. Genel eğitim hakkı burjuvaziden, mücadele koşullarının proletarya lehine olduğu dönemlerde ve uzun mücadeleler sonucu alınabilmektedir.

Ancak, eğitimin içeriğini saptayan sınıf değişmediği için, eğitim olanaklarının halka da açılması eğitimin içeriğini değiştirmemiştir. Aksine, sömürünün gizlenmesinde ve düzenin ideolojisinin yeniden üretiminde artan önemi, okulun toplumsal işlevinin temel karakteristik, düzenin yeniden üretiminde gerekli olan “uyumluluğu” sağlamaktır. Eğitim sözcüğünün Osmanlıca karşılığı “terbiye” sözcüğüdür. Türkçe’ de “terbiye etmek” fiilinin “uslandırmak, alışılmışa boyun eğdirmek, uyumlaştırmak” anlamlarıyla yerleşmiş olması, sınıflı toplumlarda eğitimin nasıl bir toplumsal işlev gördüğüne basit bir örnektir. Toparlayacak olursak, kapitalist bir ekonomik ve politik yapının belirleyiciliğindeki eğitimin birincil işlevi burjuva kültürünü bir miras olarak yeni kuşaklara aktarmaktır. Bu, düzenin sürekliliği açısından temel zorunluluktur. Çünkü emek gücünün kendisini yeniden üretmesi için her şeyden önce verili koşulların kabullenmesi gerekir; bu nedenle burjuvazi öncelikle düşünsel planda sistemi yeniden üretir.

Buraya kadar burjuva eğitimin sisteminin genel çizgilerini ortaya koyduk. Şimdi, tekelci kapitalizm döneminde ortaya çıkan üçüncü sanayi devriminin burjuva eğitim sistemine etkilerine değineceğiz.

BİLİMSEL İLERLEME VE EĞİTİMDE BUNALIM

Tekelciliğin getirdiği sermayenin olağanüstü yoğunlaşması olgusuna bağlı olarak artan oranda üretime sokulan bilimsel-teknel ilerlemeler (tartışmalı adlandırılmasıyla “bilimsel-teknel devrim” ya da “üçüncü sanayi devrimi”) emeğin ve eğitimin karakterlerinde nicel ve nitel değişimlere yol açtı. Marx bunu kendi çağında görmüştü:

“Büyük endüstrinin doğası iş değiştirmeyi, görevin akıcılığını, işçinin tüm yönlü hareketliliğini gerektirir. Diğer yandan da eski işbölümünü kapitalist formundan katılaştırmış özellik ve ayrıntılarıyla yeniden üretir... Fakat iş değiştirme şimdi yalnızca çok etkili bir doğa yasası olarak, her yerde engellerle karşılaşan bir doğa yasasını kör bir biçimde tahrip eden etkisi olarak kendini gösterirken, büyük endüstri yol açtığı yıkımlarla iş değiştirmeyi ve böylece de işçinin olası en yüksek tüm yönlülüğünü genel toplumsal üretim yasası olarak tanımayı ve ilişkileri bu yasanın normal gerçekleşmesine uydurmayı, ölüm kalım sorunu yapmaktadır.” (7)

Marx, sanayi devriminin durmayacağı, teknolojinin sürekli olarak kendini yenileyeceğini, bu nedenle de işçinin kendisini sürekli yeni teknolojilere hazırlaması gerektiğini ortaya koydu.

Fakat gelinen aşamada, üretici güçlerin gelişmesi emeğin çok yönlü gelişimini zorlamaktayken, kapitalizm bunun önüne geçerek tercihini ters yönde kullanıyor, yani insanları tek yönlü biçimlendiriyor. Öyle ki, haritada ülkesinin yerini bulamayan bilgisayar uzmanlarına rastlanabiliyor. “Uzmanlaşma” ile toplum, koyu bir bilgisizliğin pençesine itiliyor.

Bilimsel-teknik ilerlemelerin üretime katılmasıyla üretim süreci karmaşıklaşıyor. Buna bağlı olarak, bu karmaşık üretim sürecine katılacak olan emek gücünün yeniden üretimi de zorlaşıyor. Kültür ve birikimiyle insanın üretimdeki rolü artarken, eğitim tüm sınıflar için genelleşip yaygınlaşıyor. Çünkü daha fazla sayıda eğitilmiş emekçiye gereksinim doğuyor.

Bu gereksinimin karşılanması burjuvazi açısından “bilinçli işçi” tehlikesini de beraberinde getirir. Genel eğitimden yararlanan yığınların, edindikleri bilgi ve birikimi burjuvaziye ve onun düzenine karşı silah olarak kullanmaları olanaksız değildir. Çünkü bilinç, emekçilerin kendilerini sisteme karşı daha özgür hissetmelerini sağlayacaktır. “Özgürlük, doğa yasaları karşısında dışlanmış bir bağımsızlıkta değil, ama bu yasaların bilinmesinde ve bu bilme aracıyla bu yasaların belirli erkler için yöntemli bir biçimde kullanılma olanağındadır.” (8)

Meta ilişkilerine zincirlerle bağlı bulunan emekçiler, bu ilişkiler üzerine edinecekleri bilgilerle düzen karşısında özgürleşirler, zincirlerini kırma olanaklarını yaratabilirler.

Burjuva eğitim sistemiyle kazanılan bilgiler, beyinlerde çakan şimşeklere de dönüşebiliyor. En başta da toplumsal eleştirci genç beyinlerde. 1968’de Paris, 1970’te Chicago, yine o yıllarda Türkiye ve şimdi de Seul... bu öğrenci hareketlerinin nedenlerini bilimsel olarak çözümleyebilmek ancak sınıfsal bakış açısıyla mümkün olacağından, sadece komünistler gerçek nedenleri bulabiliyorlar. Bu gerçek nedenleri gizleme ve halkı yanıltma çabaları zavallı burjuva ideologlarının “oedipus kompleksi” teorilerine sarılmak zorunda bırakıyor.** Oysa tüm bu ayaklanmaların kaynağı burjuva eğitim sisteminin ekonomi alanındaki işleviyle, toplumsal alandaki işlevi arasındaki uzlaşmaz çelişkidir doğmu-

ştur. Bu çelişki de, temelde emek-sermaye çelişkisinin eğitim alanına yansımından başka bir şey değildir.

Bu tür gelişmelerin önünü tıkayabilmek için burjuvazi, sınıfsal farklılıkları korumak amacıyla eğitim sistemine getirdiği basamaklandırmayı kullanmaktadır. Şöyle ki, alt basamaklarda emekçi adayları baskıyla “eğitilmekte”, üst basamaklar ise seçilmiş bir azınlığa açılmaktadır. Tüm bunlar eğitim alanında emek-sermaye çelişkisinin keskinleşmesinden başka bir sonuç yaratmaz.

Son günlerde gündeme getirilen “özel statülü üniversiteler” konusunu da bu çerçevede ele almak gerekir. Burjuvazi, birkaç üniversiteyi emekçi halk çocuklarından tümüyle arındırmak istemektedir. Bunun için de bu üniversitelerde okumayı, ancak burjuva çocuklarının karşılayabileceği miktarda para ödeme koşuluna bağlamaktadır. Kuşkusuz “özel statülü” üniversitelerdeki eğitim diğerlerinden çok farklı olacaktır. Burjuvazi kendi yönetici adayları bu üniversitelerde yetiştirecek, bununla birlikte diğer üniversitelerin önemi gittikçe azalacaktır. 44 yeni üniversite açılması tasarılarının, “özel statülü” üniversite tasarısıyla birlikte gündeme gelmesi bunu doğrulamaktadır. Bu yeni üniversiteler, düşük nitelikli ve düzenin kilit noktalarına yaklaşamayacak mezunlar verecektir.

DEVLET VE EĞİTİM

Sosyalist yayınlarda, eğitimin ekonomik ve politik öğelerle ilişkilerine değinilmekle birlikte, bir üstyapı ögesi olarak ‘devletle ilişkileri pek tartışılmamaktadır. Biz bu konuya da bir giriş yapmak istiyoruz.

Marksist açıdan burjuva devlet, kendi egemenliğinin devamını sağlamak ve üretim ilişkilerini yeniden üretmek için burjuvazinin elinde bulundurduğu özel bir baskı örgütüdür. Bu özel baskı gücünün işlevini yerine getirebilmesi için eğitim bulunmaz bir araçtır. Eğitimin içeriğini ve örgütlenmesini belirleyen devlettir. Bu durumda eğitimin içeriği ve örgütlenişi, devlet iktidarını elinde bulunduranların sınıfsal çıkarlarına ve bu egemenliği ellerinde bulundurma yöntemlerine göre değişir. Unutmamak gerekir ki, eğitim alanı, barındırdığı çelişkilerin derinliğinden dolayı sınıf mücadelelerine oldukça açıktır ve bu anlamıyla devletten görece bir bağımsızlığı da vardır. (Egemen sınıfın, örneğin polis ve ordu kurumları üzerindeki denetimi çok daha fazla ve açıktır). Fakat

bir devlet biçimi olarak faşizm, eğitim alanının bu görece özerkliğine de açık terör yoluyla ortadan kaldırır. Üyeleri devletin başı tarafından atanan YÖK'ün elinde bulundurduğu olağanüstü geniş yetkiler, faşist devlet hiyerarşisinin yerel düzeydeki bir temsilcisinin imzasıyla görevden alınan 1402'lik profesörler, okulların birer parçası haline getirilen jandarma-polis... Ülkemizde bu görece özerkliğin yok edilmiş olduğunun göstergeleri.

Faşist devlet güdümündeki eğitimin, normal işlevine ek olarak faşist ideolojiyi yayma işlevi de ortaya çıkar. Türkiye'de bu amaçla eğitim sistemine egemen kılınan, yaygınlaştırmaya çalışılan faşist ideoloji, devletin açık yardımı ve desteğiyle geliştirilmiş olan Türk-İslam sentezidir. Bu "sentez", toplumsal yeniden üretimin ideolojik harcı yapılmıştır. Ders kitaplarında açıkça savunulan, hatta anatomi kitaplarına bile sokulan bu faşist-gerici-ırkçı ideoloji, özellikle taşra üniversitelerinde antikomünizm yanı sıra ağır basan bir biçimde yaygınlaştırılmıştır. Örneğin Erzurum'daki Atatürk Üniversitesi kampüsü girişine Mustafa Kemal imzalı çok büyük bir tabela konmuştur. Bu tabelada "Türk aleminin en büyük düşmanı komünizmdir, görüldüğü yerde ezilmelidir" yazmaktadır. Burası ne bir siyasi polis merkezi, ne de MÇP binasıdır; burası üniversitedir. Sınıfsal bileşimin burjuvazi lehinde tutulmaya çalışıldığı bazı üniversitelerde ise (ODTÜ, Boğaziçi Üniversitesi gibi), böylesi kaba antikomünizmin yerini, sınırı entellektüelizmle çizilen özgürlükler, hava boşlukları ve sübaplar almaktadır. Hayatında hiç bir örgüte yaklaşmamış kimi marksologların buralarda ders vermelerine ses çıkarılmamaktadır. Çünkü bu, söz konusu üniversitelerin sınıfsal tabanlarından dolayı pek kaygı yaratmamaktadır.

Öte yandan, eğitimin ekonomik işlevi de, faşizmin sınıfsal özünün çıkarlarıyla bütünleştirilmiştir. Devletin eğitim alanıyla ilişkisinin doğal sonucu olarak bu böyle olmak zorundadır. Örneğin, ithal ikameci politikaların geçerli olduğunu görürüz. Çünkü bu politikalar mühendis gerektirmektedir.

Eşitsiz gelişme yasasının belirlediği uluslararası emperyalist işbölümünde Türkiye'nin bugünkü rolü emek-yoğun sektörlerde uzmanlaşmak ve ihracata yönelik politikalar izlemek. Bunun anlamı, reel işçi ücretlerini en aza indirmek ve teknolojik ilerlemenin uzağında kalarak vasıfsız işgücüne dayanmaktır. Bu politikanın eğitim alanına yansımaları zorunludur. Mühendislik bir

iki üniversite dışında - mühendisliğin bazı dalları dışında- bu üniversitelerden mezun olanlar bile işsizlikle karşı karşıya kalabilmektedir- gözden düşmüştür. Bu düşünle aynı dönemde öne fırlayan bölümler ise, daha çok uluslararası iş bölümünün gerektirdiği işbirlikçilik politikalarını yaşama geçirecek işletme, iktisat gibi bölümler olmuştur. Mühendise gerek yok, çünkü teknolojiye gerek yok; sisteme asıl gerekli olan, sermaye ve bankacılık alanının genişlemesi, sigorta şirketlerinin meta dolaşım üzerindeki denetimini artırmasıdır.

Faşizm koşullarında, tekeller-devlet eğitim ilişkisi daha sıkı ve dolaysız sağlanıyor. Mütevelli heyetlerinin neyi ifade ettiği de bu noktada anlaşılabilir. Üyeleri devletin başı tarafından saptanacak ve içinde tekellerin temsilcilerinin yer alacağı kurulların üniversiteyi yönetmeye başlaması, yukarıda sözünü ettiğimiz tekeller - devlet -eğitim ilişkisinin dolaysızlığını sağlayacaktır. Amaç sadece bu “dolaysızlığı” yerleştirmektir. Yoksa üniversitelerin şimdiki yöneticileri de zaten işbirlikçi teknelci sisteme sadıktırlar. Hatta birçok üniversite hocası ve yöneticisi, “danışmanlık”, “yönetim kurulu üyeliği” gibi sıfatlarla tekellerden maaş almaktadır. Sembolik bir olay olarak, işbirlikçi teknelci sermaye yöneticilerinden Vehbi Koç’a ODTÜ tarafından “felsefe doktoru” unvanı verilmesi üzerinde düşünmek gerekir.

PARASIZ EĞİTİM VE ÖZERK DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE

Devlet-eğitim ilişkisi üzerine bunları ortaya koyduktan sonra taleplerimizin başına “herkese üniversite eğitimi, devlet tüm giderleri karşılansın” (9) yazamayız. Devletle eğitim arasındaki ilişkileri gözden kaçırmamak için, Gotha Programı’nın talepleri arasında yer alan “Devlet tarafından genel ve eşit ilköğretim. Genel öğretim” maddesine karşı Marx’ın yazdıklarını bilmek önemlidir.

“Marx, övgüye değer bu liberal taleplerin özü ve amacının tamamen farklı olduğunu gösterdi. Burjuva toplumunda gerçek devrimciler, okulu devletin ellerine teslim etmeyi istemezler; tam tersine hükümetin ve kilisenin okulu etkilememesi için mücadele etmeleri gerekir. Parasız öğretim, burjuva toplumunda, “üst sınıfların eğitim giderlerinin genel bütçeden karşılanması, emek-

çilerin sömürülmesiyle karşılanması demektir. Sınıf mücadelesi var olduğu sürece, eşit eğitim yalnızca bir yanılmadır, bir küçük burjuva düşüdü. Marx, Modern burjuva toplumunda herkes için eşit, eğitimin asla olamayacağını kanıtladı. Üst sınıfın eğitim düzeyini işçi ve köylülerin mütevazi eğitim düzeylerine indirmeyi talep etmek saçma olurdu.” (10)

Bizler taleplerimizi Özerk Demokratik Üniversite başlığı altında topluyoruz. Özerk Demokratik Üniversite, mali, yönetsel ve bilimsel özerkliğe sahip üniversite demektir. Bu üç koşul birlikte gerçekleşmedikçe özerk ve demokratik bir üniversiteden söz edilemez. Bu üç koşulun gerçekleşmesi ve Özerk Demokratik Üniversite'nin yaratılabilmesi ise, ancak bir dizi devrimin gerçekleşmesiyle olanaklıdır. Bu anlamda Özerk Demokratik Üniversite reformist bir talep değil, devrimci bir taleptir.

Bilimsel özerklik koşulunu, Leninist “Politik özgürlük kazanılmadan akademik özgürlük kazanılmaz” (11) ilkesi ışığında ele almak gerekir. Düzen içi mali özerklik ise, ancak devletten kopup bir sermaye grubunun eline düşmek anlamını taşır; çünkü öğrenciler ve öğretim üyeleri maddi üretimde bulunmadıkları için üniversitenin kendi gelirinin olması olanaksızdır. Yönetsel özerkliğe gelince; Üniversiteyi yönetenlerin öğrenci, öğretim üyesi ve çalışanlarca seçilmesi talebi düzen içinde gerçekleşebilecek bir talep olmakla birlikte, yönetsel özerklik tek başına Özerk Demokratik üniversite talebinin devrimci bir talep olduğunu savunuyoruz.

Özerk Demokratik Üniversite talebinin düzen dışı bir talep olması, zaten muadelemizin nesnel olarak genel siyasal mücadeleye bağlı olduğunu ortaya koyuyor. Ve Lenin yine yol gösteriyor:

“Esas olan şeyi sosyalist devrimi gözden kaçırmayın, onu en başa koyun... Sonra bütün demokratik talepleri alın, bunları ona bağımlı ve ilişkili kılın... Ve hiç unutmayın ki kısmi bir şey için mücadele şeklinde bile başlasa, esas şey için mücadele buradan yükselebilir. Benim kanımca sorunu bu şekilde koymak en doğru olanıdır.(12)

* Geniş bir konu olan, burjuvazinin laik eğitimi getirmesinin nedenleri üzerinde burada fazla durmayacağız. Ancak, daha geniş bir kolektivitinin ürünü olarak ileride sunmayı tasarladığımız çalışmada bu konuyu ve günümüz Türkiye 'sinde eğitimin yeniden dinselleştirilmesinin nedenlerini inceleyeceğiz*

** Bilimsiz Freud 'cu psikolojiye göre, doğan çocuk, çıktığı ana rahmine dönmek isteği içindedir ve buna engel olan babasına kin duymaktadır. Freud buna oedipus kompleksi adını vermiştir. Birçok burjuva düşünürü baskıcı babayı simgeleyen devlete baskaldırırıyor öğrenci ayaklanmalarının temeli olarak göstermeye çalışır.

1. F. Engels, *Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni*. S. 12

2. O. Hançerlioğlu, *Toplumbilim Sözlüğü*.

3. W. K. Richmond, *Teacher and Machines*. S. 26'dan aktaran,

V. Turçenko, *Bilimsel Teknik Devrim ve Eğitimde Devrim*

4. Walras, *The Theory of Pure Economics*. S. 65

5. E. K Hunt (zikreden), *History of Economic Thought*. S. 268

6. K. Marx, *Kapital*, cilt I'den aktaran, V. Turçenko, a.g.y S. 49

7. K Marx, *Kapital* cilt I'den aktaran, F. Korolyov, *Lenin ve Eğitim*. S. 51

8. F. Engels, *Anti-Dühring*. S. 202

9. "Özgür Emekçiler Üniversitesi İçin Sosyalist Öğrenci Platformu" (Sosyalist Öğrenci gazetesi, tanıtım özel sayısı:1) S. 59

10. F. Korolyov a.g.y S. 63- 64

11. F. Korolyov, a.g.y S. 93'te; "Lenin, öğrenci gençliğe politik özgürlüğü ele geçirmeden akademik özgürlüklere kavuşamayacaklarını bıkmadan usanmadan açıkladı."

12. V.I. Lenin, *Collected Works*. C. 35, S. 267- 268

ÖZERK DEMOKRATİK ÜNİVERSİTEYE LENİNİST BAKIŞ

Özerk- demokratik üniversite, geçtiğimiz dönemlerde yoğun bir biçimde tartışılmış ve o dönemin hareketliliğine bir canlılık getirmişti. Şu günlerde tartışma bitmiş görünüyor. Bu konuda herkes söyleyeceğini söylemiş ve köşesine çekilmiş gibi. Bu konuyu yeniden açmamızın amacı soyut akademik tartışma yapmak iste- yişimizden değil, ancak toplumsal tansiyonun oldukça yükseldiği, kendiliğinden eylemlerin birdenbire patlak verdiği günümüz ko- şullarında, bizleri bekleyen yığınsal hareketlerde güdülecek poli- tikaların güçlülüğünün garantisini, bu konuda net olmaktan geçiyor. Bu sebeple, özerk ve demokratik üniversiteyi yeniden açmı- larda yarar görüyoruz.

Bitmiş görünen tartışma kendi içinde zengin görüş açıları çıkarsa da, söylenen sözlerin pek çoğu politik sığılığın göstergesi olmuş ve deyim yerindeyse; “Bir kaşık suda fırtına kopartılmıştır.” Hatta en sol söyleme sahip olma tutkusuyla bir takım tahriflere de gidilmişti. Bu konuda en tipik örnek de Dev-Genç’tir.

Dev-Genç kapitalist toplumda “özerkliğin” savunulabile- ceğini, fakat sosyalizmde sistemden bağımsız bir üniversitenin, olumsuz olacağı düşüncesiyle, özerk- demokratik üniversiteden vazgeçmiş ve “Demokratik Halk Üniversitelerini” savunmaya ba- şlamıştı.

Bir konu tartışılırken, aynı dilden konuşmak çok önemlidir. Yoksa iş, sağlıklar diyaloguna döner. Bu nedenle “özerklik” kav- ramının “bağımsızlık” kavramıyla örtüşmediği asıl anlamının özerk, yani öz iktidar olduğunu belirtmekte yarar var. Yani kendi işleyişinde belirleyicilik ve denetleme gücü.

Ayrıca kapitalizmden “bağımsız” olabilecek bir üniversite düşünülemez. Bizler, kapitalist sistem içerisinde bir adacık gibi varlığını ve bağımsızlığını sürdüren bir “özerk üniversite” olama- yacağını söylüyoruz. Bu, Marksist toplum- bilime aykırı bir bakış açısidir. Üretimin örgütlendiği ve üretilenin paylaşıldığı bir top- lumsal sürecin dışında bulunan üniversite kendi alanında “bağımsız” varlığını sürdüremez. Çünkü bu sürecin dışında oluşu yani, üniversite olarak kendi geçim ve üretim araçlarına sahip ol- mayışı, onu şu ve bu şekilde, sosyo- ekonomik sistemin bir aracı

haline getirir. Bu Marksist gerçeği unutan Dev-Genç özerk demokratik üniversiteyi (Ö.D.Ü) savunanları, sosyalizmden bağımsız bir üniversite istemekle suçlamış oluyor. Bu yaklaşımı ortaya serebilmek için, önce yönetsel sorunları halletmemiz gerekecek. Bu yöntem sorununu ortaya koymadan, söylenenlerin reformist mi, yoksa devrimci lafazanlık mı olduğu anlaşılamayacaktır.

LENİNİST YÖNTEM

Toplumsal olayları incelerken ve ona uygun bir hükme varırken, Leninist yöntem bizleri doğrulara götürecektir tek metodudur. Marksizm'den miras aldığı diyalektik materyalizmi kendi koşullarında geliştiren Lenin, bu yöntem sayesinde önce ekonomistler ve Legal Marksistlerle, daha sonra da Menşevikler ve "sol komünist"lerle mücadele edebilmiştir. Lenin'i reformcu ve devrimci lafazanlıktan kesin çizgilerle ayıran bu yöntem, diyalektiğin yasalarını, tarihsel bir boyutta inceler.

Toplumda gözlenip incelenerek tüm olgulara yaklaşım yöntemimizde o olgunun çelişkili doğası ve bu çelişkilerin olgunun bütünlüğünde var olması gerçeği esas alınır. "Olgunun barındırdığı çelişkilerin birliği" olgunun kendisinde bir dinamizm, hareketlilik yaratır. Sürekli çatışan çelişkilerin yarattığı dinamizm, olguyu nicel ve nitel olarak değişime uğratar. Her bir biçimden, başka bir biçime geçişte, olgunun barındırdığı çelişkiler arasındaki ilişkiler yeniden düzenlenir. Bu yüzden her anın somut, kanıtlanabilir hesaplanabilir tahlili, oluşturulacak politikanın temelini oturur.

Olgunun hareketinin yönünü belirleyen son tahlilde temel çelişkisidir. Hareketin sürekli ve derinleşen yönü, temel çelişki tarafından belirlenir. Ve olguyu nitel olarak değiştirmeye yetenekli tek çelişki budur. Bununla birlikte diyalektik hareket, düz bir çizgi halinde ilerleyemez. Olgunun sürekli ve temel yönünün derinleşmesi önünde onu örten veya öteleyen başka çelişkiler bulunur. Ve bu çelişkiler, temel olanın kendini tüm çıplaklığıyla ortaya koymasının önünde engeldir. Marksist çelişkileri özgürleştirmek ilkesi, diyalektiğin, düz bir çizgi halinde ilerlemeyen, bu helezonik hareketliliğinin bir sonucudur.

Teori ile pratik arasında her zaman somut durumun somut tahlili durmaktadır. Olguların tahlilinde kullandığımız Leninist yöntem, bizlere, dünyayı değiştirmenin anahtarını verir. Politika yapabilmenin temel koşulu budur.

Diyalektiğin bu helezonik hareketliliğinden dolayı Leninist politika ve çözüm önerileri üç biçime bürünmektedir. Olguya ilişkin tarihsel çözüm: çelişkinin temel sürekli yönünü çözüme ulaştırır ve nihai sonuca damgasını vuran politikalarıdır. Örnek olarak, proletarya diktatörlüğünün savunusu, tarihin temel ve sürekli yollarından çıkartılmış, bu anlamda tarihsel olan ve emek-sermaye çelişkinsini nihai olarak çözecek politikadır. Olguya ilişkin ilkesel politikalar; temel çelişkinin kendisiyle doğrudan ilgili olmayan, fakat temel çelişkiyle yanyana varolan, onu baskı altında tutan çelişiklere ilişkin olan, sonuç olarak temel çelişkinin çözümü sürecinde vazgeçilmez olan politikalarıdır. Anti- faşist, anti-emperyalist ilke, ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesi, böylesi politikalara karşılık gelir. Ve proletarya bu ilkeleri tutarlı olarak savunmadan, diğer emekçi katmanların çıkarlarını kendi çıkarlarından soyutlayamaz ve sınıf mücadelesi sürecinde diğer emekçi sınıflar üzerinde kendi hegemonyasını kuramaz. Leninist taktiksel politikalar, günlük politikalara denk düşen çözümlerdir. Çelişkiyi derinleştiren, çıplaklaştıran olguları ortaya çıkarır ve temel çelişkinin çözümü yolunda alanı temizler. Seçimlerde boykot taktikleri gibi.

Taktiksel ve ilkesel çözümler, tek başlarına ele alındığında, düzeni aşmayan talepler gibi görünebilir. Fakat bunlar aslında helezonik gelişimin bir parçası üzerine otururlar. Helezonik gelişimin öncesi ve sonrasıyla ilişkileri koparılsa, üretilen politikalar, dünyayı değiştirmenin silahı olmaktan çıkar. Tıpkı anti- faşist, anti-emperyalist ilkelerin, anti- kapitalist politikalarla ilgisi kurulmazsa, reformizme dönüşmesi gibi.

Bolşevikler Ekim Devrimi arifesinde, “kayıtsız şartsız barış”, “köylüye toprak”, “Bütün iktidar Sovyetlere” taleplerini ortaya atıyorlar. Tek başlarına ele alındığında düzeni aşmayan bu talepler, tarihin helezonik gelişimi içerisinde devrimci bir hal alıyor. Çünkü sınıflar mücadelesinin bir sonucu olan tarih, öyle bir noktada sıkışmıştır ki, bu tarihsel ve ilkesel taleplerin gerçekleşmesi için bir dizi devrim gerekmektedir.

Ekim Devrimi arifesinde yığınlar “sosyalizm” bilincinde değildir. Fakat bir avuç Bolşevik, yığınları sosyalist devrim için ayaklandırabilmiştir. Politika üretmekte Leninist yöntemin hayati önemini kavramak için, bu gerçeği bilmek yeterlidir.

ÖZERK-DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE, İLKESEL POLİTİKAMIZDIR

Üniversite alanı konusunda olgunun incelenmesi, daha önce (Bkz. Eğitimin temel çelişkisi Emek-sermaye çelişkisidir) başlıklı yazımızda yapılmıştır. Bu alana ilişkin yaptığımız tanımlamada, emek-sermaye çelişkisini temel çelişki olarak tespit etmiştik. Bunun yanında, eğitimin faşist ve gerici yapısı, bilimsel üretimin tıkanış, eğitimin devletle ve tekellerle içiçeliği, jandarma- polis baskısı, paralı eğitim ve özel statü vs. vs... bu temel çelişkinin dolaylı veya dolaysız yansımaları olduğundan bahsetmiştik.

Bunlara eklenecek bir şey daha var; sistemde meta üretiminin ve sömürünün oluştuğu sürecin dışında varolan, fakat genel üretim içerisinde anlam bulan eğitim kurumları her ne kadar emek-sermaye çelişkisiyle belirlense de sınıf savaşımının kendisini ortaya çıkarmaz. Ancak sınıf savaşımının yansımalarını barındırır. Bu yansımaları gerçek bir sosyalist perspektife dönüştürecek olan, siyasi öznenin kendisidir. Bu siyasi özne, işçi sınıfıyla organik-örgütsel bağlarını kurmuş, programatik yönden işçi sınıfına eklenmiş bir örgütlülük olacaktır. Bu siyasi özne, işçi sınıfı hareketliliğine, öğrenci hareketliliğinin eklenmesini olumluluk olarak nitelendirecektir. Tersini savunmak reformizmdir. (*)

Emek-sermaye çelişkisinin temel olduğu kapitalist toplumda komünistler, özerk- demokratik üniversite mücadelesini, düzen içinde kaldığı sürece, en demokratik, en özerk üniversitelerin dahi, binbir yolla, binbir şekilde gizlenmiş bağlarla sermayeye bağımlı kalacağı gerçeğini bir an için olsun akıldan çıkarmamak üzere sürdürürler. Sermaye sınıfı, günümüzde tekelci kapitalizm, kendi sınıf egemenliğinin sürdüğü koşullarda okulu, üniversiteyi kendine dolaylı ve “demokratik” örtüyle gözlenmiş ağlarla bağımlı kılmanın yollarını bulur. Tıpkı kapitalizm koşullarında kalmak şartıyla, en demokratik cumhuriyetin bile sermayenin egemenliğini ortadan kaldırmadığı, tersine, sınıf egemenliğini dolaylı ve örtülü hale getirmekle burjuva egemenliğini daha sağlam güvenceye alması gibi...

Demek ki, tekelci kapitalizm koşullarında özerk- demokratik üniversite, bizim için bir amaç haline dönüşemez. Bunu amaç

haline dönüştürmek, katıksız bir reformizmdir. Dolayısıyla, burjuvazinin sınıf egemenliğini, sonuçta sömürüyü ve sınıfları ortadan kaldırmayı amaçlayan komünistler, bu mücadeleyi amaçlarını gerçekleştirmek üzere bir araç olarak ele alırlar. Nasıl ki, demokratik cumhuriyetin burjuva egemenliğini gizlediği gerçeği bizi demokrasi mücadelesinden alıkoymazsa, aynı şekilde, Ö.D.Ü' nün gerçekleşme olanağının olmaması - ya da milyonda bir olması gerçeği bizi Ö.D.Ü mücadelesinden alıkoymaz. Burada temel alınan iki amaç vardır:

1- Burjuva egemenliğe karşı işçi sınıfının verdiği mücadeleye, öğrenci gençliği katmak, bu süreçte öğrenci gençlik hareketini devrimci bir zemine oturtmak için Ö.D.Ü mücadelesini sürdürmek gerekiyor. Diğer bir ifadeyle, Ö.D.Ü mücadelesi bizim açımızdan bir kalkış noktasıdır, öğrenci gençliği harekete geçirmenin bir manivelasıdır. Bu anlamda, istemin elde edilemez ya da güç elde edilebilir olması, gerçekte gençlik hareketinin sertlik derecesini artıran bir faktör rolü oynamaktadır. Çünkü bu talep, günümüz koşullarında “bir dizi devrim” olmadan gerçekleşmeyecek bir taleptir.

2- Bu sözlerimizden sadece “bağcıyı dövmekle” ilgilendiğimiz anlamı çıkarılmamalıdır. “Bağcıyı dövmek” kadar “üzüm yemek” de önemlidir. Yani, burada güdülmesi gereken amaç sadece öğrenci gençliği harekete geçirmek değil üniversiteyi daha demokratik bir ortama da kavuşturmaktır. Çünkü, üniversite ortamı ne kadar demokratik olursa devrimci çalışma olanakları o kadar artar, propaganda ve ajitasyon çalışmaları o kadar geniş yürütülür. Kısacası, üniversiteleri devrim mücadelesinin birer odağı haline dönüştürmenin yolu, onu demokratikleştirmek için verilen mücadeleden geçiyor.

Bu çerçevede ele aldığımızda “özerk ve demokratik” üniversite, kapitalizm koşullarında iki tarafı keskin bir bıçak gibi durmaktadır. Bir yandan sermayeye bağlılığı dolaylı kıldığı ve örttüğü için bilinçte yanlısalar yaratır, ama diğer yandan üniversiteleri devrim mücadelesinin birer odağına, devrimci çalışma, devrimci eğitim devrimci propaganda ve ajitasyon platformuna dönüştürmenin olanağını sunar.

Faşizm işbaşına geldiği ve kendi iktidarını kurumlaştırdığı, üniversiteleri özerkliğin kırıntısını bırakmayacak şekilde faşist

devlete ve tekellere bağıladığı koşullarda özerkliğin savunulması devrimcidir. Çünkü bu özerkliği elde edebilmek için, faşist devlet yapısının parçalanması ve faşizmin maddi temeli tekeli kapitalizmle birlikte son bulması gerekmektedir. Bu ise, toplumsal bir devrimin işi olacaktır.

Buraya kadar söylediklerimiz, kapitalizm koşullarında üniversitenin özerk ve demokratik hale getirilmesine ilişkindi.

(*) Tipik bir örnek vermek yerinde olur. Devrimci Gençlik Ekim sayısında, İÖDF' na ilişkin bir değerlendirmede; öğrenci hareketinin “kendisine ait uzun erimli bir programının” olmasından ve işçi sınıfı hareketliliğine eklenmek zorunda kalmasından (?) şikayet ediliyor. Bu ibret göstergesi satırların arkasındaki reformizmi görmek için “arif” olmaya gerek yoktur. Dile gelen; devrimci söylemlerle süslenmiş iktidarsız bir demokrazimdir. Siyasal mücadeleyi, toplumsal katmanların kendi mücadelelerini kendi kulvarlarından (işçiler sendikalarından, öğrenciler derneklerinden, mimar ve mühendisler meslek odalarından) sürdürmelerine indirgeyen bu “popülist demokrazizm”, soluğu SHP demokrazisinde tükenen reformizm üretir. Leninistler ise öğrencilerin işçi sınıfının mübadelesine kayıtsız kalmamalarını, kendi hareketlerini bu harekete eklemelerini en büyük olumluluk sayar. Çünkü bu, emek- sermaye çelişkisiyle belirlenen bir alanda, komünistlerin “uzun erimli programlarının” özünü oluşturur. En basit örnek, Seher Şahin'in katledilişi ve siyasi polisin tutumu, üniversite mücadelesinin açık siyasi kimliğini ortaya koyuyor. Bu siyasal göstergenin ortaya çıkaracaklarını “toplumsal muhalefetin” değil, “işçi sınıfının” ideolojisiyle örtüştürmek, öğrenci gençlik hareketini iktidarsızlıktan kurtaracaktır. (Bkz. Devrimci Gençlik Ekim 1991, sf: 12) *Devrimci Yol çizgisindeki Dev-Genç kastedilmektedir.

**TEKELCİ KAPİTALİZM
VE SERMAYEDARLAR İŞBİRLİĞİ İLE MESLEK
LİSESİ ÖĞRENCİLERİ “MESLEKİ EĞİTİM”
ADI ALTINDA SÖMÜRÜLÜYOR!..**

TC’ nin tüm kurumlarında uygulanan faşist ve anti- demokratik uygulamalar, proletarya üzerindeki baskılar olanca şiddetiyle devam etmektedir. 12 Eylül faşist- askeri darbesiyle ve gerici faşist 82 Anayasasıyla birlikte, mevcut eğitim ve öğretim kurumlarının yapısında gerici ve yontulmuş askeri kafalarca, düşünmeyen, ne söylenirse onu yapan, suya sabuna dokunmayan bir gençlik tipi yaratılmaya çalışılmıştır. 12 Eylül’ ün uzantısı olan sivil faşist iktidar bu anlayış doğrultusunda, burjuvazinin çıkarları temelinde tutum ve yoz politikasını eğitim kurumlarına olabildiğince taşımaya çalışmıştır.

Ortaokul sonrası endüstri ve meslek liselerine giren öğrencilerin; yeteneklerinin ve ilgi alanlarının göz önüne alınmaması, devletin düzenli bir istihdam politikasının olmaması sonucu rastgele mesleki eğitime başlanmaktadır. Bu durum bazı sektörlerde öğrenci yoğunlaşmalarına varırken, bazı sektörlerde gerekli insan gücünü karşılayamamaktadır. Burjuva devlet anlayışı, her yıl bu okulları bitiren yüz binlerce öğrenciyi, kendi çıkarları doğrultusunda ucuz işgücü olarak kullanmayı düşünmektedir. Ve bu şartlarda çalışmaya zorlamaktadır.

Mesleki eğitim gören mezun öğrenciler, iş bulamazken ve işsizliğin, işçi kıyımlarının gün geçtikçe artan boyutlara vardığı TC’de, düz lise mezunlarına meslek edindirme amacıyla, LİMME (Lise Mezunlarına Meslek Edindirme) projesi adı altında, gençleri oyalama ve düzenin çarpıklıklarını örtbas etme yöntemlerine başvurulmaktadır. Bu durumdaki öğrencilerin sorunları ayrı bir konu olarak ele alınabilir. Ancak mesleki eğitim veren okulların durumuna bakıldığında ortaya çıkan sonuç şudur: Meslek ve endüstri meslek liselerinde okul-sanayi işbirliği adı altında öğrenciler sömürülmektedir. Uygulamalı meslek eğitimi adı altında, okul dönemi boyunca 3 gün fabrika, 2 gün okul, tatil dönemi boyunca 5 gün fabrikada ve asgari ücretin %30’u gibi komik bir rakamla çalıştırılmaktadırlar. Fabrikalarda ve atölyelerde bir eğitim programı, çalışma programı yapılmadan, işverenin isteğine göre hangi kısımda işçi gereksinmesi varsa oraya gönderilmekte, en ufak bir karşı çıkışta gerek not, gerekse çeşitli baskı yöntemleriyle (bağırma, küfür vb.) kişiliksizleştirmeye çabalamaktadırlar. Bu durum şunu gösteriyor ki, geleceğin işçileri, çeşitli alanlarda bulunacak olan emekçiler, genç yaşta baskı ve sömürüye okul sıralarında, fabrikalarda alıştırmak istenilmektedir. İşçilerin işi yavaşlatma, grev vb. eylemlilikleri sırasında, öğrenciler grev kırıcılığına zorlanmakta, böylelikle işçilerle öğrenciler, bilinçli olarak, karşı karşıya getirilmektedir.

Faşist devlet burjuvazi işbirliğiyle gençlik üzerinde oynanan bu çirkin oyunlara, gerek meslek liselerinde, liselerde okuyan öğrenci gençlik ve gerekse işçi gençlik alet olmamalıdır. Burjuva çocukları en iyi imkanlarla yurt içi ve yurt dışı okullarda, kendi istemleri doğrultusunda egemen güçler olarak yetiştirilirken, alın teriyle çalışan, işçi, köylü, memur çocukları, yazgılarınıymış gibi en kötü koşullarda eğitim görmektedirler. Buna artık DUR demeliyiz. Burjuva egemenliğine karşı her alanda özellikle toplumun dinamik yapısını oluşturan gençlik birimlerinde örgütlenilmelidir.

Yetersiz olsa da, almış oldukları teknik bilgilerle (mesleki anlamda) birlikte, üretimden gelen güçlerini birleştirebilecek olan öğrenci gençlik, hem kendi haklarını almanın yollarını aramalı, hem de fabrikalarda bulunan işçilerin, proleter bilinci almalarında ve onları bilinçlendirmede öncü duruma gelmelidirler. Gençlik bir takım şeylerin yanlış gittiğinin, kendi üzerinde oynanan şeytanca

oyunların farkında olmalıdır. Yapılması gereken, bu sömürü oyununa bir set çekilmesi ve tamamen ortadan kaldırılmasıdır. Burjuvazi, devlet aracılığıyla diğer alanlarda olduğu gibi eğitim ve öğretim üzerinde de bir tekel oluşturmuştur. Egemenler, toplumun en can alıcı noktası olan halkın eğitimini gerek TV gerekse tüm basın- yayın araçları ve tüm eğitim kurumlarıyla kendi tekelleri altına alarak, sömürü ve baskıyı, devam ettirmede dayanak noktası olarak kullanmaktadır. Bu anlamda okulları, kapitalist düzenin yıkılması ve burjuva sınıf egemenliğine son vermek amacıyla başkaldırı mevzileri haline getirmemiz gerekiyor. 12 Eylül faşist diktatörlüğü istediği insan yapılanması olan, düşünmeyen, kendi sorunlarının çözümünü aramayan ve politikadan soyutlanmış bir gençlik tipi yaratma amacına ulaşamamıştır ve ulaşamayacaktır. Bu noktada öğrenci gençlik her şeyden önce politik anlamda mücadele vermelidir. “Öğrenci gençlik politik özgürlüğünü ele geçirmeden, akademik özgürlüğüne kavuşamayacaktır.” Ancak bu demek değildir ki, akademik haklar ve talepler, politik mücadelenin gerisinde kalacaktır. Hayır, amaç politik özgürlük ve mücadele olmasına rağmen akademik haklar içinde aynı zamanda mücadele etmek ve bu mücadelede devrimci talepleri ön plana çıkarmaktır. Kazanılan her akademik hak, politik özgürlüğün alınması yönünde güçlü bir destek demektir.

TC’de ortaöğretim kurumlarının bugünkü işlerliği, gençliği her bakımdan yetişkin, kendine güvenen ve üretken insanlar konumuna getirmek değil, buralarda genç beyinleri uyuşturmak ve oyalamak görevini, burjuvazinin istekleri doğrultusunda yapmaktır. Mesleki ve teknik okullarda gerçek yaşamdan farklı, ezberle bilgi aktarımından başka bir işe yaramayan, yaratıcı ve bilimsel hiçbir amacı olmayan bir belirsizlik bir karmaşa hüküm sürmektedir. Buna rağmen, burjuvazinin sözcüleri ise, teknik eleman, kalifiye işgücü, ara insan vb. yetiştirilmesi amacıyla açılan okulların sayısal çoğunluğunu çağdaşlaşmanın, gelişmenin bir sonucu olarak yorumlamaktadırlar. Halbuki gerçek amaçlarının işverenlere (burjuvalara) yeni “artı-değer yuvaları” açmak olduğunu gizlemektedirler. İnsanların çok yönlü gelişebilecekleri, bir eğitim sistemine gerek vardır.

12 Eylül faşist diktatörlüğüyle ivme kazanan, genç kuşakları kişiliksizleştirme, apolitik insanlar durumuna getirme ça-

baları, kapitalist düzenin kendi çelişkileri yüzünden ters tepki yaratmıştır. Günlük yaşamında, kapitalizmin tüm çarpıklığını yaşaya yaşaya öğrenen, kapitalizmin engelleriyle karşılaşan gençler kapitalizmi sorgulamakta gecikmemişlerdir. Yapılması gereken tüm öğrenci-işçi gençlik olarak, kapitalist devlet düzenine, burjuva egemenliğine karşı örgütlü mücadele edilmesidir. Gençlik kapitalizmin çöküşüne ivme kazandırmalıdır. Ancak şunu da gözardı etmemelidir. Sadece kapitalist düzen içerisinde, Sorunların çözümünde aranacak yöntemler, burjuvazinin istemleri doğrultusunda olacak, onların izin verebildiği ölçüde hak ve talepler alınabilecektir. Bu anlamda reformist ve uzlaşmacı yaklaşımlar, sorunların üzerine bir sis tabakası örtmekten başka bir işe yaramayacaktır. Bu konuda öğrenci gençlik uyanık olmalı her ortamda devlete karşı devrimci talepler ve çıkışlarla, proletarya sınıfının yanında ve onun haklı davası uğruna mücadele ve örgütlülük çizgisini belirlemelidir.

Öğrenci gençlik hareketine yaklaşımımız “politik özgürlük kazanılmadan akademik özgürlük kazanılmaz” leninist ilkesi etrafında şekillenir. Biz öğrenci gençlik hareketinin bugünkü zayıflığının nedeni olarak reformist ve oportünist akımların ileri sürdüğü gibi gençliğin üstüne vazife olmayan sorunlarla uğraşmasını görmüyoruz. Tam tersine öğrenci gençlik hareketi toplumsal sorunları, ekonomik toplumsal sistemin kendisini sorgulamaya başladığında değil kendini akademik sorunların kabuğuna sıkıştırdığında darlaşıp, kısırlaşıp.

SONUÇ YERİNE

Kapitalist sistemde eğitim üretken çalışmadan kopuktur. Bilimsel ve teknik gelişmelerin gerisinde kalır. Bilimsel ve teknik gelişmeler eğitim ve öğretimin canlı emekle iç içe geçmesiyle gelişir. Karşılıklı olarak eğitim ve bilimsel teknik gelişme canlı emekle olan ilişkileriyle birbirini ilerletir. Kapitalist sistemin gericileşmesi ve çürümüşlüğü eğitimde de kendini gösterir. Kapitalist üretim ilişkilerinin bilimsel gelişmenin önünde engel olması eğitimin bilimsel nitelikten yoksun olmasına yol açar. Eğitim yaşamdan kopuk bilgilerle öğrencilerin kafası doldurularak yapılmakta “doğru olanı ise insan bilgisinin biriktirdiği zenginliklerin sindirilmesi gerektiğidir.” (Lenin) Eğitim insanın gelişine göre değil, kapitalizmin insanı köleleştiren karakterine göre yapılır.

Kapitalizmin egemen sınıfı olarak burjuvazi, eğitimi kendi çıkarları doğrultusunda sürdürür. Yüzyıllardır egemen sınıfların sürdürdüğü alışkanlıkla burjuvazide kendine boyun eğen gençler yetiştirmek ister. Egemen sınıf olarak eğitim alanındaki politikaları belirleyip kendi çıkarları doğrultusunda sürdürdüğü için “eğitimi politikadan uzak tutmak gerekir” diyerek, devrimci düşünceleri eğitim alanından uzak tutmaya çalışır. Eğitim gericiliğinin, bağınazlığın boyunduruğundan kurtulduğunda, bilim özgür kaldığında devrimci gelişme ile birlikte kapitalizmin boyunduruğunu parçalanmaya, sınırları aşmaya başlanır.

Kapitalist toplumda sınıflar arasında geçiş olur. Bu geçiş istisnalar dışında mülksüzler sınıfına geçiş olsa da burjuva eğitimin içeriği sınıf atlama isteği ile dolu egoist bireyler yetiştirmeye dayanır.

Öğrenci gençlik toplumdaki değişik sınıf ve tabakalardan gelir. Toplumdaki politik eğilimleri de okula taşır. Bu nedenle öğrenci gençlik içinde değişik siyasi düşünceler de vardır. Farklı sınıflardan gelme öğrenciler arasında farklar olur. Eğitim olanaklarına sahip olmak her öğrencinin sınıfsal durumuna bağlıdır. Burjuva egemenlik kaba ve biçimsel bir eşitlik görüntüsüyle kapatılmaya çalışılır. Eğitimin eğitim alanında da her öğrenci aynı haklara sahip gibi gösterilir. Gerçekliği ise her öğrenci eğitimi sahip olduğu olanaklar ölçüsünde alır. Emekçi çocuklarına üniversite kapıları kapalıdır. Emekçi çocuklarında üniversiteye gidebilenler ise yaşamlarını sürdürebilmek için gerekli olanaklara sahip olmadıklarından eğitimleri dışında geçim kaynaklarını kazanmak için de çalışacaklardır. Burjuvazinin herkes aynı haklara sahip demesi kendi sınıf egemenliğini gizlemeye yönelik bir söylemdir. Emekçi çocuklar eğitim için gerekli olanaklardan tamamen ya da kısmen yoksundur. Burjuvazi kendi sınıfından olanları yönetici olması sömürücü sınıfın devamını sağlaması için en belirli bazı okullarda eğitir. Emekçi çocukları bu okullara hukuki olarak girme hakkına sahiptir ama gerçekte çok pahalı olduğundan, olanakları yetmediğinden giremezler. Geçmiş toplumdaki egemen sınıfların ayrıcalığı, kapitalizmde burjuvazinin sömürüyle elde ettiği sermayenin ayrıcalığıyla sürer. Sermaye sınıfının olanakları kendi sınıfı için eğitim alanında da geniş olanaklardır. Emekçi çocukları büyük çoğunlukla ilköğretim ve lisede okumalarına karşın yükseköğretim de okuma masrafı ve yaşamsal ihtiyaçlar masrafı artmış olduğu için artık çalışmak zorunda kalırlar ve çoğunlukla okuyamazlar. Yükseköğretimde okuyan emekçi çocukları daha ücretli emekçi yetiştiren bölümlere girebilir.

Öğrenci gençliğin sorunları temelde toplumsal sorunların bir parçasıdır. Sistemin toplum üzerindeki yıkım ve baskısını öğrenci gençlikte yaşar. Sorunların kaynağı kapitalist sistemdir. DÖB bu anlayışla hareket ederek mücadelesini toplumsal kurtuluş mücadelesinin bir parçası olarak sürdürür.

Öğrenci gençlik içindeki değişik siyasi grup veya hareketlerin tek bir siyasi yapıda birleşmesi öğrenci gençliğin sınıfsal gerçekliğine aykırıdır. Toplumdaki değişik siyasi eğilimleri bünyesinde taşıdığı için tek bir siyasi düşüncenin benimsenmesi düşünülemez. Burjuva anlayış kendi siyasi egemenliğinin sürmesi için, öğrenci gençliği politikadan uzak tutmak ya da tek bir siyasi düşünce ve örgütlenme içinde olunmalı iddiasıyla egemenliğini sürdürmek için çalışır. Her siyasi düşünce kendini siyasi yapılanma, örgütlenme olarak ifade eder. Değişik düşüncelerin kendi örgütlenmelerini feshedip tek bir yapıda bir araya gelmeleri burjuva ve reformist çevrelerin anlayışıdır. Akademik, demokratik, kültürel örgütlenmelerde ve çalışmalarda değişik siyasi gruplar ortak ilkeler doğrultusunda bir araya gelebilir, kendi örgütlülüklerini de ayrıca devam ettirirler.

Akademik mücadele, esas olanın, politik mücadelenin, gençliğin devrimci mücadelesinin bir parçasıdır. Toplumsal mücadeleyle politik özgürlükler kazanılmadıkça hiçbir akademik kazanım kalıcı olamaz. Akademik mücadele politik mücadele için hareketlenme, itilim sağladığı ölçüde önemlidir.

Öğrenci gençliğin devrimci mücadelesi akademik, okulcu sınırlara hapsedilemez, bu devrimci bir anlayış değildir. Öğrenci gençlik konumu itibarıyla aydındır. Aydın olma özelliği toplumsal sorunlar karşısında aktif, canlı olarak tepkide bulunmayı, sınıf çıkarlarını, siyasi mücadeleyi kararlı ve bilinçli olarak savunmayı ve sürdürmeyi gerektirir. Öğrenci gençliğin mücadelesi bu nedenle de akademik mücadeleyle sınırlandırılmaz. Öğrencilerin sorunları, içinden geldikleri sınıfın sorunlarından bağımsız olarak çözülemeyeceğinden ve aydın olmanın gereği olarak öğrenci gençliğin devrimci mücadelesi devrim mücadelesinin bir parçasıdır.

Üniversiteler özerk-demokratik yapıya kavuşmadığı sürece eğitim bilimsel gelişmeden uzak, burjuvazinin ihtiyacıyla kısıtlanmış ve güdük kalır. Öğrenci gençliğin elde ettiği her demokratik kazanım devrim mücadelesine güç verir. Bugünden verilen özerk-demokratik üniversite mücadelesi faşizme karşı süren devrim mücadelesiyle birlikte yürütülür. Özerk-demokratik üniversite faşizmin tam kurumsallaşmış olması nedeniyle ancak faşizmin yıkılmasıyla, devrimle gerçekleşebilir. Özerk-demokratik

üniversite mücadelesi burjuva egemenlik altında, faşizm koşullarında devrimci bir mücadeledir.

Bizde mücadele faşizme, emperyalizme ve sermayeye karşı bütünlüklü bir mücadeledir. Ne faşizme karşı mücadele sermayeye karşı mücadeleden ayrılabilir, ne emperyalizme karşı mücadele sermayeye karşı mücadeleden ayrılabilir. Bu mücadele devrim mücadelesi olarak bütünlüklü bir mücadeledir. Öğrenci gençlik hareketi bu bütünlüklü hedefleri önüne koymadan devrimci bir öğrenci mücadelesi gelişmez.

Öğrenci gençliğin devrimci mücadelesi ve örgütlenmeleri burjuvazi tarafından devamlı olarak engellenmeye çalışılır, baskı altında tutulur. YÖK bu amaçla üniversiteler üzerinde faşist bir kurum olarak kuruldu. YÖK sadece öğrenciler değil, yükseköğretim kurumlarındaki tüm bilim insanları, bilim emekçileri üzerinde bir baskı aracıdır. Her türlü demokratik mücadele ve hak arayışları baskıyla engellenmeye çalışılır, bilimsel gelişmeye zincir vurulmaya çalışılır.

Öğrenciler, yükseköğretim çalışanları, bilim emekçileri aydın olmanın bir gereği olarak devrimci mücadeleyi yükseltmek, faşizmin cenderesinden kurtulmak için örgütlü mücadeleye katılmak zorundadır. Bilim ve eğitim emekçileri komite ve konseylerle devrimci emekçi komitelerinde, öğrenciler ise değişik öğrenci komiteleri üzerinde yükselen DÖB ile Devrimci mücadeleyi yükseltmelidir.

Öğrenci gençliğin devrimci mücadelesi kimi zaman örgütlenmenin önündeki engeller için verilen mücadele olarak öne çıkmıştır. 12 Eylül sonrası mücadelenin ilk yükseliş sürecinde dernekleşme mücadelesi verilmiştir. Dernekleşme, paralı eğitime karşı mücadele, YÖK karşıtı mücadele giderek siyasal mücadeleye dönüşmüştür. Devrimci tutsaklarla dayanışma, faşizme karşı mücadele (anmalar, protestolar, yürüyüşler, boykotlar, işgaller) giderek yükseldi.

Öğrenci gençliğin geniş yığınlarını oluşturan liseli gençlik devrimci mücadelenin yükselişte olduğu süreçlerde mücadeleyi yükseltmektedir. İlk gençlik yılları olduğu için geleceği anlama ve geleceği kurma coşkusu ve mücadele isteği yüksektir. Liseli gençlik mücadeleye kazanılması önemlidir. Liselerde, emekçilerin çocukları olan gençler sayı olarak da, oran olarak da üniversi-

telerdekilerden daha çoktur. Meslek liseleri ise emekçi yetiştiren okullar olmasıyla öğrenci gençlik içinde, devrimci proletaryanın çizgisinde yürüyen DÖB için ayrı bir öneme sahiptir. Meslek liselerinde örgütlenme aynı zamanda genç emekçilerin örgütlenmesinin yolunu açan bir işleme sahiptir. Öğrenci gençlik mücadelesinin işçi sınıfı mücadelesiyle sürekli bir canlı bağı olması işlevi de görür.

Meslek liseleri burjuvazi için işgücü yetiştiren okullardır. Öğrencilik sonrası emekçi olarak sömürülecek olan meslek liseli gençlik okul yıllarında da sömürülür. Eğitim amaçlı denilerek yapılan çalışmalarda yoğun emek sömürüsü gerçekleşir. İlk gençlik yıllarında sömürüyle tanışan bu gençler öğrenci olmanın yanında emekçidir de. 13 Mart savaşçılarından Necati Vardar yoldaş meslek lisesi öğrencisi olarak çalışma yaşamına başlayan bir işçiydi. Mücadeleye girip proletaryanın önderlerinden oldu. Üniversitelerin meslek yüksekokulları da artık burjuvazinin yaygın olarak ihtiyaç duyduğu teknik eleman, eğitilmiş eleman (kalifiye işçi) ihtiyacını karşılamaya yöneliktir. Buralarda okuyanlar ücretli emekçi olarak yaşama atılırlar, proleterleşirler. Meslek liseleri ve meslek yüksekokullarında okuyan öğrenciler mücadeleyi ileride işçi sınıfı içinden biri olarak, işçi sınıfı içinde sürdürür. Devrimci işçi komitelerinde mücadeleyi sürdürmeleri için proletaryanın devrimci sınıf çizgisiyle öğrencilik yıllarında tanışmaları önemlidir.

Öğrenci gençliğin devrimci mücadelesi reformizmi teşhir ve tecrit ederek yükselir. Reformizim asıl olarak düzeni aşmayan teori ve politikaya sahiptir. Sürecin gerektirdiği devrimci araç ve yöntemlerle mücadele sürdürmez. Öğrenci gençlik alanındaki politikaları okulcu, akademik politikalar. Siyasi sorunlara ilişkin olsun, emekçilerin sorunlarına ilişkin olsun mücadele edilmesini engellemeye çalışır. Sürdürülen mücadeleyi okul sınırlarına hapsedmeye çalışır. Devrimci araç ve yöntemlerle mücadele edilmesini engellemeye çalışır, devrimci mücadelenin yükselmesini sertleşmesini istemez. Sınıflar savaşımının gerektirdiği sert ve çatışmalı mücadeleyi engellemeye, geriletmeye çalışır. Reformizmin öğrenci gençliğin devrimci militan coşkusu sömürmek için taktikler uygular. Kimi reformistler söylemde devrimci gözüküp pratikte mücadelenin devrimci yükselişini devrimci pratik

mücadeleyi engellemeye çalışırken; kimi reformistler ise, reformist politikalara sahip olduğu halde, reformist politikalar için, geçici olara devrimci mücadelenin araç ve yöntemlerini kullanır. Devrimci öğrenci hareketi reformizm engellerini aşarak yükselir.

Faşizmin saldırılarının odak noktalarından biri öğrenci geçlidir. 12 Mart faşist cuntası döneminde yetmişli yıllarda 12 Eylül'den bu yana öğrenci geçlik hep faşist baskı ve terörün hedefi oldu. Öğrenciler faşist katliamlara uğradılar, infaz edildiler, gözaltında kaybedildiler, işkencelere uğradılar. Okullarda, polis, jandarma, özel güvenlik birimleri(ÖGB) ve sivil faşistlerin saldırıları sürüyor. Okul idareleri, faşist baskıyı aralıksız sürdürüyor. Devrimci öğrenciler on yıllardır soruşturmalara ve okuldan atmaya kadar varan birçok saldırıya uğruyor. Üniversitelerden başlayıp liselere kadar yayılan kameralı izleme her türlü işlemi denetleme ve izlemeye dönüştürülmesiyle okullarda kışla baskısı uygulanıyor. Öğrenciler ve eğitim emekçileri okullardan, yurtlardan, evlerinden gözaltına alınıyor tutuklanıyor. Dönemsel olarak biçimsel değişiklikler olsa da öğrenci gençlik üzerinden faşist baskı ve terör hep sürdü. Faşizm ayakta kaldıkça da sürecektir. Bu kadar yoğun baskı, terör, saldırı öğrenci gençliğin devrimci mücadelesini engellemek öğrencileri sindirip boyun eğdirmek için gerçekleştiriliyor. Öğrenci gençlik faşizme karşı mücadeleyi devamlı olarak sürdürüyor.

Faşizme karşı mücadele devrimci bir mücadeledir. Faşizmin altında bilimin özgür gelişimi olamayacağı gibi demokratik gelişmeler ve bilimsel eğitim de olamaz. Her devrimci yükseliş sürecinde öğrenci gençliğin devrimci mücadelesinin ilk yükselen mücadele olması faşizmin saldırılarının öğrenci gençlik üzerinde sürekliliğine yol açmıştır. Öğrenci gençliğin devrimci mücadeleyi yükseltmesini engelleyerek devrim mücadelesini engelleyebilecek düşüncesindedirler. Öğrenci gençliğin devrim mücadelesi zafer kadar sürecektir.

Ulusal sorunda ezilen ulusun koşulsuz olarak kendi kaderini tayin hakkı olduğu savunulur. Ezilen ulusun tüm halkları kendi tasarrufundadır. İlhak ve işgalin sona ermesi, ezilen ulus halkı ve tüm halklardan emekçilerin mücadeleyi yükseltmesiyle, ulusal ve sınıfsal (toplumsal) kurtuluş mücadelesinin yükseltilmesi ve zafere

ulaşmasıyla gerçekleşir. Ulusal sorunun çözümü faşizmin yıkılmasıyla gerçekleşir. Faşizm yıkılmadan ezilen ulus kendi kaderini tayin hakkına sahip olamaz. Faşizmin yıkılması, faşist işgalin sona ermesiyle ezilen ulus özgürleşebilir. Bütün halklardan öğrenci gençlik bu doğrultuda DÖB saflarında mücadele etmelidir.

Okullar devletin ve diğer faşist ve gerici kurumların etkisinden baskısından arındırılmalıdır.

DÖB devrimci proletaryanın siyasi çizgisinden hareket eder. Proletaryanın, okulların burjuvazinin elinde bir egemenlik aracı olmasından çıkarılıp burjuva egemenliğin ve sınıfların ortadan kaldırılmasının aracı haline getirilmesi için verdiği mücadeleyi öğrenci gençlik saflarında sürdürür.

Proletaryanın uzlaşmaz devrimci mücadele anlayışına düzenle kendini sınırlamayan politik anlayışa sahiptir. Devrimci hedefler doğrultusunda devrimci militan mücadele yürütülür.

Proletaryanın uzlaşmaz devrimci mücadelesini bu topraklarda başlatmış olan Deniz Gezmişlerin devrimci kavgasının mirasçısı olarak bu kavgayı sürdürür.

Geleceği kuracak olan gençlikten sermaye sınıfının duyduğu korku ecel korkusudur. Sermayenin ecelini yakınlaştıran genç yoldaşların kavgası olacaktır.

*dünden
geleceğe
bakmak*

YILDIZ POLİSE TESLİM OLMAYACAK!

Tüm öğrenci gençliğin bildiği gibi, son günlerde kamuoyunu en çok ilgilendiren emperyalist savaş, idamlar, cezaevlerindeki ve Kürdistan'daki sürgünler, baskılar, paralı eğitim, YÖK vb. konular hem diğer illerdeki üniversitelerde hem de İstanbul üniversitelerinde yoğun eylemliliklerle protesto ediliyor. Yapılan forumlar, ders boykotları, yürüyüşler ve açık devrimci kitle eylemleri öğrenci gençliğin bu konulardaki tepkisinin ve yükselen öğrenci hareketinin eylemliliğinin göstergesidir.

Diğer yandan, savaş ortamının yaratılmasıyla birlikte ortaya çıkan bunalımlı dönemden zarsız çıkmak isteyen ve imlenen öğrenci hareketini kendisine tehlike olarak gören burjuvazi, akademik demokratik hakları için mücadele eden öğrencilerin, öğrenimi engellediği ve huzursuzluk ortamı yarattığı gibi gü-

lünç gerekçeler öne sürerek, öğrenci hareketini bastırmak, dizginlemek amacıyla kolluk güçlerini üniversitelere soktu.

Yıldız Üniversitesi de polis işgaline alınmak istenen, yıldırılmak ve sindirilmek istenen onlarca üniversiteden biridir. Fakat Yıldız Üniversitesi öğrencileri kolay lokma olmadılar, olmayacaklar! Polise karşı mücadelemizi geçmiş deneylerimizden aldığımız güç, devrimci inadımız ve faşizme karşı öfkemizle keskinleştireceğiz. 89 Nisan'ında faşist polis öğrencilere ateş açarak terör yaratmaya çalışmıştı. Öğrenci gençlik açılan ateşe taşlarıyla karşılık verdi ve eylemi bir üst aşamaya sıçlattı. 1 Mart'ta polisin tekrar okula girmesine verilen yanıt ise 2 Mart'ta okulun devrimci öğrenciler tarafından işgal edilmesiydi. 23 Kasım günü de iki arkadaşımız silah zoru ile gözaltına alındı. Bizler de to-

rum ve yürüyüşlerimizle protesto seslerimizi yükseltmeye başladık.

Bundan sonra yapılması gereken şey açıktır; tüm öğrenciler bu noktada duyarlı hale getirilerek, bıkmadan usanmadan öğrenci kütlesine polisin teşhiri yapılmalı ve polisi okullarımızdan atabilmek için sıcak çatışmalara hazır bulunmak gerektiği akıldan çıkarılmamalıdır. Şunu unutmamak gerekir ki elde edeceğimiz hak ve özgürlüklerin tek güvenesi örgütlü mücadelemizdir.

POLİS DİŞARI, BİLİM İÇERİ!

POLİS-İDARE İŞBİRLİĞİNE SON!

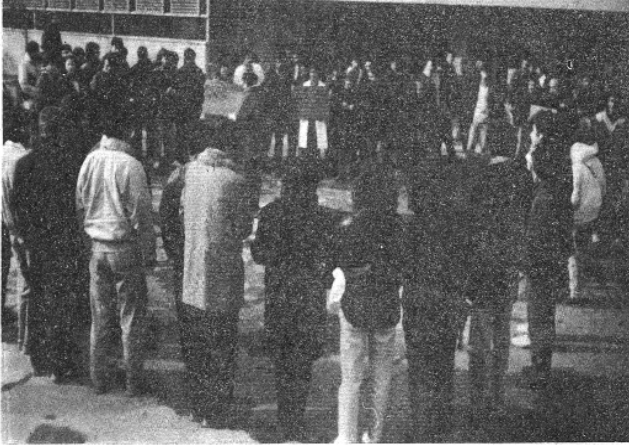
ÜNİVERSİTEDE POLİS İSTEMİYORUZ -

YILDIZ ÜNİV. DÖB.

Kasım 90

EMPERYALİSTSAVAŞAHAYIR! FAŞİZMEVESERMAYEYEKARŞIMÜCADELEYİYÜKSELTELİM

Haksız paylaşım savaşlarının işkürücüsü, yüzlerce bölgesel çatışmanın baş tertipçisi, son kırkbeş yılda ikiyü-zonbeş askeri müdahalede bulunan ABD emperyalizminin; Halepçe katili, gerici Saddam yönetiminin Kuveyt'i ilhakı ile başlatıldığı yağma savaşı tüm vahşeti ile sürüyor.

Türk-Kürt-Arap halklarının kendi iradeleri dışında sürükledikleri bu haksız, yağmacı, yayılmacı savaşta, kazananlar emperyalistler ve gerici Saddam yönetimi, kaybedenler ise emekçi halklar olacaktır.

Türkiye tekeli burjuvazisi; Zonguldak işçi grevleri, Kürdistan'daki halk ayaklanmaları, halkın zamlar ve enflasyon karşısındaki öfkesi, devrimci hareketin her geçen gün artması üzerine ekonomik ve siyasal bir krizin içine girdi. Bu kriz üzerine büyük tedirginlik duyan faşist TC yağma savaşından kapacağı payla ekonomisini düzeltmek, yükselen işçi hareketlerini ve devrimci mücadeleyi basturmak ve Kürdistan'da toplu katliamlar gerçekleştirerek kült halkını sindirmek amacıyla bu savaşa girmeye canatıyordu. Halklarımızın ve işçi sınıfımızın sınıfsal hiçbir çıkarının bulunmadığı bu paylaşım savaşında ABD'nin Ortadoğu jandarması faşist TC yönetimi, Amerikan üslerinden kalkan uçaklarla Irak'ı bomblayarak bu savaşta yerini aldı.

Türkiye'nin dolaylı olarak bu savaşa girmesiyle birlikte; işçi grevlerinin ertelenmesi, devrimci işçilerin işten çıkartılmaları, Kürdistan'da kazara (!) bombaların düşürülmesi, emperyalist güçlerin askerleriyle işgal edilmesi artan gözül ve tutuklamalar, işkencehanelerde devrimcilerin kat edilmesi, Türkiye tekeli burjuvazisinin emellerini ve faşist yüzünü gözler önüne sermektedir ve bu uygulamalar her gün daha da artarak devam edecektir.

Bu savaş bölge halklarına kıyım, zulüm, sömürü, yoksulluk ve sınıf kardeşlerinin düşmanlığından başka bir şey getirmeyecektir.

Tüm haksız savaşları önlemenin, kalıcı ve gerçek barışı sağlamanın tek gerçek yolu sınıf savaşıyla baskı ve sömürü sistemini yıkmaktır. Savaş bahanesiyle sömürüğü katmerleştiren asıl düşmanın içerde olduğu bilinciyile Türk-Kürt-Arap halkları ve işçi sınıfıyla dayanışmamızı arturalım. Türkiye tekeli burjuvazisinin öğrenci gençlik üzerindeki faşist baskılarını, sindirme politikasını boşa çıkartalım. Tüm haksız savaşların önünde dumak ve işçi sınıfının mücadelesine omuz vermek için; forumlar, yürüyüşler, sokak gösterileri ve genel boykot silahıyla faşizme ve sermayeye karşı mücadelemizi yükseltelim.

**HAKSIZ SAVAŞLARA HAYIR!
GERÇEK DÜŞMAN İÇERDE.
YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ**

İstanbul DÖB

FAŞİZME KARŞI ÖRGÜTLENELİM

Öğrenci gençliğin tüm toplum kesimlerindeki hareketliliğe bağlı olarak faşizme devlete ve kapitalist sisteme karşı yönelerek gelişen mücadelesi tekelci sermayeyi telaşlandırıyor. Yükselen mücadelemizi bastırabilmek için yeni oyunlar tezgahlamaya başlıyor. Aşında yeni olmayan, geçmişte defalarca hayata geçirilmeye çalışılan, şimdi de yeniden karşımıza çıkanları bu oyun; sivil faşist çetelerin bir kalkan olarak kullanılarak devrimci öğrencilere karşı örgütlenilip, silahlandırılmasıdır.

Bizzat faşist devletin devrimcilerle karşı örgütlediği sivil faşist çeteler yeniden İ.Ü. Avcılar Kampüsü'nde ortaya çıkarıldılar. Sivil faşistlerin kitap sergisiyle başlayan faşist ideolojiyi yayma çalışmaları, devrimcilerin kararlı direnişle karşılaştı. Çıkan olaylar karşısında, bir devrimci arkadaş sivil faşistlerce kurşunlanarak boynundan yaralanmış-

tır. Ellerini kollarını sallayarak okuldan çıkan faşistlerin arkasından okula giren polis devrimcilerin üzerine saldırmış, ve 15 öğrenciyi gözaltına almıştır.

Avcılar'daki faşist saldırıları protesto etmek için İ.Ü. Fen-Edebiyat Fakültesi'nde yapılan forum sırasında okula giren çevik kuvvet, sivil faşistlerle birlikte devrimci ve demokrat öğrencilere saldırmış, bu olay sırasında bir arkadaşımız yaralanmıştır. Ancak burada polise ve sivil faşistlere etkili bir şekilde karşı konulamamıştır. Yıldız Üniversitesi'nde ise iftar yemeği verme bahanesiyle ortaya çıkan sivil faşistlere karşı da tavır alınmamıştır.

Görünen odur ki bu ve benzeri faşist saldırılar karşımıza sıkça çıkarılacaktır. Sivil faşistler okullarda güçlenmeden, örgütlülüklerini henüz sağlamamışken, eğer bizler onlara karşı sessiz kalırsak güçlendiklerinde ilk önce dev-

rimcileri sonra demokratları daha sonra da faşist ideolojiyi benimsemeyenleri okullara almayıp, okulları faşist çeteler yetiştirildiği yerler haline getireceklerdir.

Gerçek hedefimizi gözden uzak tutmayıp, faşist devletin ideolojik teşhirini sürekli yaparak, sivil faşist çetelere karşı en sert şekilde cevap vermeliyiz.

FAŞİST TERÖRÜ DEVRİMÇİ ŞİDDET EYLEMLERİMİZLE KIRACAGIZ!

SİVİL FAŞİST-İDARE-POLİS İŞBİRLİĞİNE SON! FAŞİZME VE SERMAYEYE KARŞI ÖRGÜTLÜ MÜCADELEMİZİ YÜKSELTELİM!

FAŞİST KATİLLERDEN HESAP SORACAĞIZ! DEVRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

İSTANBUL Devrimci Öğrenci Birliği

47

Ocak 91

NEWROZ ATEŞİNDE ÖZGÜRLÜK YÜKSELİYOR

Newroz; Kürt halkının zalim Dehaktan kurtuluşunun ateşler yakılarak kutlandığı gün, bir bayram günüdür. Kürt halkı bu bayramı yüzyıllardır kutluyor. Fakat bu bayramın şimdi başka bir anlamı var: Kürt halkının Türk halkıyla birlikte ilhakçı burjuvaziye karşı birleşik mücadelesinin anlamlı bir günü, sadece bayram değil, bir direniş ve mücadele günü...

21 Mart günü Ankara'da merkezi bir Newroz kutlaması gerçekleştirildi. Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi önündeki bu kutlamanın yanında ODTÜ ve Hacettepe Üniversitesi'nde de Newroz ateşleri yakıldı, mücadele'nin simgesi olarak.

21 Mart sabahı A.Ü. Hukuk Fakültesi önünde toplanan çoklu bir kalabalık, davul-zurna eşliğinde "Biji Newroz", "Biji Kurdistan" sloganlarıyla yürüyüşe geçerek, fakülte bahçesinde büyük bir ateş yaktı. Burada okunan bildirilerden sonra, coşku halaylarla devam etti

Ne yazık ki, eylemin bundan

sonrasında bir belirsizlik egemen oldu. Bu belirsizlik, toplanan kalabalığın önemli bir kısmının dağılmasına yol açarken, bu zayıflıktan yararlanan polis, öğrencilerin üzerine saldırdı. Daha önce, Newroz'un meşru olması gerektiğini söyleyen yurtsever Kürtler, bu meşruluğu bozacak ya da zedeleyecek herhangi bir şey istememişlerdi. Bu yüzden eylemin güvenliğini sağlayacak önlemler alınmamıştı. En azından böyle bir saldırının hesaplanıp, kitlesel direnişin örgütlenmesi gerekirdi.

Bu zayıflıktan yararlanan polis, öğrencileri kolayca dağıttı. Fakat bu kolaylığı rağmen silah kullanmaktan çekinmedi ve bir öğrenci yaralandı.

Burada bir konuya özellikle dikkat çekmekte yarar var: Faşist T.C.'nin Kürtler'e sevimli görünme çabaları, Newroz'u resmileştirme girişimleri, yurtsever güçlerin zihnini bulandırmış ve Newroz kutlamalarına polisin saldırması birçok kimseyi şaşırtmıştır. Fakat faşizmin devletin en önemli siya-

si dayanağı olan ilhakçılığın karşısındaki herhangi bir harekete çok duyarlı olacağı açıktır. Bir yanda Kürtçe "serbest" bırakılıyor, öbür yanda "SS" karamaneleri yürürlüğe giriyor, bu ikiyüzlülüğe aldanmak büyük yanlışlıştır.

Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi ve ODTÜ'deki kutlamalara etkin olarak katılan Devrimci Öğrenciler; yaptıkları konuşmalarda, özgürlük meşalesinin Kürdistan proleteriyasında olduğunu, çağdaş Kawa'ların Kürt ve Türk halklarının birleşik mücadelesinden çıkacağını belirttiler.

ODTÜ'deki kutlamayı kalabalık bir öğrenci grubunun yanında kalabalık bir jandarma grubu da izlerken, çeşitli gruplar bildiriler dağıttı, pullama ve kuşlamalar yapıldı. Bu arada Newroz günü 13 Mart GKB taraftarları ODTÜ'deki tüm fakültelerde üzerinde Kürtçe sloganların yer aldığı yeşil-kırmızı-sarı Kürdistan bayrakları astılar. Burjuvazinin Newroz konusundaki "hassasiyeti", ortalığa saldıran jandarma timlerinden belli oluyordu. Newroz sonrası beş öğrenci gözaltına alındı, kovalamaca sürüyor...

Merkezdeki ve ODTÜ'deki kutlamalara etkin katılımın yanında Devrimci Öğrenciler olarak Newroz günü ve gecesi ODTÜ'de ve işçilerin yoğun olduğu bazı semtlerde Devrimci Emek Newroz özel sayısının dağıtımını gerçekleştirdik.

ANKARA D.Ö.B.

den kısarak ODTÜ'ye otobüs verdiklerini açıkladı.

Rektörlüğün ikiyüzlülüğünü böyle teşhir ettikten sonra, olaya bir de öğrenciler yönünden bakmak gerekiyor. Daha önce yaşananlar da göstermiştir ki, öğrenciler depolitizasyonun kısılcacında tutulmalarına rağmen hak alma mücadelesinde birlikte davranabilmektedir. Okul açıldıktan bir süre sonra ulaşım sorunu yakıcılığını öylesine hissettirdi ki, örgütlenme konusunda herhangi bir boşluğun pratik tarafından mahkum edileceği bir kez daha görüldü. Bu konuda da hak alınmazsa, rakıdal söylemler uğruna bu sıkı tartışma ortamı, bu hareketlilik değerlendirilemezse, "sıfıra sıfır elde var sıfır" misali bu devingenlik yine kaçırılacak ve pratik bir kez daha suskunlaşacaktır. Bazı arkadaşlar hala somut durumu gözönünde bulundurmak yerine sağa sola reformizm küfürleri savurarak, insanları kitle kuyrukçusu olmakla suçlayarak, çok şey üretmiş, çok şey söylemiş gibi göründükleri ama bize göre somut bir şey üretmediler. Pisliğe tükürüp geçmenin yetmeyeceği, onu temizlemenin araçlarının da belirlenmesinin gerekliliği, duruma uygun somut önerilerle gidilmesinin acillliği yeniden anlaşılmıştır. Bizler soruna, insanlara hak almanın nasıl gerçekleştirileceğini göstermek olarak bakıyoruz. İnsanları hareketlendirmenin, sorunlarına sahip çıkmalarını ve çözümleri yine kendilerinin üretmelerini sağlamanın yolunun, onlarla tartışarak, eleştiri-özeleştirisi sü-

relerinden geçerek, örgütlenmeleri hayatın içinden yaratma çağımıza inanıyoruz. Bu nedenle de öğrenci arkadaşlarımıza, otobüslere tam bilet değil öğrencilik hakları olan yarım bilet atarak binmelerini ve rektörlüğe daha çok sayıda ve daha sık zamanlı otobüs için baskı yapmalarını önerdik. Bu arada onların başka önerileri varsa tartışmamız gerektiğini, hiçbir istemi diğerinin karşısına koymadığımızı; otobüs alımı için, okulun kendi otobüslerinin servise dönmesi için (ki rektörlük bu otobüslerin personele ayrıldığını iddia ediyordu. Gerçekteyse daha önce de bu otobüslerden bazıları zaten personele ayrılmıştı; şimdi ise personeli sabah getirmek ve akşam götürmek dışında otobüslerin hepsi atıl durumda bekletilmekte. Öğrenciler, bu servislerle personelle birlikte binmek istediklerini, hatta bunun, arada yaratılan yabancılaşmayı da kıracağımlı belirttiler.) Rektörlüğün ve DPT'nin zorlanması gerektiğini de belirttiler. İşte bu somut öneriler çerçevesinde, öğrencilerle görüşmeyi kabul etmeyen rektörlüğü ikna etmek amacıyla 7 Mart günü 4-5 bin öğrenci Ankara'ya doğru yürüyüşe geçti. Kampüs çıkışında durdurulmaya çalışılan, ancak durdurulamayan yürüyüşçüler, şehre yaklaştığında polis barikatıyla karşılaştılar, rektörlükten ve valiyle görüşme sözü alınması üzerine, rektörlüğün sağladığı otobüslerle döndüler. Yürüyüş tam bir örgütlülüğe sahip değildi; ODTÜ-ÖD bu olayda ilkesiz kalmış ve herşeyi kitlenin kendi-

sine bırakmıştı. Oysa aslolan, hedefleri belirleyip öğrencileri bu hedefler etrafında birleştirmekti. Öğrenciler polisle karşılaşınca örgütlülüğün yoksun olduklarını anladılar.

Yürüyüşten bir gün sonra stadyumda düzenlenen bir forumda bölümlerden ve yurtlardan öğrenci temsilcileri seçildi. (Sadece valilik ve rektörlük görüşmeleri için gecici olarak seçilen temsilciler işlevleri bitince kendilerini feshettiler. Bugünlerde ise temsilcilik kurumunun kalıcı temellere oturtulması için çalışma ve tartışmalar sürüyor.) Bu görüşmelerin ardından düzenlenen panelde rektörlük, resmen olmasa da öğrenci temsilcilerini tanıdı. Rektörlük temsilcilerinin, daha yarısında kalkıp salondan kaçtıkları bu panelde öğrenciler özerkliğin ve demokratikliğin ne anlama geldiğini, kararlarda öğrencilerin de söz hakkının olması gerektiğini, bütçenin açık ve denetlenebilir olması gerektiğini üniversitenin tüm bileşenlerinin ulaşım konusunda bir komisyon kurmalarının gerekliliğini anlattılar; öğrenciler bu gerçekleri tüm açıklığıyla gördüler. Şimdi yapılacak gereken, bir halkasından kavradığımız zincirin tamamını çekebilmehtir. Özerk-demokratik üniversite şiarını daha da yükseltmek, öğrencilerin sorunlarının çözümünün ancak böylelikle mümkün olabileceğini tüm arkadaşlara benimsetmektir.

ODTÜ
Devrimci Öğrenci Birliği

13 MART ŞEHİTLERİ ODTÜ'DE ANILDI

Türkiye devrimci proletaryasının kavga şehidi üç komünist işçi, 12 Eylül faşizminin darağaçlarında katledilişlerinin dokuzuncu yıldönümünde Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nde afişler, bildiriler, pullama ve kuşlamalarla anıldı.

ODTÜ DÖB'ün 11-15 Mart tarihleri arasında gerçekleştirdiği etkinlikler yanında, 13 Mart günü ayrıca, yasadışı bir örgüt tarafından aynı konuyla ilgili afişleme yapıldı.

11 Mart Pazartesi sabahı ODTÜ kampüsündeki belirli noktalara, 13 Mart devrim şehitleriyle ilgili tanıtıcı bilginin de bulunduğu afişler asıldı.

Yine aynı gün tüm fakültelerde pullama yapıldı ve aynı gün öğlen saatlerinde de belirli noktalarda kuşlamalar gerçekleştirildi.

13 Mart Çarşamba gününe gelindiğinde, iki gün önce yapılanlardan sonra jandarma o gün eylem beklediğinden özel önlemler almıştı. Buna karşın, elektronik mühendisliği, beşeri bilimler, idari bilimler, matematik, fizik, kimya ve inşaat mühendisliği bölümlerinde yasadışı 13 Mart Genç Komünistler Birliği imzalı afişler asıldı.

13 Mart günü ise, bu kez ODTÜ'nün dört bir yanında

Devrimci Emek'in 13 Mart özel sayısı dağıtıldı.

Kıscacası 13 Mart şehitlerinin ölümsüzlüğü kucaklayışlarının dokuzuncu yıldönümünde tüm ODTÜ'lüler onlarla tanıştı. Dokuzuncu yılda, ODTÜ'de şehitlerimizin seslerinin ulaşmadığı yer kalmadı. Genç sosyalistlerin kavga rehberi Seyit, İbrahim ve Necati yoldaşlarımızı her geçen yıl daha görkemli eylemlerle anacağız, onları unutmayacağız, unutturmayacağız!

**ODTÜ
Devrimci Öğrenciler
Birliği**

16 MART'LAR UNUTULMAYACAK!

Mart ayında öğrenci eylemleri yeniden canlanmaya başladı. 16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi önünde gerçekleştirilen faşist katliam ve 16-17 Mart 1988'de, Halepçe'de faşist Saddam rejiminin gerçekleştirdiği Kürt Hişamist bir dizi eylemlilikle protesto edildi. Protesto ve kinama eylemleri, yurdun çeşitli yerlerinde forumlar, yürüyüşler ve açık siyasal gösteriler şeklinde gelişti.

DÖB'lü öğrenciler olarak okullarda yapılan forum ve yürüyüşler de mücadeleyi daha da yükseltmeye çalıştık. Yaptığımız pullamalar, afişler ve konuşmalarla 16 Mart katliamlarını gerçekleştirenlerin iç yüzlerini teşhir ettik, bu kat-

liamların unutulmadığını, hesaplarının sorulacağını, bu yolda daha binlerce şehit vermeye hazır olduğumuzu kitlelere haykırdık.

İÖDF ve öğrenci derneklerinin organize ettiği protesto eylemleri ile kinama ve teşhire yönelik çalışmalar yapıldı. 16 Mart günü İÖDF'nin düzenlediği kitlesel bir gösteri gerçekleştirildi. Yaklaşık 400 kişilik bir öğrenci kitlesiyle Fatih'te "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Katliamlar Halkları Yıldırılmaz" sloganları ile yürüyüşe geçildi. Eylem öncesi gerekirse polisle çatışmaya gireceği ve eylemin disiplinli bir biçimde yapılacağı kararına karşın, İÖDF içinde etkin olan oportünist anlayışlar sa-

yesinde eylem planlandığı gibi devam etmedi. Öfkemizle, taş, sopa ve molotoflarımızı faşizme başkaldırdığımızı göstermemiz gerekirken eylem komitesinin kararı bile uygulanmadan eylem bitirdi.

Her 16 Mart, faşizme ve sermayeye inen bir yumruk ve katliamların hesabının sorulduğu, mücadeleye ivme katıldığı bir gün olmalıdır.

**YAŞASIN KÜRT-TÜRK
GENÇLİĞİNİN MÜCADELE
BİRLİĞİ**

**FAŞİST KATLIAMLARIN
HESABINI SORACAK
GİZ.**

**YILDIZ-Devrimci
Öğrenci Birliği**

TÜRK-İŞ'İN BURSA MİTINGİ

Günümüzde Şevket YILMAZ ve şirketi gelişen toplumsal işçi hareketinin başına geçmek istiyor. Diğer bir açılımıyla yerini DİSK'e bırakmamak için işçi eylemlerini sıcak tutmaya çalışıyor. Türk-İŞ'in esas kaygısı tabandan DİSK'e geçmencesi onun için de yukarıda belirttiğimiz gibi işçilerinde teşvikleriyle, eylemlilikle girişmeye soyundu. Çünkü alternatif olmasını çok iyi bilmesi gerekliydi. Burada böyle algılamakta yanlış olur. Çünkü tabandan gelen bir işçi hareketinin hoşnutsuzluğu yanı sıra, emek-sermaye gelişiminin her geçen gün biraz daha açılmasıyla, düzenle uzlaşmak yerine alternatif politikalar getiriyordu. Ve bunun sonucunda da Türk-İŞ yöneticileri tabana kulak vermek zorundaydı. Bu eylemlilikler sırf işçi sınıfının zorlamalarıyla hayata geçirildi ve geçirilmeye devam ediyor.

Bursa mitingi de bu eylemlerden biriydi. Ama Türk-İŞ Bursa'da aradığını bulamamıştır. Aradığını bulsaydı, yani aradığından maksat (kendi sürecine işçileri katmak) söz verdiği gibi diğer illerde de bu eylemliklerine devam edecekti. Ama somut olarak ortalıkta da bir şey yok. Ve şunu görüldü: TÜRK-İŞ'e işçi güven duymuyordu. Orada en iyi şekilde örgütlen-

dikleri Türk-Metal bile soksuz kaldı. Öyleki, miting öncesi faşist yöneticili Türk-Metal işçileri, alana taşınmış ve Şevket Yılmaz'ı çevrelemişlerdi. Ön sıklarda Türk-Metal işçileri vardı. Bol bol yasa varlı söylemlerinden öteye gidemediler. Ama devrimci önderli işçi sendikalarının işçileri ve sosyalist dergilerde buradaydı.

Biraz önce yazdığım gibi, ön sıklarda kümelenmiş Türk-Metal işçi ve yöneticileri de var olan diğer güçlerden irkılmışti. Ve atılan sloganlar hep politik içerikliydi. Bundan tedirgin oluyordular. Burada şu şekilde gösterdiler. Sosyalist Dergilerin, işçilerin gündemine ilişkin özel sayılarını dağıttıkları gözlenirken, diğer işçilerce tepkisiz bir şekilde alınırken, Türk-metal işçileri ve yöneticileri, verilmeliydi, dağıtılan özel sayı ve bildirilerin alınmaması ve bir kaç adamda bu konuda görevli tutarak, Türk-Metal işçilerinin içinde özel sayı dağıtılmasına izin verilmemeliydi. Özel sayı dağıtan bir kaç sosyalist derginin taraftarlarının sert şekilde karşılandığı gözlenmiştir. Biz de DEVRİMCİ EMEK taraftarları olarak, Bursa mitinginde pankartlarımız altında disiplinli haykırışlarımızla genel kitleye en iyi şekilde işçi sınıfının yanında olduğumuzu varlığımızla ve sesimizle duyurmaya çalışıyorduk. Bunda da başarılı olduk. Hatta yer yer konuşlandırdığımız, yanımızdaki diğer sendika iş-

çileri söyledikimiz sloganlara eşlik ediyorlardı. Bu da başka bir güzellikti.

Yine DEVRİMCİ EMEK okurları, işçilere yönelik özel sayıyı dağıtırdı diğer işçiler "buna da ver bana da ver" dercesine alıyordu, ama Türk-metal işçileri ve yöneticileri özel sayıyı dağıtılmasına izin vermedi, okurlar dağıtırdı "bunlardan birşey almamız "bunlar bölücü vb." şeklinde söylemlerde bulundular. Buna rağmen Devrimci EMEK okurları, "bunlar yasal özel sayı ve işçi sınıfına yönelik. Herhangi bir sakıncası yoktur", demelerine rağmen, yöneticiler tarafından önce özel sayılar toplan elerinden alınıp imha edilme istendi. Ama buna direnen iki arkadaşta Türk-Metal yönetici ve işçileriyle saldırdılar ve arkadaşlar çeşitli yerlerinden yaralandılar. Tabiki D.Emek okurları saldıranlara gerekli yanıtı en iyi şekilde verdiler. İşçi sınıfının aydınlanması ve bilgilermesin sekte vuran geri adimler, her zaman yanıtını alacaktır. Devrimci Emek taraftarları hayatın her alanında, işçi sınıfının yanında, kamu emekçilerinin yanında öğrencinin yanında, ve yoksul köylünün yanında ve içindedir. Hayatın her alanında tüm emekçilerle dayanışmada olacağız bir defa daha yazarak ve eylemliliklerimizle gösteriyoruz, göstereceğiz.

Yaşasın işçi sınıfının mücadele birliği,

Fabrikalar, tarlalar, siyasi iktidar herşey emeğin olacak.

Bir Devrimci Emek Okuru.

DEVREK'TE İKİ OKURUMUZ TUTUKLANDI

Sosyalist basına yönelik baskılar öteden beri bilinen bir gerçek. Bugüne kadar çıkan hemen hemen bütün özel sayılarımızın toplanması bir yana, dağıtan arkadaşlarımızın başına gelenler de kamuoyunun bilmediği şeyler değil. Ancak, dergimizin gençlik eki Genç YOLDAŞ'ın yayınlanması ve gördüğü yoğun ilgi, okurlarımıza yönelik baskıların artmasına yol açtı.

Devrimci Emek 5. sayı ve Genç YOLDAŞ'ın kapaklarında katledilen devrimcilere sahip çıkılması dergimizin gördüğü ilginin daha da artmasının nedenlerinden birisi olarak göze çarpıyor.

Devrek'te Devrimci Emek okurlarından ikisi, gençlik eki Genç YOLDAŞ'ın kapağının fotokopilerini çekip duvarlara yapıştırmaları sonucu, Devrek polisi tarafından gözaltına alınmışlar ve Devrek savcılığı tarafından tutuklanıp cezaevine konulmuşlardır. Daha sonra sevk edildikleri Ankara DGM savcılığı da tutuklama kararının devamına karar vermiş ve okurlarımız Ankara merkez kapalı cezaevine konulmuşlardır.

Bu tür baskıların ne ilki ne de sonucusu olan bu tutuklamalar, sosyalist basının özgür sesini kısmaya yetmeyecektir.

DEVİRİM YOLUNDA DÜŞENLER ÖLMEZ

İ.T.Ü. DÖB

Yeni bir öğretim yılına giriyoruz. Her yıl olduğu gibi devrimci ilerici öğrenciler okullarda rehberlik danışma masaları açmış, yeni gelen öğrencilere yardımcı olmaya çalışıyor.

SEHER ŞAHİN'de bu öğrencilerden biriydi. Amacı yeni arkadaşlarına yardım etmektir. Bir çok hayallerle üniversiteye gelen gençlere gerçekleri gösterebilmek, gerçekte üniversitelerdeki işleyişin ne olduğunu anlatabilmektir.

Yeni öğretim yılını açanlar yalnızca öğrenciler değildir. Polisde öğretim yılını açmış, okullarda terör estirmeye hazırlanıyordu.

Salı günü her zamanki gibi Mimar Sinan Üniversitesinde danışma masası açılmış gelen öğrencilere yardımcı olmaya çalışılıyordu. Buna dahi tahammülü kalmamış olan siyasal polis, devrimcileri kitleden yalıtılmak amacıyla ile danışma masasına saldırdı. Okulda başlayan kovalamaca sonucu SEHER ŞAHİN ve bir arkadaşı yakalandı. Sivil Faşist köpekler işkenceye okul koridorlarında başladılar. SEHER ve arkadaşına yumrukları tekmelerle girişirler. Fakat SEHER'i ne bir kaç yum-

ruk nede tekmeler durdurabilirdi. O bir devrimciydi. Devrimci tavır her yerde olduğu gibi okulda polise karşı da gösterdi. SEHER'in devrimci tavır karşısında kuduz köpeklerle dönen sivil polisler seheri üçüncü katın camından aşağı attılar. Beş gün yaşam mücadelesi veren SEHER beşinci günün sonunda aramızdan ayrıldı. SEHER'i anmak için düzenlenen cenaze törenine geniş bir katılım oldu. Törene katılan yaklaşık üçbin kişi, Seher'in mücadelesinde yalnız olmadığını bir göstergesi oldu. DÖB'ün "Faşizm Döktüğü Kanda Boğulacak" pankartıyla katıldığı cenaze töreninde "Faşist Katillerden Hesap Soracağız" sloganları yankılandı. Devrim andı ölmesiyle sonuçlanan cenazede devrimci bir

insanın, sosyalist bir insanın, gericiğe karşı mücadele eden bir insanın "Allah günahlarını affetsin" sözleriyle toprağa verilmesi anmaya yakışmayan bir görüntüydü.

Okullara kadar giren Faşist Devlet terörü ile Özerk Demokratik Üniversite mücadelesinde öğrenci gençlik bir şehit daha verdi. Seher çok sevdiği dünyadan (yaşamdan) ve devrimci arkadaşlarından beden ayrıldı ama o bizlerin devrimcilerin kollarında, mücadelede sonsuza değin yaşayacaktır. Nice devrimciler gibi.

Yaşasın Özerk Demokratik Üniversite Mücadelemiz
Faşizm Döktüğü Kanda Boğulacak
Faşist Katillerden Hesap Sorulacak
Ekilir Ekin Geliriz
Ezilir un geliriz
Bir gider bin geliriz
Bizi vurmak kurtuluş mu ...

DİRENGENLİĞİMİZ FAŞİZMİN VE İŞBİRLİKÇİLERİNİN HESAPLARINI BOZMAYA DEVAM EDECEK

ODTÜ DÖB

ODTÜ'ye yeni kazanmış öğrenciler, anne ve babalarıyla birlikte kayıtlarını yaptırmak için okula geldiklerinde kendilerine kayıt işlemlerinde makbuzların temin edilmesi, formların doldurulması, kaşelenmesi, kayıta gerekli olan belgeler için önyak olan öğrenci Derneği üyelerine oldukça sıcak davranıyorlardı. Öğrenci Derneği'nin kurmuş olduğu "Rehberlik ve Danışmanlık Masası" etrafında halkalanıyorlardı, Öğrenci Derneği'nin neler yaptığına ilişkin, katalarında beliren soruları soruyorlar ve tatmin-kar cevap aldıklarında da, velilerinin de teşvik edici sözleriyle, derneğe kayıt olacaklarını belirtiyorlardı. Bir hafta süresince kurulan bu masalar sayesinde, dernek üyesi arkadaşlar sayesinde, yeni gelen birçok arkadaşın öğrenci dernekleri hakkında ki önyargıları kırılmış, iyi bir diyalog zemini oluşmuştu. Tabii ki, bu durum kapatılıst sistemin yardımcıların-başda rektörlük bazı dernek karşıtı islami gruplar olmak üzere-işlerine gelmedi; ökiiz altında buzağı aramaya başladılar; Komünistlerin yeni gelen öğrencilerin katalarını yıkmaya çalışıldıklarını, zaten velilerin bu masaların varlığında rahatsız olduklarını, şikayet ettiklerini ağzlarında gevelemeye başladılar. Baktılar ki, bu ucuz yöntemler işe yaramıyor, bu kez de ODTÜ ÖĞRENCİ DERNEĞİ'nin Genel Kurulu'nu yasal olarak yapmadığını, fiili olarak yaptığını, bu nedenle yasal

sayılamayacağını, böyle bir çalışma yapmaya izni olmadığını, masaları kaldırma gerekçesi olarak öne sürdüler. Derneğin masaları için izin başvurusu Dekrörlük tarafından geri çevrildi. Dernek üyele-

ri, yaptıklarının yasadışı bir yönünün olmadığını, meşruiyetlerine inanılarak yapıldığını ve bu nedenle masaları kaldırmayacaklarını açıkladılar. Bunun üzerine tüm üniversiteler için tasarlanan mizan-sen ODTÜ'de de sahnelendi ve işbirlikçiliği zaten herkesçe bilinen rektörlük okulun çıkışındaki jandarma karakolundan her sabah erken saatlerde kampüse inen jandarmaları, dernek üyelerinin üzerine saldı. 9 Eylül günü dernek masasını ve Ayö-der'li arkadaşların açtıkları masayı zapt etmek(!) isteyen jandarmalar, masalara saldırdılar; aralarında DÖB'lü bir arkadaşımızın da bulunduğu dernek üyesi öğrencilerin sıkı direnişle karşıla-

şan jandarma hırsını masaları kırarak çıkarmaya çalıştı. Arkadaşlar, uzunca bir müddet ayakdirmelerine rağmen, velilerin arasında bulunan provakator niteliklere haiz bazı şüpheli şahıslar ve dernek karşıtı islami grupların yarattıkları toz duman içerisinde ve az olmalarının olumsuz etkisi nedeniyle jandarmalar tarafından zorla, sürüklenerek, karga tulumba jiplere bindirilip jandarma alayına götürüldüler. Ama çok geçmeden sağlam kayaya çarptıklarını anlamış oldular. Çünkü arkadaşlarımız götürüldükleri yerde hertürlü tehditle poli-

se verilme vb. karşılaşmalarına rağmen ifade vermemişler, aşşğılık köpeklerin her sözlerine gereken cevabı vermişler, tehditlerini ağzlarına tıkaşmışlardı. DÖB'lü olan arkadaşımız gösterdiği uzlaşmaz tavır ile tüm arkadaşların sevgisini kazanmış, subaylara "illallah" ettirmiştir. Böylesine bir direniş karşısında "alayın efendilerinin efendilerinin" psikolojileri bozulmuş ve hiçbir tehdidin işe yaramadığını anlayarak arkadaşlarımızı 13 Eylül günü DGM'ye çıkarmak zorunda kalmışlardır. Arkadaşlarımızı taviz vermez tutumlarını DGM'de de sürdürmüşler-serbest bırakılmışlardır.

Kasım 91

ESKİŞEHİR TABUTLUKLARINA TEPKİLER

İTÜ-DÖB

Eskişehir cezaevindeki tutsaklarla dayanışma komitesi İTÜ Maden Fakültesinde ölüm hücrelerinin kaldırılması için düzenlenen foruma DÖB olarak katıldık. Forumda yaptığımız konuşmada tekelci sermayenin Eskişehir cezaevine sevkleri başlatılmak üzere devrimci tutsakları kişisizleştirmek olduğunu fakat devrimci tutsakların 12 Eylül'den beri cezaevlerinde gösterdikleri direniş sonunda kazandıkları hakları geri veremeyceklerini, bizlerinde onlara aktif eylemlerle destek vermemiz gerektiğini vurguladık. Forumun sonunda Eskişehir Cezaevindeki işkenceleri anlatan bir tiyatro gösterisi sergilendi. Üzerinde Eskişehir Cezaevi yazılı sembolik tabutun fakülte önünde yakılmasıyla forum bitirildi.

Perşembe günü sembolik açık grevi düzenlendi. İTÜ maslak kampüsündeki inşaat fakültesinde başlayıp Fen Edebiyat, Elektronik ve Maden Fakültesini yarım saatlik ziyaretle geçen açık grevinde, bütün fakülteelerde forum yapıldı, marşlar söylendi.

MARMARA DÖB

15 Kasım cuma günü Atatürk Eğitim Fakültesi öğrenci derneği tarafından forum düzenlendi. Faşizmin kolluk güçleri forumu önlemek için okulda terör estirdiler. Sabah saatlerinde kantin başkanları düzenlediler. Forumun başlama saatinde tam teşekküllü olarak (sis bombaları, kalkanlar, megafon) kantinin yanına gelip öğrencileri engellemeye çalıştılar. Oraya gelen öğrencilerin

kararlılığı ile forum başladı. Yüz kişi katılan olduğu forumda saygı duruşu yapıldı. Bir tutuklu annesi konuşma yaptı. İHD yönetiminde gelen bir kişide forumda konuşma yaptı. Konuşmada cezaevlerindeki insanlık dışı uygulamalar teşhir edildi. Okulun öğrencisi Hüseyin Toraman'ın polis tarafından ortadan kaybedilmesine de değinilen konuşmalar sırasında marşlar söylendi, sloganlar atıldı. Forumun sonlarına doğru Eskişehir tabutluklarını simgeleyen bir tabut yakıldı.

YILDIZ DÖB

Türkiye tekelci sermayesinin cezaevlerindeki devrimcilere karşı giriştiği kişisizleştirme ve yoketme politikası, Yıldız Üniversitesinde de yetersiz de olsa öğrenci gençliğin tepkisiyle karşılandı.

DÖB, İstanbul'daki tüm üniversitelerde olduğu gibi Yıldız Üniversitesinde de yoğun çalışmalar başladı. Cezaevlerinde olanlara karşı kitlesel bilgilendirme ve mücadele çekmek amacıyla pullama ve afişleme çalışmaları yapıldı. Kantin girişine "ölüm hücrelerini yıkalım" sloganının yazılı olduğu bir de pankart asıldı. DÖB bu çalışmalarının yanısıra, asıl önemli olan ve cezaevlerinde direnişte olan devrimcilere gerçek desteği sağlayacak olan kitlesel sokak gösterilerinin ve üniversite içinde kitlesel aktif eylemlerin örgütlenmesi için çalıştı. Yıldız'da yapılan ilk forum bu açıdan pek de olumlu değildi. Yaklaşık 50 kişiyle yapılan forum yürüyüşe çevrilemedi ve kısa sürede sonuçlandı. İkinci forum bu sene Yıldız'da yapılan en iyi fo-

rumdu. 100 kişiye yakın bir kitleyle yapılan forum daha sonra yürüyüşe çevrilerek polisler karşı karşıya gelindi. Polisi yapıp dış kapıya pankart asma hedefi gerçekleştirilemedi.

ODTÜ DÖB

Cezaevlerinde, Eskişehir cezaevine nakil olaylarıyla yoğunlaşan faşist baskılar ODTÜ'de protesto edildi. 15 Kasım cuma günü matematik bölümü önünde düzenlenen forumda konuşmacılar, saldırganlaşan burjuvazinin bu insanlık dışı uygulamalarına karşı durmanın her devrimcinin, her demokratın görevi olduğunu vurguladılar. DÖB adına konuşan arkadaş ise sorunu bir başka boyutuyla ele alarak, çoğunluğu yurttensever kürt olan tutsaklara yönelik saldırıların toplum genelinde planlanan şovenizmi canlandırma politikalarının bir parçası olduğunu söyledi. Bu politikaların uzun vadede Kürdistan'da kitlesel kıyımlar gerçekleştirilmesini zeminini hazırlama amacı taşıdığını söyleyen DÖB'lü konuşmacı, şovenizm dalgasının "sosyalist (!) aydınlar" arasındaki izdüşümüne bir örnek olarak geçtiğimiz aylarda yayınlanan 94 imzalı çağrını gösterdi. Misak-ı Milli'ye koşulanmış sosyalist kılıklı şoven statüko burjuva aydınlarının bu savaşta son verelim çağrısına arkadaşımız bu savaşta son veremeyelim, bu savaş, komünist bir temelde, yankısını fabrikalardan bulacak biçimde, sokaklara taşıyalım" çağrısıyla karşılık verdi.

Türkülerle süren forumun yapıldığı yerde gazete kütüphanelerinde de dövizlerden oluşan panolar düzenlendi. Forumu jan darma müdahale etmedi.

Aynı günün sabahı kampüs içinde asılan DÖB imzalı iki pankartta da cezaevlerindeki faşist baskılar protesto edildi ve yükseltilen şovenizm teşhir edildi.

GERİCİ-FAŞİST SALDIRILARA TEPKİLER

YILDIZ ÜNİVERSİTESİ

İstanbul'daki üniversitelerde yaşanan gerici-faşist saldırıların en şiddetlisi Yıldız Üniversitesi'nde yaşandı. Aralık ayının ilk haftasında Atatürk Eğitim Fakültesi'nde gerici-faşistlerin açtığı sergi üzerine başlayan gerginlik, aynı serginin Yıldız'da açılmasıyla doruğa ulaştı ve 9 Aralık 1991 günü gerici-faşistlerin "Müslüman Gençlik" imzasıyla açtıkları filistin sergisindeki afişlerin bir kısmını Yıldız-der ve İyö-Der panolarına asmaları ve bir afişte de orak-çekiçe hakaret etmeleri üzerine gerginlik daha da arttı. İlk etapta Yıldız-Der tarafından panolarımıza asılan afişlerin başka bir tarafa taşınması ve orak-çekiçe hakaret içeren afişin kaldırılması istendi. (Bizce bu istekler de anlamsızdı. Tamamen anti-komünist bir şekilde karşıma çıkan gerici-faşistlere hiçbir çalışma yaptırılmaması gerekiyor.) Gerici-faşistler bu istekleri yerine getirmeyeceklerini söylediler. Bunun üzerine bir forum yapma ve afişleri indirme kararı aldık. Fakat yeterli gücümüz olmadığından dolayı, diğer üniversitelerden gelecek yardımı beklemek üzere eylemi bir saat kadar erteledik. Sonuçta bize yardım gelmemesi ve çatışma için hiç bir hazırlığımızın bulunmamasından dolayı çalışmaya girilmedi ve gerici-faşistler afişlerini indirerek okulu terk ettiler. Bu arada yaşanan bir olaya değinmeden geçemeyeceğiz; kantindeki gerginlik sırasında YILDIZ-DER

inisiyatifli tüm kitle tarafından tanınıyordu ve alınan kararlara uyuluyordu. YILDIZ-DER kitesinin "taktik olarak geri çekilelim ve çatışmaya girmeyelim. Yarı daha hazırlıklı ve güçlü bir şekilde gelir, politikalarımızı hayata geçiririz" kararından sonra okul dışından gelen iki üç İYÖ-DER'li arkadaş sorumsuzca bir davranışla, inisiyatifli tanımadıklarını ve afişleri indireceklerini söylediler. Bu ise doğrudan oradaki devrimci kitleyi hazırlıksız bir çatışmaya sokmaktı. Oysa o ortamda çatışma çıkarmak mücadelemize yarar değil zarar getirecekti. Bu düşünceyle yola çıkarak İYÖ-DER'li arkadaşların afişleri indirme girişimleri aralarında bizim de bulunduğumuz bir kaç anlayış tarafından engellendi. İYÖ-DER'lilerin özeleştirili talebine verdiğimiz cevap; düşünce ve davranışlarımızın doğru olduğu ve bu nedenle özeleştirili vermeyeceğimiz oldu. Politikalarımızı güçlü bir şekilde hayata geçirmek için taktiksel ola-

rak bir günlük geri çekilememiz ne mücadeleden kaçmaktır ne de reformistliktir. Bunu da daha sonraki tavrılarımızla gösterdik.

Pazartesi günü aldığımız karar doğrultusunda salı günü sabah erken saatlerde okula girdik, orada bulunan arkadaşlarla beraber aldığımız karar gerici faşistlere hiç bir çalışma yaptırmamaktı. Bu karar üzerine gerici faşistlerin afiş asma girişimlerine müdahale edildi. Sayımızın onlara oranla çok az olması yüzünden kantinden çıkmak zorunda kaldık. Bir süre sonra kantin giriş-çıkışlarını tutarak gerici faşistleri kantine hapsedtik. Bu arada arkadaşlarına yardıma gelmek isteyen diğer gruplarla da okulun çeşitli yerlerinde çatışmalar başladı. Gerici faşistlerin güç duruma düşmesi üzerine polisler üzerimize saldırdı ve geri çekilmek zorunda kaldık. Gerici faşistler tekrar okuldan atma girişimimiz sonucu şiddetli bir çatışma daha çıktı. Ge-

GENÇ YOLDAŞ

rici faşistlerin hazırlıklı ve güçlü olmalarından dolayı tekrar geri çekildik. Bu çatışmada 5 arkadaşımız yaralandı. Daha sonra yaralı arkadaşlarımızı bir arabaya bindirip, etrafında zincir oluşturarak okuldan çıkardık. Kortej halinde Yıldız'dan Taksim'e yürüme kararı aldık. 200-300 metre yürüdükten sonra, polis kortejimizi dağıttı. Çatışmalar sırasında gerici-faşistler güç durumdayken poli-

sin bize saldırması, onlar üstün durumdayken ise yalnızca seyretmeleri gerici-faşistlerle polisin işbirliğini açıkça ortaya koyuyor.

Aynı hafta Cuma günü, İTÜ'nün çağrısı üzerine YILDIZDER'in büyük bir kısmı İTÜ'de İken Yıldız'da gerici faşistlerin dağıttığı devrimcileri karalayan bir bildiriyi müdahale eden 8-10 arkadaşımız gerici faşistler tarafından dövüldüler.

16 Aralık günü erken saatlerde okulda toplandık. Bu kez sayımız yine az olmasına rağmen oldukça hazırlıklıydık. Gerici-faşistlerin gerçek yüzünü teşhir eden iki afiş asıldı. Bunun üzerine dışardan güç toplayan gerici-faşistler, devrimcileri "sosyal faşist" olarak nitelleyen bir afiş astılar. Asılan afişlere müdahale edince çıkan çatışmada bizim iki katımızdan fazla olmalarına rağmen gerici-faşistler kantinden atıldılar. Bunun üzerine çelik kuvvet bize saldırdı. Okulu terk etmek zorunda kaldık.

Aldıkları yenilgiden sonra gerici-faşistler o hafta çatışma çıkarmadılar. Fakat, 24 Aralık günü ge-

rici-faşistlerin bir anlayışını astığı bildirileri idirmesi üzerine çıkan kavgada yine karından çekildik ve iki arkadaşımız yaralanarak hastaneye gönderildi. Daha sonra bizler sınıflarda konuşmalar yaparak tekrar saldırdılar ve aralarında kalan üç arkadaşımız dövülmeye yaralandı.

Şu anda üniversitemizde bir durgunluk yaşıyoruz. Gerginlik bitmiş gibi görünüyor, ama biz devlet destekli anti-komünist nitelikli gerici faşistlerin tekrar karşımıza çıkacağını bilerek hazırlığımızı sürdürüyoruz.

Yıldız DÖB

MİMAR SİNAN ÜNİVERSİTESİ

Diğer üniversitelerde yaşanan gerginlik ve çatışma ortamı 18 Aralık günü okulumuzda da yaşandı. Akşama doğru, bir grup dinci faşist kantine geldiler. Kantin duvarlarına, devrimci değerlere saldırı içeren afişler astılar.

19 Aralık günü, birgün önce

yaşananlardan dolayı gergin bir bekleme vardı. Kantine faşistleri teşhir eden afişler asıldı. Dinci faşistler okulun önünde çoğalmaya başladılar, sonra arka kapıdan kantine saldırdılar, çatışma başladı. Kantindeki öğrencilerin hepsinin tepki göstermesiyle faşistler dışarı atıldılar. Faşistlerin atılmasıyla kantinde konuşmalar başladı, coşkuyla marşların söylenmesine devam edildi. Faşistler Fen-Edebiyat "fakültesinde tutanamayınca Fındıklı kampüsüne gittiler. Okulda asılı olan insan haklarıyla ilgili afişleri indirmeye başladılar, yırtılar. Bunun üzerine iki öğrenci afişlerin yırtılmasına karşı tavır alınca çatışma yaşandı. Güzel sanatlar fakültesine yapılan bu saldırı bütün öğrencilerin nefretıyla karşılandı. Ertesi gün geniş katılımlı bir forum yapıldı. Forumda, faşist saldırı anlatıldı ve faşizmin gerçek yüzü sergilenip, bu saldırının hangi amaçlarla yapıldığı açıklandı.

Mimar Sinan DÖB

İşçi sınıfı toplumun öncüsü olduğunu bu eylemlerde de öğrencileri peşinden sürükleyerek gösterdi

İzmir Belediye İşçileri Ölüm Yürüyüşü

İşçiler Polatlı'ya girerken, Devrimci Öğrenci Birliği, Yurtiçi Kargo işçileri, Eğitim-Sen ve diğer demokratik kitle örgütlerinden destekçiler tarafından karşılandı.

Mart 92

İTÜ'DE MART AYI ETKİNLİKLERİ

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü nedeniyle 6 Mart'ta başlayıp, 8 Mart'a kadar devam eden öğrenci derneğinin etkinlikleri gerçekleştirildi. Dövizleme ve pano hazırlama şeklinde gerçekleşen çalışmalarda 8 Mart'ın anlamı, tarihçesi anlatıldı. Emekçi Kadınlar Günü'nün önemi üzerine duruldu. İTÜ'nün tüm fakültelerinde, EKD'nin hazırladığı 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'yle ilgili Devrimci Emek'in özel sayısının dağıtımını yaptı.

İTÜ Fen Edebiyat Fakültesinde, İTÜ'lü memurların düzenlediği bir seminer gerçekleştirildi. Semine EKD başkanı da konuşmacı olarak katıldı.

İTÜ'DE 13 Mart 1982'de tekkelci sermayenin kuklası faşist TC tarafından TKEP üyesi olmak, 2 sivil faşist cezalandırmak ve tarış direnişinin örgütleyicisi olmaktan dolayı idan edilen 3 komünist işçiyi anmak için 9-13 Mart tarihleri arasında çeşitli çalışmalar gerçekleştirildi. Yine bu tarihler arasında yasadışı TKEP (Leninist) 13 Mart-GKB'nin de üç komünist işçi Seyit, İbrahim, Necati'yi anan çeşitli çalışmaları görüldü.

11 Mart'ta "13 Mart devrim savaşçıları ölümsüzdür. TKEP(Leninist) 13 Mart-GKB" yazılı ve üzerinde 13 Mart savaşçıların resmi bulunan bir pankart asıldı. Ayrıca bir hafta boyunca üzerinde çeşitli sloganlar bulunan TKEP (Leninist) 13 Mart-GKB imzalı pullar dikkat çekti. İnşaat Fakültesi'ne asılan bu pankart uzun bir aradan sonra asılan ilk yasadışı pankart olması nedeniyle de ayrıca önemliydi.

Yine aynı süre içerisinde bizde çeşitli afiş ve panolarla 13 Mart savaşçılarının mücadelelerini, yaşamlarını ve bizlere bıraktıkları değerleri anlattık. Devrimci Emek dergisinin 13 Mart özel sayısını İTÜ'de

ki yedi fakültede dağıtımını yaptık.

12 Mart'ta İTÜ İnşaat Fakültesi'nde İstanbul DÖB'ün düzenlediği merkezli bir forum yapıldı. "İdamlar bizleri yıldırılmaz" sloganlı pankartın açıldığı forum, 13 Mart 1982'de idam edilen Seyit, İbrahim ve Necati yoldaşlar ve devrim yolunda ölenlerin anısına saygı duruşuyla başladı. Çeşitli konuşmaların yapıldığı forumda yoldaşların gerek Tarış Direnişi sırasında yürüttükleri önderlik gerek Buca cezaevinde yarattıkları ve kendilerinden sonrakilere bıraktıkları direniş ruhu, mücadele geleneği gerekse 1 Mayıs 1981'deki duruşmalarında hayatlarına mal olacakları bildikleri halde komünist tavrılarından taviz vermeyerek 1 Mayıs'ı duruşma salonunda kutlayıp mahkeme heyetini saygı duruşuna çağırılmaları anlatıldı. Forum sırasında sık sık "İdamlar Bizleri Yıldırılmaz", "13 Mart Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür!", "13 Mart'ın Hesabı Sorulacak!" sloganları atıldı. Şiirler ve Marşlarla devam eden forum, Avusturya İşçi marşıyla son buldu.

16 Mart'tan itibaren, daha önce başlattığımız Kürdistan'la ilgili kampanyaya devam etti. Çeşitli pullar ve dövizlerle, Kürt Türk Halklarının mücadele birliğinin önemi ve Kürt ulusal kurtuluşunun sınıfsal kurtuluşla bütünleşmesinin gerekliliği ve Kürt halkının kurtuluşunun da ancak bu yolla gerçekleşebileceği anlatıldı. Tekelci sermayenin baharla birlikte Kürt halkına ve ulusal kurtuluş mücadelesine yönelik bir katliam, yoketme hazırlığının olduğu ve bütün iletişim araçlarıyla Türk şovenizmini körüklediği vurgulandı. Şovenizm dalgasının kırılmasının öneme dikkat çekilerek, Kürt halkına yönelik bu soykırım önleminin yolunun kitlesel sokak eylemlerinden geçtiği, Türkiye emekçi sınıfının bu soruna sahip çıkarak sokak gösterileri yapmaları gerektiği anlatıldı.

20 Mart günü İTÜ İnşaat Fakültesi'nde "Kürt Halkına Üzanan Eller Kırılacak!" yazılı, "TKEP (Leninist) 13 Mart-GKB" imzalı bir pankart daha asıldığı görüldü.

İTÜ-DÖB

13 MART SAVAŞÇILARI YAŞIYOR SAVAŞIYOR!...

Mart 92

ODTÜ'DE EKİM DEVRİMİ COŞKUSU

Büyük komünist Lenin'in önderliğindeki Rusya halklarının, bir avuç "insan"ın egemenliğine dayanan Rus Çarlığını yıkarak, insanlık tarihinin ilk işçi devletini kurduğu gündür 7 Kasım... Ve 92 7 Kasımı, Ekim Devriminin 75. yıldönümü, bu devrimin yarattığı insanca düzenin içten ve dıştan yıkılmaya çalışıldığı bir dönemde yaşanıyor. Ama aynı zamanda, gerçek Sovyet komünistlerinin devlet iktidarını ele geçiren bir avuç çapulcuya kolay geçit verilmeyeceğini her geçen gün daha aktif bir biçimde gösterdikleri, dünyanın her yanında devrim alevlerinin parlamak için kıvılcımlar beklediği bir dönemde... Ve bir "büyük yanılsama" içindeki halkların, kapitalizme daha geçilmeden yaşadıklarını görerek, sosyalizmin kazanımlarını sıkı sıkıya sarılmaya başladıkları bir dönemde...

Ekimlere gebe ülkemizde, en ilginç Ekim kutlamalarından biri ODTÜ'de yaşandı. ODTÜ'de büyük bir stat var. Bu statın tribünlerine karşıdan bakılınca, her biri 5-6 metrelik harflerden oluşan ve tribünleri boydan boya kaplayan bir "DEVİRİM" yazısı okunur. 15-20 yıl önce yazılan ve kullanılan boyanın hala çözilemeyen sırrı yüzünden 12 Eylül'den sonra bile büyük uğraşlara karşın silinemeyen bu yazı, devrimci zekânın bir anıtı olarak bütün görkemiyle ODTÜ'yü süsler. (16 Mayıs 1990 günü bir Grup Ekin konseri sırasında, DOB'lülerin önerisiyle tribündekilerden harflerin üzerine oturanların yaktıkları mumlarla oluşturulan DEVRİM yazısının fotoğrafı da basında sadece Devrimci Emek tarafından yayınlanmıştı. Bkz. sayı 4)

6 Kasım 1992 Cuma akşamı saat yediye doğru, yemekhaneden yurtlara dönen ya da o sırada yurtlarda bulunan yüzlerce öğrenci, devrimci zekânın yeni bir buluşunu coşku ve hayranlıkla alkışladı. İki günden beri jandarmanın olağanüstü önlemlerle alay edercesine bütün kampusu pullarla süsleyen DÖB, o akşam ODTÜ semalarını DEVRİM ışığıyla aydınlattı. Stadı gören yurtlarda balkonlar, pencereler insanlarla doldu. Alevlerin canlılığını koruduğu 10- 15 dakika boyunca yurtlar yüzlerce öğrencinin alkışları ve sloganlarıyla inledi. Koşarak stada doğru gelen öğrencilerdeki coşku ise anlatılabilecek gibi değildi.

Tribünlerde gece karanlığında kalabalık bir DÖB'lü grubu tarafından sessizce sürdürülen hazırlıklar sonunda ilk kibrit çakıldığında insanlar önce ne olduğunu anlamadılar. Zira böyle bir eylemi ancak DÖB'ün militan yaratıcılığı düşünebilmişti. Harflerin üzerine konan yanıcı maddeler 8-10 koldan tutuşturulmaya başlanınca şaşkınlık yerini coşkuya bıraktı. Yakma işlemi tamamlandığında ellerindeki meşaleleri sallayarak ve koşarak tribünlerden ayrılan DÖB'lülerin bir yandan attıkları sloganlar coşkuyu doruk noktasına çıkardı: "Ekim devrimine bin selam! fabrikalar tarlalar siyasi iktidar her şey emeğin olacak!.. Yaşasın Kürt-Türk halklarının mücadele birliği! Kürt halkına uzanan eller kırılacak!"

Ve yurtlardan karşılık bulan sloganlar... Ve alkışlar, alkışlar...

Ekimin 75. yaşını kutlayan başkaları da vardı ODTÜ'de. Stadın önünden coşku çığlıklarıyla, sloganlarla geçen kalabalığı, stat kapısına asılmış büyük bir pankart selamlıyordu:

YAŞASIN 1917 EKİM DEVRİMİ!
YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!
TKEP/LENİNİST - 13 MART GKB

ODTÜ'deki en büyük iki siyasal güç, DÖB ve 13 Mart GKB, aynı saatlere denk gelen eylemleriyle Ekimin 75. yıldönümünü ona yaraşan görkemle kutlamışlardı.

Kasım 92

MİMAR SİNAN ÜNİVERSİTESİNDEN MERHABA

Türkiye'de ivme kazanarak artan toplumsal huzursuzluk artık iyiden iyiyi kendini göstermeye başladı. Son zamanlarda artan işçi-memur eylemleri ile bunlara kendi si- perlerinden destek veren öğrencilerin eylemleri hızla artarken iktidar bunları nasıl durduracağını hesaplamaları yapıyor.

Artık süreç öyle bir aşamaya dayandı ki devlet en ufak bir demokratik kitle hareketine bile son derece pervasızca saldırıyor. Hiç bir eylem polis saldırısı olmadan tamamlanmıyor, hatta izin alınmış mitinglere bile son derece vahşice saldırıma cesaretini gösterebiliyor. Bazen yalnız bunlarla da kalmıyor insanları sebezepsiz yere keyfi olarak gözaltına alıp istediği kadar içeride tutuyor, gözaltında kaybediyor ve işkence tezgahlarından geçiriyor. Tüm bunların sebebi insanların gözünü korkutmak ve kitleleri pasifize etmek amacıyla taşıyor.

Son zamanlarda ise kitlelerin toplu halde buldukları ve insanların kendi kültürlerini ve kendibi-reysel yeteneklerini geliştirdikleri toplumun sanatsal ve kültürel cephesi olan kültür sanat dernekleri sebezepsiz yere kapatıldılar. Tabi bunu yaparken de aslız bir sebep muhakkak uydurdular. İşte ülkelerimiz bu hale gelmişken, buna para-

lel olarak da ülkelerimizde artarak devam eden grevler, mitingler, işyeri işgalleri ülkelerimiz emekçilerinin ve okulları kışla haline getirilen öğrencilerin tepkileri, artık önu alınmaz bir şekilde artarak devam ediyor.

Bu gelişmelerde gösteriyor ki, yönetilenler artık eskisi gibi yönetilmek istemiyor, dışa bağımlı bir ekonomiye ve emperyalizmin uşaklığı yapan tekelere ve burjuvaziye karşı safalarını belirliyor ve tüm emekçilerproletaryanın önderliğinde mücadeleye katılarak sosyalizm mücadelesi ve emekçi iktidarı için kavgaya soyunuyor.

Kuzey Kürdistan'da artarak devam eden ve bir çığ gibi ülkenin her yanına yayılan ulusal kurtuluş mücadelesi bastırılmıyor.

Faşist devlet tankıyla, topuyla, ordusuyla işgal ettiği Kürdistan'da günde onlarca katliam yapıyor. İnsanların doğru haber almasını engellemek için sosyalist basını susturmak amacıyla elinden gelen her çabayı gösteriyor. Faşist devlet artık yalnız silahla başa çıkamayacağını anlamış olsa gerek ki, Kürt-Türk ayrımı yaparak yıllarca iç içe yaşamış yazgısı ortak olan bu iki ulusu birbirine kırdırmak istiyor. Devlet kendi faşist yüzünü gizlemek için Türk şovenizmini körtüklerleKürtlerikırdırma politikası izliyor.

Bu olayla Rusya'da devrimden önce çarlığın kendi yüzünü gizlemek amacıyla Yahudi katliamları düzenlemesi ve farklı milliyetleri birbirine düşürmesi sanki aynı olaylarmış gibi geliyor bize. Buda gös-

ve Kürdistan devrimine gebedir.

Türkiye'de emekçilerin hızla artan muhalefeti ve öğrenci gençliğin mücadelesi artarak devam ediyor. Geçen günlerde M.S.U. de bu mak-satla Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) bir forum düzenledi. Forumda ülkemizin içinde bulunduğu durum ve gençliğin görevleri anlatıldı.

Forum, öğrencilerin alkışlarla toplu halde kantine girmesiyle başladı ve kantinin ortasında devam etti. Forumda konuşmalar başlamadan önce Türkiye ve dünyada tüm devrim savaşçıları için 1 dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Daha sonra Maraş katliamının yıldönümü olması nedeniyle bir erkek öğrenci arkadaş Maraş Katliamının sebeplerini anlatan bir konuşma yaptı.

Konuşmadan sonra Maraş katliamı lanetlendi ve sloganlar atıldı. Daha sonra şirler okundu ve marşlar söylendi. En sonunda ise gençliğin bugün yapması gerekenlerle ilgili bir konuşmadan sonra sloganlarla forum bitirildi ve forumun bitiminde öğrenciler okulun kantinine hazırladıkları pankarta astılar. Pankarta "Baskılara ve katliamlara karşı direnelim" MSÜ DÖB yazısı bulunuyordu.

Bu arada Devrimci Öğrenci Birliği olarak yaptığımız ikili konuşmalar, astığımız afişler, pullar, dağıttığımız bildirilerle Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da devrimci bir ortamın yaşadığımızın bir iç savaşın olduğunu ve gençliğin saflarını işçi sınıfı ve emekçi halkın yanında belirlemesi gerektiğinin ajitasyon ve propaganda çalışması yapıldı.

YAŞASIN KÜRT-TÜRK GENÇLİĞİNİN MÜCADELE BİRLİĞİ

MİMAR SİNAN DÖB

Ocak 93

EGE ÜNİVERSİTESİNDE GERİCİ-FAŞİSTLERE DERSLERİ VERİLDİ

Ege Üniversitesi Edebiyat ve İletişim Fakültesi devrimci demokrat öğrencileri, insan hakları haftasında, insan hakları ihlallerini teşhir eden afiş ve dövizlerini kantinlere asarak çalışmalarını başlattılar. İnsan hakları haftasının 7. gününde (17 aralık perşembe) kendilerine "İslami Direniş" diyen gerici-faşist Hizbullahçılar, Kürdistan'da mazlum Kürt halkını katleden ve daha sonra öldürülen faşist hizb-i Kontracıları sahiplenerek afişler astı. Afişlerde öldürülen gerici-faşist Hizb-i Kontracılara "Devrim Şehidi" deniyordu. Ayrıca bu afişlerde devrimci değerlere saldırı taşıyan nitelikler de vardı. Bu durum devrimci-demokrat ve devrimci yurtsever öğrencilerin tepkisine yol açtı. Gerek Devrimci yurtsever, gerekse devrimci demokrat öğrenciler yaptıkları toplantılarda net bir tavır sergileyerek bu faşizan afişlerin ne pahasına olursa olsun kesinlikle indirilmesi gerektiği kararına vardılar. Yapılan insan hakları forumunda bu karar öğrenci kitlesine duyuruldu. DÖB daha önce gerici faşistlerin devrimci değerlere yaptığı saldırılarda gösterdiği tavırını bu olay karşısında sürdürerek, her türden gerici-faşist saldırılara seyirci kalmamayacağını alınan ortak kararda belirtti.

Bu kararın ardından yapılan forumda bütün öğrenciler bu konuya duyarlı olmaları gerektiği anlatılıp, öğrencilerin bir kitle halinde hareket ederek faşistlere tavrı alması çağrısı yapıldı. Bu çağrı üzerine 130 kişiye yakın bir kitle toplanarak, Hizbullahçılara, faşizan afişlerini indirmeleri söylendi. Gerici faşistlerin afişleri indirmeyeceklerini söylemeleri üzerine kitle, bütün

giriş-çıkış ve koridorları tutarak afişleri indirdi. Devrimci demokrat öğrencilerin bu kararlı tavrı karşısında şaşkına dönen Hizbullahçılar, İletişim Fakültesi kantinine mevzilenerek saldırıya geçti. Sandalye, masa ve taşlarla saldırıyan Hizbullahçılar kantin girişine sandalye ve masa yığıldı. Bu ilk saldırıda 3 öğrenci arkadaşımız yaralandı.

Bunun üzerine devrimci öğrenciler, faşistlere onların yöntemiyle cevap vererek kantin yolunu açtılar ve hep birlikte içeri girdiler. Paniğe kapılan gerici-faşistler kısa süre bir çatışmadan sonra kantinin arka kapısından kaçtı. Çatışma sırasında kantin camlarının büyük bir kısmı kırılırken, Hizbullahçılardan altısı yaralandı. Gerici-faşistlerin kaçmasından sonra kitle Ziraat Fakültesine kadar, "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Sosyalizm", "Kahrolsun hizb-i Kontra" sloganlarıyla yürüdü. Ziraatın önünde yapılan forumda gerici-faşist hizbullahçılar teşhir edildi. Daha sonra kitle dağıldı.

18 Aralık Cuma günü, gerici-faşistlerin cuma namazından sonra

saldırma ihtimaline karşı yaklaşık 300-400 kişilik devrimci demokrat kitesi, İletişim, Edebiyat Fakültesi kantinlerine ve koridorlara mevzilenerek beklemeye koyuldu. Ama faşistler bu bekleme süresince pek ortalıkta görünmediler. Alınan ortak bir kararla Ziraat Fakültesine bir yürüyüş düzenlendi. "Kahrolsun Faşizm", "Kahrolsun Hizb-i Kontra" sloganlarıyla Ziraat Fakültesine gelindi. Yapılan forumda gerici faşistler tekrar teşhir edildi ve kampüste sloganlı bir yürüyüşün ardından öğrenci yurtlarının önünde kitle dağıldı. Bu tavrıyla Devrimci-demokrat, devrimci-yurtsever öğrenciler daha önce devlet destekli gerici faşist saldırılar karşısındaki dağmık görünümelerini kırdı. Kazanılan bu zafer kitleye büyük bir moral vermekle kalmayıp, gerici faşistlere kampüste kolay kolay ayınamayacakları mesajı verdi.

KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN SOSYALİZM

KAHROLSUN HİZB-İ KONTRA VE HER TÜRDEN GERİCİLİK
YAŞASIN DEVRİMCİ ÖĞRENCİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

EGE DÖB

YENİ OLGULAR IŞIĞINDA ÖĞRENCİ GENÇLİK

Bir dönem modayı marksizm, marksist kavramlar sözlükleriyle yığınlara ulaştırıldı. Bir çok insan marksizmi öğrenmeden kavramların sözlük anlamlarını ezberleyerek işe başladılar. Bunu söylerken marksizmdeki kavramları küçümsediğimiz anlamı çıkmamalıdır. Elbette ki her ideoloji kendi dilini ve jargonunu oluşturur. Marksizm de kendinden önce gelen ideolojilerden etkilenmiş ve bir çok kavramı bu ideolojilerin dilinden kendi diline kazandırmıştır. Fakat kesinlikle bambaşka içeriklerle donatarak. Örneğin, Feuerbach'ın pratik kavramı marksizm de vardır. Fakat bu, Feuerbach'ta "dünyayı beş duyuyula algılamak"tır. Biz marksistler ise pratik sözünden "dünyayı değiştirme eylemini" anlarız. "Artı değer" kavramı Marx'tan önceki ekonomi-politikçiler tarafından da kullanılmıştır. Ancak artı değer marksizmin düşünce sistematigi içerisinde farklı bir içerik taşır. Sadece kavramın sözlük anlamında değil, fakat marksistformasyondaki yeri, önemi, diğer kavramlarla bağlamı, kendinden önce kullanılanlardan çok farklıdır. Başka bir örnek "üretim tarzı" kavramıdır. Bu kavram ilk defa Marx tarafından ortaya atılmıştır ve formasyonunda çok önemli bir boşluğu doldurur. Kavramların önemini vurgulamak için bu kadar örnek yeter. Anlamlarını kavramak ise daha fazla bir çabayı gerekli kılar.

Sözlüklerle öğrenme yöntemi, marksist klasiklerin dilimize ilk

çevrildiği yıllara, 60-70'li yıllara aittir. Temelinde, sosyalizm mücadelesinin o dönemler küçük burjuvazi tarafından sirtlanması etkileri vardır. Gerçekten o yıllarda sosyalizm mücadelesinin öncüleri hep öğrenci ve aydın kesiminden çıkmıştır. TIP'in önderleri ya yazar-çizer ya da üniversite hocasıdır. THKO, THKP-C önderliğinin çoğu öğrencidir. Marksizmi sözlüklerden öğrenmek kesinlikle bu kişilerin mirası değildir. Bu isimleri anarken anlatmak istediğimiz farklıdır, o yıllarda sosyalizme en önemli kan küçük burjuvazi katmanlarından pompalanmıştır. Bu durum küçük burjuvazi dünya görüşünün hareket taşınmasını beraberinde getirdiği gibi; küçük burjuvazi mentalitesini ve mantık dizgesini de egemen kıldı. Küçük burjuvazi düşünme tarzını belirleyen onun maddi gerçekliği: "O, her düğünde damat, her cenazede de ölü olmak ister" (Gorki). Kendi bulunduğu durumu mutlak gerçeklik sayar. Çünkü küçük üreticidir. Küçük üreticilik karakteriyle toplumun diğer sınıfla katmanlarıyla ilişkileri ileri düzeyde değildir. Teccit edilmiş ve dağınmıştır. Küçük üreticilik kendi toplumsal gerçekliğini algılamasında engel oluşturur. İşte bu nedenle küçük burjuvazi kendi gerçekliğini toplumun değişmez gerçekliği sanır. Onun için ya ak vardır ya da kara. Maddi gerçekliği, diyalektik kavrayışının önünde engel olur. Bütün bu nedenlerden dolayı küçük burjuvazi, kavramları diyalektik açı-

dan değil, donuk şekliyle algılayan, sonuçta bu kavramları her zaman ve durumda geçerli sayan öğrenme biçimlerine açık olmuştur. Strası gelişmiş parantez açıp, yanlış anlamaları önlemek için bir açıklama yapmakta yarar var. Biz, bu söylediklerimizle kesinlikle THKO, THKP-C önderliğini, reformizmin yaptığı gibi küçük burjuvazi maceracıları olarak değerlendirmiyoruz. Aksine onlar burjuvaziyle hiç bir çizgide uzlaşmamak zemininde, parlamenta dışı yollarla, silah zoruyla bir devrimin olacağını vurgulayarak, işçi sınıfına yol gösterdiler. Öğrenci mücadelesi içinde yetişmiş olmalarıyla, nesnel zeminleri küçük burjuvazi olabilir, fakat yaratıkları siyasal hareketlilikle, proletaryanın önünü açtılar, esnek kaynağı oldular.

Şimdiye kadar işçi sınıfı, öğrenci mücadelesine yeterli ilgiyi göstermemiştir. Fakat öğrenciler 70'li yıllarda hem kendi alanlarında hem de işçi sınıfının yanında mücadele içinde oldular. Proletaryanın partisinin olmayışıyla birlikte öğrenci dernekleri sınıf partisi gibi davranmaya, öğrencilerde sınıf gibi kavrammaya başladı. Bu nedenle öğrenci gençlik kendi alanına ilişkin olarak, işçi sınıfı mücadelesinden aldığı kavramları ve ifadeleri olur olmaz kullanma yanlışlığına düştü.

Fakat, artık proletaryaya kendi kendinden önderler çıkartıp kendi siyasal hattını oluşturacak denli uygulanmıştır. Öğrenci ve köken-

siz aydınların yol göstericiliğine ihtiyacı yoktur. Proletaryaya dayanarak hem aydınlara hem de öğrencilere yol gösterecek siyasal gelişkinliğe sahiptir. Öğrenci gençlik şimdi kendi alanını tahsil etmede daha fazla olanağa sahiptir. Artık bazı tahsil yanlışlıklarından sıyrılacak toplumsal pratiği yeterince yaşamıştır. En basitinden, öğrenci gençliğin toplumu en hareketli kesimini oluşturduğu tahlili, hemen her halk kesiminin devrimci eyleminin yükseldiği günümüzde, öğrenci gençliğin utanç verici sessizliğini açıklayamamaktadır.

PRATİK, DEVRİMCİ ROLÜNÜ TEORİ ALANINDA DA OYNUYOR

Her mücadele biçimi ve her mücadele kulvarı, kendini farklılaştıran sınıf karakteri ve siyasal hedefleri yanında dili ve söylemiyle de bir farklılığı ifade eder. Sosyalizm mücadelesine küçük burjuva tonların hakim olduğu yıllardan kalma bir takım genelleme-

ler artık geçerliliğini yitirmişse birileri onu teorik olarak alt ettiği için değil, pratiğin ayrıntırlığında ve sınıf mücadelesinin kızgın örsünde dövülüp şeklini kaybettiği içindir.

Öğrenci gençliğin herkeşçe kabul gören ana mirası Dev-Genç'in, öğrenci gençliği tanımlamasında, "toplumun en dinamik kesimi" derken abarttığı düşünülerek haksızlık yapılmamalı. Dev-Genç bu genellemeyi yaparken 60 ihtilali ve 68 hareketinin çok taze anılarıyla hareket ediyordu. Gerçekten de 27 Mayıs'a giden yolda, öğrenci gençlik toplumun bütün kesimlerinin sözcüsü olacak büyük hareketlilik içine girmiştir. O zamanın CHP'si, DP'ye karşı verdiği mücadelede öğrenci gençliği yanına kazanarak büyük bir avantaj elde etmiştir.

68 yılının anti-empyrist ve anti-militarist ruhuyla sokakları siyasal forum alanına çeviren Paris ve Chicago üniversite öğrencilerine Berlin'den yanıt gelince tüm dünyayı sarsan 68 hareketi başlamış oldu. Kısa sürede amfi işgalle-

ri, sokak çatışmalarına döndü. Daniel Cohn-Bandit ve Deniz Gezmiş gibi öğrenci gençlik içinden çıkan önderler, öğrenci mücadelesini de aşan bir etkiye sahip oldular. Cohn-Bandit 68'in anarşist liderliğinden sosyal demokrasinin sağ kolu durumuna gelen "dönüşü" gerçekleştirenken, Deniz Gezmiş idam sehpasına kadar taşıdığı mücadelesinde Türk ve Kürt halklarına son sözleriyle dahi bir miras bırakmıştır. Liderlerin tasfiyesiyle durmayan 68 hareketliliği, kendini 70'li yılların geniş boyutlu işgallerine ve boykotlarına taşımıştır.

Gerçekten, oldukça hareketli bir öğrenci gençlik pratiğinde, "toplumun en hareketli kesimi" türünden genellemeler abartı sayılmamalı. Fakat, değil siyaset yapmak, siyaset konuşması bile yasalarca yasaklanmış memurların bile, her şeyi göze alıp sokakları doldurduğu günümüzde, her devrimci grubun en özgür propagandasını yapabildiği kampüslerden ses çıkmıyorsa, tarih, "toplumun en hareketli kesimine" akıl almaz bir oyun oynuyor demektir.

Doğrusu, öğrenci gençlik toplumu en dinamik kesimi oluşunu kendi yarattığı mücadeleyle borçludur denilse çok çığır mantık olurdu. Fakat öyle değil, keramet onun 'aydın karakterli' olmasında. Böyle bir cevap daha ilk adımda, öğrenci gençliğin homojen bir yapı olmasını kabullenişe götürenek, arasındaki sınıf farklılıklarını aydın karakteri nektasında dümdüz ediyor. Genel kural bozulmuyor, öğrenci örgütlerinin parti gibi davrandığı pratik, öğrencinin bir sınıf gibi kavrandığı teorisikle kendine bir dil yaratmış oluyor.

Sınıflı toplumlarda, sınıf karaktere-

ri taşımayan bir aydın düşünülebilir mi? 70'li yıllar kimlik arayışı içindeki aydınların, sosyalizm durağında soluklandıkları bir dönem olarak tarihe geçecek, fakat devrimin en güçlü silahı, parti aygıtı ve onun ideolojisi proleterleştiğe, proletarya, toplumun tüm diğer kesimlerinden çıkarları ve öncü karakteriyle ayrı bir konuma tarihsel olarak arkadan itildikçe, sosyalizm durağı birçok aydına dar gelmeye başladı. Öyle ya, bu durağın sahibi proletaryadır artık. Sınıf mücadeleleri keskinleştiğe, her sınıf toplumu içinde kendi safını belirleyip, tüm ideolojik yanlısaları parçalayıp, pratiğin ayrıştırıcılığında, her toplumsal katmanı gerçekte bulunması gereken yere savdukları, aydınlarımızın bu fırtınanın dışında kalacağı düşünülemez. Öyle de oldu, bir zamanlar küçük burjuva konumlarından hareketle sosyalizm durağında konaklayan Mehmet Barlas, Çetin Altan gibi aydınlar sınıf mücadelesinin tozu dumunu içerisinde palazlanarak birer burjuva aydını oldular. Günümüz hiç bir aydına tarafsızlık lüksü tanımıyor.

Sanırız aydın karakterli öğrenci gençlik her aydının yaşadığı tarihsel dönüşümü yaşıyor; tüm ideolojik yanlısalarından sıyrılıp, sınıf bölünmelerine uygun bir sınıf karakterine bürünmek.

Şimdi politik bir belirleme yapmakta yarar var. Öğrenci gençlik tanımlamaları ve ortaya atılan kavramların genel toplumsal tanımlamalar ve analizlerden ayrı olduğu düşünülmemelidir. Mücadelenin ana kanalının anti-emperyalizmde aktığı bir politik formasyonda tüm sınıf ayırımlarının işbirliği tekelcilik hariç halk kav-

ramının çağrıştırdığı ortak noktalar içinde eritildiği ve yok edildiği bir devrim stratejisinin, öğrenci gençliğe bakışında sınıfsal ayrımları göz önünde bulundurması düşünülemez.

Günümüz artık, sınıf karakteri taşımayan tarafsız aydınlarımızı ve "toplumun en hareketli kesimini" yanlısalar dünyasına çoktan göndermiştir. Bundan böyle meydana gelecek her türlü öğrenci hareketliliğinin açık bir taraflılık taşımadan, toplumun devrimci dönüşümünün bir parçası olmadan atılım yapabilmemesinin olanakları tükenmiştir. Tarih sözünü bir kez daha söylüyor; Hic Rhodus, hic Salta; "İşte hendek işte devc". Fakat durun, ... Tarihin şu garip cıvıvesine bakın... Öğrenci gençliğe en hareketli kesim tanımlaması yapanlar, şimdilerde bir apolitiklik söylemi tutturmuş gidiyorlar. Onlara göre öğrenci gençlik içinde en asli hastalıklı "apolitiklik". En kolay savruluş, bir uçtan diğer uca savruluş oluyor.

Lenin bir yazısında, "Eğer öğrencilerin siyasal gruplaşması, bü-

tün toplumdaki siyasal gruplaşmalarına uygun düşmeseydi, öğrenciler öğrenci olmazlardı." diyerek, toplum ile öğrenci arasındaki dinamik etkileşimi dile getiriyor. Öğrenciler en çok toplumdaki dinamik etkileşimi dile getiriyor. Öğrenciler en çok toplumdaki dinamik etkileşimi dile getiriyor. Öğrenciler en çok toplumdaki dinamik etkileşimi dile getiriyor, her halk kesiminin ateş çemberiyle örülü devrim mücadelesine katılmıyorsa bir biçimde sürüklenildiği günümüzde, bir "Kürt sorunu" düşünmeden, bir "devlet terörü" kavramını duymadan ve kendi kafasında bu olguları kendince şekillendirmeden, üniversiteye gelen öğrenci halen var mıdır? Eğer apolitiklik, gelişen olaylar karşısında eylem bir tavır almayan anlamında kullanılıyorsa, o zaman, dönüşmeyen reformistlerden daha apolitik bir kesim bulamazsınız.

Gerçek şu ki; reformistler kendi kabullarına ne kadar çok şekillense şekilsin, toplum, öğrencileri apolitiklik zincirinden çoktan koparmıştır. Fakat, öğrenciler, her toplumsal ayrışmayı ve gelişimi en kararlı, en keskin ve en biling-

li bir şekilde ifade eden oldukları için, bu "son sözü söylemiş" saşaş girmeleri için, toplumunda son sözü söylemiş ve bütün köprüleri atmış bir mücadele için girmesi gerekir. Öğrenciler toplumdaki ancak onun gelişkinlik düzeyinde öğrenir, daha fazlasını değil.

«HEDEFLERİN BELİRSİZLİĞİ» ZAYIFLIĞINI AŞALIM

Daha önceki yazılarımızda, dilimize pelesenk olmuş, bir türlü atamadığımız, "paralı eğitime son" şiarının bir komünist açısından hedef olarak gösterilemeyeceğini anlatmıştık. Kapitalist toplum içinde kaldıkça, eğitimin devlet tarafından finanse edilmesinin, vergi yükünün emekçi ve işçilere bindiği ülkemizde, burjuvaların da eğitiminin bu kesim tarafından karşılanacağı düşüncesinden hareket etmiştik. Son günlerin moda söylemi "Özelleştirmeye Hayır" için de aynı düşünceleri hareket noktası alıyoruz. Biraz abartma gibi görünebilir, ama "özelleştirmeye hayır" demek, "bizi tekeller

değil, devlet sömürsün" demekten daha fazla bir politik içeriğe sahip değil. Tabi şimdi özelleştirmenin karşısında olmanın ne kadar devrimci olduğundan bahsedilecektir. Her taktik, stratejik yönetime bağımlı olmak zordur. Tekelci kapitalizmin sermaye yasalarının şekillendirdiği bir devletin elinden üniversitelerin alınıp tekellere verilmesine karşı çıkmak, hangi stratejik hedeflerle uyumaktadır. Söylediklerimizden, özelleştirmeyi desteklediğimiz sonucunu çıkarmaya çalışmak, boşuna bir çaba olacaktır. Biz, özelleştirmeyi hangi politikanın uzantısı olduğuna ve sonuçlarına göre değerlendirir, bu yönleriyle ortaya politika sunarız. Fakat bunu "özelleştirmeye hayır"la değil, "emekçi çocuklarına üniversite kapıları kapatılmaz"la yaparız. Böylesi daha politik, öğrencilerin daha kararlı ve bilinçli mücadelesine daha açık bir hedef sunmak değil midir? Özelleştirmeye hayır diyen iktidarsız bir yığın yerine, emekçi

düşmanı bir politikanın karşısına çıkmış daha iktidarlı bir grup olmayı yeğleriz.

Yöneldiği hedef bakımından, içinde iktidarsızlık tohumları taşıyan bir başka slogan, "öğrencilerin yönetime katılması"dır. Düşünün, faşizmin tüm devlet aygıtları içinde kurulduğum, üniversitelerin bu kurulmasının dışında kalmadığını söyleyeceksiniz ve sonra da öğrencileri yönetime katılmaya çağıracaksınız. Bu kapitalist sınırlar içerisinde, işçilerin söz sahibi olmaları için mücadele etmek kadar safçadır. Ve ancak kapitalist işletmelerin hisse senetlerini kendi işçilerine satmasında sosyalizmin üretim ilişkilerini bulan politik hantla denk bir saşmalaktır. Öğrencilerin yönetime katılması, bu faşist kurumlaşmayı yıkmadan mümkün müdür?

Diyelim ki öğrenciler yönetimde söz sahibi oldular, bu söz sahipliği kendi otoritesini öğrencilerin devrimci eylemine dayandırmazsa, sırf bu söz sahipliğinin faşizmi dağıtacağını düşünmek, burjuvaziye hak etmediği bir güven duymaktan başka bir şey değildir. Öğrencilerin devrimci eylemi de bu faşist kurumlaşmaya yönelmeden, hiç bir sorunu çözümlenemez. Doğrusu, o faşizme yönelme bile, faşizmin devrimci eylemin karşısına dikileceği ve onu dağıtmaya çalışacağını görmek için, arif olmaya gerek yok.

Dilimizi ve sloganlarımızı proletaryanın ideolojik hattına uygun hale getirmediğimiz, komünist ideallerimizi ve proleter ideolojinin gücünü, "politikleşme" sürecindeki aydın yığına bayrak yapmak iradesi eksik kalacaktır. Pratik, ideolojik arınmanın da öncüsüdür artık.

Setenay Berdan

13 MART SAVAŞÇILARI İZMİR'DE YAŞATILDI

13 Mart 1982'de faşizmin idam sehpalarında katledilmişleri üç genç işçi yoldaşımız Seyit KÖNÜK, Necati VARDAR, İ. Ethem COŞKUN. İşçi sınıfının içerisinden çıkarak genç yaşta örgütü mücadeleye katılmışlardı. Mücadeleye katılır katılmaz kavga'nın hep en önünde olmuşlardı. Tüm işçi eylemlerinde onlar vardı, Tarih direnişinde de onlar vardı, faşizme karşı silahlı mücadelede yine onlar vardı. Faşizmin işkencehanelerinde, zindanlarında mücadele en sert ve en açık biçimini alır, düşmanın tüm silahlarına karşı tek silah, devrime olan sonsuz inançtır ve bu direnişte yine onların adı vardı. Faşizm onları bedenen yok etmekte buldu çareyi, yoldaşlarımız idam sehpalarna kadar taşıdıkları kavgayı, idam sehpalarnada da sürdürdüler. Atıkları sloganlarla, sehpalarnı tekmelemeyle idamda da önderdiler onlar. Bir gider bin geliriz diyorlardı. Geldiler...

13 Mart kavga'nın diğer bir adıdır bizim için. 13 Mart devrime giden yoldur. 13 Martı anmak onlara ilişkin süslü laflar etmek değildir. Bizim için, 13 Martı anmak, kavga'nın ortasında yaşatmaktır onları ve kavgalarını.

13 Mart 92'de mezarları başında anımsıktık yoldaşlarımızı, İzmir İHD'deki sohbetlere bilmeyenlere anlatmışık kavgalarını ve 13 Martı. Ve bir karar almışık o gün, her yıl mezarları başında olacaktık onları.

13 Mart 93'te de yine bir sen önceci aldığımız karar doğrultusunda hazırlıklarımızı yaptık İz-

mir'e gitmek üzere. Ama bu sene programımızda bir de miting vardı. İzmir İHD'nin 13 Martı denkleştirdiği "İnsana Saygı" mitingi. Bu coşkumuza daha bir coşku katmıştı. İzmir'de, yoldaşlarımızın ölümü yürüdüğü ilde, geniş bir kitleye anlatacağık yoldaşlarımızı, mitingteki devrimci tavır ve disiplininizle, slogan ve pankartlarımızla, militan ruh halimizle, eğer fırsat olursa kavgadaki merdümüzle gösterecektük İz-

mir'lilere, 13 Mart savaşçılarını nasıl yaşattığımızı.

13 Mart sabahı İzmir'deydik ve miting saatinde toplanma yerinde yerimizi alıyorduk. İstanbul'dan, Ankara'dan gelen ve İzmir'de bulunan yoldaşlar bir araya gelmişti. Tüm yoldaşlar coşku içindeydi, herkesin gözleri ışıltılıydı. 13 Mart savaşçılarını yaşatmanın onuru okunuyordu tüm yoldaşların yüzünden. Toplanma alanında, toplanma tamamlandıktan sonra yürüyüş başlıyor. Miting alanına kadar İzmir DÖB imzalı ve "13 Mart Savaşçılar Yaşıyor, Savaşıyor" yazılı pankartla yürüyoruz. Yürüyüş boyunca devrimci durumun gerektirdiği, devrime yönelik sloganları, 13 Martı ilişkin sloganları ve ko-

münist önderliğe çağrı içeren sloganları durmaksızın haykırıyoruz: "Faşist Devleti Yıkacağız", "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği", "Fabrikalar Tarihler Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak", "Devrim Yolunda Leninist Saffara", "13 Mart Savaşçılar Ölümsüzdür", "Leninist Gerilla Devrim Yolunda". Miting alanına vardığımızda birisi Devrimci Emek logosundan oluşan, diğeri Genç Yoldaş imzalı, 13 Mart savaşçılarının resimlerinin bulunduğu ve üzerinde "13 Mart Savaşçılar Yaşıyor, Savaşıyor" yazılı iki pankartı daha açıyoruz. Bu arada polis kordonunun arasından bir yoldaşımız Devrimci Emek dergisinin 13 Martı ilişkin çıkan özel sayılarına

Nisan 93

getiriyor. Paket açılınca, normalde 5-6 yoldaşın yapabileceği bir dağıtım için tüm yoldaşlarımız atılıyor. Herkes 13 Mart günü için biraz daha fazla iş yapabilmenin arzusuyla yanıp tutuşuyor. Özel sayılar geniş bir şekilde alandaki insanlara dağıtılıyor. Yaklaşık üç saat kadar süren miting boyunca disiplinli ve coşkulu bir biçimde, pankardlarımızın arkasında sloganlarımızı atıyoruz.

Miting sonrası, disiplinli ve bize yakışır bir biçimde mitingi tamamlamanın, 13 Mart savaşçıların takipçisi olmanın ve 13 Martı isim olarak taşımamızın gururu ile İHD'ye dönüyoruz. Şimdi günün ikinci programı için hazırlıklar başlıyor. Yoldaşlarımızın mezarlarına başına günek için bir otobüs tutarak yola çıkıyoruz. Yarın saat kadar sonra yoldaşlarımızın başucundayız. Miting alanındaki coşku, faşizme duyulan daha fazla öfkeyle burada da sürüyor. Mezarlıkta da Devrimci Emek, Genç Yoldaş ve İzmir DÖB pankartları açılıyor.

13 Mart 1982'de katledilen yoldaşlarımız ve katledilen tüm dünya devrimcileri için bir dakikalık

saygı duruşundan sonra, bir yoldaşımız 13 Mart ve öğrettikleri üzerine coşkulu bir konuşma yaptı. Yoldaşımız konuşmasında, üç yoldaşımızın işçi sınıfı içerisindeki, zindanlarda ve idam sehpa larındaki mücadelelerini ve kararlılıklarını anlattıktan sonra, onların idam sehpa larında sloganlarını haykırdıktan ve üyesi oldukları komünist önderliğin gelişimini, kanserli bir tümör gibi yapıyı saran reformizmin nasıl kazınıp atıldığını ve 1 Eylül 1990'dan itibaren onların

adlarına ve kavgalarına yakışır bir önderliğin tekrar oluşturulduğunu ve o günden bu yana 13 Mart savaşçılarının kavganın en önünde yaşatıldıklarını anlattı.

Yoldaşımızın konuşmasından sonra atılan sloganlarla anma bitirildi.

Mücadele içerisinde geçen yılının her anını bir komüniste yakışır biçimde geçiren ve daima kavganın en önünde yer alan yoldaşlarımızı yaşatmak, ancak kavganın en önünde yer alarak mümkün olacaktır. Reformizmin saflardan arındırılıp, temizlenen günden bu yana verilen mücadele ve sıcak pratik 13 Mart savaşçıların gerçek takipçilerini göstermektedir. Yine 92, 13 Martında olduğu gibi 93, 13 Martında da görülen yoldaşlarımızın disiplini, coşkusu, savaşkanlığı ve gözlerinden de okunan faşizme karşı kini ve öfkesi gösteriyor ki, 13 Martı bayrak edinenler kavganın en önünde yerlerini alacaklar ve bu bayrağı devrime kadar taşıyacaklardır. Ne mutlu 13 Mart bayrağını devrime taşıyanlara.

Bir Genç Yoldaş Okuru

Nisan 93

BASINA VE KAMUOYUNA

TKEP genel sekreteri Teslim Töre'nin yakalanması ile birlikte basında 13. Mart GKB (Genç Komünistler Birliği) ismi ile yaymlanan açıklamalar yer aldı.

13 Mart GKB; TKEP üyesi olarak 1982'de idam edilen üç genç yoldaşımızın (Seyit KONUK, İ. Erhem COŞKUN, Necati VARDAR) mücadelelerinin sürdürülmesi için alınmış bir isimdir. TKEP ve 13 Mart GKB, THKO ile Deniz Gezmişlerin başlatmış olduğu silahlı mücadele geleneğinin takipçisi olmuştur.

Bugün kendisine TKEP diyen çevrenin ne THKO'dan devraldığımız geleneğe, ne de TKEP'in geleneksel mücadele çizgisiyle ilgisi vardır.

Bundan 2,5 yıl önce TKEP içerisinde genel sekreter Teslim Töre'nin başını çektiği bir grup, silahlı mücadele geleneğini terk etmiş ve reformizmin batağına saplanmıştı. THKO'nun ve TKEP'in kuruluşundaki silahlı mücadele geleneğinin ve devrimci komünist çizginin ısrarı ve kararlı savunucuları o zaman ayrılarak yeniden yapılanmıştı.

Teslim Töre'nin gözetiminde iken basına yapmış olduğu açıklamalar, TKEP'i kastederek "Eğer siyasi çalışma olanakları verilmiş olsaydı bugün bu enkaz burada olmazdı.." demesi de söylediklerimizin doğruluğunu bir kez daha göstermiştir.

Bugün işte bu "enkaz"ın savunucuları 13 Mart GKB ismini kullanarak 13 Mart savaşçılarımızın anısını kılletmektedirler. Buna izin veremeyeceğiz.

Denizlerin ve THKO'nun başlatmış silahlı mücadele ve burjuvaziye güvensizlik geleneği, proleter

komünistler tarafından bir üst boyutta yeniden üretilerek yaşatılmaktadır.

İşte Türkiye ve Kürdistan gençliğinin birleşik örgütü 13 Mart GKB bu geleneği sürdüren TKEP/L ve onun askeri örgütlenmesi LGB'nin ideolojik-politik-pratik önderliği altında komünizan gençliğin örgütü olarak mücadelesini sürdürmektedir.

13 Mart GKB adı, reformizmin batağına batanların, burjuvaziye uzlaşma yolları arayanların kullanarak kılletecekleri bir isim değil, gerçek devrimci komünizan gençli-

ğin birleşik örgütlenmesinin adıdır. Bu adın gerçek sahipleri 13 Mart savaşçılarından devraldıkları bayrağı zafere kadar taşıyacak, burjuvazinin son kalesi de düşene kadar uzlaşmaz mücadelelerini sürdüreceklerdir.

- 13 Mart Savaşçıların Adını Kıllettimmeyeceğiz!

- Denizlerden, 13 Mart Savaşçılarından Devraldığımız Bayrağı Leninist Gerillalar Devrime Taşıyort!

- Yaşasın TKEP/L-LGB!

- Yaşasın 13 Mart-GKB!

**13 MART GKB
İSTANBUL İL KOMİTESİ**

ODTÜ BASKILARA BOYUN EĞMEYECEK

Nisan ayı hepimiz için zorlu bir deneye sahne oldu. Ankara'da üç TKEP/L-LGB üyesinin bir kamulaştırma eylemi öncesi, polise silahlı çatışmaya girerek bir komiser yardımcısını yaralaması olayının ardından başlatılan TKEP/L operasyonu(!) dahilinde bir çok Devrimci Emek okuru ve DÖB'ü arkadaşlarımız gözaltına alındı, tümüyle düzmece bir komploya kurban edilmek istendi.

Fakat arkadaşlarımız inanç ve kararlılıklarıyla, ortaya konulan iğrenç oyunu teşhir etmeyi başardılar. Tam da bu dönemde ODTÜ, TKEP/L, 13 MART GKB'nin bu konuya ilişkin çalışmalarına sahne oldu.

20-27 Nisan tarihleri arasında gerçekleştirilen çalışmalar dahilinde; 22 Nisan perşembe günü, yurtlar yolu, spor sahası civarında "Baskılar Bizi Yıldıramaz!" TKEP/L 13 MART GKB imzalı bombalı pankart asıldı. Ayrıca yine "ODTÜ kamuoyuna" başlıklı, 13 MART GKB imzalı bildiriyile de "Operasyon" adı altında sergilenen iğrenç oyun teşhir edildikçe bu tür saldırıların mücadelemizi engelleyemeyeceği, aksine güçlenen sınıf kini ve devrime olan inançta sosyalizm yolunda daha kararlı adımlarla yürüneceği belirtildi.

BASKILAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!

ANADOLU DERSANESİ ÖĞRENCİLERİ DİRENDİ HAKLARINI ALDI

ÖSS sınavından sonra dershanemiz bizlere test vermemeye, deneme sınavlarımızı yapmamaya başladı. Sene başından beri de istemediğimiz dersleri programımıza koyuyor karşı çıkmalarımızı dinlemiyordu. Bunun yanında dershane sahibi Uğur Köse dershanemizi FEM'e devretti. FEM'in gelip yerleşme tarihi olarak da 1 Haziran gösterildi. Oysa o güne kadar bize sene başında vaat edilen 560 ders saati dolmuyordu. 1 Haziranda sadece 512 ders saati almış 48 saati onlara bırakmış olacaktık. Bu da dershane genelinde yaklaşık 300.000.000 TL ediyor. Hem zaten FEM yöneticilerinin de 1 Haziranı beklemek gibi bir derteriyoktu. Geldiler, yönetime yerleşti, afişlerini, tabelalarını astılar. Ve artık KAD yoktu, yerinde FEM vardı. Dershaneyi ettığımız telefonlar bile "Alo FEM Dershanesi" diye açılıyordu. Bizler bütün bu sorunlar yetmiyormuş gibi, o gerici faşist FEM kadrosunun iğrenç bakışları altında ezilmeye maruz kalmıştık. İşte bu koşullar altında daha fazla susamadık, susmadık ve kazandık.

Perşembesabahı dershane kantininde başlayan eylemimiz önce iki arkadaşımız kitleye eylemin gerekliliği konusunda ajite bir konuşma yaptılar. Bunun üzerine dershane müdürü ve emniyet amiri içeri geldiler. Bizlere çok masum önerilerde bulundular. Dediklerine göre bizler henüz çok gençmişiz, daha hiç

bir şey görmemişiz, nasıl mücadele edeceğimizi bilmiyormuşuz, o yüzden de tek tek mücadele etmemiz gerekiyormuş, topluca eylem yapmak suçmuş, kendimizi ateşe atmamalıymışız!... Ama yanılıyorlardı, bizler genç olabiliriz, bu bizim hiç bir şey görmediğimiz, bilmediğimiz anlamına gelmez. Çok şey görüyoruz! Her gün, Kürdistan'da ki binlerce katliamı, burada yakın çevremizdeki sorgusuz infazları, gerekçesiz tutuklamaları, daha bir çok şeyi görüyoruz. Mahkemeler tek tek uğraşp şikâyet dilekçesi elinde bekleyenlerle dolu. Peki sonuç alacaklar mı? Hayır. Mahkemeler de bu düzene dahil olduğuna ve bu düzende de hiç bir şeye çözüm bulunamayacağına göre mahkemede de çözüm bulunamaz. İşte biz bunu da bildiğimiz için "haklarımızı almanın tek yolu birlikte mücadeledir" dedik ve emniyet amiri ile dershane müdürünü kantinde bırakarak dışarı çıkıp oturduk. Yüzlerindeki çaresizliği ve korkuyu görmeliydiniz. Gençliği susturuyorlardı. Bin bir güçlüğü ödediğimiz dershane ücretini Uğur Köse'nin cebine bırakmayacaktık... Oturma eylemi sırasında da gene bunu dile getirdik. Daha sonra hep beraber Kadıköy Kaymaklığına yürüdü. İçimizden seçtiğimiz 4 arkadaşımız temsilci olarak Kaymakamın ve Milli Eğitim Müdürünün yanı-

na yollandık. Ne büyük sevgidir ki dershane müdürümüz bizi orada da yalnız bırakmadı, hafta kapıda karşıladı. Bizler oradan bir sonuç çıkmayacağını zaten biliyorduk, ama içimizde hâlâ bu düzenin kurumlarının tarafsız olduğunu düşünüp ondan medet umanlar vardı. Dershane müdürümüzün o sevgi gösterisi(!) onları bu umuduna da kirdi. Artık onlar da anladı ki tarafsızlık söz konusu değil. Kimin parası varsa hak-hukuk onun yanında. Dediklerimiz gibi 1,5-2 saat süren derin tartışmalardan bir sonuç alınmadı. Dershane öntüne yeniden geldiğimizde insanların morali biraz bozulmuştu. "Hiç bir işe yaramadı" fikri ortada dolayışına başlamıştı.

O sırada FEM yöneticilerinin dershaneyi terk ettiklerini öğrendik, FEM'in büyük afişini indirdik. Böylece moralimiz tekrar düzeldi. Sonra Milli Eğitim Müdürü geldi, 4 arkadaşımızı da alıp Uğur Beyin(!) odasına çiktılar. Görüşme sırasında isteklerimizde direttik ve taviz vermedik. Görüşme sona erdiğinde bütün taleplerimizi kabul ettirmiştik. Bu sırada burjuva basınından gazeteciler gelmişti. Uğur bey konuşma taleplerini önce reddetti, sonra temsilci öğrencilerin girmemesi şartı ile onları odasına aldı. Orada da onlara "aslında bunlara vaat ettiğimiz bütün şeyleri gerçekleştirdik, ben zarar bile ettim. Bunlar terörist, laf olsun diye yayağa ediyorlar" demiş. Ne dersiniz, düşünmek, haksızlığa karşı susmamak, hakkını istemek teröristlik mi?... Elbette ki HAYIR.

Evet bizler dershane özelindeki taleplerimizi elde ettik, haksızlık karşısında susmadık. Ama biliyoruz ki Türkiye genelinde bir çok haksızlık var ve bu haksızlık karşısında da susmayacağız.

**YAŞASIN
AKADEMİK-DEMOKRATİK
LİSE MÜCADELEMİZ!
YAŞASIN ÖĞRENCİLERİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

KAD-DÖB

BORNOVA ÖĞRENCİ YURDUNDA BOYKOT VE AÇLIK GREVİ

TC, Türkiye ve Kürdistan'ın her yerinde olduğu gibi Kredi ve Yurtlar Kurumuna ait Bornova Öğrenci Yurdu'nda da faşist kimliğini kanıtıyor. B.Y.Ö da kalan öğrenciler yurt sorunlarıyla ilgili hak alma mücadelesini sürdürmek için Bornova Öğrenci Yurdu Platformunu (B.Y.Ö.P) kurmuşlardır. B.Ö.Y.P'nin çalışmaları sonunda yurt sorunlarının çözümü için yapılan mücadele örgütlü bir şekilde hızlanmıştır.

Nedir Bornova Y. öğrencilerin sorunları? Yemek fiyatlarının pahalılığı, yemeklerin temiz olmaması, temiz bir ortamda hazırlanmaması ve yurt personelinin tutumu. Bunun yanında tuvalet ve banyolar pislik yuvası, daracık odalarda 6-8 öğrencinin kalarak, çalışma ve dinlenme olanaklarının olmaması, yurttan tüm personel ve idare tarafından yapılan cinsiyet ayrımı, giriş saatlerinde kız öğrencilerin düdükle içerilmesinin ve bunun gibi insanlık dışı uygulamaları.

B.Ö.Y.P. bu sorunların çözümü için devrimci-demokrat ve devrimci-komünist öğrencilerin öncü-

lüğünde aktif eylemlilikler organize etti ve amaca yönelik olarak genel boykot kararı alındı. Bu süreçten sonra B.Ö.Y.P. imzalı bildiriler dağıtılarak 6 Mayıs akşamı yapılacak şenlik ve 7 mayıstan itibaren gerçekleştirilecek genel boykot ve sürekli eylemlilikler tüm öğrencilere duyuruldu.

6 Mayıs akşamı polis-idare işbirliği ile şenlik ve şenlik hazırlıkları engellenmeye çalışıldı. O akşam sıkı kimlik kontrolüyle beraber temin edilen ses cihazlarına el koymak istediler. Ancak orada hazır bulunan 300 kadar öğrenci buna izin vermedi. Şenlik sırasında giriş saatinde bloklara girmeme kararı alındı. Şenlikte yapılan genel boykot çağrısından sonra 800 kadar öğrenci yürüyüşe geçti. Kitle sloganlar ve boykot çağrılılarıyla 1500'e kadar ulaştı. Saat 22.00'yi geçtiği için kız öğrencilerin kitleye katılımı görevliler tarafından engellendi. Bunun üzerine kitle, kapıları zorla açtı ve imza föyleri yakıldı.

Bu arada yurt idaresini eline alan polis güruhu tarafından yürüyüşe katılan devrimci-komünist ve devrimci-demokrat öğrenciler tes-

pit edildi. Gece geç saatlerde bu öğrencilerin evlerine edilen telefonlarla ve yıldırım telgraflarıyla velleler yalan haber ve iftiralarla sıkıştırıldı. 2 öğrencinin babası şeker komasına girdi. 1 öğrencinin velisinin tansiyonu endişe verici boyutlara ulaştı. 1 öğrencinin babası apar topar İzmir'e çağrıldı, yolda gelirken trafik kazası geçirdi. Sonuçta öğrencilerin velleleri maddi ve manevi zarara sokuldu.

Tabii bu arada polis ve idare işbirliğinin parmak sırtacak yetenekleri boş durmadı. 60 öğrenciyeye soruşturma açıldı, bunların büyük bir çoğunluğu yurttan atıldı. Polis bir öğrenciyi gözaltına alarak bir süre içeride tuttu ve işkence yaptı.

11 Mayıs salı gününü bu baskıları protesto için basın açıklaması yapıldı. Bu sıralarda idarenin koridorlarında bir kargaşa yaşanıyor. İdare ve görevliler birbirlerine yönelik suçlamalar, karalamalarla koşturup duruyorlardı. Bu basit ve temel istekler idarenin ve polisin faşist yüzünü göstermeye yetti de arttı bile.

Boykotu bahane eden idare 30 arkadaşımızı yurttan uzaklaştırdı. Baskıların daha da artırılması üzerine; koşullar iyileştirilinceye kadar 14 Mayıs'ta süresiz açlık grevine başladık (dergimiz yayına hazırlanırken açlık grevi devam ediyordu.) Ege Üniversitesinde görülen öğrenci hareketliliğinin tikanıklığını aşan genel boykotla başlayıp açlık grevleriyle devam eden eylemlilikler 1980 sonrası Bornova Öğrenci Yurdu'nda büyük bir atılımı gerçekleştirdi. Gerçekleştirilen bu kitlesel eylemlilikler öğrenci gençliğin büyük bir silkinışıdır.

BASKILAR BİZLERİ

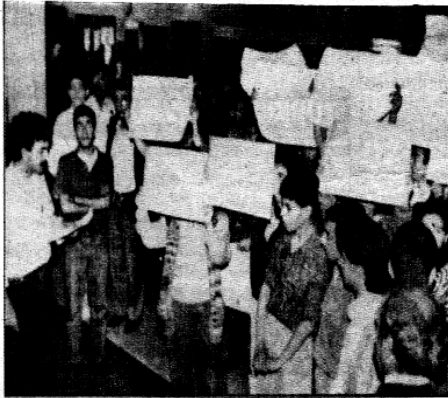
YILDIRAMAZ!

YAŞASIN GENEL

BOYKOTUMUZU

YAŞASIN DİRENİŞİMİZİ

EGE DÖB

Haziran 93

ODTÜ ÖĞRENCİLERİ DİRENİŞTEKİ KAĞITHANE İŞÇİLERİNİ ZİYARET ETTİ

İstanbul Kağıthane Belediye-
sinde çalışan ve Refah Partili belediye başkanı tarafından işten atılan 340 işçinin işe dönmek ve haklarını geri almak için İstanbul'dan başlattıkları yürüyüş, 5 Mayıs salı günü Ankara'ya ulaştı.

Ankara'ya geldiklerinde, işçileri karşılayanlar arasında diğer demokratik kitle örgütleriyle birlikte devrimci ve demokrat öğrencilerden oluşan ODTÜ Platformu da vardı. ODTÜ Platformu işçilere Refah Partisi genel merkezine kadar eşlik etti.

İşçilerin Ankara'ya ulaştıkları haberini aldığımızda, ODTÜ'de yaptığımız geniş çaplı bir duyuru çalışmasıyla tüm öğrencileri işçilere destek vermek için karşılama eylemine çağırarak karşılamaya yerine varıldığında, her zaman olduğu gibi, çevik kuvvet, resmi ve sivil polisler işbaşındaydı. İşçilerin gelmesiyle yürüyüşe başladık. Yol bo-

yunca atılan sloganlar işçilerin birliğine, uygulamanın haksızlığına, "adil düzenin" demagogilerinin teşhirine yönelik sloganlardı. Refah Partisi'ne geldiğimizde önümüzde polis barikadı kurulduğu için işçilerle beraber oturma eylemine başladık. Bu arada halay ve türkülerle emeççi-öğrenci dayanışmasını yükselttik. Üniformalı polisler ve sivil takımı saldırıya hazır bekliyorlardı.

DISK her zamanki tarzını bir kez daha sergileyerek öğrenci kitlesini dışlamış, sonra da kendi pankartını indirmişti. Tüm bunlar olurken Refah Partisi'yle görüşmeye giden işçiler, dava dosyalarının kabul edildiği, görüşmeye alınacağı masalıyla bir kez daha oyalanmaya çalışıldı.

Eylem bitiminde polis, gözüne kestirdiği öğrenci kitlesine saldır-
mak için, işçi kitlesiyle aramıza girmeye çalıştı. Ancak devrimci

Kağıthane işçisi kararlı tavır ve öğrencilerin çevresinde oluşturdukları koruma zinciriyle çok güzel bir dayanışma örneği sergiledi ve polisin hedefine ulaşmasını engelledi.

ODTÜ-DÖB olarak işçilerle olan bağlantımızı koparmadık ve onların imzaya açtığı haksız işten atılmaları ilgili çalışmayı biz de okulumuz da imzaya açtık ve maddi destek için yardım topladık. 10 Mayıs'ta başlayan ODTÜ Şenliği-
ne işçiler de davet edildi. Hataylarla birlikteliğimizi kutladık; mücadele birliğiyle ilgili sloganlar atıldı.

Şu anda ise Ankara'daki Kağıthane işçileri, haklı davalarına hal-
kın da desteğini almak için, Güvenpark'ta Ankara yürüyüşleriyle ilgili bir resim sergisi açtılar ve burada açtıklarımıza kampanyasına devam ediyorlar. Ayrıca dergimiz yayına hazırlarken İstanbul'da Kağıthane işçilerinin bir kısmının başlattığı açık grevi 20. gününü doldurmuş durumdaydı.

Faşizm kuşatması altındaki ülkelerimizde, aydınlık günlere tüm emeççi halklar ve öğrencilerin el ele, mücadelesiyle ulaşacağına inandığımız için dayanışmayı her geçen gün daha da yükselteceğiz.

*Kağıthane İşçilerinin Onurlu Direnişini Selamlıyoruz!

*Yaşamın İşçilerin Mücadele Birliği

*İşçi-öğrenci el ele mücadeleye

ODTÜ-DÖB

27

Kağıthane işçilerinin direnişi çeşitli biçimlerde sürüyor

Haziran 93

MİMAR SİNAN'DA BASKI VE KATLIAMLARA KARŞI BOYKOT VE ŞENLİK YAPILDI

Ülkemiz emekçileri 12 Eylülün ağır yenilgisini ve ylığını yeni yeni üzerlerinden atıyorlar.

Ülkemizde artarak devam eden Devrimci durum kitle eylemlerinde de büyük oranda artışlara sebep oluyor.

Son zamanlarda hemen hemen her gün bilinçli veya bilinçsiz olarak gelişen işçi ve memur eylemleri, halkın kendiliğinden patlak veren öfkesi, öğrencilerin eylemleri, gece kondu mahallesinde oturan insanların evlerini yıktırma için kıyasıya devletin kolluk güçleriyle çatışması halkın hoşnutsuzluğunun göstergesidir.

Emekçilerin mücadelesinin gelişmesiyle birlikte faşist devlet mücadele halindeki tüm emekçilere karşı top yekûn savaş ilan etti. Artık burjuvazi ile emekçiler arasında şu anda belki ateşli olmayan bir iç savaş ortamı doğuyordu.

Yapılan her işçi mitingine polis saldırması, emekçilerin oturduğu gece kondu mahallelerinin devlet tarafından yıkılmak istenmesi, hakkını aramak isteyen işçilerin işten atılmaları ve onların hakkını alabilmek için başlattıkları eylemler ve onlara engel olmak isteyen devletin kolluk güçleri arasında çıkan çatışmalar. Emekçilerin Ankara'ya yürüyüşleri, ölüm orucuna dönüşen eylemleri, cezaevlerinde siyasi tutsaklara yapılan insanlık dışı muameleler onların direnişleri, öğrenci gençliğin her gün aralarından birilerini şehit vermesi, okulları kışla haline getirilmiş öğrencilere yapılan baskı, işkence ve gözaltında kaybetmeler öğrenci gençliğin ise buna tepkisel olarak geliştirdiği eylemler mücadeleyi

her gün biraz daha kızıştırıyor ve devrimci durumu gittikçe olgunlaştırıyor. Mücadelenin gittikçe kızışmasıyla birlikte devlet, konumları gereği, yani genç olmalarından dolayı en aktif ve canlı olan gençliğe karşıda top yekûn savaş ilan etmişti. Fakat mücadelenin asıl odağını ise öğrenci gençlik oluşturuyordu. Faşist devlet üniversiteleri ve liseleri birer kışla haline getirmek ve öğrencilerin tüm sosyal ve kültürel faaliyetlerini engellemek amacıyla "MGK" işbirlikçi rektörlere ve müdürlere birer yazı göndererek düşünen, yaratan ve bilimsel öğrencilerden ziyade tamamen yozlaşmış ve her durumda kaderine razı olan uysal köleler yaratmak için rektörlerden ellerinden gelen her şeyi yapmaları ve sonuna kadar destekleyeceklerini belirtmişlerdi.

Bunun için her okulun bünyesinde birer özel güvenlik birimi oluşturuldu. Okullar artık birer bilimsel eğitim kurumu değil, kışla haline getirilmişti. Her okulun ken-

di bünyesinde karakollar kuruldu. Ki bununla yapmak istedikleri devrimci demokrat öğrencileri susturmak, göz dağı vermek ve pasifize etmek amacını taşıyorlardı. Fakat bu da yeterli olmadı. Devrimci öğrenciler en iyi tepkiyi ODTÜ'de gösterdiler ve öğrenci gençliğin faşist idare ve polise teslim olmayacağına bir kez daha kanıtlandılar.

Devlet bununla da devrimcileri susturamayacağını anlayınca, artık tek tek devrimcileri imha etmeye düşünyordu. Bunun içinde devrimci öğrencileri gözaltında kaybederek anları yıldırma ve susturmayı deneme yoluna gitti ve amaçlarını gerçekleştirmek için onlarca öğrenciyi gözaltında kaybettiler. Fakat bu da amaçlarına ulaşmak için yeterli olmayınca, tek tek öğrenci evlerini basarak yerinde katletme politikası izlemeye başladı. Fakat tüm bunlar yine de devrimcileri asla yıldırmadı.

Bundan bir kaç hafta evvel iki devrimci öğrenci Uğur ve Şengül devletin cinayet şebekeleri tarafın-

dan evlerinde katledildi. Devrimci-ler yine susmadı, bütün öğrenci-ler arkadaşlarını sahiplenildi. He-men hemen her okulda forumlar düzenlenerek, yürüyüşler yapıla-arak, cinayet ordularının yüzüne kan dolu şişe fırlatılarak tepkilerini dile getirdiler.

Bu tepkilerden biri de M.S.Ü.'nden geldi Mimar Sinan Üniversitesinde katilimi ve tüm fa-şist uygulamaları kınamak amacy-la bir günlük ders boykotu ve ar-kasından şenlikle olay protesto edildi. Boykot faşist eğitim sistemi-ni ve katliamları kınamak için, şen-lik ise Şengül'ün son isteği idi. Şengül biz ölümlerimizi ağıtlarla de-

ğil halaylar ve şenliklerle uğurlar-z dediği için yapıldı. Boykot öncesin-de tek tek sınıflar dolaşarak sınıf konuşmaları yapıldı. Tüm okul afişlerle ve pankartlarla donatıldı. Boykotun organize edilmesinde öğrenci derneği ve DÖB'lü öğrenci-lerin çok büyük çabaları vardı. Boykota katılım yaklaşık olarak %50 civarında idi, kantinde düzen-lenen forumda ise önce alkışlarla forum başlatıldı daha sonra bir ar-kadaş giriş konuşması yaptı. Tüm devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Son-ra öğrenci derneği adına bir arka-daş derneğin katilimi kınamak için çıkardığı bülteni okudu, arada

şirirlerin okunmasıyla sloganlarla forum bitirildi. Foruma katılım yak-laşık 100-150 civarı, şenlikteki kat-ilim ise 250-300 civarında idi.

Şenlik Grup Özgürlük Türkü-sü'nün halayları ile başladı. Şenli-ğin en güzel yanı insanların son derece coşkulu oluşu ve apolitik insanların katılması idi. Bu forum ve şenlik bir kez daha bize göster-di ki:

**Baskılar Bizleri Yıldıramaz
Yaşasın Özerk-Demokratik
Üniversite Mücadelemiz**

**Yaşasın Kürt-Türk Halkları-
nın Mücadele Birliği**

M.S.Ü. DÖB

MİMAR SİNAN ÜNİVERSİTESİNDE 6 MAYIS

6 Mayıs 1972'de faşizmin idam schpalarında yi-tirdiğimiz, üç önder devrimci Deniz Gezmiş, Yu-suf-Aslan ve Hüseyin İnan ölümlerinin 21. yıl dö-nümlerinde üniversitemizde yapılan bir forumla anıldı.

Daha önce aldığımız bir kararla yapılacak DÖB forumunun, öğrenci derneğinin forumuyla ça-şışması üzerine, MSÜ-FEFÖD'ün forumuna geniş bir katılım yaparak iki forumu birleştirdik.

Forum günü üniversite kantinine "Yolumuz 6 Mayıs Savaşçılarının Yoludur" vazılı ve DÖB imza-

lı bir pankart asıldı. Bununla beraber kantinin bir çok yerine 6 Mayısla ilgili DÖB afişmeleri yapıldı.

Forum 100 kadar öğrencinin aktif katılımıyla kantinde başlatıldı. 6 Mayıs savaşçılarının ansuna yapılan saygı duruşunu, konuşmalar ve şirler izle-di. Forum sırasında bir yoldaşımız yaptığı konuşma-sında; "bugüne kadar Türkiye ve K. Kürdistan devrim hareketinde bir çok savaşçının, arkalarında bü-yük kazanımlar ve değerler bırakarak öldüklerini, fakat Denizlerin devletten bağımsız illegal örgüt-lenmeleri ve silahlı mücadeleyle bir dönüm nokta-

sı olduklarını. TKP ve TİP gelene-ğini kırarak devrimci harçketü hız-lı bir ilerleme sürecine soktukları-nı ve bugün Denizleri savunma-nın, onlar hakkında süslü laflar et-mekle değil, yarattıkları illegal örgütlenme ve silahlı mücadeleye daha bir sıkı sarılmakla mümkün olacağını ve bugün komünist ön-derliğin verdiği mücadele ile De-nizlerin gerçek takipçisi olduğun-u" anlattı. Forum "Yolumuz De-nizlerin Yoludur", "İdamlar bizle-ri Yıldıramaz" vb. sloganlar atıla-arak bitirildi.

**İDAMLAR
BİZİ YILDIRAMAZ!**

MSÜ-DÖB

ODTÜ'DE BAHAR ŞENLİĞİ VE FAŞİST BASKILAR

ODTÜ'de 10-15 Mayıs tarihleri arasında yaşanan 7. Uluslararası bahar şenliğinin başlangıcı, gelişimi ve şenlik esnasında olan olayların anlatımından önce, şenlik öncesi platform toplantılarında tartışma konusu olan; şenlikte sivil faşistlere stand açtırıp açtırılmayacağı konusundaki tartışmalara ve çıkan sonuç doğrultusunda değerlendirmelere değinmek gerek. Toplantılarda savunduğumuz ve sebeplerini ortaya koyduğumuz sivil faşistlere masa açtırmama düşüncesini bazı gruplar tarafından reddedildi. Biz ve bu fikri savunan bir kaç grup, neredeyse anlayışların platformu haline gelen ODTÜ Platformundan, diğer anlayışlarla dışlanılmaya çalışıldık. Geçen yıl ki bahar şenliğinde birlikte tavr koyduğumuz bir çok anlayış, bu yıl karşımızda yer aldı.

Bazı anlayışlar bunun taktiksel olduğunu, faşistlere masa açtırmanın çatışmaya yol açacağını, güçler dengesini bozacağını ve bunda, biz solcu, devrimci öğrencilerin, kitenin gözünde meşruluğunu zedeleyici bir etki yaratacağını savundular. Tahminimizce bunu söyleyenler ya ODTÜ'de dar gruplarla başlayan eylemlerin gerek sivil faşistler gerekse jandarma ile çatışma durumunda nasıl 10 hatta 20 katına sıçrayan kitleye ulaştığı ya da ODTÜ'nün genel kitesinin bu insanlara duyduğu bilinçli veya bilinçsiz karşı tepkiyi gösteriyorlar. Bunun yanında gözden kaçırıldıkları en önemli noktada sivil faşistlerin ODTÜ'de güç-

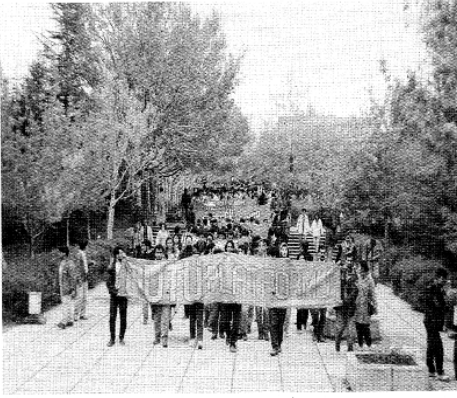
lenmeye başladığı bir dönemde onlara ideolojik propaganda yapma tavizinin verilmesi, demokratik olmayan faşistlere demokratik ortamdan yararlanma hakkının verilmesidir. Sivil faşistlerin güçlü olduğu ortamlar da ilerici insanlara bile tahammül edemedikleri ve her fırsatta ezmeye çalıştıkları da düşünülürse gelecek bahar şenliğinde, bizim toplantılar da masa açtırıp açtırmama ile ilgili tartışmaları artık yapamayacağımız ve sivil faşistlerin tartışmasız güçlerini gösterecekleri kesinlik kazanıyor ve bunun arkasının da geleceğini, bahar şenliğiyle sınırlı kalmayacağını gösterir. Bazı anlayışlar da karşı çıkışlarının sebebini "güç dengesine" bağlıyorlardı. Öyle ki, sivil faşistlere yapılacak her hangi bir hareketin başarısızlıkla sonuçlanacağını ve bizim için yenilgi olacağını savunarak karşı çıkıyorlardı. Bu grupların tam anlamıyla ODTÜ'deki öğrenci kitesini tahlil edemedikleri açıktır. En çarpıcısı ise "güç dengelerinden" bahsedenlerin, geçen yıl faşistlere karşı son barıkata kadar savaşacaklarını iddia eden gruplar olmasıdır.

Tartışmaların sonunda çıkan karar ile şenliğin ilk gününden itibaren faşistlerle birlikte masalar açıldı ve şenliğin sonuna kadar devam etti. Asil burada vurgulanması gereken, bu tavrın sonucudur. Geçmişinde devrimci karaktere sahip ve üniversiteler içinde solun kalesi olan ODTÜ de düşmanın bayrak açmasına izin verilmiştir.

Bu şenlikte de her geçen yıl ar-

tan nitelik yazlaşması ve düzenin temelde yaratmak istediği gençlik tipini yaratması yolunda bu yıl da Uluslararası Gençlik Toplantısı (UGT) ve rektörlük tarafından önemli adımlar atılmıştır. En çarpıcı örneklerinden biri, bilim üretken en gelişmiş bu okulda üretilen fikirlerin, bilimsel buluşların değil çocuk oyuncuğu su tabancalarının birbirleriyle çarpışmaları idi. Kültürel bir şenlik olmaktan çıkıp pazar yerine dönen bu şenlikte, devrimci ve demokrat öğrenciler kendileri fiili olarak aldıkları bölgede açılan kitap masalı, çeşitli kültürel etkinliklerle bir nevi alternatif şenlik alanı yarattılar.

ODTÜ'de genel anlamıyla iyi başlayan bahar şenlik sonunda yaşanan olaylar devrimcilerin bir nevi mevzi kaybetmesi diyebileceğimiz bir yenilgi ile sonuçlandı. Şenlik öncesi alınan bir kararlar şenliğin son günü olan 14 Mayıs tarihinde diğer üniversitelerinde katılımıyla, üniversite öğrencileri üzerindeki anti-demokratik uygulamaların, haksız atılmaların, keyfi göz altıların ve soruşturmalarda protesto edildiği bir miting, sonunda ise yürüyüş ile 5 Mart olaylarından dolayı bazı arkadaşlara açılan disiplin soruşturmalarını protesto eden imzaların rektörlüğe verilmesi kararlaştırılmıştı. Fakat rektörün 1 gün önceden dağıttığı bir bildiriyle masaları kapattırması ve okula diğer üniversitelerden öğrencilerin girişlerini -sağ sol çatışması olacak diye- yasaklaması planlanan eylemin gidişatını değiştirdi. Aynı 14'ü

cuma sabahı, masaları açan arkadaşlar, tekrar masaları açmak için geldiklerinde masa ve panoların yok olduğunu gördüler. Bu orada okula giremeyen Gazi, Ankara, Hacettepe Üniversitesi öğrencileri kapıda yığılmaya başlamışlardı. Aynı zamanda sabah okula girerken kapıdan gözaltına alınan 20 arkadaşımız vardı. Daha sonra çıkan bir kararlar kapıya yürüyüş başladı. Kapıya vardığımızda diğer üniversiteden arkadaşlarda bekliyordu. 400 m. ilerleyen kortaj jandarma tarafından kuşatıldı. Bunun üzerine oturma eylemine başladık. Daha sonra aramızdan iki arkadaş rektöre giderek taleplerimizi bildirdi. Taleplerimiz sabah alınan arkadaşlarımızın geri bırakılması ve yürüyüşün planlanan şekilde devam etmesi, etkinliklerin yapılması idi. Taleplerimizden ilki kabul edildi. Fakat diğer taleplerimize karşılık dağlanmamız istendi. Bunun üzerine eylem komitesinin inisiyatifini dışarıda bir kaç kişinin aldığı kararla dağlanmanın olacağı söylendi. Jandarma çemberi açtı ve öğrenciler ka-

piya yürümeye başladı.

Kampüsün girişinde yeniden forum çemberi oluşturan öğrencilerin üzerine panzerle gelinerek grup dışarı çıkarıldı ve Eskişehir yolu üzerindeki trafiğin aksamasına sebep olan grup polis tarafından özel araçlara ve otobüslere bindirilerek dağıtıldı.

Bu eylem sonuç itibarıyla ele alındığında bizler için büyük bir geri adımdır. Bunun sebebi eylemin daha önce planlandığı gibi olmaması; daha sonra gelişen koşullar sebebiyle eylemin şekli de değişmesine rağmen, bu yeni biçime uygun politikalar üretilememesidir. Sonuçta inisiyatif tümüyle düşmana bırakılmıştır.

Bu eylemde de DY reformizmi kendini göstermiş ve eylem kırılığa kadar varan bir tavrı sergilemiştir. Devrimciler jandarma tarafından kuşatılmışken, geride toplanıp olayı protesto eden 300'den fazla duyarlı insanı, direnenlerle bu grup arasında barikat kuran jandarmadan farklı olmayan bir tutumla bölerek, kitleden ayrırp, rek-

törlüğe götürmüşler ve bu insanları yalnızca slogan atma çizgisine çekmişlerdir.

Önemli bir nokta, 14 Mayıs günü ODTÜ'ye polis girmesidir. Polis; çevik kuvveti, panzeri ve işbirlikçileriyle ODTÜ'de boy göstermiş, tümüyle kanunlara aykırı bir şekilde bulunduğu kampüs içinde, aldığı tavırlarla da provokasyon ortamı yaratmaya çalışmıştır. Yasalara uymadığımız ve toplum düzenini bozduğumuz demagojisini her fırsatta biz devrimcilerin anti-propagandasını yapmak için değerlendiren rektörlük de, yine çok açık bir biçimde hangi tarafa olduğunu sergilemiştir. Kendi koyduğu kurallara bile uymayan burjuvazi artık demagojileriyle bile faşist yüzünü gizleyememektedir.

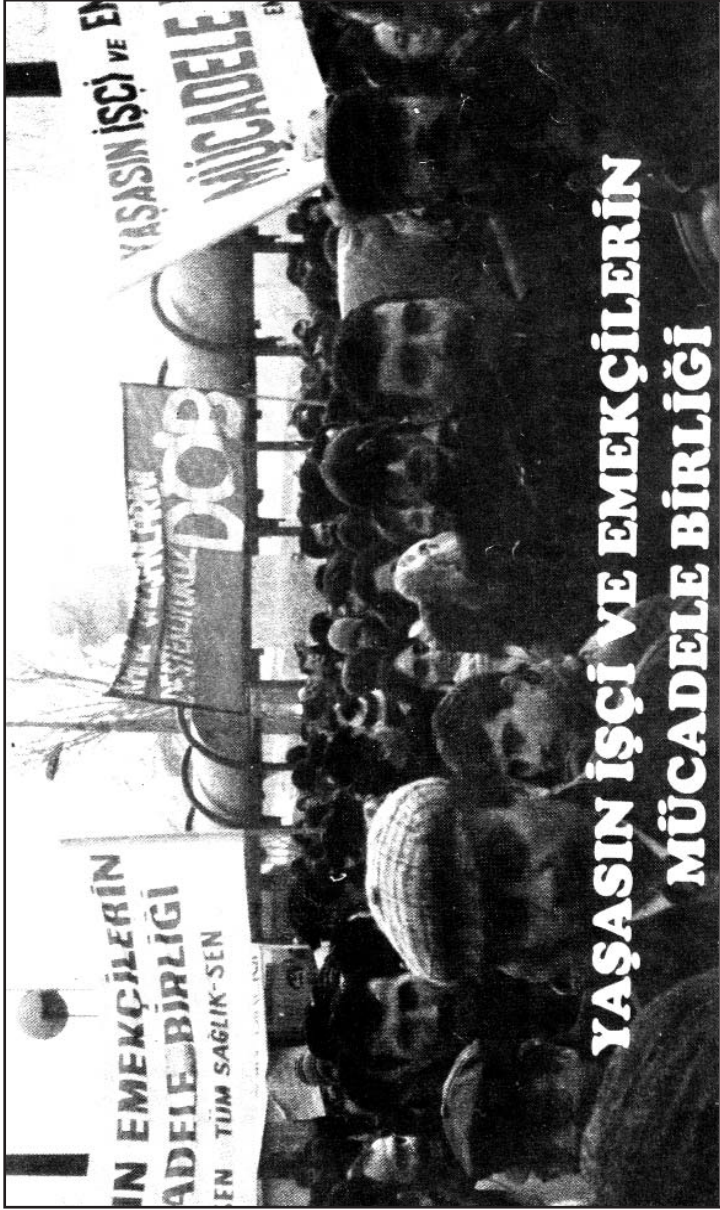
Bu eylemin kazandırdıkları, yukarıda da sözü edildiği gibi, kitlenin faşizme karşı mücadelemizin meşruluğunu ve yönetim-polis-jandarma işbirliğini açıkça görmesini sağlamış olmalıdır.

Son olarak değinilmesi gereken ise bu eylemde ortaya çıkan, ve gelecekte sivil faşistlere karşı vereceğimiz savaşında birleşik öz-örgütüllüğümüzü olabilecek nitelikte bir yapının temelleri atılmıştır. Diğer üniversite öğrenci derneklerinin de ODTÜ'lü devrimcilere destek vererek oluşturdukları Ankara Öğrenci Birliği üzerinde gerekli çalışma yapıp, geliştirildiğinde bizler için uygun bir mücadele platformu olacaktır.

Ankara Öğrenci Birliği Girişimini Selamlıyoruz!

Yaşasın Devrimci Öğrencilerin Mücadele Birliği!

ODTÜ-DÖB

Ocak 95

LİSELİ DÖB'ÜN GECESİNE JANDARMA ATEŞİ

Yaşamakta olduğumuz faşizm koşulları kendini her alanda ve her yerde hissettiriyor. Geçmekte olduğumuz dönem büyük sancılara gebe olan bir dönemdir. Bu dönemde yaşam koşulları daha da ağırlaşmış durumda. Gerek ekonomik, gerekse siyasi olarak bir çözümsüzlüğün içerisinde bulunan burjuvazi, karşısında en ufak bir halk muhalefeti görmeye tahammül edemiyor. Ve sürekli, kiteleri faşist bir şekilde baskı ve sindirme politikasıyla bölmeye, dağıtmaya, yok etmeye, halk arasına düşmanlık tohumları ekmeye çalışan burjuvazi, bunu özellikle işçilerin yoğun olduğu semtlerde daha fazla yapmaya çalışıyor. Bunun en bariz örneğini geçen gece İkitelli'de düzenlendi.

24 Aralık 1994'te İkitelli Emek Düğün Salonu'nda **Devrimci Öğrenci Birliği'nin (DÖB)** hazırladığı bir gece yaşandı. İkitelli'de böyle nitelikli geceler pek sık yaşanmıyor. Bu gece bana göre İkitelli'de gerçekleşen en güzel gecelerden birisiydi. Kitelerin birbiriyle kaynaştığı, halayların çekildiği, "Ya Devrim Ya Ölümlü", "Devrim Yolunda Leninist Safalara", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" vb. sloganların atıldığı, mesajların, şiirlerin okunduğu, müzik guruplarının dinlendiği coşkulu bir gece idi. İkitelli'de böyle coşkulu bir gece yaşanmasına tahammül edemeyen burjuvazi 350-400 kişilik bir halk kitlesi için 50'ye yakın görevlisini düğün salonun önüne yığmıştı. Gece nin sonuna doğru ciddi bir gerekçe olmadan geceye katılan 5 tane genç gözaltına alındığını öğrendik. Bunun üzerine orada bulunan kitleye toplu halde çıkılması ve arkadaşlar bırakılmaya kadar hiç bir yere

gözetimci konuşunda çağrı yapıldı. Eğer arkadaşlar bırakılmazsa toplu halde Halkalı karakoluna gidileceği belirtildi. Kitlenin birçoğu bu çağrıya uydular. Ve dışarıya çıktıktan sonra kitlenin jandarma tarafından ikkiye bölüneceği, dışarıya çıkışta kapıda bekleyen jandarmaların kimlik kontrolü yapmak istedikleri. Biz bu isteğe uymadık. Kitleyi dağıtmak için jandarma bir guruba beş-altı el ateş açtı. Diğer bir grupsu düğün salonu-

nun 10 metre kadar ilerisinde bekliyordu. Bu gruba da ateş açılan gruptan 10-15 kişi kadar katılmı oldu. 100 kişilik bir grup caddenin ortasında bekliyorduk. Ve arkadaşlarımız serbest bırakılmaya kadar bekleyeceğimizi söyledik. Bu arada slogan atıyorduk. Bu kararlı tavır karşısında ne yapacağımızı şaşırarak devlet güçleri bizleri oyalamaya başladı. Bizim kararlı tutumumuzu anladıktan sonra yarın saat içinde gözaltına aldıkları insanları getireceklerini söylediler. Bu arada bizler sürekli "**Baskılar Bizleri Yıldırılmaz**" sloganını atıyorduk. Ve çevrede oturan insanların evlerinin balkonlarına, pencerelerine çıkmışlar bizleri desteklediklerini alkışlarla gösteriyorlardı. Bunun üzerine bizler "**Halkımız Devrimci Safalara**" diye slogan atmaya başladık. Kitlenin coşkusu ve kararlılığı müthüştü. Hatta ilginçtir 4 yaşlarındaki bir çocuk bile evine gitmiyordu. Bizler tam dağılmaya başlamıştık ki bir kişinin bırakılmadığını öğrendik. Ve hemen geriye döndük. Bizim geri döndüğümüzü gören faşist güçler bırakmadıkları insanı da bırakmak zorunda kaldı. Arkadaşlarımızın hepsini aldıktan sonra oradan sessizce evlerimize dağıldık.

İkitelli'de yaşayan biz emekçiler Liseli DÖB'ün gecesi sonrasında leninistlerin kararlılığına, direngenliğine bir kez daha şahit olurken, ülkelerimizde gerçekleşecek devrim için leninist safalarda birleşmenin gerekliliğini de bir kez daha anladık.

DEVİRİM YOLUNDA LENİNİST SAFLARA!

İkitelli'den Bir Devrimci Emek Okuru

ÜNİVERSİTELİLERDEN "ÖZGÜR ÜLKE"YE DESTEK

Ülkelerimiz Türkiye ve K. Kürdistan'da yaşanmakta olan devrimci durum hızla olgunlaşmakta ve kızgınlaşmaktadır. Faşist TC'nin hayatın her alanında saldırıları, köy yakmalar, orman yakmalar, işçence ve katliamlar en ufak bir muhalefete, hakkını arayan emekçilere karşı coplulara saldırmak, komünist ve devrimcileri, açık infazlarda işkencelerde katletmek ve gözaltında kaybetmek şeklinde sürerken, amacı emekçi halklara karşı göz dağı vermeye çalışmaktadır.

Burjuvazinin ve faşist TC'nin hayatının her alanında devam eden bu saldırılarına karşı sahibinin sesi faşist burjuva basının gerçekleri yazmasını beklemek hayalçilik olur.

Peki bunları kimler yazacak, bunları yazan sosyalist basın faşist TC'nin tüm ipliğini pazara çıkarmakta yaptığı tüm iğrençlikleri ve katliamları teşhir etmektedir. Bu teşhirden haklı olarak gocunan Faşist TC'ye devrimci sosyalist basın üzerinde baskı ve terör uygulamaktan çekinmemektedir.

Gün geçmesin ki bir gazete ya da dergi toplatılmasın, bir gazete ya da dergi bürosu basılıp çalışanları gözaltına alınıp işkence edilmesin. Ama bunlar sosyalist basının sesini susturmaya yetmeyecektir.

Bu baskılara bir sonuca ulaşamayacağını anlayan faşist TC yeni yöntemlerle sosyalist basının sesini kesme taktiklerini geliştirmeye başladı.

Yaptığı teşhirlerle, Kürt halkının, emekçi halkın sesi olan yaşamakta olan iç savaşın faşist TC'yi ne kadar acizleştirdiğini sergileyen Özgür Ülke Gazetesi MGK kararlarıyla sesinin kesilmesi için çalışmalara başlayan fa-

şist TC tarafından üç bürosu bombalanarak tahrip edildi.

Biz de DTCF DÖB olarak özde Kürt halkının ve emekçi halkın sesi olan Özgür Ülke'yi genelde tüm sosyalist basın üzerinde uygulanan baskıları teşhir amacıyla okulun değişik yerlerine yaygın olarak **«Özgür Ülke'yi Bombalayan Faşist TC'dir.»**, **«Sosyalist Basın Susturulamaz.»**, **«Yaşasın Türk ve Kürt Halklarının Mücadele Birliği»**, **«Faşizm Döktüğü Kanda Boğulacaktır.»** yazan pullamalar yaptı.

8-9 Aralık tarihlerinde DÖB'li arkadaşlar ve diğer gruplarla beraber okulda yaygın şekilde Özgür Ülke gazetesinin satış yapıldı. Bu satış sırasında ise Özgür Ülke'nin neden bombalandığı ve Özgür Ülke'nin misyonu insanlara anlatıldı.

13 Aralık'ta ise yurtsever arkadaşlarımızın da katılımıyla Özgür Ülke'ye yapılan saldırı bir forumla teşhir edildi.

Forum 50-60 kişilik bir kitlenin katılımıyla kantinde yapıldı. Yapılan konuşmalarda Özgür Ülke'yi bombalayanın faşist TC olduğu, tüm baskılara rağmen Özgür Ülke'nin susturulamayacağı ve sesinin daha gür çıkacağı açıklandı.

Daha sonra **«Özgür Ülke Susturulamaz.»**, **«Devrimci Sosyalist Basın Susturulamaz.»**, **«Yaşasın Halkların Mücadele Birliği»** sloganları atılarak eylem alkışlarla bitirildi.

BASKILAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!

DTCF DÖB / ANKARA

DİL TARİHTE FAŞİSTLERİ BARINDIRMAYACAĞIZ!

Sınıf savaşının iyice boyutlanıp bir iç savaşa dönüşmesiyle köşeye sıkışmaya başlayan faşist TC bu savaşa yedek güçleri olan sivil faşistleri de sürerek topyekûn bir saldırıya geçti. Bugüne değin besleyip silahlandırıldığı karşı devrimci faşist kitlesiyi işçilerin memurların öğrencilerin ve de Kürt halkının karşısına çıkarmaya başladı. Faşist TC bundan iki taraflı kazanç içerisinde olacağını hesabını yapıyor. Nedir bu hesaplar? Birinci olarak devrim güçlerini czmek, ikincisi de yıpratıp iyice teşhir olan yüzünü yenileyip 80 öncesinde yapılan demagojiyi gündeme getirmek istiyor. Sağcılarla solcular çatışıyor diyerek devlet "tarafsız" imajı yaratmaya çalışıyor. Daha önce bu sivil faşistler devlet tarafından Kürdistan'da Kürt halkına karşı kullanıldı. Özel Tim adı altında silahlandırıldığı faşistleri Kürt halklarına karşı kullanıyordu. Ve şimdi de Türkiye'de işçilere, memurlara, öğrencilere ve halka karşı kullanmaya başladı.

İstanbul amburlarda bir işçi faşistler tarafından kuşunlanarak yaralanıyor. Direnişteki Expres Kargo işçilerinin direnişini kırmak amacıyla faşistler çalıştırıldı. İzmir'de direnişteki Expres Kargo işçilerinden üçü faşistler tarafından bıçaklanarak yaralanıyor. Pendik'te direnişteki belediye işçilerine saldırıyor yine bu faşistler. Ankara'daysa isten atılan belediye memurlarına saldırıyor yine bu faşistler. Nerede yükselen bir muhalefet, nerede direniş orada karşımıza çıkıyor bu faşistler.

Peki ya okullardaki durum çok mu farklı? Yine bu besleme köpekleri çıkıyorlar ve saldırıya başlıyorlar. Marmara, İstanbul, İnönü Üniversiteleri, ve okulumuz Dil Tarih Coğrafya fakültesinde yine faşist devletten aldıkları bir işaretle iplerini kopartmış kuduz köpekler gibi saldırıyorlar faşist çeteler.

Okulumuz Dil Tarih Coğrafya Fakültesinde de saldırdı bu faşist çete. Olayın gelişimine geçmeden önce kısaca okulumuzun genel durumunu anlatalım size. Okulumuz

DTCF faşistlerin yoğun olduğu okullardan birisidir. Yıllardır yapılan yanlış uygulamaların sonucunda örgütlenip palazlanan bu faşistler sık sık devrimci-demokratlara sıradan insanlara yani kısaca kendisinden olmayan herkese saldırırlar. Okulumuzun gündemini önemli ölçüde bu faşist saldırılar kapsamaktadır. Okulumuz merkezi bir yerde bulunmasından dolayı bir faşist üs haline getirilip diğer okullara yönelik saldırılar için sığınma tahatası durumuna getirilmeye çalışılıyor.

Çatışmanın çıktığı gün faşistler provokasyon kokan davranışlar içerisine girdiler yine. Kimse kendilerini dikkate almayınca bu kez bir arkaşa sudan sebeplerden dolayı saldırırlar. Bu saldırıya amnda yanıt verildi ve faşist çete püskürtüldü. Böyle bir saldırının olabileceği bilindiği halde hazırlık yapılmamıştı. Hazırlıksız olunduğu için karşı saldırıya geçilmeyip savunmada kaldı. Bunun ne kadar yanlış bir davranış olduğu az sonra görüldü. Toparlanan faşistler ikinci saldırıya geçtiler. Taş sopa ve demir çubukları ile saldıran faşistlere karşılayabilecek yumruklarımızdan başka hiç bir şeyimiz yoktu. Yumruklarımızla karşıladık ellerindeki araçları alıp hak ettikleri dersi verdik onlara. İkinci saldırıdan sonra sloganlarla orta bahçeye geçildi. Bu arada olayı izleyen öğrenciler arasından sürekli saflara katılmalar oluyordu. Orta bahçede toplandı. Bizim dayak yiyecemizi hesaplayarak ortada gözükmeyen faşist TC'nin kolluk kuvvetleri beslemelerinin cezalandırıldığı görünce beslemelerine yarıdama gelmekte gecikmediler. Korumacıları da gelmişti artık kim tutabilirdi bu kez faşistleri? Polisten de güç alarak üçüncü kez saldırıya denediler. Bir kez daha dövülen faşistler taş ve sopa yağmuru altında çareyi kaçmakta buldular.

Biz ise polisin saldırabileceğini hesaplayarak Dil binasına girerek kapıları tıttuk. (Burada dil binasının işgal edilmesi gerekirken iniş-yatış eksikliğinden dolayı bir işgal

olayı gerçekleşmedi.) Tekrar saldırıya göze alamayan faşistler çareyi okulu terk etmekte buldular. Çıkarıken de polislerin gözleri önünde bellerindeki silahları gösterip infaz yapacaklarını birkaç kişiyi öldürceklerini söylüyorlardı. Tabi ki biz açık infazlarda pişmiş olan faşist polislerin müdahale etmesini beklemiyorduk, etmediler de...

Yaklaşık bir saat kadar Dil binasında kaldı. Daha sonra okuldan çıkılarak İnsan Hakları Derneği'ne kadar sessize yürüdü. Saldırı hazırlığı içerisinde olan polis önce beslemelerin halini ve karşılımda kararlı bir kitlesiyi görünce saldırmaktan cayıp sadece izlemekle yetindi. Saldırıda taş, sopa ve demir çubuk darbeleriyle 8 arkadaşımız yaralandı. Tüm hazırlıksızlığımıza rağmen faşistlerden 15-16 kişi cezalandırıldı.

Bizim en büyük eksikliğimiz böyle bir saldırının yapılabileceğini tahmin ettiğimiz halde hazırlık yapmamızdır. Oysa okulda milisler şeklinde örgütlenilmiş olsaydı ilk saldırıdan sonra faşistler tamamen imha edilebilirdi. Yaşanan olaylar bir daha gösterdi ki, öğrencilerin birleşmesinin birlikte mücadele etmesinin yolu, daha radikal, sisteme ve faşistlere yönelik eylemlerle gerçekleşiyor. Yoksa reformistlerin dediği gibi akademik sorunları tartışarak değil. Daha öncede belirttik bugün faşistler karşımıza sadece hedef şartırmak amacıyla konulmuş birer barikatlardır. Geçmişte olduğu gibi mücadele sadece faşistlerle sınırlı kalmayacaktır. Doğrudan hedefe, faşist TC'ye yönelcektir. Devrim dalgasının önüne çıkan tüm barikatlar devrimci siddet ile dağıtılıp, esas hedefe, devrime doğru kararı ve sağlam adımlarla yürünecektir.

KAHROLSUN FAŞİZM,

YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

YAŞASIN ÖĞRENCİLERİN

MÜCADELE BİRLİĞİ!

YAŞASIN HALKLARIN

MÜCADELE BİRLİĞİ!

Ankara DTCF DÖB

1 MAYIS GÖSTERİSİNDE TAKSİM'DE GÖZALTINA ALINMALAR BAĞCILAR'DA PROTESTO EDİLDİ

1 Mayıs'ta Taksim'de yapılan 1 Mayıs gösterisi sırasında orada bulunan Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) gösteri sırasında gözaltına alınan 17 kişinin gözaltına alınmasını Bağcılar'da yapılan bir gösteriyle protesto etti.

DÖB tarafından Bağcılar'da yol kesilerek ve DÖB pankartı asılarak yapılan protesto gösterisinde 1 Mayıs'ı sadece Leninistlerin Taksim 1 Mayıs alanında kutladığını ve bu kutlamaya polisin azgınca saldırdığını, saldırı sırasında içinde DÖB'lü öğrencilerin de bulunduğu 17 kişiyi gözaltına aldığı belirtilerek, gözaltına alınan arkadaşlarının derhal serbest bırakılmasını istediler.

"Baskılar Bizleri Yıldırılmaz", "1 Mayıs 1996'da da Taksim 1 Mayıs Alanında Olacağız." diye bitirdikleri basın açıklamasından sonra dağıldılar.

Mayıs 95

ÖĞRENCİ GENÇLİK KONSEY VE MİLİSLERDE ÖRGÜTLENMELİDİR

Yeni bir eğitim yılına başladık. Biz, öğrenci gençlik mücadelesini eğitim dönemlerine göre düşünmemekle birlikte, özel olarak öğrenci gençliğin, belli bazı nedenlerden dolayı, mücadelesini eğitim sürecine koşullaması, bir anlamda buna uygun geliyiyor. Fakat, buna rağmen, biz, önümüzdeki sürecin, bir çok bakımdan farklılıklar içereceğini ve yeni durumları, belirgin olarak açığa çıkaracağımızı düşünmüyoruz. Öğrenci gençlik mücadelesinin geçmiş deneyimleri ve artuk bunların da içinde iyiden iyiyeye erdiği devrimci koşulları, uzun süredir özel olarak değişimleri getirdiği gibi, çok hızlı bir şekilde biçimsel farklılaşmalara da yol açacağını, şimdiden çok rahatlıkla söyleyebiliriz. Söz, bu bağlamda daha fazla uzatmadan, DÖB'ün, daha önce, Devrimci Emek ve Genç Yoldaş'ın çeşitli sayılarında yeni olarak nitelendirdiğimiz süreç ilişkin düşüncelerini ve politikalarını, bir süreden beri gelişen pratik karşısında bir kez daha ele alıp, gerekli olduğu kadar bunları ayırtlandırmak istiyoruz. Tabii, böylece, karşıt anlamda, bazı örgüt çevre ve anlayışların, bu çerçevede görüş ve politikalarının yanlışlığını anlatmaya çalışacağız. Zira bize göre, öğrenci gençlik, her zamankinden daha fazla uyanık ve daha fazla kesin politik perspektiflerde mücadelesini yürütmek durumundayken, bu uyanıklığı ve politik enerjisini, en çok bu yanlış çevre ve anlayışlara karşı kullanmak zorunda kalacaktır.

Kesin olarak söylemeliyiz ki, gelişmelerin kaynak bulunduğu derin devrimci bunalım, etkisini ve rolünü, öğrenci gençlik mücadelesi alanında da gösteriyor. Giderek yeniden yapılandırılan burjuva eğitim sistemi, bunalım durumu uygun sömürüyü derinleştirip ve yamaya çalışırken faşist-kapitalist devlet, bu işi mutlak olarak da başarmak istiyor. Gelişmeler, görünüşte ekonomik ve akademik biçimlerde açığa çıkmakla birlikte, bütün olan bitenler, genel toplumsal-siyasal zemine yansı-

dıkça, doğrudan devrimci patlamalara ve tarihsel hareketlenmelere yol açıyor. Gerek liseli gerekse üniversiteli gençlik, geçmiş deneyimlerini, işte bu koşullardan ve bu özelliklerden dolayı aşmakla ve dolayısıyla değişime karşı karşıya kalıyor. Toplumun genel yaygın hareketliliği ve tarihsel sürecinin kesin zorunluluğundan dolayı, işte özellikle bu güçlü, ama bir alt-üst oluş için fazlasıyla güçlü ve gerekli nesnel koşullardan dolayı bu böyledir. Bunlar, dönemin devrimci koşullarına uygun görev ve politikaları neler olacağını yerli yerinde ortaya koyuyor, ama biz, yine de bazı belli başlı pratik-güncel gelişmelerle de, sorunu ele almayı tercih edeceğiz. Böylelikle, somut önerilerimiz geçecektir.

Artık iyice geçmişte kalan öğrenci dernekleri, o zamanın belli başlı ve esas mücadele örgütülüğüydü. Bilindiği gibi, şimdi bir çok yerde öğrenci dernekleri bulunuyor. Biz bu sonucun, sadece yanlış yaklaşımlar neden gösterilerek açıklanamayacağımızı düşünmüyoruz. Bir anlamda, sürecin, bu mücadele aracı "eskittiğini" ileri sürüyoruz. Hiç değilse, olmayan ya da da-ğı-tı-lan dernekler üzerinde yoğunlaşmış onları temel almanın yanlış olduğuna kesinlikle inanıyoruz. Bu konuda düşüncelerimizi ilerki paragraflarda farklı biçimde açacağımız için, bir değindirmeye burada keselim. Özellikle Partizan Gençlik (Sayı: 9) ve Yeni Demokrat Gençlik (Sayı: 35), bu konuda açık çağrıda bulunuyorlar. Bu tür yanlışların altında, aslında eskiye takılıp kalmak, gelişen diyalektik değişimde açığa çıkartıklarını unutmak veya göz ardı etmek gibi bir sakatlık olduğu gibi, bir yandan da bu yeteneğe sahip olunmadığı, böylelikle daha bir açığa çıkıyor.

Sürecin devrimci karakteri, her biçimdeki toplumsal formasyona derinliğine sinmesi, onları, böylece bu değişime göre sürüklemesi mutlaka görülmelidir. Bu olmadıkça süreç, ya politikasız kalacaktır ya da politika adına geri

ve reformist vaazlarda bulunacaktır. Nitekim, örgütlü öğrenci gençliğe, genel olarak, bu halin egemen olduğu, hiç şüphe götürmüyor. Açıkçası, böyle bir durumda, kitlelere yapılacak ajitasyon ve propagandanın devrimci-politik yönü olmayacak, sımsal sallaşmaya sağlıklı bir şekilde sağlanmayacak, dolayısıyla, giderek daha azgınlaşan ve sistemli saldırılar karşısında başını beklemek bir hayal olacaktır. Baraklan en küçük boşluk, yapılan her hatı..., karşınlanmasa güç yetimlere ve yenilgilere yol açabilir. Çünkü, toplumsal ve tarihsel her hareketteki değişim, istisnasız bir çok şeyi sarsar; ileriye ya da geriye savurur. Kısacası, yanlış ve reformist yaklaşım ve politikalar, öğrenci gençliğin, devrimci dönemdeki görevlerini üzerine örtmek, yanında götüreceği "kurban" istiyor.

Bugünün temel sorunu, liseli ve yükseköğrenim gençliğinin mücadele araçları, örgütlülükleri ve bunları pratik olarak hangi biçimlerde kullanacağıdır. Öğrenci gençlik, tam da bu noktalarda tam bir kafa açıklığına sokulmalı, hiçbir şekilde güçsüzlük ve yeteneksiz örgütlülük psikozunda bulundurulmamalıdır. Hem liseli hem de üniversiteli gençliğin, tüm deneyimlerine rağmen, hala belli bir örgütlenme içinde olmadığı ve bundan kötüsü, doğru ve sağlıklı politikalarla bu sorunların çözüme yönlendirilmediği için, yapılacak çok şey var. Ama tüm bunlara karşın, başa gidemeyiz; sorunu yanlış yerlerde aramış oluruz. Devrimci koşulları ne pratik açık bir iç-savaşın ortasındayken, bu iç savaş, kesin ve açık bir devrim ve iktidar sorunu açısından öğrenci gençlik mücadelesiyile ilişkisini kuramazsak, ya tam bir saflik sergilemiş olacağız, ya da arsızca bir oportünizm kurban olacağız. Devrimci iç savaşta uygun örgütlenme ve mücadele biçimlerini, derhal somut ve pratik olarak ele almalıyız. Tüm eksik ve yetersizliklerimizden, ama amaçlarımızı gidecek,

bu isteklerimizi karşılayacak en kısa yolu bu zorunluluklar çerçevesinde seçmek zorundayız. Şimdi bu kısa ama zor yolu bulmalıyız. Bunun için hareket edeceğimiz öncüller, geride kalan işsiz şeyler ya da bunların artık sadece kafalarda kalmış görünüşte "çekici" etkileri olmamalıdır.

Bu aşamada bir değindirmede daha bulunarak, savunduklarımızı ve ileri sürdüğümüzü; sonuca taşımak istiyoruz. Başta belirteceğimiz gibi, öğrenci gençliğin örgütlenmesini akademik-demokratik sınırla tutmasını yanlış buluyoruz. Kimi çevrelerin yaklaşımları ise, bu yanlışta ısrarcılık ve apaçık koşulların devrimci düzleminde reformizme denk düşen bir gericilik taşıyor. Kastettiğimiz gruplar, kitle çalışmasını ve kitle örgütlenmesini, akademik-ekonomik çerçevede tutup, dikkatleri devrimci koşullarda, aslında hiç bir ilerleme sağlamayacak çalışma tarzına çekiyorlar. Dikkat edilişre, siyasal anlamı olduğu görülmüşüyle, aslında, sadece yılların siyasallaştıkları düzey kadar bir siyasallık taşıyan, ama, boydan boya da derin bir iktidarsızlık içeren sloganlar, tüm aksi yöndeki söylemlere rağmen, okul sınırları ile çevrili ve akademik-ekonomik zincirlerle bağlıdır. Önerdikleri ve savundukları örgütlenme modelleri bir yana, ajitasyon biçimleri, üsüpları ve tabii ki siyasal içerikle ilgili, öğrenci gençliğin mücadelesine bir mitlelik kazandırmaktan çok uzaktır. Liberal bir ağız, keskin söylemlerin ardına gizlenmiş, belirsiz-genc ve nesnelliliği reddeden kendiliğindenci sloganlar... Örneğin Özgür Gençlik, içsiksiz ajitasyonlarla dolu yazı ve başyazılarında "Okulları Fetih" (Sayı: 11) harekati başlatmış durumda. Ajitasyon ve propaganda çalışmalarında, kitlelerin zaten süreklişen kendiliğinden eylemlilikleriyle tekrarlamaktan bıktığı laf kalabalıklarıyla şişirilmiş, bunlar bir yana, siyasal teşhirle yetinen, dolayısıyla Bolşevik ajitasyon-propaganda anlayışından da uzak bir tarz egemen. Yeni yayın hayatına başlayan Öğrenci Birliği Bülteni ise, devrimci koşulları gözeten, herhangi bir devrimci çalışma biçimi örneklemenin ısrarla geri durarak, sadece varolanı göklere çıkarmaktan iba-

ret sayfalarla, talihsiz(!) bir çıkış yapıyor. Zaten kitlelerin içinde ve farkında olduklarıyla yetinmek, onları olduğu gibi göklere çıkarmak, kesinlikle devrimci olamaz. Vurgu yapılan, sayfalarca, resimli bir şekilde yerinde durulan faşist saldırılar, polis işgalleri, özel güvenlik politikaları, devletin ekonomik saldırıları vs. devrimci koşullar içinde değilmemiş gibi, onlar tamamen göz ardı edilerek, böylece her şey belirsizlik içinde boğdurularak ve akademik sınırlara hapsedilmiş ajitasyon ve örgütlenme çalışmasıyla, kitle hareketine devrimci bilinç ve yön verilemez. Böyle yapılarak, toplumsal ve siyasal olgular, gelişme ve dinamiklerin, küçük burjuva reformizminin dar ufukluluğunda, devrimci yöneri siliniyor, belirsiz bir gençlik içinde eritiliyor. Yapılan soyut "militanlık", "radikallik" vb. çağrılar, bu biçimde olunca, hiç de inandırıcı ve ciddi olamıyor. Zaten reformizm, genel şeylerin arkasında kalkan olanlar, sığınmalarına zaman hoşlanır.

Sözünü ettiğimiz çevreler ve daha başkaları, devrimci dönemin belirleyici özelliklerini, bilhassa bunların pratik anlam ve önemini kavramaktan çok uzak durumdadırlar. Yukarıda dediğimiz gibi gençliğin arkasına gizlenip, sloganları, hadi diyelim politik-taktikler(!), sorunlarla son sözlerle dolu. Haklarını yememek lazım ki, yine bu gençlik arkasında kalarak, en fazla, belli belirsiz ve açık olmayan mücadele çağrılarını dile getiriyorlar. Bir türlü, sınıflar mücadelesinin gerçekleştiği, pratik düzlem inemiyorlar. İç savaş koşullarının gerektirdiği örgütlenme ve mücadele biçimleri sorunlarına en küçük bir değinme yok. Sağcı karakterlerine uygun olarak, her şeyi, kendiliğindenliğe bırakmışlar. Açıkça, kendine öncü diyenler, kitle hareketinin ardından reformist pankartlarını yetiştirme ve yarıştırma telaşındalar.

Şimdi, daha önce dergimiz sayfalarında işlenen, devrimci dönem ve iç savaş koşulları açısından önerdiğimiz mücadele ve örgütlenme biçimlerine ve onların pratik önemi ve çalışmalarına gelmek istiyoruz.

Özellikle, iç savaşın pratik yansımalarının okul duvarları içine daha faz-

la sarkacağından kuşku duymayalım. Daha birkaç dönemdir, tüm dağınıklığına rağmen öğrenci gençlik, en fazla sivil-faşist saldırılara karşı koydu, hatta bu mücadelelerde kayıp ve can bedellerini buldu. Ayrıca, son yıllardaki idare işbirliğiyle özel örgütlenmeler yaparak, devletin terör kuvvetleriyle okulardan tımden işgal edildi. Zira, artık öğrenci gençliğin dirençlerinin, eskisi gibi kalmayacağını onlar da biliyor. Ama başka yolu olmadığını da... Ayrıca, kampüs dışında içten içe gelişen ve derin bir salılaşmaya ulaşan durum, aynı şekilde okulun içinde de oldu, kaçınılmaz olarak. Dolayısıyla, eskisi gibi, genel olarak akademik örgütlenme ve çalışma, yetersiz ve yanlış kalacaktır. Akademik demokratik örgütlenmeye çimlenir, kendi başlarına ve aslı önemlisi esas olarak artık, temel olarak siddetle dayalı biçimlerle yaşanan mücadeleleri kaldıramaz. Zira devrimci dönemlerin, temel devrimci politik stratejisi olan iktidarı ele geçirme sorununa pratik-taktiklerimizi uygulamak zorundayız ve kampüs dışındaki mücadelesinin esas olarak bu çizgide giderek yükselmesini öngörüyorsak, öğrenci gençlik mücadelesine de aynı pratik-politik tarzında yaklaşmak, bizim için zorunluluk demektir.

Dolayısıyla, tüm bu zorlu mücadele görevlerini yüklenecek ve iktidarı savasını devrimci iç savaşla yükseltecek olan örgütlenme modelleri, hiç beklenmeksizin kitlelere taşınmalıdır. Liselerde, üniversitelerde Devrimci Öğrenci Konseyleri, Komiteleri vb. oluşturmalıdır. Kendi eylemliliği içinde, örgütlenme isteği ve mücadele içgüdüleri aratan kitleler, onlarda kesin devrimci dönüşümlere yol verecek bu örgütlenmelerde örgütlenmelidir. Bu örgütlenmeler, semt ve bölge düzeyinde merkezileştirilip, işçi ve halk komite-konseyleriyle, çeşitli şekillerde birlikte örgütlenmelere gidilmelidir. Bu, hem öğrenci gençlik liselerden, üniversiteye, hem de tüm olarak onun işçi ve emekçilerle mücadele birliğinde önemli bir adım olacaktır. Okullarımızda, merkezi olmasına çabalayacağımız bu komiteler, yer yer açık ama yasal olmayan, ama çoğunlukla da gizli olmalı, geniş insan

sayı ile komiteleşmeler gidilmelidir.

Unutmamak gerekir ki, kitlelerin örgütlenme düzyi, aynı zamanda, bir başka biçimde onları bilinç durumudur. Bu ikisi olmazsa olmaz devrimci ve devrim için gerekli unsur, birbirine diyalektik bir bağla bağlıdır. Koşullar, bu örgütlenme biçimleri için elverişli olduğuna göre, kitlelerin bilinç durumunu da yükseltilecek bu örgüt biçimlerinin propagandası durmaksızın yapılmalıdır. Onlarda kesin kapışmanın, iktidar amacının devrimci bilincini geliştirecek bu örgütlenme biçimi, aynı zamanda kendisiyle birlikte bir diğer çalışmayı daha koşulluyor.

Bu dönemde, örgütlenme anlayışımız, devrimci koşullara ve kanlı iş sa-

vaşa göre şekillenmesi gerektiğine göre, bu dönemin esas olan şiddet ve buna uygun devrimci örgütlenme biçimleri de, bu komite-konsey çalışmasıyla birlikte ele alınmalıdır. Komite-Konsey örgütlenmelerimiz, basit birer kitle örgütlenmesi değil de, devrimi ve iktidarı kazanmak için ve faşist tekelci kapitalist devleti yıkmak amaçlı olduğuna göre, bu yönetici konseyler, kendileriyle bağlı ve kendileriyle birlikte, şiddet ve zor araçlarıyla donanmış silahlı Devrimci Öğrenci Milisleri örgütlenmelidir. Bu örgütlenme biçimleri ve mücadele tarzı, kitle hareketine nitelik kazandırmada ve mücadelesini iş savaşa uygun bir iktidar kapışmasından dolayı, başta belirttiğimiz en kısa yol ve yön-

temdir.

Konsey-Komite ve Milisleri ilişkin pratik ve teknik sorunlar, burada dile getirilmeyecek kadar ayrıntılı ve de gereksizdir. Bu konuda "özgünlükler", "yarellikler" vb. çıkabilir. Ama, önemli olan, bunların siyasal anlamını, proletaryanın iktidar kavgasında pratik önemini gözden kaçırmadan, kitle hareketini akademizm-ekonomizmle yozlaştırmaya engel olacağını bilmektir. Dolayısıyla, bu örgütlenmeler, eğitimden, ajitasyona, istihbarattan, merkezi hareket etmeye ve daha bir çok ilgili konuya kadar çok rahatsızlıkla "kullanışlı" kılınabilir. Burada, devrimci inisiyatif ve yaratıcılık fazlasıyla yeterli olacaktır.

FERMAN DEVLETİNİSE ÜNİVERSİTELER BİZİMDİR!

Ülkenin her yanında işçi, memur, emekçi halklarımızın başlatmış olduğu grevler, sokak eylemleri, dalga dalga burjuvazinin kalbine, Ankara'ya doğru akıyor. Burjuvazinin başkenti bir hafta içinde, üç kez toplumun farklı dinamiklerinde adeta işgal edildi. Önce, ülkenin dört bir yanından yüzbinlerce emekçi, faşist TC'nin polisini, askerini, işbirlikçi sarı sendikalarını aşarak, çatışa çatışa Ankara Kızılay Meydanı'nı işgal etti. İşçi sınıfı böylelikle, artık bu sömürü düzenine boyun eğmeyeceğini gösterdi. Sonrasında ise, üç gün sonra, beş yıldır süren grevli, toplu sözleşmeli hak alma mücadeleslerini, iş bırakma, sokak eylemleriyle taçlandırılan kamu emekçileri, memurlar, onbinler olup aktılar faşist TC'nin başkenti Ankara'ya, Kızılay Meydanı'na. İşçi sınıfının yanında biz de varız, daha fazla köleliğe hayır diyorlardı kamu emekçileri.

Ve kapitalizmin vurgun düzeninden payını alan, toplumun bir başka dinamizmi, bağırından Denizleri, Mahirleri, İbrahimleri çıkıp Türkiye halklarına sunan, öğrenci gençlik iki gün sonra, yıllar süren suskunluğunu

bozarak Kızılay Meydanı'na çıktı. Bir gün öncesinde İstanbul ve Ankara'da yaşanan yoğun gözaltılara rağmen, ikibin öğrenci doldurmuştu Kızılay Meydanı'nı.

Her yıl, harç, katkı payı vb. şekilde kendilerinden alınan paraların, Kürdistan'da faşist TC'nin kolluk kuvvetlerine, Koç'ların, Sabancı'ların ceplerine gittiğini gören, bunların karşısında okullarda özgür-bilimsel eğitim yerine, gerici-faşist eğitim sistemini, faşist disiplin yönetmeliklerini gören öğrenci gençlik devlete olan tepkilerini Kızılay Meydanı'nda "Paralı Eğitime Hayır!", "Askere Gitme, Kardeş Kanı Dökme!", "Gerici-Faşist Eğitime Son!", "Ferman Devletine, Üniversiteler Bizimdir!" diyerek gösterdiler. Öğrenci gençliğin Kızılay eylemi içinde bazı eksiklikler, olumsuzluklar taşsa da, yıllar sonra öğrenci gençliğin suskunluğunu alanlara çıkarak bozması anlamında, bundan sonraki süreç için umut vericiydi.

Bizler öğrenci gençlik olarak önümüzdeki süreçte, daha militan eylemliliklerde, burjuvazinin süregelen kirizini, kendi alanımızdan derinleştirmeli

ve emekçi halkların mücadelesine güç vermeliyiz.

Eylem öncesi yaşanan olumsuzluklardan en önemlisi, bizim kitlenin güvenciliğine yönelik, sopalı-molotofu koruma önerimizde, eylem komitesinin "Polis saldırısı olduğunda, kitle, oturma eylemine geçirecek" şeklindeki yanıtıydı. Bu yanıt aslında Eylem Komitesi'nde yer alan anlayışların eylemi geriye çekmeye yönelik politikalarının bir sonucuydu.

Öğrenci gençlik, derinleşen devrimci durum koşullarında, iç savaş koşullarına uygun olarak, milis örgütlenmelerini kuralmalı ve 12 Eylül cuntasının getirdiği pasifliği kırarak, militan bir niteliğe büründürmelidir. Böylelikle, emekçilerin mücadeleye açtığı yoldan, öğrenciler de militan eylemlilikleriyle ilerleyerek Demokratik Halk İktidarı savaşımını emekçi halklarımızın zaferye taçlandırcaktır.

**YAŞASIN ÖĞRENCİ GENÇLİĞİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!
FERMAN DEVLETİNİSE
ÜNİVERSİTELER BİZİMDİR!**

ANKARA DÖB

DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİNDEN EYLEM

11 Kasım 1995 Cumartesi günü TÜ-YAP Kitap Fuarı'nda bir grup, Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) olarak, polislin ateş açması sonucu yaralanan Evrim Öktem'e yapılan saldırıyı protesto etmek amacıyla bir eylem yaptık. Eyleme "**Gözetliler, Baskılar Bizleri Yıldıramaz**" yazılı DÖB imzalı pankartımızla katıldık. Eylemin başında Evrim Öktem'e yapılan saldırıyı DÖB olarak protesto ettiğimizi, faşist saldırılar karşısında susmayacağımızı anlatan bir konuşma yaptık.

Hep birlikte "**Gözetliler, Baskılar Bizleri Yıldıramaz!**", "**Kahrolsun Faşist TC Devleti!**", "**Faşizme Karşı Silah Başına!**", "**Yaşasın Devrimci Öğrenci Birliği!**" sloganları attık. Eylemi alkışlarla bitirerek dağıldık. Bu arada sivililer birden saldırarak bizleri sürüklemeye başladılar. 6 Kişi gözetlينا alındık. Polis, bizleri sürüklerken "**Baskular, Gözetliler Bizleri Yıldıramaz!**", "**İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!**" vb. sloganlar attık. Bu arada polisler yumruklarla vurarak, ağzımızı kapatarak sloganlarımızı atmamıza engel olmaya çalıştılar. Buna rağmen bizi susturamadılar. 4 Kız arkadaşımızı saçlarından çekştirerek polis otosuna kadar sürüklediler. Bizler aralıksız olarak slogan attık ve zafer işaretleri yaptık. Polis otosuna zorla bindirilirken arkamızda halk polisi yuhuyordu. Polis otosunda marşlar söyledik ve sloganlarımızı devam ettik. Polis bu kez araçta coplarla saldırdı, karşı koyduk. Bizi, Beyoğlu Terörle Mücadele Şubesine götürdüler ve kaba da-

yak attılar. Bizler net olarak tavrımızı ortaya koymuştuk. Onların dediklerini yapmayacaktık. Bizleri ayrı hücrelere koyacaklarını anladığımızda kenetlen-dik ve ayrılmadık. Kazaklarımızı, mont-larımızı, kemerlerimizi aldılar. Çoraplarımızı çıkarıp beton zeminli bir hücreye koydular. Polisler hücrede de saldırarak bizi kemerlerle dövdüler. Bizler sü-rekli marşlar söyleyip slogan attık. Bu nedenle bize tekrar hücrede saldırdılar, tekme ve tokatla dövdüler, sürekli kü-für ederek tehditler savurdular.

Biz şubeye getirildiğimizde açık grevinde olduğumuzu söyledik. Bizi bırakmaya kadar açık grevimize devam ettik. Gözlerimizi bağlayarak sorguya aldılar. Kız arkadaşlarımızı saçlarından sürükleyip, kafalarımızı yerlere vurdular. Sorgu sırasında bir arkadaşımızı falakaya aldılar diğer arkadaşlarımızı ise sü-rekli coplarla vurarak işkenceyi sürdürdüler. Hepimiz yapılan suçlamaları kabul etmediğimizi söyledik. Ertesi sabah savcılığa çıkarıldık. 3 Arkadaşımız işken-ce gördüklerine dair rapor aldılar.

İçeride DÖB'e yarasız bir tavır sergiledik. Moralimiz çok yüksekti. Hücrede halay çekip marşlar söyleyerek baskıların, gözetlilerin bizi yıldırmadığını ortaya koymuştuk. Kararlığımızı bir kez daha göstererek işkencecileri kendi inle-rinden vermiştük. Mutluyduk çünkü ne baskıların ne de ölümlerin bizleri yıldır-mayacağını biliyorduk. Mücadelelinin sü-receğini ve kazanacağını biliyorduk.

Bir DÖB'li

Kasım 95

LİSELİ GENÇLİK MÜCADELESİNDE REFORMİST BİR PLATFORM

İDLB

Öğrenci Gençliğe yönelik yeni bir faşist saldırı dalgasının işaretleri her geçen gün daha belirgin olarak ortaya çıkıyor. Bu saldırı dalgası, yaygınlaştıktan, üniversitelerden liselere hatta ortaokullara kadar uzanmaktadır. Dahası, geçmiş yıllarda, çoğunlukla İstanbul, Ankara, İzmir gibi büyük şehirlerde görülen saldırılar, bu yıl Mersin, Zonguldak, Edirne vb. illere kadar yayılmıştır. Saldırılardan bir temel özelliği daha, polis-jandarma-MHP'li faşist üçlüsünün çok aktif bir işbirliği temelinde ve okul yönetimlerinin desteğinde gelişiyor, olmaktadır.

Bu son özellikten söz etmemizin nedeni, bunun yeni bir olgu olmasından ileri gelmiyor. Aksine, karşı-devrimin farkı güçleri arasındaki işbirliği geçmiş yıllara dayanmaktadır. Ama, bu denli açık belagat ve kalın çizgilerle ortaya çıkması bu döneme özgüdür. Bu, öntümüzdeki süreçte, toplumdaki sümekte olan sınıf mücadelesinin serleşmesine paralel olarak, ilericidevrimci öğrenci gençlik kesimine yönelik faşist saldırıların artacağı ve daha sistemli, daha sert ve acımasız olacağı anlamını taşımaktadır.

Biz bu saptamayı yaparken neyi amaçlıyoruz ve devrimci öğrenci gençliğin öntümüzdeki süreçte karşılaşılabileceği duruma şimdiden işaret etmemizin mücadelemiz açısından önemi nedir? Öncelikle şunu belirtelim ki, devlet güçleri ve sivil faşist hareketin ortak saldırılarının artacağı söylememizin nedeni kesinlikle reformist solun yaptığı gibi karamsarlık yaymak ve yığınla havası yaratmak değildir. Ecasında, özel olarak ilericidevrimci gençliği bekleyen gelişmelerin içeriğine ilişkin yapıyoruz saptamalarla benzer şeyleri reformist solda da görmek mümkün. Ama onlar, yani reformist sol, geleceğe ilişkin bu öngörüyü sol-sosyalist kavramlarla bezemiş bir karamsarlık ve yığınla yaymak için yapıyorlar. Saldırıların artmakta olduğuna işaret ederler ve salya-sümük bir şekilde burjuvaziden, yani saldırıların temel kaynağından merhamet dilerler. Açıkça ifade etmeseler de yayınlarında kullandıkları üslup ve devrimci öğrenci gençliğin önüne koydukları görevler bu söylediklerimizi kanıtıyor. "Faşist saldırılar artıyor", "faşistler saldırıyor" edebiyatının ardında yatan temel yaklaşım bu-

dur. Leninistler ise, aynı olguya somut bir gelişmeye işaret etmek ve o gelişme karşısında somut devrimci görevlerini saptamak için dikkat çekerekler. Zira, proletaryanın ileri ideolojisiyle donanmış leninistler bilirler ki, nasıl ki, "Burjuvazi, bir yöntenden ötekine bazı kişilerin kötü niyetli hesapları sonucu değil, bir rastlantı sonucu da değil, ama kendi öz durumunun temel çelişkisi yüzünden gelir"se (Lenin) bugünkü faşist saldırılar da kişilerin ya da faşist partilerin kötü niyetlerinden kaynaklanan hesapları sonucu değil, ama burjuvazinin kendi öz durumunun, yani kapitalist sistemin derin ekonomik, sosyal ve siyasal bunalımının bir sonucudur. Öyleyse, burada yapılacak şey, burjuvaziden ve onun devletinden merhamet dilenmek anlamına gelecek bir "saldırıya, haksızlığa uğruyoruz" edebiyatı yapmak değil, bu saldırıların gerçek kaynağını ilericidevrimci gençliğe göstererek, gençliğe sınıf savaşımının bu cephesini kazanacak bilinçli, örgütsel yapılan ve mücadele araçlarını kazandırmaktır. Gerçekte, reformist sol, gençlik içinde karamsarlık ve yığınla havası yayacak hiçbir gerekçeye de sahip değildir. Çünkü, her şey bir yana, yemmiş yıllar, devrimci gençliğin gerekli bilinç ve araçlara sahip olduğunda nasıl da güzel pek bir mücadeleye girişine ve faşist saldırıların püskürtüğüne tanıklık eder.

Demek ki, leninistler, sınıf mücadelesinin serleşmesine paralel olarak ilericidevrimci öğrenci gençliğe yönelik saldırıların artacağına tespit ederken bunu, sosyal-reformist akımlardan bambaşka amaçlarla yapıyorlar. Bu amacın başında, doğru mücadele çizgisinin saptanması ve bu çizginin yaşama geçmesini sağlayacak araç ve örgütlerin seçimini yapmak gelmektedir. Kürt halkına ve topluma emekçi yığınlarına olduğu gibi, topluma ve kesiminden yana, yani ezilenlerden yana saf tutan öğrenci gençliğe yönelik devlet saldırılarının, faşist katliamların durmasını dilemek ya da istemek sınıf mücadelesinden bir şey anlamayan, onun kaçınılmazlığını kavrayamayan liberal aydınların, burjuva ve sosyalist pasifistlerin işidir. Bu pasifistler takı-

mi, yani Lenin'in deyişiyle, "sosyal vaizler" ve oportünistler geçceğin başarılı sosyalizminin hayallerini kurmaya her zaman hazırdırlar. Hatta onlar, ezilen sınıfların ve proletaryanın bir devrimini "teorik olarak" kabul etmeye de hazırdırlar. Ancak bunun binlerce insanın yaşama mal olacak çetin bir iç savaş sonucu gerçekleşeceğini kabule yanaşmazlar, gökten düşmesini beklerler. Leninistler, ise, sert ve acımasız bir savaşın kendilerini beklediğini yığınlarla anlatılmaktan bir an bile geri durmazlar ve onları, yani yığınları bu sert, acımasız ama bir o kadar da kaçınılmaz olan savaşa, bilinç, psikolojik, örgütsel olarak hazırlamak temel görev olarak önelirine koyarlar. Leninistlerin öğrenci gençliğe yaklaşımında da marksist çerçevede içinde kendi ifadesini bulur. Öyleyse, mademki, devletin sivil faşistlerle birlik halinde öğrenci gençliğin saldırılarına biçimde atarak süreci, o halde yapmamız gereken şey bu savaşı kazanmak için her türlü hazırlığı ve önlemleri yapmaktır.

Her mücadele kendine uygun örgüt biçimleri ve araçlarını gerçekleştirir, onlarla yürütülür. Bu, işin temel kuralıdır. Öğrenci gençliğin faşizm karşı mücadelesi de kendi örgüt biçimlerini ve araçlarını gerçekleştirir. Kavgaşın serleşeceği ve faşist saldırıların artacağı doğrudur. Çünkü, Türkiye ve Küzey Kürdistan'da son birkaç yıldır sert ve acımasız bir iç savaş sürmektedir. Derin bir iktisadi ve politik kriz içerisinde bulunan Türk burjuvazisi, toplumu egemenliği altında tutmak için kendi gerici burjuva iç savaşını çoktan başlatmıştır. Başta Kürt halkı olmak üzere işçi sınıfı, emekçi halk ve ilericidevrimci öğrenci gençliği acımasız bir savaş açtığı artık herkesin malumu. Öğrenci gençliğin bu savaşın dışında kalması faşizmin baskı ve saldırılarından payını almaması düşünülemez. Öğrenci gençliğe yönelik saldırıların son beş yılda giderek sıklıklaşan periyotlarda ve liseli gençliği de kapsayacak biçimde artması basit ama şaşmaz bir göstergedir. Bu olgu, iç savaşın ürünü, bir göstergedir. Öyleyse, yapılacak şey, "bazı koşullarda sınıf savaşımının kaçınılmaz devami, gelişmesi ve şiddetlenmesi"ni (Lenin) ifade eden iç savaşın bu cephesini kazanmak için temel gö-

revleri, temel hazırlıklar yerine getirmek, propaganda ve ajitasyonunuzu bu temele oturtmaktır. Devrimci dönemlerde, sadece savaş kazanmak için değil, devrimci olarak, kalabilmek için de devrimin temel görevlerini öne çıkarmak, propaganda, ajitasyon ve bilinçlendirme faaliyetini bu ek-sene oturtmak son derece önemlidir.

Öyleyse, içinde bulunduğumuz devrimci koşullarda, iç savaş koşullarında sertleşecek olan kavgayı kazanmak ve atacak olan faşist saldırıların geri püskürtmek; ama sadece geri püskürtmek için değil, faşistleri kesin bir bogzuna uğratmak için de hangi temel görevleri, hangi örgüt biçimlerini ve mücadele araçlarını öne çıkarmalıyız? Öğrenci gençliği çerçevesinde faaliyet gösteren leninist gençler, bu soruya yanıt çerçevesinde, milis örgütlenmesinin, öğrenci gençliğin silahlanmasının ve bu çerçevede militan bir mücadele sürdürmenin yaşamsal önemine uzun süredir işaret ediyorlar. Bilyoroz ki, faşizmin anlayacağı tek dil, devrimci amaçlara bağlanmış devrimci şiddettir. İster dünya komünist hareketi tarihi olsun, ister Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın yakın tarihi olsun, isterse de günümüzden deneyleri olsun, bütün bunlar bize göstermiştir ki, faşizme karşı temel mücadele biçimi silahlıdır. Bütün diğer mücadele biçimlerinin buna hizmet etmesi koşuluyla, elbette, faşizme karşı mücadele de çeşitli biçimleri içerir, gerektirir. Ama, faşizme karşı başarılı mücadele mücadele edilebileceğini düşünmek büyük bir yanılgıdır. Kendi bilinen anlaşılacağı gibi, silahlı mücadele, her şeyden önce silahlanmayı gerektirir. Silahlanmayı öngörmeden, devrimci öğrenci gençliği silahlanmaya teşvik etmeden silahlı mücadeleden, faşizme karşı devrimci şiddetten söz etmek en utamızdan bir ikizlülük olacaktır. Ama, iş bununla bitmiyor. Silahlı mücadele, aynı zamanda kendine uygun örgüt biçimlerini de zorunlu kılar. Okullardaki sivil faşistlere, muhbir ve işbirlikçilere karşı, polis ve jandarmaya karşı devrimci zorlu yaşama geçirmek legal örgüt biçimleriyle söz konusu bile edilemez. Devrimci öğrenciler, karşı-devrimin okullardaki bu temsilcilerine karşı zorlu ve dışı bir mücadele yürütmek için yasa-dışı örgüt biçimlerine dayanmak, onları oluşturmak ve öne çıkarmak zorundadır. Bu noktada, ister milis örgütlenmesi, ister başka yasa-dışı örgüt biçim-

leri olsun temel önem kazanır. Kavga-nın sertleştiği, faşist saldırıların arttığı bir dönemde öne çıkarılması gereken görev ve hazırlıklar bunlardır. Dergimizin daha önceki sayılarında öğrenci gençliğin silahlanması, milis ve konsey örgütlenmesi üzerine durduğumuz için şimdi tekrar ve detaylarıyla birlikte ele almayı gerekli görmüyoruz. Fakat, bir kez daha vurgulamak gerekirse, devrimci dönemlerde kavga-nın sertleştiği ve faşist saldırıların arttığı koşullarda devrimci olarak kalabilmek için bu görevleri öne almak ve mücadelenin diğer tüm biçimlerini buna bağlamak gerekmektedir. Okurun rahatça gözlemleyebileceği gibi, leninist gençlik, dergimizin sayfalarında olsun, başka yerlerde olsun, propaganda ve ajitasyonunu bu ek-sene etrafında yapmakta, pratik hazırlıklarında bu görevleri temel almaktadır.

BİR ÖRNEK:

PASİFİZMİN, YASALCILIĞIN PLATFORMU İDLB

Son bir-iki yıldır, sınıf mücadelesindeki sertleşmeye paralel olarak liselerde de kavga-nın sertleştiği, polis-sivil faşist-icare işbirliğinin devrimci öğrencilere karşı çok açık biçimlerde sürdürüldüğü biliniyor. Polis ve idarenin desteğindeki sivil faşistler, ilerci-devrimci öğrencilere karşı silahlı-silahlı saldırılar düzenliyor, bunun için en ufak bir bahaneyi kaçırmıyorlar. Lümpen gençleri uyuşturucu, kumar vb. yöntemlerle, silah ve para sağlayarak yanlarına çeken faşistler, liseli gençlik üzerinde tam bir terör havası estirmeye çalışıyorlar. Bu çabanın amacı bellidir: Faşist terör yoluyla liseli öğrenci gençliği yıldırarak, pasifize etmek, devrimci öğrencileri ortadan kaldırmak, örgütlenmeleri dağıtmak; güç gösterisi vb. yollarla zaafı gençleri etkileyip salfanına çekmektir. Tüm bu planları bozmanın, faşist saldırıların boşa çıkarmanın yolu bellidir: Faşist terörü etkisizleştirmek, faşist öğütlenmeyi dağıtmak ve faşistlerin etkisini kırmak Şüphesiz, bu amacı gerçekleştirebilmek için, liselerde de faşizmin anladığı dilden konuşmak gerekir. Bunun en anlama geldiği açıktır. Liselerde de milis örgütlenmesini, yasa-dışı örgütlenmeyi temel almak ve bu temel üzerinde sivil faşistlere, faşist idareye ve polise karşı devrimci zorlu yaşama geçirmek gerekir. Kavga-nın sertleştiğinden ve faşist saldırıların arttığından söz eden kişi ya da örgüt, devrimci olarak kalmak istiyor ya da devrimci

adına layık biçimde davranmak istiyorsa propaganda, ajitasyon ve pratik mücadelelerini işte böyle sürdürmek zorundadır.

İşte bu koşullarda, devrimci olma iddiasındaki İDLB'nin 1. Kongre hazırlığı çerçevesindeki bir basın açıklaması yapıldı, bu açıklamada, Kongre'de ele alacakları temel soruların açıkladığı Atılım gazetesinin 60 sayısındaki bir haberdan öğreniyoruz. Atılım'da yazıldığına göre İDLB, "Paralarımıza değil, eğitime, Paraları çözüme hayır, Polis-icare, işbirliğine son, LÖB'ler yasallaşsın" vb. talepleri temel alan "1. Kongre'siyle 'bir adım daha ileri' gidecektir. Sadece bu talepler bile, İDLB'nin ve onun kapsadığı anlayışların nasıl bir reformizm, pasifizm içinde olduğunu anlatmaya yetiyor. İDLB, en ileri platform olan Kongre'de en ileri istem olarak LÖB'lerin yasallaşmasını, paralı eğitime son verilmesini vb. savunuyor. Bu istemler devrimci ajitasyonun, devrimci propagandanın zerrisi yetiyor. Kavga-nın sertleştiğinden, faşist saldırıların arttığından söz eden İDLB, bu kavga-nın nasıl kazanılacağına, saldırıların nasıl püskürtüleceğine, faşizme karşı temel mücadele edileceğine dair tek söz berile emmektedir. Varsa yoksa derli LÖB'lerin yasallaşmasıdır. Faşist saldırılar, polis-icare terörü altındaki liseli gençliğe İDLB'nin önerisi işte budur. Liseli devrimci-ilerci öğrenciler kurşunlar, ya da bıçaklanırlar, en ufak hak arama eylemi idare kovuşturması, polis copu, kurşunu ve gözaltısıyla karşılaşırlar okullarda işbirlikçi, muhbir ve faşistler öğrenci kitesine nefes aldırırken İDLB'nin önerdiği şeye bakın: LÖB'ler yasallaşsın. İyi de, LÖB'lerin yasallaşması, serseri takımı olan faşistlerin saldırıların nasıl durdurulacak? Yoksa, LÖB'ler yasallık zirve arkasında saklanırsa faşist saldırıların kendini koruyacağını, faşist terörü böylece durduracağını mi düşünüyor İDLB'iler ve onu oluşturan anlayışlar.

1970'li yılların devrimci kuşağı bu mantığı ve yaklaşımı daha önce görmüşlerdi. Bu mantık bugün İDLB'yi oluşturan anlayışların pek sövdükleri TKP, TİP, TS'İP'nin mantığından başkası değildir. Bu politik yaklaşımın özü şudur: Günün devrimci görevlerini, temel görevlerinden yan çinmek, ikinci üçüncü derededen istemleri öne çıkarmaktır. Reformizmin tarihi boyunca sürdürüldüğü temel çizgilerin-

den biri budur. Faşizme karşı başarılı bir mücadele için gereklilikten de öte bir zorunlu olan yasa-dışı örgütlenme, milis örgütlenmesi yerine LÖB'lerin yasallaşması; faşist teröre karşı devrimci terörü çökürmek yerine liberal burjuvaların kabul edileceği "Paralel eğitimci hayır" istemini öne çıkarmak, muhbir, işbirlikçi ve faşist elebaşlarının cezalandırılması istem ve hazırlıkların yerine idarenin polisle işbirliğine son vermesini istemek vb. vb. Yasalıcı İDLB'nin bu reformist platformunda neden ayak drettiğini biliyoruz. Onlar sanıyorlar ki, temel devrimci görevlerden yan çizerek en geri istemlerde israr ederek geniş kitleleri etkileyip kidesleşecekler. Ama, bu reformist platformun üyeleri, "Dimyat'a pırnace giderken, evdeki bulgurdan olacaklar"ı anlamıyorlar. Zira, kitleleri kazanmak adına devrimci mücadele yöntemlerinden vazgeçilirdiği faşist terör kitleleri yıldıracak, terörize edecek ve bir kısmını pasifize ederek bir kısmını ise safına çekecekler. Brakalun uzak geçmişi, yakın tarihimiz dahi, faşist terör ve baskının devrimci şiddet yöntemleriyle kırılamadığı yerlerde kitlelerin devrim safına çekilemediğinin, aksine, faşizmin kitle tabanı haline geldiğinin dersleriyle doludur. 70'li yıllar, bu anlamda derslerle doludur. Faşist terörün kurulamadığı, faşist örgütlenmelerin devrimci terör ile damıtılmadığı tüm üniversite ve liseler faşizmin birer kalesine dönüşmüştü, oradaki kitle faşizmin kitle tabanı olmuştur. Buna karşılık, faşist terörün ve örgütlenmelerin devrimci zor yöntemleriyle etkisizleştirildiği, dağıtıldığı okullar eğitim yerine devrimin okanına dönüşmüştür.

Sivil faşist-polis-idare üçlüsünün faşist terörüne karşı yapılacak şey açıktır. Devrimci zor yöntemlerini öne çıkarmak, bu yöntemleri yaşama geçirmek için gerekli örgüt biçimlerini ve araçları hazırlamak... Kafalan ve politik çizgileri yasalıcılıkla sakatlanmış, en ileri istem olarak LÖB'lerin yasallaşmasını öne sürülenler böylece bir devrimci görevin üstesinden gelmeyeceği, üstesinden gelmek bir yana, bu devrimci görevi gündemlerine dahi almayacakları açıktır. Bu görev, leninist gençliğin omuzlarına kalmıştır. Leninist liseli gençlik, sınıf mücadelesinin kendi küçük omuzlarına yüklediği bu zor ama bir o kadar da onurlu göre-

vin altından kalkacak bilinc, yürek ve cesarete sahiptir. İDLB'yi oluşturan güçlere gelince... Çeşitli çevrelerin oluşturduğu bu çok sesli platformda sadece yürçün sesi eksik. Her çevre, kendi dergisinde her ne kadar bir diğerini eleştirse de hepsinin birleştiği bir ortak nokta vardır. Temel devrimci görevlerden kaçınmak, yan çizmek. Örneğin Atılım dergisinin sözünü emtiğimiz 60. sayısını ele alalım. Bu sayının "Gençlik-Kadın" sayfasında gençliğe ilişkin her şey var. Kavganın sertleştiği, polis-faşist işbirliği, devletin senaryoları vb. vb. her şey var. Ama, bir şey eksik: Devrimci görevlere ilişkin tek sözcük yok. Bu eksikliğini ise "Kongreye Eylemli Çağın", "Paralel Eğitim Zinciri Kırılacak", "Kavga Sertleşiyor" gibi altın gibi parlayan, ama biraz kazınudunda tenekeden farksız olduğu anlaşılacak parlak sözlerle kapatmaya çalışıyor. "Kavga Sertleşiyor" başlığıyla verdiği haber-yorumda şöyle deniyor: "Polis, jandarma ve sivil-faşistlerin son günlerde termanan saldırıları öğrenci gençlik mücadelesini yeni bir yükselişin öngütünde boğmayı hedefliyor. Saldırıların sivil faşistlerle omuz omuza gerçekleştirilmesi devletin senaryoları bakımında yeterli fikir veriyor. Ankara, Merzin, Diyarbakır ve İstanbul'da yaşananlar gençlik mücadelesinin resmi ve sivil-faşistlerle hesaplaşmasının kaçınılmaz olduğunu gösteriyor. Öğrenciler 'eksik yammız örgütlülüğümüz diyorlar'". İşte bu kadar açık. Bu sözlerde her şeyi bulmak mümkün, bir şey dışında: Temel devrimci görev nedir? Polis, jandarma ve sivil-faşistlerle hesaplaşma kaçınılmaz görünüyorsa, şimdiden ne gibi bir hazırlığın içinde olmalıyız? İşte bu can alıcı soruların hiç birine tek bir yanıt yok. Güya öğrenciler 'eksik yammız örgütlülüğümüz' diyorlar. Bu cümlelerin Atılım dergisine ait olduğuna şüphe yok. Bunun için Atılım'a soruyoruz: Acaba eksik olan nasıl bir örgütlülük? Yasal öğrenci dernekleri mi, kulüpleri mi, yoksa benzer yasal başka demekler mi? Bu örgüt biçimleriyle mi faşist saldırıların, terörü engelleyeceksiniz? Yok, milis örgütlenmesi gibi yasa-dışı örgütlenmeleri kast ediyorsanız -ki hiç sanmıyoruz- o zaman LÖB'lerin yasallaşmasını neden temel talep durumuna getirmişsiniz?

Esasında, bu kadar soruya hiç gerek yok. Atılım'ın "örgütlülük'ten neyi

kastettiği son derece açık. "En geniş öğrenci kidesine" ulaşabilmek için öğrenci derneklerini vb. öne çıkarmak hedef gösteriyor. Biz, yine de Atılım'a haksızlık yapmamak için, Atılım'ın bu yolda tek başına olmadığını; Alımtı, Kızılbayrak, Yeni Demokrat Gençlik vb. diğer siyasi çevrelerin de aynı anlayışı paylaştıklarını vurgulamalıyız. Dileyen okur, bu dergileri alır ve karşılar. Bu durumda, hepsinin de öğrenci gençliğin önüne aynı hedefleri koyduğunu görüyoruz. Nitelik, önüne en ileri hedef olarak LÖB'lerin yasallaşmasını ve paralel eğitimin kaldırılmasını koyan İDLB, tüm bu çevrelerin toplamlarında oluşuyor. Bizim, burada Atılım'dan söz etmemizin tek nedeni, bu derginin şu an öntümünde duruyor olması gibi bir rastlanımdan başka bir şey değildir.

O halde, faşizme karşı mücadele etmek; proletaryanın, emekçi halkın ve Kürt halkının devrim mücadelesi safında yer almak isteyen devrimci gençliğe düşen görev Leninistlerin yanında, onların örgütlülüğü olan DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ (DÖB) safında yer almaktır. İDLB gibi reformist platformların devrimci öğrenci gençliğin mücadelesine önderlik edemeyeceği, onu ileri taşıyamayacağı buğüne kadar ortaya koydukları pratik, önceri ve görüşlerinden anlaşılıyor. En ileri hedef olarak önüne yasallaşmayı koynanlar, silahlı mücadele biçimlerini de içeren devrimci mücadelenin görevlerinin üstesinden gelemeceği açıktır. Öyleyse liseli gençlik reformist ve yasalıcı İDLB platformunu terk ederek, devrimci görevleri önüne hedef olarak koyan DÖB'ün safına katılmalıdır.

İDLB gibi reformist-yasalıcı, LÖB'ü yasallaşmayı temel hedef gören yapılar, mücadelevi için geçmişt TKP'nin, TİP'in; günümüzde ise BSP'nin, TDKP'nin, DY'nin gençliğini örnek alırken, DÖB'lüler Deniz Gezmişlerin mücadelesine, Güney Kore devrimci gençliğinin, Fransa devrimci gençliğinin mücadelesini örnek almaktadı. Devrimci gençliğe, üniversiteli ve liseli gençliğin devrimci geçişine ve bugünkü devrimci değerlere yaşama mücadelesine çizgisi budur. Bunun için tüm liseli ve üniversiteli devrimci öğrenci gençliği DÖB safına katılmaya; DÖB'e omuz vermeye çağırıyoruz.

Lise öğrencisi bir genç "muhibir" olduğu gerekçesiyle öldürüldü.

Öte yandan gazeteleri telefonla arayan kimliği belirsiz bir kişi, "Ertuğrul Kaya'yı, okulda yapılan devrimci çalışmalarını polise bildirdiği için cezalandırıldı" diyerek eylemi TKEP/Leni-nist 13 Mart GKB adına üstlendi.

Kafaya tek kursun
Tek kursuna çıktıkları Ertuğrul Kaya'nın okulda sol örgüt yapmış bir gösteriyi ihbar etmekle suçlandı. Polisçe bilgilendi.

Korsan göstereyi ihbar
Kaya'nın, 7 Kasım günü yaşadığı örgüt grubu polise ihbar edip, bu grubu yeni ve okulun girişine parkant asan E.O.'nin basçısı suçuyla suçlandı. Neden olduğu gerekçesiyle saldırganlık yapıldığı belirtiliyor.

İhbarcı gösteri düzenle-
İhbarcı gösteri düzenleyen Ertuğrul Kaya'nın, 7 Kasım'da yaşadığı örgüt grubu polise ihbar edip, bu grubu yeni ve okulun girişine parkant asan E.O.'nin basçısı suçuyla suçlandı. Neden olduğu gerekçesiyle saldırganlık yapıldığı belirtiliyor.

İHBARCI DİYE MI ÖLDÜRÜLDÜ?

Barbaros Lisesi'nin basketbol takımında da oynayan Ertuğrul Kaya'nın, 7 Kasım'da yaşadığı örgüt grubu polise ihbar edip, bu grubun 14 yaşındaki E.O.'nin basçısından yararlanarak yakalanmasına sebep olduğu gerekçesiyle saldırganlık yapıldığı veya

Muhibirlikle suçlandı

Başöğretmen Barbaros Lisesi'nde TKEP-L Genç Komünistler Birliği üyesi iki kişi, lise öğrencisi sınıf öğrencisi Ertuğrul Kaya'yı devrimci çalışmaları engellediği ve polise işbirliği yaptığı gerekçesiyle silahla öldürüldükten sonra gasp ettikleri bir arabayla olay yerinden kaçtı.

TKEP-L/13 MART GENÇ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ ÜSLENDİ: Lise öğrencisi Ertuğrul Kaya'nın tedavi altında bulunduğu hastanede kurtarılmayarak hayatını kaybettiği saatlerde gazete ve ajanslardan telefonlarla arayan bir kişi olayı TKEP-L/13 Mart Genç Komünistler Birliği adına üstlendi.

İhbarcı diye vuruldu

Sol görüşlü olarak bilinen Ertuğrul Kaya'nın bir süre önce okulda yapılan yasasız sol bir örgütün eylemini polise ihbar ettiği, bu nedenle cezalandırıldığı söyleniyor.

■ Başöğretmen Barbaros Lisesi'ne gelen iki kişi, nöbetçi öğrenci Ertuğrul Kaya ile bir süre tartıştıktan sonra kalmasına tabanca ile ateş ederek kaçtı. Yoldan geçen bir aracı gaspeden saldırganlar kaçırdılar. Kaya'nın, karandışı örgüt militanlarını okulun girişine parkant astıkları için polise ihbar edip, bu grubun bir kişiyi yakalamasına sebep olduğu gerekçesiyle öldürüldüğü sanılıyor.

**İHBARCILAR CEZASIZ KALMADI
KALMAYACAK!
FAŞİZMİN ANLADIĞI TEK DİL
DEVRİMCİ ŞİDDETTİR**

Aralık 95

240

DEVİRMCİ DAYANIŞMANIN GÜZEL BİR ÖRNEĞİ DÖB ŞENLİĞİ

İç savaş sertleşerek sürdüğü tekelci kapitalizmin seçim aldatmacasıyla imaj tazelemeye çalıştığı ve bunlara karşı devrim mücadelesinde yükselerek devam ettiği şu günlerde her zaman olduğu gibi devrimci dayanışmanın da gerekliliği kendisini her açıdan ortaya koyuyor.

Karşı devrim cephesi her gün açıkça devrimci güçler üzerinde faşizmi kullanırken emek cephesinde de saflar belirginleşiyor. En son seçim sürecinde reformist ile devrimci güçlerin ayrışmaları iç savaşın en açık yaşandığı bu günlerde önemli bir gelişmedir. Saflar netleşmiş dost düşmandan ayrılmıştır.

Böylesi zor ve çetin bir dönemden geçerken bizi de öğrenci gençlik cephesinde faşizmin iç yüzünü teşhir etmek için devrimci güçlerle mücadele birliğini ve devrimci dayanışmayı örnek için Devrimci Öğrenci Birliği olarak 17.12.95 Pazar günü İkitelli'de Doğanay düğün salonunda 2. Geleneksel gençlik şölenimizi başarıyla gerçekleştirdik.

500- 700 kişilik bir kitle ile yapılan şölenle YDG, PARTİZAN, ÖZGÜR GELCEK, DEVİRMCİ EMEK, DETAK, GENÇ EKİN SANAT MERKEZİ, PARTİZAN SESİ, DLB, ÖZGÜR GENÇLİK, DLMK, ÖZGÜR EĞİTİM PLATFORMU, ATILIM, DEVİRMCİ PROLETERYA, ÖB, PARTİZAN GENÇLİK, BİR GRUP EĞİTİMSEN'li, BARTIN, SAĞMALCILAR, YOZGAT, ÇANAKKALE, BURSA, TKEP/Leninist davası tutsakları vs. mesajla okundu. Devrim savaşçıları için saygı duruşu ile başlayan şölene Grup Munzur, Özgürlük Türküsü, Koma Agire Jiyan, Genç Ekin Müzik Topluluğu ve DÖB şiir grubu katıldı. Ayrıca yapacağımızı duyurduğumuz film gösterimi zaman darlığı nedeni ile yapılamadı. Sık sık sloganlarla kesilen şölen tam anlamıyla devrimci dayanışmanın en iyi örneklerinden birini sergiliyordu. Söylenen türkülerde, çekilen halaylarda, atılan sloganlarda, hep ilmik ilmik örmeye çalıştığımız mücadele birliği yatıyordu.

Tekelci kapitalizmin saldırılarını bu denli çoğalttığı bir günde yapılan şölen devrimci güçlerin birliği açısından olumlu ve sevindiriciydi. Umudumuz devrimci dayanışmanın her alanda örülmesi ve yaşam imzasıdır diyoruz.

**YAŞASIN DEVİRMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ!
YAŞASIN DEVİRMCİ DAYANIŞMA!**

Aralık 95

DÖB DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ'DİR VE ÖYLE KALACAKTIR!

1989 yılında Deniz Gezmişlere ve onların militan geleneklerine sahip çıkarak Devrimci Öğrenci Birliği DÖB ismi altında çalışmalarımıza başladık ve bugüne kadar olan süreç içinde böyle tanındık. Eylemlerde koyduğumuz militan tavır ve öncü çıkışlarla da bu ismi hak ettiğimizi her defasında gösterdik. Eylemlerde üzerimize kurşunlar atıldı, gözaltına alındık, işkence gördük, okullardan atıldık, hatta birçok yoldaşımız tutuklandı yani kısacası biz bu mirası bedeller ödeyerek tırnaklarımızla söküp aldık. O nedenle DÖB isminin büyük anlamını 68'den sonra 1989'dan 1995'e kadar olan sürede hak ettiği yere getirdik.

Ne yazık ki son yıllarda defalarca uyarımıza rağmen DÖB ismi, DÖB ile yakından uzaktan bir ilgisi olmayan DÖB politikalarının tam aksine politika izleyen direniş dergisi çevresi tarafından kullanıldı. Uyarılarımız sonucunda 1 yıl önce bu ismin bir daha kendileri tarafında kullanılmayacağına söz verilmesine rağmen kullanılmaya devam edildi. Demokratik Öğrenci Birliği adı altında öğrenci gençlik içinde örgütlenen bu yapı en son olarak Özgür Eğitim Platformunun içinde DÖB ismini kullanmaya başladı. Bazı dergi çevreleri de Demokratik Öğrenci Birliği'ni devrimci kamuoyuna DÖB olarak tanıttı. Söz verilmesine rağmen Direniş dergisi çevresinin bu ismi kullanması devrimci kamuoyunda meşrulaştırılmaya çalışıldı. Bu sayede bedel ödemedi tırnaklarımızla söküp aldığımız mirasımızın üzerine oturmaya çalıştılar. Devrimci demokrat kamuoyuna uyarımızdır. Dergilerinde DÖB ismini kullanarak bu ismi hak etmeyen bir çevreyi meşrulaştırmaya ortak olunmamalıdır. DÖB: Devrimci Öğrenci Birliği'dir ve öyle kalacaktır. Tırnaklarımızla söküp aldığımız DÖB mirasını kimseye bırakmayız. Biz DÖB ismini aldığımızdan beri birçok bedel ödedik ve daha da fazlasını ödemeye hazırız. O yüzden bedellerle aldığımız bu ismi kimseye kullandırtmayacağız. Son uyarımızdır. Sözünüzde durup DÖB ismini kullanmaktan vazgeçin.

DÖB (DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ)

Aralık 95

Öğrenciler barikatları kavgayla astı.

ÖĞRENCİLERİN TAKSİM ÇIKARTMASI

Leninistlerin Türkiye ve K. Kürdistan'da yaşanan toplumsal olaylara yönelik tespitleri, devrimci durum ve iç savaş biçimindeki gelişimi, her gün sokaklarda, alanlarda tarih ve emekçi kitleler tarafından doğrulanıyor. Böylece Leninistlerin somut tahlil ve tespitlerinin ne kadar yerinde olduğu bir kez daha kendini yaşamda kanıtlıyor.

Leninistleri diğer reformist kitle kuyrukçularından ayıran yönlerinin başında ideolojik önderlik geliyor. Leninistler gündeme yönelik somut tespitlerle gerçek kitle önderi olduğu sokaklarda gösteriyor.

Leninistlerin Gazi ve Mayıs isyanları öncesinde halka genel silahlanma çağrıları, seçimlere yönelik boykot politikası, 1 Mayıs politikası, milis örgütlenmesi, işçi konsey ve

komitelerinin örgütlenmesi yönündeki tespitleri öğrenci gençliğe yönelik tahlil ve çözümleri, Geçici Devrim Hükümeti vs. tüm bunlar ve sonunda yaşananlar. Leninistlerin ne kadar haklı olduğunu ortaya koymaya yetiyor da artıyor bile.

En son olarak öğrenci gençliğe yönelik sokaklarda, varoşlarda, okullarda çatışmalar bizi bekliyor dememizin üzerinden iki ay geçti, bu 2 aylık süreçte paralı eğitime ve faşist saldırılara yönelik, çeşitli güç ve eylem birlikleri gerçekleştirildi ve bunların içinde çeşitli tartışmalar yapıldı. 15 Aralık 1995'te yapılan Özgür Eğitim Platformu(ÖEP) deki tartışma paralı eğitime karşı yapılacak kampanyanın içeriğinin ne olacağı konusundaydı. Tartışmaya katılan Özgür Gençlik, Kaldıraç, İDLB, Demokratik Öğrenci Birliği, kampanyaya açlık grevi ile başlaması gerektiğini söyleyip, açlık grevini önerirken, devrimci güçler ise, (DÖB, TÖDEF, İYÖDER, DLMK) okullarda ve sokaklarda pratik eylemlilikleri önerip açlık grevinin kitleleri pasifize etmekten başka bir fonksiyonunun olmadığını söylemişti. Tüm bunlara rağmen reformistler açlık grevine gideceklerini belirterek diğer çevreleri de buna destek vermeye çağırmişti. Ve nihayet Özgür Gençlik açlık grevine başladı. Ama ne zaman ki, gün sokaklara çıkmaya geldi: o zaman biz de DÖB pankartımızı alandaki yerimizi aldık. Biliyorsunuz ki ne zaman öfke sokağa çıkacak: o zaman, o öfke tüm bentleri yıkacaktı. Taksim'den Kızılay'a yapılan özgürlük yürüyüşü 4 Ocak 1996 Pazar günü Taksim'de başladı.

Her zaman olduğu gibi faşizmin kolluk kuvvetleri Taksim'i ablukaya almış ve eylemi yaptırmayacaklarını göstermeye gelmişlerdi. Ama devrimci dayanışma ve kararlılıkla kitle Fransız konsolosluğu önünde toplandı. 2000'e yakın bir kitle kortej oluşturup yürüyüşe başlayacaktı ki, faşizmin bekçileri öğrencilerin önüne ve arkasına barikat kurdular. Ama kitle, Eylem komitesi'nin polislin önündeki pasif ve reformist tavrına rağmen barikatları aşmaya kararlıydı. (Eylem komitesi ve polisle görüşen Öğrenci temsilcileri, hedefin Taksim meydanı olduğunu ve polislin Taksim'e çıkarılmasını izin vermeyeceğini bildikleri halde, polislerle görüşüp istiklal caddesinde izni istemişlerdi.)

Kitle devrimci dayanışmanın gücü ile polislin üzerinde yürüdü ve ilk çatışmada 8-10 polis yaralandı. Bu sırada kitlenin en

önünde bulunan Özgür Gençlik ve İDLB kortejinin de arka taraflara kaçması bir başka ilginç görünümdü. Yani eylemde en önde yer alan kitle birden en arkadaydı ve en ön safları devrimci gençler almışlardı. Bu kez çatışma gürültüsü içinde biz bir yandan kaçan kitleyi durdurmaya çalışırken, bir yandan sloganlar atıp çatışmak için taş atıyorduk. Öğrencilerin gösterdiği bu devrimci tavır (reformistlere rağmen) polisler geri adım attırıp barikatı açtırdı. (Bunda sopa ve taşların öneminin büyük olduğunu unutmamak gerekiyor.) Bu kargaşa sırasında yere atılan bir başka çevreye ait pankart DÖB'lüler tarafından devrimci dayanışma örneği göstererek yeniden açıldı. Ve nihayet Taksim'e öğrenciler yıllardan beri ilk defa "Hedef Taksim, Taksim Bizimle Özgürleşiyor", "Yaşasın Taksim zaferimiz!" sloganlarıyla Kızıl Meydana çıkmıştı. Konuşmalar yapıldıktan sonra halaylar, marşlar ile eylem bitirildi. Eylem komitesi eylemin bittiğini söyledikten sonra kitle dağılmaya başlamıştı ki, kitlenin bir kısmı İstiklal caddesine doğru sloganlar atarak yürümeye başladı ve bu yürüyüş sırasında faşistlere ait birçok kurum taşlandı ve yine faşistlere ait kitap- kaset standı kitle tarafından dağıtıldı. (bu sırada reformistler ise sermayenin kurumlarına zarar gelmemesi için kendini barikat yapıp devrimci olmayan bir tavır koydu.) Daha sonra panzerlerle İstiklal caddesine giren faşizmin kolluk güçleri birkaç insanı gözaltına aldı.

Gün kavga günüdür yoldaşlar... Gün üstüne üstüne yürüme günüdür mezar bekçilerinin. Bir kez daha gördük ki irade, kararlılık, cesaret zaferi de birlikte getiriyor. Ve daha çetin kavga günleri bizleri bekliyor.

**SOKALARDA, VAROŞLARDA
OKULDA KAVGAYA!
YAŞASIN TAKSİM ZAFERİMİZ!
YAŞASIN DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ!
İSTANBUL**

4 Ocak 1996

TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN'DA İŞÇİ, ÖĞRENCİ VE KÖYLÜ GENÇLİK ANTI-FAŞİST, ANTI-KAPİTALİST ANTI-EMPERYALİST MÜCADELEDE AKTİF ROL OYNUYOR.

Emperyalizme bağımlı olan Türkiye'de ve Türkiye tarafından ilhak edilen Kuzey Kürdistan'da, 30 yıldır iş savaşına ya da iş savaşına yakın bir çizgide süren sınıf mücadelesi sürecinde, kapitalist güçler emekçi kitle hareketini ezme için yaptıkları kanlı saldırıların sivri ucu devrimci gençlik hareketine doğrultuldu. Türk, Kürt ve diğer halkların demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde aktif bir rol alan devrimci gençlik, halka karşı sürdürülen kanlı faşist saldırıların boy hedefi oldu. 12 Mart 1971'de gerçekleştirilen askeri faşist darbe sırasında ve on yıl sonra ikinci kez tekrarlanan 12 Eylül 1980 askeri faşist darbeleri sırasında, binlerce üniversite öğrencisi tutuklandı, işkence gördü, öldürüldü ve bir kısmı da idam edildi. İki faşist darbe arasındaki dönemde ise devrimci öğrenciler, işçi ve köylü gençler sivil faşist güçlerin saldırısına hedef oldu ve pek çoğu öldürüldü. Öğrencilere ve emekçi gençlere yönelik saldırılar, bugün hem devlet güçleri tarafından ve hem de sivil-faşist güçler tarafından ortaklaşa biçimde yürütülüyor. Türkiye ve Kürdistan'da devrimci ve demokratik gençlik hareketi, ağır faşist saldırılar altında bulunuyor; gençliğin mücadelesi, en ağır koşullar altında yoluna devam ediyor.

Türkiye'nin egemen kapitalist güçleri, emperyalizme bağımlı diğer ülkelerdeki kapitalistlere göre, büyük bir sermaye gücüne sahip iken, buna karşılık, işçiler, köylüler ve bütün emekçi kitleler ise yoksul bir yaşam içindedir. Emekçi halkın ekonomik ve toplumsal yaşam koşulları tam bir yıkım içindedir. Bunun ilk sonuçları, emekçi çocuklarının yaşamında kendini gösteriyor. Türkiye'de ve Kürdistan'da büyük sayıda genç insan işsizdir, çalışmaları ise son derece düşük ücretle, en ağır çalışma koşullarında üretim yapıyor. Sanayi ve kırsal alandaki genç insanların ücretleri arasında ise büyük bir fark vardır. Öğrenciler ise voksulluk nedeniyle zor koşullarda okumakta, eğitim her aşamada paralı hale gelmesiyle, her geçen gün, daha fazla sayıda emekçi çocuğu olan öğrencilere okul kapıları bir bir kapanıyor. Her yıl yüksek okullara gidemeyen yüz binlerce öğrencinin esas çoğunluğu yoksul halkın çocuklarıdır. Her yıl, parasız eğitim ve suni bariyer nedeniyle eğitimini yarıda bırakan yüz binlerce genç, işsizler arasında katılıyor. Türkiye'de 10 milyonun üstünde olan işsizlerin ezici çoğunluğunu gençler oluşturmuyor. Kapitalizm her yönden emekçi sınıflar ve çocuklarını işsizliğe, açlığa, hastalığa ve ölüme itiyor.

Türkiye'deki yüksek okullar polislin işgali altındadır. Faşist yasalar, okul yöneticilerini, istedikleri zaman, polisi ve askeri okula çağırma yetkisi vermiştir. Bu nedenle, yüksek okullarda polis gücü hiç eksik olmuyor. Öğrenci hareketinin en önemli istemlerinden biri de, okullardaki polis işgaline ve ablukasına son verilmesidir. Tamamen devletin ve tekelci güçlerin denetiminde olan yüksek okullar, yıllardır demokratik ve özerk üniversite istemiyeli yola çıkan öğrencilerin mücadelesine sahne oluyor. Okullardaki polis işgaline, polis-okul yönetimi iş birliğine karşı mücadele eden demokratik öğrenci hareketi, lise öğrencilerinin katılımıyla yaygınlık kazanıyor.

Türkiye'de ve Kürdistan'da gençlik hareketi, kendini "okulcu" istemlerle sınırlamıyor. Kapitalist sınıf, devlet ve reformist güçler, bunu istedilerse de, öğrenci hareketi, demokrasi ve özgürlük mücadelesi çizgisinde gelişiyor. Devrimci gençlik hareketi: politik özgürlük kazanılmadan, akademik özgürlük olmaz anlayışıyla hareket ederek, kendi okulu istemlerini, bütün emekçi sınıfların demokrasi ve özgürlük istemlerine bağlamıştır. Demokrasi ve sosyalizm çizgisi, Türkiye ve Kürdistan devrimci öğrenci hareketinin en temel çizgisidir. Öğrenci hareketi, binlerce varan genç insanı, bu çizgide süren mücadele sırasında yitirdi. Bu anlamda, öğrenci gençlik, işçi gençlik ve köylü gençlik, emekçi sınıfların sürdürdüğü demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin en etkin gücüdür.

İçinde bulunduğu derin ekonomik, toplumsal ve politik bunalım nedeniyle toplum artık eskisi gibi yönetemeyen, tekelci kapitalist sınıf, egemenliğini devam ettirmek için, emekçi kitlelere yönelik faşist devlet saldırılarını sürekli hale getirdi. Burjuva güçlerinin yönettiği bu saldırı iş savaşına dönüştü. Burjuva iş savaşının en büyük hedeflerinden biri öğrencilerdir. Bu nedenle okullarda ve sokaklarda çatışma gün gün yayılıyor ve daha da sertleşiyor. Faşist devlet güçlerinin, öğrencilere karşı yaptığı saldırılar bütün dünyada iyi biçimde biliniyor. Emperyalist ve iş birliği tekelci kapitalist güçler, işsizlik kazanmak için bütün güçleriyle iş sınıfa, komünist güçlere ve devrimci öğrenci hareketine yükleniyorlar. Bunun sonucu, bugün Türkiye ve Kürdistan'daki cezaevlerinde binlerce politik tutuklu bulunuyor; bunların büyük çoğunluğu genç insandır ve öğrencidir. Yıllardır devlet tarafından sistematik olarak uygulanan işkencenin esas hedefi gençlerdir. İşkence, yaşları 14-18 arasındaki öğrencilere yapılan işkence ise sık sık rastlanan bir olgudur. Bu konudaki somut olgular yine bütün dünya tarafından iyi biliniyor. Sokakta insanların kaçırılıp, kaybedilmesi, açık sokak infazları, Kürt gerillalarının en vahşi biçimde öldürülmesi Türkiye'deki faşist rejimin gerçek niteliğini yeterince sergiliyor.

Türkiye'de sık sık yapılan faşist askeri darbeler ve kesintisiz sürdürülen gerici saldırılar yine de emekçi sınıfların ve gençliğin devrimci mücadelesini yok edemedi. Aktif mücadele geleneğine sahip olan gençlik hareketi, dirençliliği, yığılması, kararlılığı ve örgütlü mücadele tavryla dünyadaki demokratik gençlik hareketlerinin en ön sıralarında yer almayı başarmıştır.

Türkiye ve Kürdistan, emperyalizme bağımlı ülkeler arasında devrime en yakın olanıdır; gençlik hareketi de devrim mücadelesinin etkin savaşçı gücü olarak daha da öne çıkacaktır. Bu niteliğiyle Türkiye ve Kürdistan devrimci gençlik hareketi, dünyadaki komünist ve demokratik gençlik hareketinin bir müfrezesi olarak 14. DÜNYA GENÇLİK VE ÖĞRENCİ FESTİVALİNDE yerini alıyor.

Küba 14. Gençlik Festivali 97

ÖĞRENCİLERİN GERÇEK DEVRİMCİ YOLU LENİNİSTLERİN YOLUDUR

Mart ayı herkes için çok hareketli ve çok yoğunlu. Uzun zamandır çoğu kez durgun bir havanın hakim olduğu bir süreçten sonra mart ayı bu kez, her zaman olması gerektiği gibi emekçi halk kitleleri ile kapitalist egemenliğin, devletin açık çatışması olarak somutlaşmıştır.

Emekçi ve sömürülen halk için yoğun kavgalı bir ay olarak geçen Mart ayı, aynı zamanda öğrenci gençlik içinde yoğun ve kavga dolu bir ay olarak geçti.

Öğrenci gençliğin Mart ayında gerçekleştirdiği eylemlilik gelişen iç savaş, döneminde her eylemin kendinden sonraki eylemleri hazırladığı bir dönemde meydana gelmesinden dolayı Mart ayında gerçekleşen 4 Mart memur eylemi, 8 Mart, Newroz, 16 Mart eylemleri, öğrenci gençliğin eyleminin Taksime sığmasını ve bu eylemin kavgalı dövüşlü geçmesini hazırladı. Öğrencilerin 18 Mart Taksim çıkartması ve bunun ardından gelen gelişmeler bütün herkese şunu gösterdi; iç savaş ve devrimci dönemlerde kavgalı ve dövüşlü eylemlerden başka eylem çeşitliliği öğrenci gençlik içinde tutmaz ve her ne kadar eylemi hazırlayanlar, öne sürülen talepler ve eylemin siyasal çizgisi reformist oportünist özlü olsa da, bu eylem aslında amacı doğrultusunda öğrencileri kimliklerine uğraştırırsa da, sonuç olarak öyle ki bu eylem, eylemi düzenleyenleri ve amacını aşarak kendiliğinden çatışmaya, devlet ile çatışmaya dönüşmüştür. Buda iç savaşın öğrenci gençlik kitleleri içinde kendiliğinden gelişen bir bilinçle gerçekleşti. Bu eylem bir kez daha iç savaş ve LENİNİST'leri doğruladı.

Bunların yanı sıra her geçen gün artan faşist saldırılar, yurt baskınları, kampüslerde ki çatışmalar bize neyi ifade ediyor? Dikkat edilirse faşistler 12 Eylül öncesi yükselen iç savaşta kullandıkları satır, silah vb. savaş aletleriyle gerçekleştirdikleri yurt baskınlarını şimdi uzun bir aradan sonra ilk defa kullanmaya başladılar. Sadece buda değil, faşistler silahlı saldırılarını adam öldürmelere kadar vardırı.

Bütün bu görünüşler burjuvazinin devrimci iç savaş gerçeğinin, devrimin yakınığının farkına vardığını ve bütün bunlara karşı bilinçli, örgütlü, merkezi bir şekilde saldırıya geçtiğini görmek istemeyen gözü-kör devrimcilere gösterdi. Çünkü karşı devrimin tüm çabası devrimci iç savaş, devrimi ve onun güçlerini tasfiye etmektir.

Olayların anlamı sadece bununla sınırlı değil. Öğrenciler faşist saldırılara karşı koydu. Hatta bir noktadan sonra işi molotof kokteyli kullanmaya kadar götürdü. Biz LENİNİST'lerin kavratmadığımız bu kez iç savaş

kendi yakıcılığıyla öğrenci kitlelerine ve reformist çevrelere kavratıldı. Öğrencilerin molotof kokteyli kullanmalarının sebebi budur. Öğrenci gençlik artık kavga etmek ve kazanmak istediğini kendi (kendiliğinden) pratiğinde gösteriyor.

Artık reformistlerin faşist saldırılar karşısında bıkmadan usanmadan mütiş bir sabır ve azimle ve cesaretle (!) ortaya koydukları basın açıklaması eylemleri (!) malesef (!) iflas etti. Daha doğrusu bütün reformist eylemliliklerin iflas olması, reformizmin öğrenci kitleleri kafasında iflas olması ve devrimci bilincin kavranması anlamına gelir.

Bu gelişme karşısında sessiz kalmayan öğrenci gençlik üzerindeki belli derecedeki etkilerini de kaybedeceklerini bilen küçük burjuvazinin siyasal temsilcileri, hemen, silahlarına sanarak (!) (onların tek silahları kalem ve kâğıtlarıdır), utangaç bir durumda iç savaşın etrafında tını tını dönen fırıldaklar gibi dönmeye başladılar. (Ha ayrıntı olarak belirtelim: Bu oportünistler ve reformistler tutarsız ve duruma göre ani dönüş yapma yeteneğine sahip olduklarından "omurluksizler" gurubuna giriyorlar)

Son zamanlarda çıkan oportünist ve reformist üyesi, gazetelere bakarsanız, en ucra köşelere sıkıştırılmış "Devletin içine girdiği kriz, bunalım, yer yerde iç savaş" ile ilgili yazılara rastlırsınız. Ancak eğer bu dergi yada gazetelerde çıkan ve bu yazıları okumak isterseniz, o yayının en kuytu, en göze çarpmayacak yerlere bakmanız gerekir. İç savaş sanki sıradan basit bir olgu gibi sırf "bizimle iç savaşla ilgili yazılmamız var" diyebilmek için 2-3 paragraflık yazılar yazarak dergi, gazetelerin en kuytu köşelerine sıkıştırıyorlar.

Leninistler olan bitenin farkındadır. Ve herkesin utangaç ve gizlice etrafında dolaştıkları iç savaş gerçeğini ta 91'de görüp bu doğrultuda pratik sergilemiştir.

Şu an için olayların çoğu reformist istemlerden yola çıkarak yapıldığı halde, bu eylemlerle öğrenci gençliğin iç savaşta edindiği kendiliğinden siyasal bilinç ile reformizmi iç savaşta bizim, devrimci öğrencilerin, Leninistlerin önemi artırıyor. Olaylar, iç savaş ve devrim yönünde ilerleyen öğrenci gençlik artık basın açıklaması yapmak, afiş dağıtmak, şurekli burjuvaziyi alkışlamak, ve sadece bir biçimde yollarda yürümek istemiyor. Öğrenci gençlik artık devrim istiyor.

Devrim için sadece mücadeleyi değil, insanları değil, silahları da örgütleyelim, ancak o zaman mücadele, yani devrim ancak o zaman, insanlar yani devrimci öğrenciler örgütlenebilir ve ancak o zaman devrim zafır yüzü görebilecektir.

ÖĞRENCİLERİN GERÇEK DEVRİMCİ YOLU,
LENİNİSTLERİN YOLUDUR

Haziran 98

ÖĞRENCİ GENÇLİK HAREKETİNİN ÖNÜ ÖĞRENCİ MILİSLERİYLE AÇILACAK

Uzun zamandır söylüyoruz, olaylar devrimci yönde geliyor. Her olgu, her olay devrimin akışına uygun olarak şekilleniyor ve her geçen gün daha şiddetli ve daha yüksek boyutlarda karşımıza çıkıyor. En başta istemlerle ve eylem biçimleriyle yola çıktığımızda dahi içinde bulunduğumuz nesnel durumla direkt ilgili olarak hiçbir şey bu "başçı"lığını koruyamıyor. Özcesi, koşullar ya devrimci

olmayı ya da hiçbir şey olmamayı dayatıyor.

Nesnel durum olguları bu yönde geliştirirken, devrim ve karşı-devrim kampları arasındaki savaşım boyutlanıyor, askeri biçimler kazanıyor. Karşı-devrim, devrim güc-

lerinin üzerine bütün zor araçlarıyla gidiyor ve halk hareketini yok etmeye çalışıyor. Bunun için, hep daha etkili araçları ve savaş yöntemlerini bulma arayışında olduğunu gözlemiyor. Karşı-devrim, gelişen halk hareketini yok edebilmek için göze alamayacağı hiçbir şeyin olmadığı mesajını, halk hareketinin üzerinde estirdiği terörle veriyor.

İçinde bulunduğumuz günlerde, estirilen bu terörden belki de en fazla nasibini alan kesim, öğrenci gençlik oluyor. Atlı, itli, robocoplu, bombalı vb. polis terörü, silahlı, sopalı, bıçaklı, satırlı vb. sivil-faşist saldırılarıyla öğrenciler, sermaye devletinin kendilerine karşı konumunu iliklerine kadar hissediyorlar. Karşı-devrim, halk hareketinin bir parçası olarak öğrenci gençlik hareketinin önemini farkında. Bu öneme uygun olarak, kendi önlemleriyle hareketin üzerine gidip, etkisizleştirmeye, yok etmeye çalışıyor. Örneklerini verdiğimiz gibi, bir çok araç ve yöntemlerle öğrencileri sindirmeyi, yıldırma amaçlıyordur. Şiddet yöntemlerini öne çıkarıyor ve öğrenciler üzerinde uygulamaktan çekinmi-

yor. Öğrenci hareketi eski başçı çizgisiyle şu an ki durumunu koruyamaz. Zaten şu an ki durumu korumak, hiçbir şey yapmamakla eşdeğerdir. Hareketin ileriyeye doğru bir sıçrama yapabilmesi için, içinde bulunduğu durumu karşılayan bir mücadele tarzına ve bununla paralellik gösteren bir örgütlenme biçimine ihtiyacı vardır. Bu noktada, varolan örgütlenmeleri koruyabilmek, yenilerini yaratabilmek ve

devrimci öğrencilerin hareket üzerindeki etkisini genişletebilmek ancak karşı-devrimin kitle üzerindeki sindirme, yıldırma, yoketme amaçlı etkisini kırma ile mümkündür. Bu etkiyi kırabilmek (ya da yaratılmak istenen karşı-devrimci etkinin önüne

geçebilmek) bugünün bir çok alanında devrimci öğrencilerin yapması gereken diğer tüm çalışmaların bir önkoşulu haline gelmiştir. Bu durum, her geçen gün daha da yaygınlaşacaktır. Öğrenci hareketi bu durumda karşı-devrimin üzerine uyguladığı şiddete karşı kendi devrimci şiddetiyle karşılık vermelidir. Bu da ancak buna uygun örgütlenmelerle, yani karşı-devrimin zorunu kırabilecek ve karşı-devrim üzerinde kendi zorunu uygulayabilecek örgütlenmelerle mümkündür. Bu örgütlenmeler, içinde bulunduğumuz koşullarda ileriyeye gidebilmenin zorunluluğuna haline gelmiştir.

Öğrenci gençlik hareketinin bundan sonra, ancak kendi zor örgütlenmelerini hayata geçirerek ileri gidebileceğini gören Leninistler, öğrenci hareketinin önüne ÖĞRENCİ MILİSLERİ örgütlenmesini koydular. Öğrenci milisleri örgütlenmesi, hareketin bulunduğu şu durumdaki bir çok sorun ve ihtiyacı cevap verebilecek ve ileriyeye sıçratabilecek bir işlevdedir. Bu olgu, güncelce yaşanan bir çok olayla kendini ortaya koymakta.

Son dönemde yaşanan katliamlarla birlikte, sivil-faşistlere karşı verilecek savaşım ve biçimleri konusu yakıcı bir önem kazandı. Bu konuda bugüne kadar çok şey söylendi, çok şey yazıldı. Ashında çözüm gayet basittir. Okullarda, yurtlarda, alanlarda vs. yaşanan bu tür saldırıların önüne geçmenin ve sivil-faşistlerin etkinlik kurma çabalarını kurmanın tek yolu vardır: Üzerlerinden devrimci şiddeti eksik etmemek... Sivil-faşist hareketin öğrenciler üzerinde kurmak istediği sindirme, yıldırma amaçlı etkiyi ancak bu şekilde (yani etkileyemez duruma getirerek) kırabiliriz. Ki, içinde bulunduğumuz durumda bu etkiyi kırabilmek, devrimci öğrenciler için yaşamsal önemdedir.

Öğrenci milisleri, resmi faşist kurum ve kuruluşlara olduğu gibi, sivil-faşistlere karşı da etkin bir savaşım verebilmek için mükemmel araçlardır. Öğrenci milislerinin oluşturulduğu her okulda, yurtta vs. bu mücadele için hazırlıklı olmak gerekir. Bu hazırlık çok yönlü olarak düşünülmelidir. Örneğin, bulunulan her alanda bir çatışma durumuna göre önceden yerleri özenle seçilmiş depolar yapılmalı, bunlar imkân ve olanaklar devrimci yaratıcılıkla geliştirilerek çok çeşitli savaş araçlarıyla donatılmalıdır. Ya da devrimci öğrencilerin bir çatışma anında çok çabuk olarak toplanması ve yeniden çatışma grupları olarak dağılması için önceden planlamalar yapılmalıdır.

Sivil-faşistlere karşı verilecek mücadele, sadece ortaya çıkabilecek çatışmalar şeklinde düşünülmemelidir. Bulunulan alanda faşist hareket içinde etkin kişiler önceden tespit edilmeli ve üzerlerine öğrenci milislerinin uygulayacağı devrimci şiddet eylemleriyle gidilmelidir. Sivil-faşistlerin ele başları bu tür eylemliliklerle etkisiz duruma getirilirken,

Bu noktada öğrenci milisleri örgütlenmesi hakkında önümüze çıkartılabilecek, "yasallık", "meşruluk" gibi anlayışlar bizim mücadele anlayışımızdan uzak, reformist "kaçak"ların kullandığı malzemelerdir. Meşruluk söylemi liberal, burjuva demokrat bir söylemdir.

Mücadelenin ölümlüğü bir set işlevindedir. Bu noktada meşruluk söylemi veya meşru olmak-meşru olmamak tartışmaları bizim uzağımızdadır.

kitile içindeki ilişkileri, uzantıları tespit edilip aynı şekilde etkisiz duruma getirilmelidir.

Devrimci öğrenciler, geçmiş deneyimlerinde, sivil-faşist harekete karşı devrimci zoru uygulayabilecek örgütlenmeleri yaşama geçirememekten kaynaklı sorunlar, örgütlenmelerde tıkanıklıklar yaşamıştır. Bu örgütlenmeler, devrimci öğrencilerin etkinliğinin artmasının önündeki engelleri kaldıracak, onlara bu konuda daha geniş bir alan açacaktır. Öğrenci milislerini, sadece kitile üzerinde belirli bir etkiye sahip olduktan sonra yaşama geçirmeyi düşünmek yanlışdır. Aksine, kitleler üzerinde belirli bir etki kazanmamızın yolunu açacak mükemmel araçlardır da milisler. Öğrenci milisleri, yapacakları eylemliliklerin etkisiyle geniş bir örgütlenme alanı yaratacağı gibi açık alan çalışmasında da önümüze çıkabilecek engelleri ortadan kaldırıp, bir anlamda burada da önümüzü açacaktır.

Bu noktada öğrenci milisleri örgütlenmesi hakkında önümüze çıkartılabilecek, "yasallık", "meşruluk" gibi anlayışlar bizim mücadele anlayışımızdan uzak, reformist "kaçak"ların kullandığı malzemelerdir. Meşruluk söylemi liberal, burjuva demokrat bir söylemdir. Mücadelenin ölümlüğü bir set işlevindedir. Bu noktada meşruluk söylemi veya meşru olmak-meşru olmamak tartışmaları bizim uzağımızdadır.

Öğrenci milislerinin, öğrenci hareketinin yapabileceği ve yapması gereken sıçramanın önemli araçları olduğunu söylemiştik. Bu örgütlenmeleri yaşama geçirebildiğimiz oranda ise, öğrenci hareketine doğru bir yaklaşıma sahip olan Leninistlerin hareket üzerindeki etkisi çok daha artacaktır. Bu gün bu görev, devrimci öğrencilerin omuzundadır... Başlanmalıdır.

Devrimci Öğrenciler 6 Kasım Eylemini Aşmalıdır

6 Kasım günü, Beyazıt Meydanı ve çevresindeki ara sokaklar, devrimci öğrenci gençliğin YÖKE karşı eylemi ve polisle girdiği çatışmaları soruldu. Molotoflar, taşlar, sepyalar, polis kurşunları havada uçtu. Bu derece sert bir çatışma, devrimci öğrencilerin 92-93 yıllarında bu yana, polisle girdiği en sert çatışmalarından biriydi, ve hatta en sertiydi de denilebilir.

6 Kasım gününün sert çatışmaları sahne olacağı öğrenci gençlik hareketi ilgisiz ve günlük gazeteleri takip eden herkese tahmin ettiği bir durumda. Çünkü, bir yandan devrimci öğrenciler son toplantılarını yaparken ve son askerî-teknik hazırlıklarını tamamlarken, bir diğer yandan da devlet, tüm polis askerini kaldırıyor, devrimci devratar kuramla basıyor ve gençleri gözaltına alıyor. Kısaca, hem öğrenci gençlik cephesinde hem de karşı-devrim cephesinde olağanüstü günler yaşanıyor, olağanüstü tedbirler alınıyor.

Ve nihayet beklenen gün, yani 6 Kasım günü geldiğinde, hem devrim cephesi hem de karşı-devrim cephesi beklenildiği yandımadığı görüldü. Devrimci öğrencilerin yapması istediği pankartı, sloganı yürütüşü polis tarafından

saldırılarak üğürarak dağıtılarak devrimci öğrenciler ara sokaklarda dağıldılar ve daha önceden planlandığı gibi bir ara sokaklarda, polisle taş-molotof çatışmaları görüldü. Fiylen, planlandığı gibi gerilmedi, başarıyla sonuçlandı.

Başarı-sızlıklarından olduğu gibi, başarısızlığın da bir değerlendirilmesini yapmanın ve bununın gelecekteki başarıya sonuçlandırılması için değerlendirilmesi gerekir. Bu nedenle, 6 Kasım eylemlerinde devrimci bir gözle bakarak değerlendirilmemesi ve bu eylemlerden geleceğe yönelik dersler çıkarılması, derin düşünülmesi gerekir.

1) Öncelikle öğrencilerin gerek şair Devrimci öğrencilerin 6 Kasım eylemi, öğrenci gençliğin devrimci birliği henüz sağlanmadığı, birleşik olarak değil oldukları, kendi sorunlarını bile çözemediği, bir yandan birlerine karşı hedefleri ve ileri eylemlerini konuşmasın yani oluşmuş vs. vs. öğrenciler, devrimci öğrencilerin meydanlarda ve ara sokaklarda yükselttiği bir yantı, devrimci öğrenci gençlik bu eylemlerle, polis kurşunlarına rağmen atığı molotofları, ölümlere çatışmaları, büyük kavgalara hazır olduğunu ve basını için gereken militan ruh halini taşıdığı göstermiştir. Atığı sloganları, hiç de öyle okulu işi mücadeleyle yitenecek geri bir bilince sahip olmadığına, özne, daha büyük hedefler koyduğuna ve daha da büyümelerine hazır olduğunu güler ösüne sermiştir.

Devrimci öğrenci gençliğin bu kararlara ve militanlık gösterişinden sonra; öğrencilerin geri olduğu, henüz kültür-sanat ve spor kâğıtlarında "örgütülenmiş" gençliğin, henüz ancak akademi sorunları için mücadeleyle çabala-bileceklerini düşünenler, öğrenciler ve bu doğrultuda "calanlar" ne düşümler bilemiyorlar; ama devrimci öğrenci gençlik devrim ve iktidar uğruna buğünüşü, bu hedefleri için doğrudan mücadele eden öğrenci yanzarı yer almış eylemlerde bayağı sosyalizm yazarak, işçi sınıfı ve emekçi halklarımız yanında, faşist TC devletine karşı mücadeleyi yükseltmiştir. Devrimci öğrenci gençlik bunu yapacak bilince, cesaretle, militanlığı sahiptir; 6 Kasım'da bunu dostu düşünya göstermiştir.

2) TC devleti, daha 6 Kasım'dan günlerce önce olağanüstü tedbirler almaya başlayarak, devrimci öğrencilerin beklenmesi ortaya koymuştur. Faşist TC reformist ve çevrimdairesine aksine, öğrenci gençliği bilyeri patlamalara, devrimci halklarımızı hazır olmasına ve her an, her hangü bir yerde ve herhangi bir vesileyle bu korkusuzca karşı gelebileceğini göstermiştir. Rımdadır ki, işe ve üniversitelere sivil-faşistlere silahlandırılmasına ve örgütlenmesine hazırlanıyor, okullarını polis ablakması yoğunlaştırarak; artan, sindirime amaçlı ceza uygulamalarını gündeme getirmeye vb. vb. onlenlere başlamaktadır. Nitekim, 6 Kasım için de her yerde olağanüstü tedbirler alınmış, balesce

polis gürele koşmuş ve bu polislerin öğrencilerin üzerine silahları boşaltmış, devletin bu korkulu belkentsinin bir kez daha göstermiştir.

Yaşadığımız güne bakarak, derin bu faşist devlet basbasm yoğunlaşarak öğrenci gençliğin karşısına çıkacağı söyleyebiliriz. Derin ölümlüdeki günlerde hem sivil-faşist saldırıları yoğunlaştırarak, hem polise başlanarak 6 Kasım, hem ceza uygulamalarına hazırlanmıştır. Devrimci öğrenciler, devlet tüm bu yücelenlerini önceden görmek ve hazırlıkları buna göre yapmak zorundadırlar. Önemli çok daha çetin iş sırası günleri vardır ve devrimci öğrenciler bu ara günlerle buğünün hazırlanmalıdır.

3) Artan sivil-faşist saldırılar, polisin öğrenci eylemlerine karşılık yantı vermesi; karşı-devrim cephesindeki yoğun silahlama; devrimci öğrenci gençliğin de silahlanması, günün acil bir yavaş olarak ortaya çıkmasıdır. Hem sivil-faşistlere karşı mücadelede, hemde resmi gülere karşı mücadelede, başını ölmek, östüm gelmek istiyorsak, silahlanmalıyız. Bize silah sükunları yazı atarsak ve bunda ısrar edersek, iflah olmaz sıfatı konuruzma değiliz. Eğer, bize karşı silahlama amacıyla konuşan dijimler karşı silahlanamayacaksa, onlara şiddetle karşılık veremeyeceğiz, bu yola hiç çıkmayız daha iyi.

Ama sadece silahlamak da yetmez. Ayrıca bu silahlara, karşı devrimci aramada silah düşürülmesi ortadan kaldırarak devrimci bir tutuklu bulmak zorundayız. Bire karşı tek kişiyi son yenilirimizi hareketle geçirmeye ve sonra etnaklara sahip olan dışınımıza karşına, elde silah dikilmek zafer getirmeye. Devrimci öğrenciler, devlet gülerine karşı "birinciyen dışın" olmak, yani gerilla tara savagın zorundayız. Sivil faşistlere ve resmi devlet gülerine karşı, külele eylemleri de gerilla tarzı eylemlere dönüştürmek bizimdir. 6 Kasım eylemi bunun bir örneğidir. Polisin külele saldırığı bir anda geri çekilmek, küçük küçük gruplar halinde dağılmak ve sonra küçük gruplar olarak, polisin hiç beklenmediği yerlerde, hiç beklenmediği anlarda, ona saldırarak ve sonra tekrar geri çekilmek yani bir saldırıya hazırlanmak... Bu mimiklerle de 6 Kasım'da konuşan gerçekleştirebiliriz. Bu taktığın, bir de silahlı ve planlı bir şekilde uygulandığı düşümlüce, çok daha büyük zaferler kazanılabileceği görülecektir. Yeter ki, daha fazla cesaretle gösterilsin.

4) Ebbette silahlamak ve gerilla tarzı eylemlerle mücadeleyi yürütmek; bu mücadelede uygun örgüt biçimlerini de gerektirir. Şu anda geliştirilmeye çalışılan yasal örgütlenmeler bu tarzı bu mücadelede sürdürme ve başarıya ulaştırma yeteneğine sahip değildir, olamaz. Devlet, tüm resmi gülerine, sivil faşistlerle, faşist okul idareleriyle, mahir aygıtlarıdır bir mücadele, ancak illegal temelde örgütlenmek ayatı kalabilir ve başarı kazanabilir. Yasal örgütlenmeler, devlet resmi ve sivil güleri tarafından dağıtılma, yıkılmaya mahkumdur. Devrimci öğrencilerin örgütlenmeleri, illegal temelde olmalıdır. Devrimci gerilla tarzı mücadele yürütme yeteneğine sahip olmalıdır. Bu yetenek ise, yajmisi örgütlenmelerde değil, ancak küçük savaş gruplarında mevcuttur. Silahlı Öğrenci Milileri olarak adlandırılabiliriz ve örgütlenmeler, illegal yapılandırılmalı, devleti operasyonlarında ve saldırılarında kendini koruyabilmeli; küçük yapılarında büyük hareketleri çablen, ve bu hareketlilikten dolayı da gerilla tara eylemlere müsait olmak güçlenmelidir. Milis örgütlenmelerine sahip olan öğrenci gençlik, hem devrim resmi ve sivil gülerine karşı, sindirime, dağıtma amaçlı işleri eylemleri gerçekleştirebilecek, hem de külele eylemlerinde gerilla tarzı mücadelede hayata geçirebilecektir. Ölümlüdeki güler çok daha sert çatışmalar, kamu mücadidlerini yavaşca iş sırası günleri; sonra ise ancak savaş örgütlerinde yürütülebilir ve zafer kazanabilir. Öğrenci gençlik, külele bulduğuna yantısı; bir an önce görmek ve savaş örgütlerini hayata geçirmek zorundayız.

5) 6 Kasım'ın gösterdiği bir diğer olgu da, devrimci öğrencilerin mücadele içinde birleşikliği zaman çok daha etkili bir güç olmasıdır. Günümüz koşulları, devrimci mücadele yürütmek isteyenleri biraraya getirmeye imkân eder. Devrimci öğrencilerin, reformistlerden yolları ayrıldıkına ve devrimci yöntemlerle sokaklara çıktıklarında büyük iş yapabildikleri bu eylemler bir kez daha göstermiştir. Öyleyse, devrimci öğrenci gençlik, güçlerini birleştirmek, devrimci örgütlenmelerde biraraya gelmek, devrim ve iktidar bedeli için de devrimci yöntemlerle hareketle görmek zorundayız. Öğrenci gençlik mücadelesi, ancak, devrimci öğrenci gençliğin mücadelesinde birleşik yürülebilecektir.

Devrimci öğrenciler 6 Kasım eylemini, reformist ve oportünistlerin sandığından çok daha farklı olarak, devrimci bir bilince, devrimci bir ruh haline sahip oldularını göstermiştir. Ancak şu da unutılmamak gerekir ki; reformist ve oportünist öğrenci gençlik yerinde ebn ve etkili olduğu sürece, öğrenci gençlik bir kafa balatlığına mahkumdur. Öyleyse, öğrenci gençlik aygıtındaki bu prangasızın, reformist ve oportünistlerin kurtulması zorundayız. Bu ise, ancak, devrimci öğrenci gençliğin Leninist politikalarına tamınaıyla, ona beunmesmesiyle ve bu doğrultuda hareketle gelişmesi mümkün olacaktır. Öğrenci gençlik hareketinin külele bulduğuna bu koşullarda, Leninistlere her zamankinden daha büyük görevler yüklenmektedir. Şimdi Leninist öğrencilerin ölümlüdeki acil görevleri: Leninist politikalarını ajitasyon ve propagandaşına hazırlamak, güncümüz ortamında devrimci örgütlenmeler hayata geçirmeye ve tüm bu söylemlerimizi pratiğe geçirmektir. Külele Leninist öğrencilerin ematılması emrediyor. Külele eylemlerinde, sivil faşistlere çatışmada, polis saldırılarında... Leninist öğrenciler en öne.

DÖB

Kasım 98

Öğrenci Gençliğin Sorunları DEVİRİM İLE ÇÖZÜLECEKTİR

Temeli özel mülkiyete, sömürüye, zorbalığa dayanan kapitalist sistem bu yapısını üniversitelerde YOK adı altında uygulamaktadır.

YOK 12 Eylül askeri faşist darbesinden sonra üniversitelerde devrimci öğrencilerin çalışmalarını ve üniversitelerin idari, mali, bilimsel işleyişini sermaye sınıfının çıkarları doğrultusunda denetlemek amacıyla faşist devlet tarafından oluşturulmuş bir kurumdur. Üniversitemizde reform yaptığını söyleyen sermaye sınıfı, aslında üniversitemizi kışlaya çevirmiştir. Eğitimi kendi çıkarları doğrultusunda nasıl kullandıklarına gelince; kapitalist sistemde öğrenciler tek amaç doğrultusunda yani burjuvazinin çıkarları için yetiştirilir. Kapitalist sistemde, öğrencilerin diğer yetenekleri ise, eğer kapitalistlerin azami kar dürtüsüne hizmet etmiyorlarsa gelişmek için hiç bir olanak bulamazlar. Sosyalizmde ise eğitim, kişinin çok yönlü gelişimini ve yeteneklerini geliştirme imkanını yaratır.

YOK yukarıda da yazdığımız gibi devrimci öğrencilerin çalışmalarını engellemek ve bilimi burjuvazinin hizmetine sunmak için oluşturulmuş bir kurumdur. Üniversitemizde her yıl YOK'ü protesto etmek amacıyla eylemler yapıyor ama bizler devrimci öğrenciler olarak sorunumuzu YOK ile kısıtlanamayız. Belli yapılan bu eylemlerle YOK kaldırılır ama farklı bir reform başlığı altında faşist TC tarafından üniversitemizde uygulanmaya çalışılır. Aynı zamanda bizler TC tarafından verilecek olan haklar veya reformlar için savaşıyoruz, bizler yakın süreçte gerçekleşecek olan devrim için savaşıyoruz. TC tarafından verilecek haklar veya reformlar öğrenci gençlik lehine değil egemen sınıf olan burjuvazi lehine olacaktır. Onun için devrimci öğrenciler olarak YOK'ü sistemden ayrı ele almamız. Sistemden ayrı olarak ele aldığımızda hiçbir sorunumuz halledilemez ve mücadelemiz reformlarla mücadele etme sınırından dışarı çıkmaz. Bu da devrimci öğrencileri geriletir burjuvazinin ise yaşam süresini uzatır.

Bu doğrultuda devrim günlerinin yaklaştığı şu son günlerde eylemlerimiz devrimci nitelikte olmalı.

Öğrenci gençlik enerjisini devrim için harcamalıdır

Devrimci öğrenciler olarak üniversitemizin kışla olmasına izin vermemeliyiz. Bunu da faşist TC'ye karşı uygulayacağımız devrimci eylem ve tavrımızla başarmalıyız. Öğrenci gençliğe karşı yapılan her türlü baskıya, zorbalığa, aldatmacalara karşı her zamankinden daha kararlı, daha inatçı devrimci nitelikteki eylemlerle cevap vermeliyiz. Egemen sınıf olan burjuvazi ve onun savunucusu olan devlet devrimci çalışmalarını engellemeye çalışacaktır ama bizler yapılan baskı karşısında yılmamalıyız. Yapılan her baskı ve zorbalık bizim devrim adına verdiğimiz mücadelemin haklılığını gösterir.

Devrimci öğrenci gençliğin temel sorunu kapitalist sistemdir. Onun için devrimci öğrenci gençlik kapitalizme karşı yılmadan savaşını sürdürmelidir. Üniversiteli gençlik Özerk Demokratik Üniversite istemine Türkiye'de artık bir zorunluluk haline gelen devrim ile yani sosyalizm ile ulaşacaktır. Onun için "Zafere Kadar Devrim" diyerek mücadelemize yılmadan devam etmeli ve sürecin bizden istediği mücadele araç ve yöntemlerini yaşama geçirmeliyiz.

Dumlupınar Üniversitesi'nden
DÖB'lü Bir Öğrenci

Yök muhalifliğinden reformizme Sokak savaşlarından devrime

"Kaptalan, son aşkıma kadar bilmi, tekniği, sanatı uçuruma bırak, kendini de emekletirin. Fedakârlıkların sonunda elde etdiklerini yararı bir şekilde uygulamak isteyen öğrencilerin bu umutlarını bir anda yitir. Kaptalan topluluğundan yaptıkları bilim, teknik ve sanat, bir sömürü ve keşif emecisi indigensiyedir." (Dinçöz)

Bütün toplumsal sınıfları eğiten, kendi karakterine ve ihtiyaçlarına göre düzenler, programlar Kaptalan sistemin de eğitimi kendi ihtiyaçlarına göre düzenler. Kaptalan sistemin temel çalışkan olan emel-şermeyle çalışkan, kendini eğitimi alanına da yansır. Bu temel çekiş, bugün emek ve sermaye arasında iş ve sermaye işi açması durumunda, Türkiye işçiliği talebi burjuva sınıfı, emekçileri, faşist devlet araçlarıyla sürdürebilmekteydi. Kaptalanın emperyalist aşkıya varması ve dünya çapında gereği gibi asablaşması, emperyalizme bağlı olan Türkiye'de eğiten, bilgin ve kültürü etkilemiştir. Kaptalanın karakteri ve çalışkan sonucunda eğitim, yaratıcılığı uzak, bilimsellikten uzak, siberne deşaj ve burjuvazizm bilimsel olan bir anlık "sistem" haline getirmiştir. Kaptalanın kaliteyi işçileri ve kadro ihtiyaçları karşılayacak emelamlar yaratması, burjuvazi adına, en başta burjuva ideolojisiyle yapması, topluluğu yönlendiren kadro ihtiyaçları karşılamaya göre programlarını düzenlediler bugün bu amaçlara daha çok odaklanmıştır. Bu gün bu halde üniversiteleri bekleyen "gelecek" gelecektir. Türkiye işçiliği emperyalizmin işçileri bulduğuna şüpheli ve elektro-aktif bunalmış, toplumun bütün eden kesimlerini yokalacak ve saksiletecek yol açtı. Üniversite mutadlarını çoğalttığı da, bunu yapıyorlar.

Kaptalan sömürüci düzeniyle karşı mücadelede, toplumun işçileri keşifini keşifinde. Sermaye sınıfı zor ve gördüğü dayak olan emekçileri sürdürebilmeye çalışıyor. Sınıflar emekçileri çalışmaya, sadece, sükuti, terakki ve gülmeye yöneltmek olarak "karakol". Bu durum, her alanda keşifini birleştirir, gütmeye devam ediyor. YÖK, 12 Eylül faşist darbisiyle birlikte en geniş büyük işçileri keşifine bilimsel, üniversitelerin de faşistleştirilmesi amacıyla kuruldu. Faşizmin öğrenim alanındaki aparatı olan. Faşizmin ideolojisi ve politikaları doğrultusunda, "eğitim ve araştırma" yöneltmeye başladı. Üniversitelerdeki kadrolarına ve araştırmaları en iyi tekniklerini ideolojisi ve ekonomisi araştırmaya ve boyunu eğmesiyle bütün sınıfları, araştırmaları ve öğrencilerin üniversitelerine sokulmasını, var olanları anlamak, bugüne dek YÖK'in temel işlevlerinden biri oldu. 12 Eylül'den beri bir önceki eğitimi okutarak aldı, bilim adamları kapı dışarı edildi. Faşist sınıfların keşifleri yapılmaya çalışıldı. Ama YÖK içinde, faşizme karşı daha ilki kurduklarından bugüne kadar her işçileri yapıldı. Başlıca, bu sadece YÖK'te ve YÖK'in kaldırılmasına ilişkin de olsa, bu, devrimci öğrenci gençliği enli faşist mücadelelerini geliştirme yarandı.

Son yıllarda iş, sermaye baştan faşist TC, işçi emekçi kesimleri üzerindeki kontrolünü her geçen gün artırıyor. Buna karşılık terakki ve sömürü alanındaki emekçi Türk ve Kürt emekçi halkları da karşı mücadeleleri geliştirme başladı. Faşist işçiler, yokal köylüler, kamu çalışanları, öğrenciler ve bütün emekçi kesimleri üzerindeki kontrolünü serbestleştiriyor. Emekçiler ve keşif alanındaki bütün bu kesimler, bugüne kadar verilen müca-

delelerinin sonucunda mücadele birliğini zorunluluğuna görmiş durumdadır. Kürt ulusal-sınıflar mücadelesi ve işçi anıların kartı mücadele, kendi gelişimi sonucunda mücadele birliğine geldi deyindi. Toplumun tüm emekçilerin üzerinde terakki uygulayan devleti başlatmış, kendilerinin de o-şa mücadele birliğini zorunluluğuna ortaya çıkardı. Bundan sonraki süreçte işçiler, yokal köylüler, öğrenciler, bütün emekçi halklar ortak mücadelelerini örgüt ve araçları yaratmak zorundadır.

'98 YÖK PROTESTOLARINDA REFORMCU-DEVİRCİ AYRISMASI VAR

Seksenlerin ortalarından itibaren 12 Eylül faşizminin çoğu sonuçlarına karşı mücadelede eden insan il kesim olan devrimci öğrenci gençlik, bu anlık faşist mücadelede çok işçi kesim. Ama bu durum daha o günlerde gençlik reformcu ve liberal sınıfların yaratmış hale karışıklığı sızdı sınıf içinde başladı. O yüzden, bugün "YÖK sorunu, "İdpe" bir sorun devrimci sınıfların, sorun ve mücadelesinin, faşist devlet ve tekelci kapitalist sınıfların olacak bir DEVİRİM mücadelesi temsiliindeki aralıklı konuşması, hale reformculuğun engellenmesi karşılayıyor.

Sorumu "kışkırtılmaya" yitirmiş, onu çıkardın, temelinden uaklaştırması amaçlar. Reformizmin "kurum" mücadelesi arlıyor, onu, mücadeleyi yitirmiş "İdpe" çözümlerini geliştiriyor. Kaptalanın tekelci aşkıyla, topluluğun ezilen kesimlerinin toplumsal ve politik sorun ve istemleri, genel olarak tekelci emperyalizmi olacak bir devrim sorunu olmuştun, bunları hale kendi başlarına ele alarak, keşifini keşifine yarayan liberal oportünizmden başta bir şey olamaz.

Sınıflar mücadelesinin her anının sonuç gelişiminin tehlile deyinmeyen belki aşırı devrimci politik mücadele ortaya konamazdı. 12 Eylül ile birlikte, sonunda Türkiye ve Kültür Mücadetinde iş ve sermaye temelli ve gereksizleşti. Zaten, bunların sonra, sınıflar kapama, ritüel hesaplaması rolüne deşaj hale yaratan gelişmeye başladı. Bu kapama, devrimci durumun doğmasıyla birlikte işçi bir iş sermaye devrimci. Daha önce, "propaganda" düzeyinde olan DEVİRİM, şimdi gerçek ve somut bir eylem haline geldi. Ezilen kesimlerin bu arada öğrenci gençliğin demokratik keşifine ilişkin sorunları, devrimci sınıf başlatılması pratik olarak ortaya koydu. Gereksiz ne olurdu olsun, kâbilere emekçileri, ezilen işçi yoksul emekçi deşajıyor.

Tüm toplum, ezilen işçileri ve yoksul işçiler olarak sınımlama yapıldı. Sınıf mücadelesinin gelişiminin bu sınıf, öğrenci gençliğin devrimci mücadelesini doğrudan etkiledi. "Okulu" istemle emel bu mücadele, sınıf savaşının yeni koşullarında, sınıf çatışması toplumsal politik düzeyin temellerine yöneltti. öğrenci devrimin önceri sınıf olan işçi sınıfı ve diğer emekçilerin devrim mücadelesinden uaklaştırıldı. O halde, "YÖK" sorunu, sadece akademisi deşaj politik kesimlerin ösünü de, politik çözümler, yeni devrim sorunu üzerinden ele alınmalıdır. Buna istem olmadan çıkmış gerçek olmasa götürebilecek yokal devrimci okulu, mücadelede bütün tüm öğrenci gençliği işçi-keşif gücüne göre. Yokal, kendilerinin eyleminin "akademik" bilimsel sınıfı kâbilere, mücadelede gençye deşajına yol aç-

çaktır. YÖK protestolarının "kilise"leşmiş reformculuktan çıkmaması, bu bakımdan bugün hala temel sorundur.

YÖK'e karşı mücadele devrim mücadelesinden ayrı tutulamaz. YÖK faşist bir kurumdur, faşizmin bir organıdır. YÖK'ün gerçek anlamda ortadan kaldırılması faşizmin ve onun temelleri olan tekeli sermayenin yok edilmesiyse olur. Bu nedenle, bu temeller ortadan kaldırılmadan, YÖK'ün dar anlamda kaldırılması, yani bir "işim" olarak kaldırılması, onun yerini ondan daha "beten" kurumların alacak olması nedeniyle, gerçek yaşayışta hiçbir iyileşme sağlanmayacak ama, gençliğin büyük bir yarılmamasına düşmesine, mücadelesini kesintiye uğratmamasına yol açabilecektir. YÖK'e karşı mücadeleyi devrim mücadelesinden ayırmak, reformizmdir. Reformistler faşist egemenliği ve faşizmin temellerine yönelen kitlelerin mücadelesini boşa çıkarmak için, mücadeleyi devrim mücadelesinden ayrı tutmak için çabalyor. Reformistler, devlete ve burjuva düzene karşı yönelen mücadeleyi düzen içi taleplere ve sınırlara çekiyorlar. 6 Kasım'da da burjuvazinin büyük beğenisi toplayan, faşist basının deyişle "amacına uygun" eylemlerle yürüyüş yapan reformistler, polis kordonu altında, pankartlarını indirerek ve üst aramayı yapıp, yani boyun eğerek, politik inisiyatifi düzen güçlerine teslim ederek üniversiteye girdiler. Zaten YÖK'ün amacı da bu tip insan yaratmak, burjuva devletin uysal "vatandaşlarını" yaratmak değil midir?

6 Kasım'da yapılan önemli bir diğer eylem ise; Beyazıt meydanına yürüyüş yapıp polislerin baskılarına boyun eğmeyip, çatışan ve daha sonra molotof kokteylleriyle sokaklarda kendi güçleriyle egemenlik kuran ve polise karşı yetersiz de olsa savaşan eylem oldu.

İçinden geçtiğimiz iç savaş sürecinde işçi ve emekçi kesimlerin ve öğrencilerin her türlü hak arama mücadelesinin öne, faşizmin şiddeti ile kesiliyor. Sürekli faşist baskılar yaşıyor. Buna karşılık halk kitlelerinin mücadelesi süreklileşti. Bu eylemlerin devrim ve iktidar bilincine yapılması gerektiği süreç tarafından her seferinde açığa çıkarılmaktadır. Bu nedenle, milis örgütlenmelerinin, komitelerin kurulması gerektiği keskinleşen açığa çıkmıştır.

Öğrenci hareketi de, devrimci şiddet eylemleri ve ancak silahlı milis örgütlenmesiyle gelişebilir. Öğrenci hareketi, devrimci döneme uygun olarak savunma konumundan çıkıp saldırı konumuna geçmek zorundadır. Öğrenci eylemleri bugüne kadar savunma çizgisini aşmamış. Bu anlamıyla reformizmi de. Burada saldırı, işçi sınıfının ve halkın, artık iktidar mücadelesi anlamına gelen mücadele birliğine, devrimci biçimde katılmak sorunu, savunmacılıktan çıkaracak olan şeye, herşeyden önce politik saldırıya, yani iktidar ve devrim mücadelesine katılmaktır. Devrimci öğrenciler silahlı milisler oluşturup aktif saldırı eylemleriyle öğrenci hareketinin önünü açmak zorundadır. Milis ve komite-konsey örgütlenmeleri birilerinin subjektivizmine bağlı olmanın öte, iç savaşın kazanılması için zorunlu örgütlenmelerdir. Bu görevden kaçmak, reformizmin batağına saplanmaktır.

6 Kasım'da yapılan bu devrimci eylem, bu doğrultuda değerlendirilmeli ve eleştirel bir bakış açısıyla incelenmelidir. Öğrencilerin molotoflu ve direnme eylemi, mücadele biçimi olarak ileri olmakla birlikte, içerik olarak direnme ve savunma çizgisinde kalıyor. Öğrenci çelik mücadelesinde böylece ortaya çıkmıştır ki, kesin bir politik ayrıma yaşanmaktadır. Reformizm ve devrimcilik eksenindeki bu ayrışmayı, biz olumlu değerlendireyoruz. Reformizme karşı mücadelenin, ancak, devrimci çizgi ve eylemin geliştirilmesiyle mümkün olduğunu düşünüyörüz.

Bu bakımdan, 1998 6 Kasım'ında Beyazıt ve sokaklardaki devrimci eylem, hem politik hem de mücadele biçimleri bakımından geliştirilmiştir. Bunlar birbirinden ayrı ele alınmaz. Öğrenci gençlik, sadece kendi sorunlarıyla değil, ezilen yığınların sorunlarıyla kendi mücadelesi arasında politik ve örgütsel bağlar kurmadan, akademizm ve reformizmden kurtulamaz. O halde, tüm emekçilerin faşist burjuva iktidara ve düzene karşı mücadele birliği simdi, bir devrim ve iktidar mücadelesinden başka bir şey değildir. İşçi sınıfının, Kürt halkının ve diğer tüm emekçilerin kurtuluşu, demokratik halk devrimi ve iktidar ile ve bu hedefe uygun mücadele biçimleri ve örgütlenmeleri ile olacaktır. Bu nedenle, devrimci öğrenciler politik bakışlarını ve amaçlarını gözden geçirerek, "ileri" ögeleri barındıran zora dayalı sokak eylemlerini her bakımdan geliştirmelidir. Ayrıca, askeri ve teknik bakımdan bir sorun daha var. Sokak savaşları, öğrenci gençliğin önüne bundan sonra daha çok çıkacaktır. Bunun için, askeri yöntem ve taktikler hala eksik ve yetersizdir. Şimdilik zora dayalı sokak gösterileri ve "korsan" eylemleri de büyük sokak savaşlarına ve ayaklanmalara dönüşecektir. Sokak savaşları, "korsan" ve salt "molotoflu" eylem biçimini aşan eylemlerdir ve buna uygun hazırlıklar gerektirir. Sokak savaşları, "iktidar" ölüdür, zora ve silaha dayanır. Bir sınıfın politik egemenliği, "sokaklara olan egemenliği" ile oranlıdır. O halde, sokak savaşları teknikleri ve taktikleri, bugün öğrenilmesi gereken konuların başında geliyor. Olumladığımız devrimci eylemin ikinci eksik, ama derhal giderilmesi gereken yönü budur. İnisiyatif, plan, organizasyon, yaratıcılık, savaşçılık bu tür zora dayalı mücadele biçimleri açısından önemli ve ancak onlara başvurularak kazanılacak, kitlelere mal edilebilecektir. Devrimci iç savaş yöntemleri, öğrenci gençliğin de asıl hedefleri için gerekli başlıca mücadele yöntemleri olmaya devam edecektir. ■

Aralık 98

SİVİL-FAŞİSTLERE KARŞI DEVRİMCİ ZORU ÖRGÜTLEMENİN ZAMANIDIR

Bıçaklı, satırlı, tabancalı sivil-faşist saldırlar üniversitelerin, devrimci öğrenci gençliğin karşılaşıp günlük olaylar haline geldi. Bu saldırların son bir-iki yıllık bilançosunu çıkarırsak, bir çok devrimci-yurtseverin katledildiğini, onlarcasının ise yaralandığını görürüz. Bu saldırlar öyle bir noktaya geldi ki, artık her an toplu katliamlarla bile karşılaşılabılır.

Yoğunlaşan tüm bu sivil-faşist saldırlar, artık bu konuda daha fazla gevzelek yapılamayacağına, daha fazla "teorik çözümlere" girilemeyeceğine ve sorunun pratik açıdan çözümlenmesi gerektiğini bizlere gösteriyor. Çünkü bu saldırları göderak artması ve devrimci öğrencilerin bu saldırları gereken karşılığı verememesi; saldırlar pozisyonuna geçememesi; hem öğrenci gençlik kitlesinde hem de devrimci öğrencilerde yılmılık ve moral bozukluğa yaratmaya başlıyor. Tersinden bakarsak, bu durum, sivil-faşistlere de kendine güven yaratarak onlara moral veriyor; daha da saldırganlaşmalarına yol açıyor.

Sivil-faşistler bu saldırları daha da yoğunlaştırarak okulları hakimiyetleri altına almaya ve kanlı terör dalgalarıyla devrimci öğrencileri sindirmeye, pasifize etmeye ve boyun eğdirmeye çalışıyorlar. Eğer bu amaçlarında başarılı olurlarsa, hiç kuşku yok ki, devrimci öğrencileri okullara sokamayacaklar, öğrenci gençliğe boyun eğdirmek, korkutarak, faşizmin tabanı olarak hareket etmeye zorlayacaklardır. Devletin bu amacını kurtarmak tek yolu vardır; o da okullarda devrimci öğrencilerin hakimiyetini kurmak. Eğer bunda başarılı olursak bu sivil-faşistlere okullara gelsemyecek, polisler okullara istedikleri gibi giremeyecek ve terör estiremeyeceklerdir. Bu, öğrenci gençlik içindeki devrimci potansiyeli harekete geçirmenizin ve aktif bir güç haline dönüştürmenizin yolu olacaktır. Devrimci öğrenci gençlik mücadelesinin tarihinde de sık sık tank olduğumuz gibi bu sorun, devrimci öğrenciler tarafından bir varlık-yokluk sorunu oldu. Ya biz okullarda hakimiyet kuracağız ve sivil-faşistleri ezeceğiz ya da sivil-faşistler hakimiyet kuracak ve bizi ezecekler; bunun başta bir seçeneği yoktur.

Bütün güçleriyle ve polis desteğiyle harekete geçen sivil-faşistler karşısında artık devrimci öğrenciler açısından yitirilecek zaman yoktur. Sivil-faşistlerin hakimiyet kurma çabalarına karşı, devrimci öğrencilerin hakimiyet kurma mücadelesini yükseltmeliyiz, hem de hiç vakit kaybetmeden.

Bu ise, birtünyeli pratik bir sorundur. Çözümünü ancak savaş meydanlarında ve aktif bir mücadele içerisinde bulacağız ki sorundur. Öyleyse bu soruna pratik açıdan yaklaşmanın ve askeri olarak düşüncesinin zamanı gelmiştir. Peki pratik olara neler yapabiliriz?

Her şeyden önce, silahlı sivil-faşist saldırların karşısına silahsız okula sahifinden kurtulmalıyız. Yaşadığımız çatışmalar iç savaşın bir uzantısıdır ve iç savaş yöntemleriyle ele alınması şarttır. Devrimci öğrenciler, silahlı sivil-faşistlerin karşısına bulabildikleri en otoriter silahlarla çıkmalıdır. Elbette hiçbir şey bulamyorsak, taşlarla, sopalarla, bıçaklarla ve küçük çaplı silahlarla silahlanaçaz. Burada önemli olan silahlanna bilinciyyle hareket etmek, silahlannan zorunluluğunu kavramak ve silahlanna için tüm olanakları, tüm yaratılışımız hareketi geçirmek. Eğer bu şekilde davranmaya başlarsak, kısa zamanda hiç yoksun güçlü bir silahlannaya doğru yol aldığımızız görülecektir.

Silahlı bir mücadele, kendisine uygun örgütlenmeleri de gerektirir. Bu açıdan eski, legal örgütlenmeler, sivil-faşistlere karşı kararlı ve sürekli bir mücadelenin araçları olamazlar. Örgütüllüklerimizi silahlı mücadelede uygun hale getirmeli, ve mümkün olan tüm devrimci güçleri bu örgütlenmelerde birleştirmeliyiz. Örgütlenmelerimizin polisün ulaşamayacağı ve dağıtamayacağı bir temel

de, yani illegal temelde olmalıdır. Devlete ve sivil-faşistlere karşı etkin bir mücadele yürütmek bu illegal örgütlenmeler, ancak misil olarak adlandırabileceğimiz örgütler olabilirler. Misiller, küçük ve hareketli yapılarıyla sivil-faşistlere ve devlet kurumlarına karşı vur-kaç saldırlarına uygun ve illegal örgütlenmelerdir. Zaman kaybetmeden misil örgütlenmelerine girişmek, zaterin günün aşısından hayatı önemdedir.

Silahlann ve misillerde örgütlenen devrimci öğrenciler: sivil-faşist okul idarelerini, silahlı resmi güçlere karşı askeri saldırlara girişmelidir. Ancak, yitirilmemiz, düşümanına hiç görünmeden, onun beklenmediği yerde ona varmak biçimindedir; yani gerilla tarzı olmalıdır. Gerilla tarzı mücadele, sadece askeri saldırlarla değil, açık kitle eylemlerinde dahi kullanılabilir, ve kullanılması gereken bir yöntemdir. 6 Kasım'da yarattığımız örnek, eksikliklerimize rağmen, gerilla tarzı eylemlerine bir örnek olarak gösterilebilir. Ve bu tarz, ileri ki süreçte, yeni birimler ve yeni dersler ışığında daha da geliştirilebilir; bunu yapabiliriz.

Silahlannak, misillerde örgütlenmek ve gerilla tarzı mücadeleyi benimsemek bize neler getirecektir?

Öncelikle şunu söyleyebiliriz: tüm bunlar bize sivil-faşistler ve resmi silahlı güçler karşısında küçük küçük de olsa zafeler getirecektir. Sivil-faşist liderlerin tasfiye edilmesine; sivil-faşistlerin ve silahlı resmi güçlerin saldırlarının püsürtülmesine ve her iki güç karşısında da saldırlar pozisyonuna düşürülmesine; aynı zamanda tüm bunları kayıp vermeden ya da en az kayıpla gerçekleştirilmesine; hem devrimci öğrenciler hem de öğrenci kitleleri üzerinde büyük bir moral etki yaratacağı; onların kendilerine güvenlerini sağlayacağıdır. Devrimci öğrencileri bir güç olarak gören, onları kazanabileceklerine inanmaya başlayan ve onları mücadelesinden moral bulan öğrenci gençlik, devrimci öğrencilere daha fazla yakınlaşacak, ve ileri almına gücünün kendinde bulacaktır. Devrimci öğrencileri: bu küçük küçük zafeleri, kitlesel devrimci şiddetin de yolunu açacaktır. Kitlesel devrimci şiddet, öğrenci gençliği lafla ikna ederek sağlanamaz; onun tek yolu vardır: öğrenci kitlelerinin güvenini kazanmak, onlara bir güç olduğunu hissettirmek ve onlarla birleşik yaratmak. Bu ise ancak devrimci öğrencilerin, kendilerini savaş alanlarında, çatışmaların içinde kullanmasıyla olur.

Devrimci mücadelede araç ve yöntemleriyle yürütülen saldırlar, sivil-faşistler üzerinde de büyük bir moral bozukluğı, kendine güvensizlik, korku ve yılmılık yaratacağıdır. Liderlerinin mahrum bırakılan sivil-faşistler, pasifleşmeye ve dağılmaya doğru gideceklerdir. Üzerlerinde yoğunlaşan devrimci şiddet nedeniyle, bir süre sonra, birkakım okullarda terör estimeyi; okullara girecek cesareti bile kendilerinde bulamayacaklardır.

İç savaşlar, hiç bir zaman taraflardan birinin yok olmasıyla sonuçlanmaz. İç savaşlarda moral üstünlüğü kaybeden, korku ve panik içine giren, ve tüm bunların sonucu olarak yılmılığa düşen taraflar, moral olarak çöker ve tüm savaş yeteneğini kaybeder. Bundan dolayıdır ki iç savaşlarda daha fazla şiddet uygulanmaz, düşmanın gözünü daha fazla korkutan ve onun içine ölüm korkusunu düşüren, işi sonuna kadar götürme cesareti ve kararlılığı gösteren taraflar üstün gelir. Öyleyse, yapmamız gereken tek şey, daha otoriter silahlarla, daha kararlılıkla ve daha büyük şiddetle düşmanın üzerine gitmektir. Önerdiğimiz mücadelede araç ve yöntemleri bunun için uygundur ve yeterlidir. Gereken tek şey, devrimci öğrenci gençliğin daha az gerekiz ve sonuçsuz tartışmalara girmemesi; daha fazla cesareti ve kararlılık göstermesidir. Artık sığınmamız ş olmalıdır: Daha az laf, daha çok devrimci pratik.

DÖB

Öcak 99

Marmara depreminde evleri önemli ölçüde hasar görmüş ve derne çatma. İL Dinya Savaşından kalma cadılarının yaşamını devam ettirmeye çalışan insanlar vardır. Kasım ayının ilk günlerinde, Aç, sefil ve sağlıksız koşullarda Ağustos'un 17'sinden beri katlediyorlardu bu kapitalizmin üreticilerine. Kendilerinden bahırsuz ve onları hiçte ilgilendirmeyen AGİT toplantılarında işte bu ortamda giriyor insanlar. Kimdi gelenler, niçin geliyordu ve ne yapacaklardı? Onlar umursamıyordu tüm bunlar. Çünkü açlıklar, üşüyörlü ve acılan vardı.

Tüm dünya halklarının cefakârlığını yapan ülkenin başbakanını Bolu'yu ziyaret edeceklerini cadılarından kovulurken öğrendiler. Bolu Valisi'nin emriyle "görüntüye düzeltmek için" ve Bill CLINTON'a hersey yolunda imajını yaratmak için faşist devletin resmi temsilcisi insanlar zorla cadılarından çıkartıp, evlerine girmeleri için zorluyordu. Nereden bilebilirlerdi diri diri, mezarlarına girdiklerini?

Ebette girmek istemezlerdi ama soğukta ve açıkta kalmayı da istemiyorlardı. Kolonlar, kırışları çatlamış sonrasında mezarları olacak olan evlerine girmek zorunda bırakılıyorlardı sonunda.

KAPİTALİZM KATLETMEYE DEVAM EDİYOR!

7.2'yi yasadından sonra ise binlerce mezarlar/dayı artık. Bu sefer devlet erkânı tam tekimli depremin bölgesindeyi ve meşarlar birbiri ardına yayımlanıyor. "Acınızı paylaşınız, başlangıç dilinizdir, çozerim sonra elimiz diliniz", diyorlar, ikniyözlüce, alçakça, utanmadan. Değerler, kamyonlar, kur-tama ekipleri, ekipmanlar tamamıyla gönderilmiş, fakat boşuna. Ve dözerler "mezarları kazınmaya" başlamışlardı. Ama gerek yoktu ki bunlara, onlar zaten diri diri mezar sokulmuşlardı mıydı?

Geride kalarlar tüm bunların bilinciyile yaşıyor şimdi iki odun parçasının yanıldığı ateşin etrafında, ismama çalışırken. Şimdi sömük fizere olan ateşin karşısında içlerindeki ateşi bütyölüyor insanlar kapitalizme ve onun temsilcilerine karşı. 16 Kasım'da Ankara kanyonunu saatlerce kapatıp "Vali İstifa, Hükümet İstifa" diye haykırılmal ve öfkelerini açığa vurmaları bunun bir kanıtı olsa gerek. Ve bu halk yakında cefakârlarını yargılayacak ve asıl onları diri diri mezarlara iteren yürekleri iltirteyecek...

SIVAS CUMHURİYET ÜNİVERSİTESİNDE YÖK'Ü PROTESTO

Bizler bu sayfadan ilk kez sesleniyor ve tüm devrimci öğrencileri selamlıyoruz. Öğrenci gençliği, sistemin bir uzantısı ve üniversitelerdeki temsilcileri olan YÖK'ü protesto etyelim, tüm ülkede olduğu gibi üniversitemizde de yapılmıştır.

Üniversitemizde bu eylem'in yapılması çok önemlidir. Çünkü 1995'ten beri burada ilk defa böyle bir eylem yapılmıştır. Yalnız şuunu belirtelim ki ilk etapta eylemin yapılması için çaba harcayan birkaç arkadaşta. Fakat biliyoruz ki "Kararımız kararlılığımızdır" Bu kararlılıkta ancak Leninistlere aittir.

Bizler DÖB'ü öğrenciler olarak mücadele birliği bilinciyile tüm öğrenci kurum ve kuruluşlarını, öğrenci oluşumlarını, birliklerini haberdar edip eylem birliğine çağırarak. Ama sorunlar her ayndır: İzin Alındı mı? Kaç kişi katılacak? Bu anlayışa kuramların, öğrenci birliklerini içinden sadece duyarlı kişiler eyleminize katıldı. Bildirilerimiz ve pankartlarımız daha önemsenden üniversiteye sokulmuştu. Pankartımızın birinde "ÖZERK-DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE İÇİN, YAŞASIN ÖĞRENCİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ" DÖB. Diğerinde ise "YÖKE HAYIR" yazıyordu.

Eylem günü geldiğinde üniversitemin her yanı ıgıgal kuvvetlerine abluka altına alınmış, her yer resmi, sivil polislere kapatılmıştı.

Eyleme katılan daha önceki yıllarda 5-6 platform birleşip yapıyıp fakat sadece temsilciilik düzeyinde katıldıkları ve hiçbir eylem girişiminde bulunmadıkları katılmadın daha iyiydi. Yaklaşık 50-60 kişiydik. Tabii bu sorun sadece 50-60 kişilerin sorunu değildi. Sorun eylemin önemini ifşeleştirmekte, yürek ve cesarete-kararlılıkta yatıyordu.

Eylem saatı geldiğinde dağınık gruplar halinde bulundukumuz parkta, alkışlarla biraraya toplandı.

Özerk Demokratik Üniversite mücadelesinde hayatını kaybeden aydınlar, yazarlar, öğrenci

arkadaşlarımız ve tüm ölmüşlezen devrim savaşçıları için saygı duruşunda bulunduk. Bu sırada bir arkadaşımız şükür okudu, yerdi basın ve kamuoyu, polis kameraları birarada başımıza üşüştü. Tüm eylemcilerin yumrukları havadaydı. Saygı duruşu biter biteme yine bir arkadaşımız kamuoyu ve basına ayrıca hoşranmış olan basın bildirisini okumaya başladı. Bu arada çevik kuvvet amiri ve emniyet müdürü devreye girdi.

YÖK Protestosuna

İZMİR'DE TIKKO GERİLLASI SONSUZLUĞA UĞURLANDI!

Tokat'ın Erbaa İlçesine bağlı Sokutay Köyü krsalında 1 Kasım 99'da girdiği çatışmada yaşamını yitiren TKP-ML (TIKKO) savaşçısı CEM ERGÜLDÜ'nün cenazesi 4.11.1999 Perşembe günü İzmir Baca Yeni Mezarlıkta toprağa verildi. Leninistlerin de sahiplenip katılım sağladığı cenaze törenine 500 kişilik bir kitle katıldı. Ancak yoğun güvenlik önlemleri alan polis, TIKKO savaşçısının fotoğrafının taşınmasını engelledi. Yapılan saygı duruşunun ardından bir konuşma yapan Ergüldü'nün ailesi CEM'in çatışmada değil, katılma sıkanlık tek kurşuna infaz edildiğini;

Yaptığımız yasadışı olduğunu, zinsiz olduğunu söylediler. Bu arada polis sadırlarak arkadaşımızın elinden basın açılmasını aldı. Arkadaşımız bunun üzerine 'İşte YÖK görüldünüz gibi arkadaşlar kendini göstermiştir, bir basın açılmasına bile tahammül edemiyorlar, bu bizim demokratik hakkımızdır' dedikden sonra "Kahrolsun YÖK, Yaşasın Öğrencilerin Mücadele Birliği" sloganlarını attıktan sonra eylem biterdik. Daha sonra yeniden toplanarak YÖK ve faşist baskılar üzerine bir arkadaşımız kendi aramızda yarım saatlik bir konuşma yapıtı. Eylem biter azıksıkıllere rağmen kamuoyu ve basında büyük yankı yaratmıştır. YÖK'ü anlatan bildirilerimiz üniversite genelinde kendini göstermiş; yankısını bulmuştur. Bazı yerler tv ler eylem birinci haber olarak vermiş, gazeteleri ise manşetinin yapmıştır.

Sonuçta gerek gazeteler gerekse reformist ve oportünistler eylemimizi ne kadar çarpıtmaya çalışırlarsa çalışsınlar gerçek takdirde de altdık. En önemlisi YÖK'ü Sivas'ta gündeme getirmek açısından, eylemin gerekliliği ve meşruluğu yönünde büyük bir adım ve kazanım olmuştur.

**KAHROLSUN YÖK!
YAŞASIN ÖĞRENCİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
POLİTİK ÖZGÜRLÜK KAZANILMADAN
AKADEMİK ÖZGÜRLÜK KAZANILAMAZ!**

Sivas'tan DÖB'ü Öğrenciler

EGE ÜNİVERSİTESİ'NDE YÖK PROTESTOSU

05.11.1999
günü Ege
Üniversitesi
kampüsünde,
öğrenciler
tarafından YÖK
protostosu
gerçekleştirildi.
Yaklaşık 800
kişinin katıldığı
protestoya bizde
DÖB

pankartımızı

açarak katıldık. Pankartımızda **"Politik Özgürlük Kazanılmadan, Akademik Özgürlük Kazanılmaz!"** sloganı ise, onlarca pankart arasından, devrimi çağrıştıran tek pankart olarak kendini belli ediyordu.

Eylemde atılan sloganlar öğrenci gençliğin sloganları açısından umut vericiydi. Ancak yine de, reformistlerin kafa bulandıran sloganları atılıyordu. Atılan sloganların bazıları ise şunlardı; **"YÖK'e hayır"**, **"ÖSS-YÖK kaldırılın"**, **"Eşit-Parasız-Bilimsel Eğitim"**, **"Kavil Polis, Üniversiteden Defol"**, **"Serkan'ın Katli Çete Devleti"**, **"Susma Sustukça, Sıra Sana Gelecek"**. Bunların dışında yurtsever öğrencilerin kendi politik gündemlerine denk düşen sloganı ise dikkate değerdi. Onlar **"İkama Hayır, Barış Hemen Şimdi"** barış ortamının yaratılmasını bu düzenden beklerken, biz **"Onurlu Barış, Devrimle Gelecek"** sloganını atıyorduk.

Ayrıca diğer bütün öğrenciler **"YÖK Kalkacak, Polis Gidecek, Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek"** diye slogan atarken biz, dışarıdan bakan öğrencilerin kafalarında uyanan "nasıl?" sorusuna cevap vericesine bu sloganı tamamliyorduk. **"YÖK Kalkacak, Polis Gidecek, Üniversiteler Devrimle Özgürleşecek."**

Ancak bütün bu atılan sloganlara rağmen, reformistlerin ve oportünistlerin her ortamda kafa bulandıracak fırsatı bulmalarına rağmen, artık onları bile kaçamayacak duruma sokan sloganımız ise, 800 öğrenci arasında boşlukta patlarcasına çınladı; **"Ulucanlar Direnişi Onurumuzdur!"** Daha sonra ise bu sloganı D.E.Ü, HUFÖ-Der ve İFO-Der'li öğrencilerle konuştuktan sonra diğer sloganlarla birlikte atık. **"Zindanlar Yıkulsun, Tutsaklara Özgürlük"**, **"Ulucanlar Direnişi Onurumuzdur"**, **"Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur"**, **"Yaşasın Özerk-Demokratik Üniversite Mücadelemiz"**.

Eylem Kampüsün çevresinde yarım tur atılarak başlandı ve bu esnada sloganlar atıldı. 6 Kasım'da meydana çıkmak için ortak bir platform oluşturulmadığından 5 Kasım'daki Ege Üniversitesindeki eylem D.E.Ü. öğrencileri ile ortak yapıldı.

Eyleme katılmayan ve yalnızca dışarıdan izleyen öğrenciler için bir konuşma yapıldı ve eylemin kime karşı ve kimler için yapıldığı aktarıldı ve eyleme katılmayan öğrenciler, öğretim üyeleri alkışla protesto edildi.

Basın açıklaması öncesinde Özerk, Demokratik Üniversite mücadelesi için ölenlerin anısına saygı duruşu yapıldı. Ve eylemin bitiminde hep birlikte marşlar okundu. Eylem yaklaşık 1,5 saat sürdü ve eylem bitiminde öğrenciler olaysız dağıldılar.

İzmir'den DÖB'lü öğrenciler

"Ege Üniversitesi'nde Savaş"

Yukarıdaki başlık 23 Aralık 1999 tarihinde, arkadaşlarımızın katledişinin ikinci yıl dönümünü anma ve protesto gösterilerine çeviren öğrencilerin polisle çatışması ardından, burjuva medyadan TV ve gazetelerindeki manşetlerinde kullandığı başlıklardan biriydi. O gün yaşananları daha iyi özetleyen bir ifade her lokde bulunamaz.

Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi öğrencisi Ali Serkan Eroğlu 24 Aralık 1997'de okulun tuvaletinde çantasının askısına asılı olarak bulundu. Olayın sürecinin aksine intihar değil cinayet olduğu otopsi sonucu kanıtlanmasına rağmen aradan geçen iki yıl boyunca olayın aydınlatılması adına hiçbir yol katılmadığı sürece öğrenciler 23 Aralık 1999 Perşembe günü saat: 12.30'da Üniversitemin 1 no.lu yemekhanesi önünde sloganlar ve alkışlarla toplandılar. "KATLIAMLARIN OLMADIĞI EŞİTLİĞİN VE ÖZGÜRLÜĞÜN ÜLKESİNİ KURACAGIZ, SERKAN EROĞLU'NU UNUTMADIK, UNUTTIRMAYACAĞIZ" pankartının arkasındaki yaklaşık 400 öğrenci Bonova Cümhuriyet Meydanı'nda basın açıklaması yapmak için kampüs çıkışına doğru harekete geçti.

"Serkan in Katli Çete Devlet", "Serkan Eroğlu Aramızda", "Kattli Polis Üniversitelerden Değil", "Kattli Devlet Hesap Verecek", "Direne Direne Kazanacağız", "Kurtuluş İnkıh Tekt Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" sloganlarıyla yürünen öğrenciler polis barikatıyla karşılaştılar. Eylemin yasatıldığı polis ve İletişim Fakültesi Dekan İshak Özkan tarafından ortak bir tavırta anlatıldıktan sonra grubun dağılması halinde öğrencilerin sorumlu kabul edilmeceği söyüldü. Öğrenciler kararlı bir tavırta barikatın üzerine yüklenince polis saldırıya geçti. Kisa süre panikleyen grup toparlanıp ortadaki savaş alanına çevirdi. Arkadaşları gözaltına alınırken atılan dağaya taşlar ve sopalarla öğrenciler karşılıklı vardi. Beklemedikleri bir tavırta karşılan polis geri çekilip öğrencilerin üzerine panzer gönderdi. Panzerler de öğrencilerin kaçırmasına yetmedi. Bu arada atılan sloganlar da duruma uygun hale geldi. "Savaşta Savaşta Kazanacağız", "Cesaretiniz Yürsü Gelen", Yaklaşık 1 saat süren çatışmanın ardından öğrenciler Edebiyat Fakültesi önüne yürüdüler. Burada basın açıklaması yapan öğrenciler küçük gruplar halinde dağıldılar.

23 Aralık Perşembe günü karşımıza çıkan tablo; 80 sonrası yaşanan ne ilk çatışmadır ne de son...acısız olacak. Bu anlamıyla ne gözde çok büyümeye ne de önemsiz bir ayıntı olarak üstünden atılmaya gerek yok. Karşıma çıkan bentleri herkeletemeyi ciddiyle ele alıp değerlendirmesi yaptıkları sonra yolunmu devam etme bilincine bu komya da kısa bir şekilde değinmek gerekiyor. Bunu yapınca ülkelerimize gerekliliğini kavramak ve neyere nasıl bakılacağını bilincekle yani Marksizm-Leninizm'i özümsemekle birebir bağlantılı. Polisin bu eylemde hazırızız yakalanması bir yana öğrencilerin de beklenilerinden dışında geliştigi açığa görülüyor. Bu anlamla ülke genelindeki mevcut hareketlenmeden doğan çatışmaları değerlendirsek, ancak onları önceden sezilemez ve gerekli tedbirleri almakla mümkünüdür. Eylemin teknik açıdan çöküklerle dolu olması ve bir zaferle sonuçlanmaması da bu kavayışıklığın kaynağıdır. Devrimci durum yaşadığı ve iş savaşına ilişkin sürdürdüğü bu ülkede patlamaları nereden ve nasıl çıkacağı sorunu bir yana dursun her an kimsenin beklemediği bir anda bir kimsenin beklemediği bir yerden çatışmaları patlak verebileceği gerçeği tüm çatışmalar ve hazırlanmalar bilirciyse bir etinendir. En güzel örneğini ise 23 Aralık günü Ege Üniversitesi'nde gördük. Ve yaşananlar bize devrimci potansiyelin, herşeye hazır bir kitlenin varlığını bir kez daha kanıtlıyor.

Biz Leninistler biliyoruz ki Serkan'ın katledilişi de cinayetin "aydınlatılmayışı" da ardundan patlak geçen olaylar da her iki taraf için

Ege Üniversitesi öğrencilerinden açıklama

Öğrencilerimizin 23 Aralık 1999 tarihinde katledilmesi üzerine Ege Üniversitesi öğrencileri tarafından düzenlenen basın açıklamasının metni aşağıdaki gibidir. (Ege Üniversitesi Öğrencilerinden)

yani karşı devrim ve devrim güçleri için sürece uygun düşen tavırlardır. Ne yazık ki sistem kendini koruma içgüdüsünden kaynaklı yaptığı tahliillerde bir çok "devrimci"den çok daha doğru tespitler yapıyor. Gelişmeleri tek tek olaylar üzerinden değil neden-sonuç ilişkisi içinde nesnel verilerden yola çıkarak olayları birbirine bağlayarak değerlendirebiliriz. Ve karşımıza çıkan sonuç, onu daha basitçe, saldırgan ve ciddi davranmaya zorluyor. Çünkü ellemlerde ekonomik-siyasal ve sosyal yönünden tamamiyle çökmüş, ayakta kalmak için halkın sırtına daha fazla yüklenmesi gerektiren bir sistem, kominizmin önüne çıkma olgüsüne çöktüğü, artık kapitalizmin önünde hiçbir sevin alternatifini olumayacağı patavmaları ve karşılıklı yıllardır sömürülmelekleme ve hiçbir aradığını -ne ekonomik ne siyasal-bulamayan bıkışmış ofisleri bir halk v. İktidarlarına karşı yönelen gelen ofisleri bile en vahşi yöntemlerle bastırma v. çalısmaları, tabandan uzak ofisleri devrimci çıkışlara dönüştürmele, sendikalar, DKÖ'ler ve siyasal partiler yoluyla legalize etme gayretleri her kendi iç gelişmelerinin sonucu ortaya çıkan devrimci durumun ve iş savaşına koşulların birer umududur. Bu anlamda ister fabrika işçisi, ister devlet dairesinde memur, ister okulda öğrenci olsun düzenlerine karşı gelen bir sınıftan her tür hareketlemeye sürece uygun araçlarla mücadele ediyorlar. Örneğin; tam da iş savaşına uygun silahlanma -150 kobra helikopteri gibi- ve öğütlemeler -özel savaş tımleri, MGK, Kriz Koordinasyon Masaları- yaratıyorlar. Her türlü yasa ve saldırının meşrulasmasını sağlıyor ve kendi varoluş amaçlarını azrak sendika, demek vb. kuruluşların bir seferberlik içinde çalışıyor.

Tabii ki bunlar sistemin kendi iç gelişmelerini ortadan kaldırmadığı için ancak geçici bir etkaye sahip olabilirler. Proletarya ve diğer emekçi sınıfları surekili hareketliliği ve alı olarak Türkiye tekelci kapitalizminin yapsal bunalımı "Sosyal Patlama" olgusunun gündemlerinden düşmemesini sağlıyor Örneğin; Mecliste bütçe tartışmaları yaşanan Tansu Çiller'in "Sosyal Patlamadan Korkuyorum" titirafı öyle önemsenmeyecek, altı başlık olarak geçilecek bir durum değildir. Ya da emek platformunun bütçe belirlendikten ve emekçi halkın sırtına ağır vergiler bindirilmesi, buna rağmen maaş artışlarının son derece düşük kalması ardından aldığı Ocak ayından itibaren içi çeyemliliklerine girişme kararının memurun hakkını çok fazla düşürdüğünü düşünürler. Veya Serkan Eroğlu'nu anma gösterilerine yaşanan çatışmanın nedeni Serkan Eroğlu'mun katledilişine duyulan öfke değil de budur. Bunlar hep karşı devrimin sosyal patlama, bizimse devrimin ta kendisi dediğimiz sürece bileşenleridir. Bu durumda biz Leninistler'e düşen en büyük devrimci görev sürece uygun araçlarımızı olabildiğince çabuk ve dikkatli oluşturmak ve geliştirmek, bulduğumuz her alanda iyi kadrolar olup iyi kadrolar yetiştirmekdir. Savaş her alanda yükselmeye kararlaştırılmış gösterimdir. Sistemci yıkacak olan Leninist Parti önderliğindeki proletarya ve müttefikleri sisteme ve onun yönetimi biçimi olan faşizme hakettikleri dilden cevapını verecektir. Faşizmi döküldüğü kanda boğacağız.

FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA!

DÖB'Ü Öğrenciler İZMİR

1-15 Şubat 2000

Şubat 2000

Devrimci, Demokrat, İlerici ve Yurtsever Öğrenci Gençliğe ÇAĞRIMIZDIR;

Üniversitemizde, 14.01.2000 tarihinde faşistlerce yurtsever öğrencilere saldırılmış, bunun sonrasında ise -ayın 17'sinde- bir grup yurtsever öğrenci faşistlerle görüşmüş, faşistler olayın bireysel olduğunu söylemiş, bunun üzerine yurtsever grup faşistlerle uzlaşarak ve olaya kendilerinin de bireysel yaklaşacaklarını belirtmişlerdir. Görüşme yeri olan İ.T.B fakültesi kantininden ayrıldıktan sonra faşistler sosyoloji kantininde bulunan 6 kişilik devrimci-demokrat ve yurtsever öğrencilere 60 kişi birden saldırmışlardır. 4 öğrenci hafif olmak üzere 1 kişi bıçaklanarak ağır yaralanmıştır. Olayın duyulmasından sonra, aynı günün gecesinde ani bir eylem ve basın açıklaması kararı alınmıştır.

Bizler de Leninistliğin gerekliliği ile hareket edip anti-faşist mücadelede yerimizi

aldık. Fakat şunu belirtmek isteriz ki; bu eylem bizler sadece katılım yaparak destek verdik. Çünkü eylem öncesi eylem inisiyatif grubun diğer gruplarla kolektif bir eylem hazırlığında bulunmadığını gördük. Bunun üzerine olayın kritiğini yaparak getireceği olumsuz sonuçları ve tutarsızlıkları da değerlendirecek, faşist saldırılara karşı bilinen tavırımızı ortaya koyduk yani; hazırlıklı, tutarlı gerektiğinde devrimci-militan tarzda saldırıda bulunmak, faşistlere anladığı dilden konuşmak ve eylem gelen yeni demokrat-devrimci ve yurtsever öğrenci gençliğin de olabileceği olumsuzluklara karşı savunmasını sağlamak, pratikte onları da devrimci bir tavırla yetkinleştirmek... Ayrıca belirtmeliyiz ki, bundan önceki YÖK eyleminde eylem birliğine yanaşmayan gruplar saldırıların herkese yönelik olduğunu "barış ve kardeşlik" lafazanlıklarının işe yaramadığını artık görmelidirler ve düşmanla-faşizmle uzlaşmanın, barışın olamayacağını bilmeli, Leninist çizgide hareketin sürekliliğine, tutarlılığına ve savaşına inanmalıdırlar. Böylelikle bu eylemde DOB'un yeni bir slo-

Üniversite öğrencilerine tutuklama

Üniversitede olaylara karışan 8 kişi tutuklandı

Bizler Devrimci Öğrencilerimizle birlikte öğretim görevlileriyle öğrencilerle birlikte yürüttüğümüz mücadelemizden arızadan tutuklanarak cezaevine gönderildik.

Öğrenciler: 18 öğrenciler tutuklandı. 12'si devrimci, 6'sı demokrat, 1'i ilerici öğrencilerdir. 12'si devrimci, 6'sı demokrat, 1'i ilerici öğrencilerdir. 12'si devrimci, 6'sı demokrat, 1'i ilerici öğrencilerdir.

Öğretim görevlileri: 1 öğretim görevlisi tutuklandı. 1 öğretim görevlisi tutuklandı. 1 öğretim görevlisi tutuklandı.

Devrimci Öğrenciler: 12 öğrenci tutuklandı. 12 öğrenci tutuklandı. 12 öğrenci tutuklandı.

Demokrat Öğrenciler: 6 öğrenci tutuklandı. 6 öğrenci tutuklandı. 6 öğrenci tutuklandı.

İlerici Öğrenciler: 1 öğrenci tutuklandı. 1 öğrenci tutuklandı. 1 öğrenci tutuklandı.

ganı ortaya çıkmıştır: "FAŞİZME KARŞI SAVAŞMADAN, ÖZGÜRLÜK KAZANILMAZ"

Eylem; merkezi kafeteryada 18.01.2000 Salı günü öğle 12.00'da başlamıştır. Final dönemi olmasından dolayı yaklaşık 300 kişinin katıldığı eylemde faşist saldırıların hayatını kaybeden devrimciler için saygı duruşunda bulunduktan sonra kafeteryaya sloganlarla inilmiş ve sivil polisler de ancak uzaktan izlemeyle yetinmişlerdir. Bu sloganlar; "Faşizme Karşı Savaşmadan Özgürlük Kazanılmaz", "Türkeşin İleri Yürütürüz Bizleri", "Diye Dış Kana Kan" vb. Merkezi kafeteryadan kortaj halinde çıkarak eski rektörlük binasının önüne kadar sloganlarla yürünmüştür. Rektörlüğün önünde basın açıklaması yapılacağı sırada polis müdahale etmiş çoğu öğrenci yığılıklıkla dağılmış, çoğu da gözaltına alınmıştır. Sonradan bu sayı 98 olarak belirlenmiştir. (Gözaltına alınan öğrenciler daha sonra serbest bırakılmışlar ancak 8 öğrenci tutuklanarak Sivas E Tipi Cezaevine gönderilmiştir.) Geri kalan öğrenciler de olaydan sonra ÖDP'de basın açıklaması yapmıştır. Biz DOB'lular öğrenciler olarak her zaman ki söylediklerimizi tekrarlıyoruz. Çağrımız faşizme karşı mücadelenin örgütlü bir biçimde komitelerde ve konseylerde sürdürülmesidir. Bunun için DEVRİMCI ÖĞRENCİ BİRLİĞİ'ne tüm demokrat, ilerici, tutarlı, yurtsever gençliği de çağırıyoruz.

**YAŞASIN
DEVRİMCI ÖĞRENCİLERİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!
FAŞİZME KARŞI SAVAŞMADAN,
ÖZGÜRLÜK KAZANILMAZ!
KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN
SOSYALİZM!**

DOB'LULAR ÖĞRENCİLER /SİVAS

1-15 Şubat 2000

Şubat 2000

DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ'NDEN

ÇAĞRI

Tarih, uzlaşmaz sınıf karşıtlığına dayanan emperyalist-kapitalist sistemin bir bütün olarak insanlık için nasıl korkunç bir ehlile olduğu'nun kanıtlarıyla doludur. Dünyanın özellikle bağımsız ülkelerinde emekçi halkları ezmenin ve devrimci savaşın zafere ulaşmasını "ertelemenin" yegane yolu topyekün saldırdır. Günümüzde devrimci güçleri ezmek ve onların emekçi kitlelerle bağlam bağlar kurmasını engellemek, emperyalistler ve işbirlikçileri açısından yaşamsal bir sorundur.

Bir yandan demokratikleşme demagojileri diğer yandan geliştirilen saldırı yöntemleri ülkelerimiz Türkiye ve K.Kürdistan'daki işbirlikçi tekelci sermayenin ve emperyalizmin pasif bir çaresizlik içinde olduğu'nun kanıtıdır. Ancak aldığı her önlemle kendine yönelen bir saldırı aracı olması devrimci durum ve iç savaş koşullarının sonucudur. Bu bağlamda sermaye sınıfının, devrimci önderleri kitlelerden uzaklaştırma çabası olarak devrimci tutsakları teslim alma girişimi, bugüne kadar cezaevlerinin devrimin mevzileri haline getirilmesiyle boşa çıkarılmıştır. Ve işbirlikçi sermayenin cezaevlerine -daha geniş anlamıyla devrim cephesine- karşı gerçekleştirdiği saldırıların nasıl sert bir kayaya çarptığını her seferinde ortaya koyarken, devrim güçlerine de moral üzerine moral katmış yani yine saldırı kendi karşısına dönmüştür. Sermaye sınıfı son süreçte F tipi cezaevlerini yeniden gündeme getirmiş ve ilk adım olarak cezaevlerinde katliamlara girişmiştir. Ulucanlar katliamının bir örneğidir, ancak son örneği olmayacaktır. Bu katliam aynı zamanda önümüzdeki günlerin kanlı hesaplaşmalarına sahne olacağı'nın bir göstergesidir. Karşı-devrim bunun için tüm hazırlıklarını tamamlıyor.

Tüm bu gelişmeler karşısında bize yani, tüm devrimcilerle düşen görev emperyalizmin üstlendiği Türkiye ve K.Kürdistan devrimini ezme planlarına karşı devrimci iç savaşı yükseltmek ve yürütülen her mücadele alanını iktidarı hedefleyen bir devrimci mücadele alanına çevirmektir. Sınıf savaşımı tarihinin önemli bir bileşeni olan öğrenci gençlik de bu tarihi göreve sınıksız sarılmalı ve sürece uygun tavır almalıdır.

Biz Devrimci Öğrenci Birliği olarak devrimci savaşın tüm bileşenlerini karşı devrimin saldırılarını boşa çıkarmak ve karşı aldırtya geçmek üzere güçlerini birleştirmeye ve bu bilinç ve orunluluk temelinde devrimci enerjisini harcamaya çağırıyoruz. Topyekün saldırıya topyekün karşı saldırıyla yanıt vermek devrimimizin bir görevidir. Devrimci önderleri kitlelerden koparmak ve onları öncüsüz bırakmak çabasını boşa çıkarmak için tüm devrimcilerin bu tavır göstermesini bekliyoruz.

**Tutsaklara Kalkan Elleri Kırdık Kıracağız!
Zafere Kadar Devrim!**

**DÖB
DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ**

Mart 2000

Liseli DÖB'den Mücadele Birliği ÇAĞRISI

Türkiye tekelci kapitalizminin içinde bulunduğu ekonomik-politik krizle birlikte işçi ve emekçilerin yaşam standartlarının her geçen gün düşüşü, toplumsal bunalımın her geçen gün artışı ve ekonomik-politik krizin sonucu olarak silahlı bir ayaklanma potansiyelinin her geçen gün büyüdüğü bir süreçten geçiyoruz.

Yönetenlerin artık eskisi gibi yönetememesi, yönetilenlerin artık eskisi gibi yönetilmek istememesi bize proletaryanın kurtuluşunun yakın olduğunu göstermektedir. Bu süreci Marksizm ve Leninizm ilkelere doğrultusunda tahlil edemeyen her sosyalist, kitleler tarafından tecrit edilmeye mahkumdur.

İçinde bulunduğu ekonomik-politik krizden kurtulamayan tekelci kapitalizm, faşist devlet terörünü ön plana çıkarmaktadır. Faşist devlet, kitlelerin hangi nedenle olursa olsun en küçük demokratik hak ve talep arzusuna bile tahammül edememektedir. Bunun yanı sıra faşizmin en otoriter araçlarını kitleler üzerinde kullanmaktadır.

Sürecin devrimci niteliğini göremeyen ve buna göre mücadele geliştirmeyen reformist akımlar kitlelerin devrimci enerjisini boşa harcamakta ve kitleleri yenilgilerle dolu eylemlere yönelterek onlar üzerinde ki etkilerini yitirmektedir.

1995 Gazi, 1996 1 Mayıs ve bunun gibi gelişen bir dizi ayaklanmalara da hazırlıklı olmayan reformist grupları kitleler artık terk etmektedirler. Çünkü sürece uygun tespitler yapamamışlardır. Bunun en somut ve yaşanır örneği akademik alan mücadelesindeki nice dönüşümlerdir. Öğrencilere sürekli yenilgi psikolojisi taşıması ve yaşatılması öğrencileri reformist saflardan koparıp almıştır. Bizim reformistlerimiz iş savaşı göremediklerinden dolayı iş savaşı koşullarında direniş, savunma mantığını yok etmişlerdir. Azaldıkça çoğalıyoruz demişler ama

azalmalarının nedenini görememişlerdir.

Bu noktada biz Leninist öğrencilere düşen görevler oldukça fazladır. En başta hayatı önem taşıyan doğruları belirginleştirmek gerekiyor.

Hiçbir toplumsal sınıfı ifade etmeyen, toplumun farklı kesimlerinden okullarda bulunan öğrenciler tamamıyla, devrim mücadelemizin temel müttefiki olmayacaktır ve olmamıştır da. Çünkü farklı sınıfların yansıması olarak kendini bulan öğrenciler kendi içinde sınıflara bölünmüştür ve farklı sınıf çıkarlarını taşımaktadırlar.

Bizler öğrencilerle öğrenci sorunları için değil öğrenci sorunlarının temel kaynağı olan iktidar mücadelesi için buluşmak zorundayız. Çünkü iktidar siyaseti mücadele ettiğimizde sınıf çıkarları devreye girecek ve saflar netleşecektir.

Akademik alanda yaşadığımız sorunların temel kaynağı kapitalizmdir. Bu nedenle mücadele araç ve yöntemlerimizi bu doğrultuda hareketle geçirmeliyiz. Akademist mantıktan sıyrılıp sınıfla birlikte hareket etmeliyiz. Bu gerçeği reddetmemeliyiz. Öğrenci gençlik mücadelesi o zaman yükselir.

Akademik alan mücadelemizin temel şansı; "**Politik Özgürlük Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılmaz**," olmak zorundadır. Kırtırlar için değil iktidar için mücadele vermeli ve öğrencilerle bu doğrultuda saflarda buluşmalıyız. Faşist devlet, hiçbir zaman kırtırları da kazanmamıza izin vermeyecektir. Şunu unutmamak gerekir ki, reformlar devrimin sadece yan ürünleridir. Bizler salt reformlar için mücadele edemeyiz.

Sonuç olarak ortaya konulacak tek doğru çıkmaktadır karşımıza. Türkiye'nin içinde bulunduğu iş savaşı koşullarında mücadele yalnızca sınıfın otorite araçlarıyla gerçekleşecektir. Bu koşullarda iktidar temel vurgumuz olmak zorundadır. Akademik alan mücadelemiz iktidar hedefini taşımadığı sürece çözülmeye mahkumdur. Tüm sanimci unsurları, önümüzdeki mücadele dolu süreçte saflarımızda işçi sınıfını ideolojinin ışığında mücadele etmeye davet ediyoruz.

YA DEVRİM YA ÖLÜM!

**POLİTİK ÖZGÜRLÜK KAZANILMADAN
AKADEMİK ÖZGÜRLÜK KAZANILMAZ!**

**İSTANBUL ANADOLU YAKASI
LİSELİ DÖB**

Nisan 2000

Mersin'de Newroz Eylemleri

Kürt ulusal hareketinin son döneminde ilk ülke devriminin kazanılmaması ve yükselen devrimci mücadele dinamiklerini tasfiye etmek amacıyla, Türk tekkeci sermayesi ve onun faşist devleti TC ile aynı politik-pratik düzlemde hareket noktasını belirleyen "Demokratik Cumhuriyet" patenti teslimiyet programının, Kürt halkının bilincinde yarattığı geçici bulanıklığın ve yansımalarının bulunduğu bir dönemde yapılan 21 Mart Newroz eylemlerinin atmosferi, bir çok devrimci sol örgüt ve parti tarafından merakla beklenen ve öngörülen bir tarihtir. Özellikle Mersin somutunda Newroz eylemleri bu açıdan bakıldığında daha da önem taşımaktadır. Kürt ulusal hareketinin ciddi yükselmesi ve militan bir destek bulduğu Mersin'de, 21 Mart 2000'de saat: 11.00'da Cumhuriyet Meydanı'nda yaklaşık 10 bin kişinin katılımıyla Newroz eylemi yapılmıştır. Çoğunluğunu HADEP'li kitlelerin oluşturduğu eyleme, çeşitli ümit esaretlerden öğrencilerde destek vermiştir. Eylemde genellikle barış içerikli reformist sloganların atıldığına yanı sıra, yer yer militan devrimci sloganların atıldığına -özgürlük sağa gelecek gibi tank oldu. Bizler de Devrimci Öğrenci Birliği olarak, "21 Mart Newroz Mazlumlara Doğan ve Arkadaşlarının Beklemlerinde Tutuşturduğumuz Devrim Ateşidir", "Kürt Halkı Devrimle Öğrenecektir", "Bogazın Açın Şer Şer Şer" sloganlarının yer aldığı "DPG ve DÖB" ortak imzalı kuşlanmalarla birlikte "Devrimci Tutsakları Onuramazdır", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Zindanları Kalkan Tutsaklara Özgürlük", "Yaşamın Halkların Mücadele Birliği" sloganlarının yer aldığı Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) imzalı kuşlanmalarla ilham alan devrimci kuşlanmalarımız ve bu içerikli haykırışlarımız sloganlara atılan balaban başı insanların katılımı ve şifalı davranışlarında bulunması önemli bir gelişmeydi.

Ancak bunların ötesinde, dikkati çekmek istediğimiz nokta bu değil. Çok değil bundan tam bir yıl önce, Mersin'in emekçi Kürt Mahallelerinde yapılan Newroz eylemlerine katılan yaklaşık 45-50 bin kişilerin gerçekleştirildiği sivilite kitle gösterilerinin yükselişi ve militan ruh haliyle karşılaştırıldığında 21 Mart 2000'de HADEP ve diğer reformistlerin önderliğinde gerçekleştirilen yasal mitingde (Sırtı Kotesece) oldukça az sayıda insanın ilgi göstermesi, asıl gözönünde tutulması gereken önemli bir gelişmedir. Bu eylem

en iyi göstermiştir ki, Kürt halkı kendi ulusal kaderini aynı etme mücadelesinin hangi araçlarla ve hangi eylem biçimleriyle sürdürmesini gerektiğini bildiğince iyi bilmektedir. Elbette ki "Demokratik Cumhuriyet" politikasının hiç etkili olmadığı söylenemez. Özellikle Kürt burjuva ve küçük burjuva sınıfları açısından yükselen destek bulmuştur. Fakat ulusal ve sınıfsal sınımların en acımasız baskı yöntemleriyle yaşanan, zorunda olan işçi, emekçi, yoksul Kürt halkı, gerek kendi nesel devrimci konumunun ve buna bağlı olarak devrimci koşulların etkisiyle, gerekse de 15 yıllık devrimci savaş birikimiyle, burjuvazide devrimci teslimiyet anlamına gelen "Demokratik Cumhuriyet", "Barış" politikalarını çokta büyük bir destek vermedikleri, sırtını kolladığını, sağa daha büyük araç ve yöntemlerle sürdürmek gerektiğini, barış eylemine olan ilgisiyle ilgili göstermiştir. Biz genç Leninistlerin görevimiz ise: sınıf mücadelesi ve yaşamın tüm alanlarında, Kürt halkının kendi ulusal kaderini tayin etme hakkının devrimle elde edilebileceği Leninist politik şartları hareketle, Leninist Partinin bugüne kadar sürdürdüğü uzlaşmaz komünist mücadeleyle ilgili büyük araç ve yöntemlerle örgütleme, daha güçlü eylemlerle geliştirmekte görülmüştür.

"Yaşamın Halkların Mücadele Birliği"
"Denizlerin Yolunda Leninist Savaşlar"

Akdemir'den DÖB'lü öğrenciler

Ege Üniversitesi'nde 8 Mart

Saat: 12.00'de Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi önünde öğrenci derneği tarafından Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayışı ile bir eylem gerçekleştirildi. "Anaların Öfkeli Kızları Boğacak", "Cinsel-Sınıfsal-Ulusal Sömürüye Son" sloganları ile toplanmaya başlayan yaklaşık 250 kişilik grup Edebiyat Fakültesi önündeki alana yürüdü. Burada hem Türkçe hem Kürtçe okunan metinden sonra "Grup Varış" dinletisi verildi.

Daha sonra folklor gösterisi yapıldı. Türkçe ve Kürtçe atılan sloganlardan sonra grup dağıldı.

D.İ. Mücadele Birliği Okurları
/İZMİR

Mersin'de Newroz Eylemleri

İşçi sınıfı kendi devrimci önderlerini yaratmazsa ve önderlerin ortaya koyduğu devrimci-komünist eylemleri sahiplenip geliştiremezse, muzafer bir devrim yitirir.

Türkiye ve K. Kürdistan işçi sınıfı, mücadele tarihi içinde bir çok devrimci-komünist önder yaratmıştır. İşçi sınıfı, bir çok yandaşlar, oportünist ve reformist grupları, burjuvaziyi uzlaşmaz politikalarına karşı kendi sınıf bilinciyle ve iğdiçleriyle Türk tekkeci sermayesine ve onun faşist devleti TC'ye karşı mücadelesini sürdürüyor. Bu bağlamda, 13 Mart 1982'de TC'nin faşist cellatlarına idam edilen, üç işçi, üç komünist kendilerini sınıfa, devrime ve partiyi adanmış üç önder savaşçımız Seyit Konuk, Necati Vardar, İbrahim Ethem Coşkun yoldaşlardan, onların devrimci yaşam pratiğinden öğrencilerimiz daha birçok dersler var. Kendini devrim fedanları, partiyi adanmış, yaşamı ve ölümü yoldaşca kucaklamamın en soylu, en güzel derslerini.

Bizler de önderlerimizden 19. Ölümlü yıllarında, onların anısına bağlılığın bir ifadesi olarak, Mersin Üniversitesi Çiftlikköy kampüsünde, DÖB'lü öğrenciler olarak Devrimci Parti Güçleri'nden (DPG) arkadaşlarla birlikte "13 Mart 1982'de idam edilen, Seyit Konuk, Necati Vardar, İbrahim Ethem Coşkun Yaşayın" DÖB imzalı pullamalar yaptık.

Elbette ki, önderlerimizi anmanın çok daha büyük eylemlerle mümkün geçtiğinin bilincindediz. Bu öksende, 13 Mart Savaşçılarını anmak devrimimizi muzafer bir zaferle taçlandırmaktır. Bu boyumuzun borcudur.

13 Mart Savaşçılarının Bayrakları Ellerimizdedir!

Devrim Biziz, Bir Devrimiz!
Faşizme Karşı Silah Başına!
Mersin Üniversitesinden DÖB'lü ve DPG'li Öğrenciler

1-15 Nisan 2000

Nisan 2000

SİVAS'ta 1 Mayıs Alanı'nda Öğrenci Gençlik Vardı

Sivas'ta 1 Mayıs Mevlana Meydanı'nda Saat 12.00'da gençliğin sloganları başladı.

Yaklaşık 500 kişiyi bulduğunda mitingde bulun sadece 100'e yakını sendika, demek ve siyasi partilerin oluşturduğu temsilcilerdi.

1 Mayıs terip komitesi (İHD, Halkevleri, BTS, SES, Eğitim-Sen, ÖDP, EMEP) düzenlediği mitingün açılış konuşmasını İHD İl Başkanı yaptı. Fakat günü belirlemek istemeyen ki devrimci 1 Mayıs alanlarının yaratılmasında kanlıları la bedel ödeyen, darılaşılarda asılan, arkaından kurşun sıkan devrimciler, işçilere terip komitesi sayıp dıngınada bulunmayacak büyük sayıdaki yapıtı Bu bilinciyle yapılmış bir davranıştır. Çünkü terip komitesinden bir kişi bunu açışça belhı emmiştir Fakat tüm bu suçsuzları karşı orada bulunun ve yılmınde D.İ. Mücadele Birliği okurlarında da bulunduğ devrimci gençlik açılış konuşmasını hemen başında buna farkındalık olumsuzlaşın tüm devrim ve 1 Mayıs sa varacağı için 1 dakikalık sayıp dıngınada bulunmuyorlar. Terip komitesinde bir görevli bunun kararda olmadığını yazıtlıkle belirtmiş fakat yazıtlı dikkate alınmamıştır.

Türkiye ve Kürdistan topraklarında kan ve can pahasına yaratılan tüm devrimci değerleri, ezilen halkları ve proletaryanın kurtuluşu uğruna topağaz değerleri unutanlar proletarya ve ezilen halklar tarafından unutulmayacaktır.

Sn as takı 1 Mayıs mitinginde Opornıst ve reformistlerin dilinden düşürmedikleri tek söyleş oldu: "20 yıldan beri burada ilk kez 1 Mayıs için izn almış ve burası hassas bir bölge" sanki ülkelerinde hassas olmayan yer kalması gibi. Sadede 1 Mayıs olsun diye 1 Mayıs'ın özünü uygun bir şekilde kutlanmayacağı artık görülmüştür. Çünkü, 1 Mayıs iki sınıf arasındaki uzlaşma bir çizgide, 1 Mayıs uluslararası proletaryanın dayanması günüdür. 1 Mayıs işçi sınıfının sermaye ve karşı gücünün göstergesi kayva günüdür. Böyle olduğun kabul edilyorsa eylenlerin içreği de buna uygun olmalıdır.

1 Mayıs öncesi, D.İ. Mücadele Birliği okurlarından ve çeşitli sosyalist dergi okurlarından temsilciler bir araya gelerek 1 Mayıs eyleminde atılacak sloganları ile açıklık pankartın ve dövizlerin içeriği hakkında görüşüp terip komitesine bildirmişti. Fakat her ne hakikette terip komitesi öğrenci gençliği hiçe sayarak kendi çizgisme çekmeye ve çalıyışını bundan hemen hemen habircini çeşitli bahaneler ileleri süterek kabul etmemişti. Bunun üzerine ilk önce biraraya gelip karar alan öğrenci gençlik platformu daha sonra serbest hareket etmiştir.

İHD pankartı altında biraraya gelerek gücünün gösterdiği öğrenci gençliğin sloganlarında aynı refleks gösterdiği söylenebilir. Örneğin yurteser gençliğin atması çalıştığı "Sanayci Hayır, Darı Hemen Şimdi" sloganına katılmı olamamıştır. D.İ.

Mücadele Birliği ve bazı sosyalist dergi okurlarının her konuşmacının bahsettiği konuya göre sloganları peş peş olarak imisyalatif koydukları söyleşenebilir. Bu sloganlar, "Yaşam Devrimci 1 Mayıs", "Hücreler Yıkılan Tutusklara Özgürlük", "Devrimci Tutusklara Özgürlük", "Zindanlar Yıkılan Tutusklara Özgürlük", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Bizim", "Kahrolsun Emperyalizm Yaşam Soguzumuz" dir.

Bu sloganların yanında alanda atılan diğer sloganlar ise şöyle: "KIT'ler Halkımız Solitımız", "MAL MİGA, Tahkim Kahrolsun Emperyalizm", "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Bir de şunu eklemek gerekirdi, bu 1 Mayıs eylemi ortaya koymuştur ki, Sivas'ta gençlik öncemli bir devrimci potansiyel sahiptir. Özellikle devrimci 1 Mayıs'ın sa unama, atılan sloganların devrimci miting, reformist ve oportünistlerin uzlaşma tutumlarına karşı ortaya konulan tavır bunun en somut örneğidir.

2000 yılının bu ilk 1 Mayıs kutlamaları Türkiye ve Kürdistan'ın 40 civarında ilk ve ilçesinde gerçekleşti. TC tarihinde ilk kez bu kadar çok yerde 1 Mayıs'ın kutlanması tabandaki işçi ve emekçilerin eyleme, harekete duydukları istekle açıklanabilir ancak. Burjuvazi kitlelerin harekete geçmesini engellemeyeceği zaman o hareketi kendi sınıfları içreşinde tutmak için çaba gösterir. Bu yüzden devrimci bulunduktan alınan reformistlere ve oportünistlere karşı konulmalı, uzlaşma bir çizgile sınıf sağınması zaman rolünü yemene geçecek bir çizgile daha ilereye taşınmalı, mitingdeki bir biçime sekmeklidir.

Burjuvazinin refer-

Mevlana caddesinde düzenlenen mitingde, Ses, Eğitim-Sen, Halkevleri, Kesk BTS sendikaları, İHD ve ÖDP, İP ve Emep partilerinin temsilcileri de iştirak ettiler.

1 Mayıs için Sivas'ta Mevlana Meydanı'nda saat 12.00'da gençliğin sloganları başladı. Mevlana caddesinde düzenlenen mitingde, Ses, Eğitim-Sen, Halkevleri, Kesk BTS sendikaları, İHD ve ÖDP, İP ve Emep partilerinin temsilcileri de iştirak ettiler.

Devrimci gençlik, reformist ve oportünistlerin uzlaşma tutumlarına karşı ortaya konulan tavır bunun en somut örneğidir.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Miting alanında atılan sloganlar arasında "Yaşamın 1 Mayıs", "Yaşamın Halkımız Kardeşliği", "YOK e Hayır", "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Salte Sadece Yasasın Hayır", "Küresel Saldırıya Karşı Küresel Direniş", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Zindanlar Boşalsın Ceterlere Yer Kalsın", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "İşçi-Memur Elele Genel Grev" vs.

Yaşamın Devrimci 1 Mayıs
Bijik Yek Kutlan
Zindanlar Yıkılan Tutusklara Özgürlük

Devrimci Öğrenci Birliği /SİVAS

ÇANAKKALE'DE 1 MAYIS

Türkiye ve Kürdistan genelinde onlarca il ve ilçede gerçekleştirilen 1 Mayıs eylemleri dünya emekçi halklarının eylemlerinde olduğu gibi anti-emperyalist, anti-kapitalist bir içerik ve öz taşıyordu. Bunlar sloganlarda ve pankartlarda simgeleşiyor ve somutlanıyordu.

Geçen yıllara oranla Çanakkale özgüllükle katılmın biraz düşük olduğu 1 Mayıs miting, saat: 15.30'da kitlelerin Salı Pazanında toplanmasıyla başladı. Daha sonra korterleri halinde Cumhuriyet Meydanına doğru yürüyüşü geçildi. Yürüyüş esnasında emperyalizmin Türkiye ve Kürdistan emekçi halklarına dayattığı ağılık ve yıkımlı kabul edilmeyeceği yönünde sloganlar atıldı. Cumhuriyet Meydanı'na girişinde ise eylem komitesinde yer alan çeşitli sendika yöneticileri kitleye yönelik konuşmalar yaptı. Yaklaşık 1000-1500 kişiyi katıldığı mitingde Türkiye'ye bağlı Belediye-iş, KESK'e bağlı Eğitim-Sen, SES ile dergi çevreleri, öğrenciler ve reformist partiler katıldılar.

Miting Alanı'nda, IMF, Tahkim, semayetin küreselleşmesi karşıtı sloganların yanı sıra devrimci tutumları destekleyen ve hücre işçi cezalarına karşı çıkan sloganlar da atıldı. Miting sendikacıların yaptığı konuşmalarından ardından çekilen hayatlarla olaylar bir şekilde sona erdi.

D. İ. Mücadele Birliği Okuru/ÇANAKKALE

1-15 Haziran 2000

Haziran 2000

ESKİŞEHİR'DE "ANADOLU VE OSMANGAZİ ÜNİVERSİTESİ ÖĞRENCİLERİ HÜCRE KARŞITI PLATFORMU" OLUŞTURULDU

İçinde bulunduğu ekonomik ve siyasal krizi her geçen gün derinleşen sermaye sınıfı bu krizden dolayı ayağa kalkan ezilen halklara ve devrimcilerle karşı başlattığı burjuva iç savaşı önümüzdeki süreçte daha da şiddetlendirecektir. Son olarak devrimci tutsakları F tipi hücrelere yerleştirme düşüncesi bunun göstergesidir.

Burjuvazinin F tipi saldırısı sadece devrimci tutsaklara yöneltilmiş bir saldırı değildir. Bu saldırı, IMF politikalarıyla, gün geçtikçe daha da çok yoksullaşmasına neden olan işçilere, emekçilere ve tüm ezilen kesimlere ve bunların öncülleri olan devrimcilerle yapılmış bir saldırıdır.

Bu saldırı bütün ezilen kesimlere yönelmiş bir saldırı olduğuna göre öğrenci gençlik de bu saldırı karşısında ezilenlerin yanında yerini almalıdır. Bu amaçla Eskişehir'de Anadolu ve Osmangazi Üniversitelerindeki öğrenciler bir araya gelerek "Anadolu ve Osmangazi Üniversitesi Öğrencileri Hücre Karşıtı Platformu" oluşturmuşlardır. Her

iki üniversitede de insanlara hücreleri, amaçlarını anlatan sunuşlar düzenlendi. Ayrıca platform kararlarıyla çıkarılan bildirilerin dağıtımı her iki üniversitede de açıktan ve yaygın bir şekilde yapılmıştır. Osmangazi Üniversitesindeki bildiri dağıtımını yapan devrimci öğrencileri engellemeye çalışan faşistler anladıkları dilden konuşularak okul dışında cezalandırılmışlardır. Oluşturulan platformun çalışmalarları devam etmektedir.

FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA!

**ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

**DEVRİMCİ TUTSAKLAR ÖZGÜRLEŞMEDE
ÖĞRENCİ GENÇLİK ÖZGÜRLEŞEMEZ!**

DÖB /ESKİŞEHİR

1-15 Temmuz 2000

Temmuz 2000

"YÖK PROTESTOSU"NA DEVRİMCİ PERSPEKTİF

Öğrenciler her yıl "YÖK Protestosu" adı altında çeşitli eylemlerle gerçekleştireyorlar. Bizler de her zaman yapmaya çalıştığımız gibi bu eylemliliğe de doğru bir perspektif kazandırmayı amaçlıyoruz. Kendi politikalarımızı alanlara taşıdık. 6 Kasım 1982 yılında YÖK'ü kurumsallaştırma birliğine her yıl düzenlenen eylemlerde oportünist ve reformist akımlar tarafından öğrenci gençlik sürekli iktidar perspektifinin dışına itiliyor. 1980 darbesinin ürünlerinden biri olan YÖK, faşizmin ülkelerimiz topraklarında kurumsallaştırılmasının en belirgin örneklerinden biridir. Şu an bir ilkokul müdürlüğünden, cumhurbaşkanlığına kadar olan bütün kurumlar faşistleştirilmiştir. Bizler iktidarı isterken sonu komünal ıyı değerlendirdik, tüm süreçte yönelik bir perspektifle olaylara bakmalıyız. YÖK'ün dağıtılması, DGM'lerin kaldırılması istemleri iktidarı hedefleyen istemler değildir. Bu kurumların ortadan kaldırılmasıyla, faşizim ortadan kalkmaz. Faşizm zaten en alttan en üste kadar devlet içerisinde kurumsallaşmıştır. Yani faşist olan devlettir, sadece YÖK değil. Devlet çok zor durumda kalırsa onu kaldırıp yerine

"TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK" SORUNUNU YÖK PROTESTOSUNA TAŞIDIK!

Her yıl gerçekleştirilen "YÖK Protestosu" eylemlerinde, yurtsever ve reformist öğrenciler tarafından 4 Kasım 2000 Cumartesi günü İzmir Konak Meydanı'nda bir basın açıklaması düzenlendi. Diğer öğrenci çevreleri grupsal anlaşmazlıklardan dolayı eylemin düzenlenmesinde yer almadılar ancak katılımcı olarak eyleme destek verdiler. Yaklaşık 500 öğrenci E-ğitim-Sen önünden "YÖK'e Hayır", "YÖK Kalkacak Polis Gidecek Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek" sloganlarıyla İzmir Büyükşehir Belediyesi önüne doğru yürüyüşe geçti. Akademik-demokratik mücadelede ölümsüzleşenler için saygı duruşu ve "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Serkan Eroğlu Aramızda, Faşizme Karşı Omuz Omuzla!" sloganlarından sonra okunan basın açıklamasında demokratik, hak ve özgürlük adına ne kadar kırını varsa büyük hararetle talep edildi.

Yurtsever öğrenciler barış ve demokrasi sloganları atarken diğer devrimci öğrenci çevreleriyle birlikte "Tutsaklara Özgürlük" sorununu eyleme taşıdık. "Zindanlar Yıkılsın, Tutusaklara Özgürlük", "Devrimci Tutusaklar Onurumuzdur", "Hücreleri Parçala Tutusaklara Sahip Çık" sloganları özellikle şehir dışından gelen öğrenciler tarafından sahiplendi. Eyleme bulunmayanlardan rahatsız olan reformistler tarafından megafonla defalarca uyarıldık; bununla yetinmeyenleri bizi söze ikna etmeye çalışmış gibi binlerce resmi ve sivil polise teşhir etmeye çalıştık. Eylemi bir an önce bitirme telaşında olanlar basın açıklamasını bir çırpıda okuyup sessizce dağılmamızı söylediler. Böylesi sessizliğe alışkın olmadığımız için dağılma sırasındaki sloganlarımızı sürdürdük:

**Zindanlar Yıkılsın Tutusaklara Özgürlük!
Devrimci Tutusaklar Özgürleştirilmeden
Öğrenci Gençlik Özgürleşmez!**

başka bir kurum açabilir. İçerisinde bulunduğumuz iç savaş koşullarında, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin çıkarlarını devamı sağlamak için uygulayacağı bir şey olmayan, kendini "YÖK'e Hayır" taranda son derece geri bir söylem şekliyle gösteren bu buğus açısı öğrenci gençliği akademik sorunlara hapsedmekten başka bir şey değildir. Bu durum da biz devrimci öğrencilerin göreviyse kitlelere iktidarı yoluna göstermek, oportünist ve reformist akımları yaratmayı bilinç bulandırdığından onları kurtararak iktidar mücadelesine katmaktır.

Biz devrimci öğrenciler olarak sokaklara okulları bağımlı aynı Denizler gibi, hatta onlardan daha da ileriye taşıyarak kurmalıyız. Çalışmalarımızda, yaptığımız eylemlerimizde, işçi sınıfıyla ve devrimci tutsaklarla birlikteliği, enternasyonalizmi öne çıkarmalıyız. Doğru bakış açısı ve tavır budur.

Bizler bu yıl da politikalarımızı kitlelerle buluşturmak için 6 Kasım 2000'de Ankara'da ağımlardaydık. Yaklaşık 1500 kişiyi katıldığı eyleme biz de üzerinde "Zindanlar Yıkılsın Tutusaklara Özgürlük, DOB" imzalı bir pankarla katıldık. Saat 12:30 civarında Şahbeyi ve Cebeci yönünden iki koldan Kızılay meydanına giriş yaptık. Meydanı kuşlamalarımız ve sloganlarımız hem tutsaklara özgürlük şiarını, hem Filistin halkının mücadelesini, hem de öğrenci gençlik mücadelesine bakış açımızı yansıtan "Politik Özgürlük Kazanılmadan, Akademik Özgürlük Kazanılmaz" şiarımız kitlelerle buluştu. Eylem esnasında "Faşizme Karşı Silah Başına, Savaş Savaş! Hatta Nasr, Filistin Halkı Devrimle Özgürleşecek, Kürdistan'da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölümler, Politik Özgürlük Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılmaz, Deniz Yusuf İnan Savaşta Devam, Devrim Yolunda Leninist Savaşlar, Yaşasın Devrimci Öğrenci Birliği" sloganlarını attık. Attığımız sloganların bazılarına çevremizdeki öğrencilerden de destek geldi. Faşist TC'nin son dönemine uygulanan çalıştığı politika yani çevirme hareketi kendisini bu eylemde de gösterir. Gergin bir ortamın

olumsuzunu birçok engelleyen polis, kitleyi yu-
muştaki. Hatta bir ara öndeki bazı öğrenciler
halay bile çektiler.

Biz kitleye sürekli iktidar perspektifini
vermeye yönelik, akademik sorunları çözü-
münün devrimde olduğunu anlatan sloganlarla
bu tavır kurmaya çalıştık ama da eylemin üzerin-
deki genel rahat havasını tam anlamıyla da-
ğıttık.

Polisin buna göz boyamasına rağmen, fi-
zişim kendi karakterini Ankara'daki eyleme di-
ğer illerden katılmak isteyen TÖDEF'li öğrenci-
leri giselerde alıkoymuş, vahşice saldırarak
gösterir. Ama oportünizm kendi karakterinden
kaynaklı bu gerçeği her zaman ki gibi görmez-
den gelerek eylemi bir piknik havasına bürün-
dürmeye çalıştı. Eylem alanında dışınla sa-
vaşmanın dışında her türlü şeyi yaptılar.

Eylem bir süre Kızılay Meydanı'nda de-
vam ettikten sonra, kitle Cebeci yönüne doğru
yürüyüşe geçti. AYÖ-DER'li öğrenciler bu es-
nada kitleden ayrı davranarak Kızılay'da kaldı-
lar. Bizler yürüyüşe de katıldık ve bu esnada da
sloganlarımızı atmaya ve kuşlama yapmaya
devam ettik. Bir süre sonra kitlelerin bir kısmı
nın dağılması ve kalanların Ankara Üniversite-
si Cebeci Kampüsüne gidecek olması nedeni-
yle pankartımızı toplayarak eylem alanından ay-
rıldık.

DÖB/İzmir

DÖB

15-30 Kasım 2000

Kasım 2000

Kızıldere'yi Anmak SAVAŞMAKTIR

30 Mart 1972 devrimimizin ve halklarımızın savaş parolasıdır. Devrimci başgöçmezin, başkaldırının devrim bayrağını donuklara çektiği gündür. "Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik" diyerek siper yoldaşlığının ve savaşın kahramanca dışmana gösterildiği bir destandır. Kızıldere'de destanlaşan devrim savaşçıları ülkemizin devriminin yolunu, nasıl ve hangi yöntemlerle savaşılacağına, varılacak yere göğüs göğüse, dişe diş bir savaşta, düzenle bütün bağları koparıldığı devrimci feda ruhıyla açmışlardır. Devrimci dayanışmanın masa başlarında değil, siper siper savaşarak yaratılacağı kanları carları pahasına göstermişlerdir.

Evet, Kızıldere savaşına faşist devlete büyük bir meydan okuyuştu, aynı zamanda reformizmin ideolojik, politik ve pratik düzeyde bir sıprayış, bir kopuştu da. Kızıldere eylemi dönemin tüm reformist ve oportünist tezlerini yerlebir etmiş, zora dayalı devrim ve onun kaldıracağı olan silahlı mücadelenin devreye sokulduğu illegal devrimci parti öğretiminin hayata geçirildiği yeni bir dönem, devrimci bir dönemin de yaratılacağı olmuştur. Illegal parti ve zora dayalı mücadele, Devletlerin ve Mahkemelerin yarattığı savaş geleceğinden sonra devrimcinin temel politik kriterleri haline gelmiştir. Faşist Devlet Kızıldere'deki öncülen yok ederek işçi ve emekçilerin mücadelesini yok ettiği düşüncü, ancak eylemin politik etkisi dalga dalga yayılarak ezilenlere rehber olmuştur. Oyle ki zafatın yolunun Kızıldere'den geçtiğini kavrayan ezilenler zora dayalı mücadele araçlarını ve silahlı mücadeleyi yöntemini daha geniş ve etkin bir şekilde kullanmışlardır. Kısacası gelişen süreç zor ve arızan dangasını vurmuştur. Kızıldere eyleminin üzerinden 30 yılı aşkın bir süre geçti, faşizm yekünleştirdi ve daha sistemli bir şekilde halklara saldırdı. Ekonomik ve politik çöküş geniş kesimlere ayaklanmalara tetken sermayesi daha da pervasızlaştırdı. Ülkelemiz 30 yılı aşkındır devrimci bir dönem yaşıyor ve iç savaşlarla sarsılıyor. Halklarımızın öfkesinin faşist cehennem kafasında patlayacağı günler yakındır. Bu dönem yeni Kızılderelilerin varılacağı bir dönemdir aynı zamanda. Bunun son dönemindeki bir örneğini de zindanlar savaşındaki devrim savaşçıları Kızıldere'deki yoldaşlarıyla bulmuşlardır. Kızıldere'yi anmak savaşmaktır. Kızıldere'deki savaşçılara verdiğimiz sözleri savaşta yükseltmek ve yeni savaş cepheleri açarak faşist devletin tüm kurumlarını yıkıp devrim bayrağını semayenin burçlarına dikene dek sürdüreceğiz.

Kızıldere'nin bize pratikte öğrettiği devrimci dayanışmanın en somut örneğini biz Devrimci Öğrenci Birliği olarak Eskişehir'de diğer devrimci arkadaşlarımızla birlikte Anadolu Üniversitesi'nde, 30 Mart Kızıldere anmasında gerçekleştirecek göstermeye çalıştık. Anmayı, siper yoldaşlığının yaşatıldığı zindanlar ve ölüm onurlarını da kapsayan bir eyleme dönüştürdük. Eylemin sonunda "Zindanlar Yıkılın Tutaklara Özgürsünüz", "Bedel Ödedik Bedel Ödeceğiz", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Cengiz Soydaş Ölümsüzdür", "Devrim Son Değil Savaş Sürecek" sloganları atıldı.

Biz Devrimci Öğrenci Birliği olarak Kızıldere'den devraldığımız savaş bayrağını zafere dek sürdüreceğiz.

Demokratik Halk Devrimci İçin Silah Başına!

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) / Eskişehir

Devrim Savaşçıları ÖLÜMSÜZDÜR!

Proletaryanın öncülüğündeki devrim hareketi ile burjuvazinin yönlendirdiği karşı-devrim hareketi arasındaki savaşın yaygınlaştığı ve derinleştiği, işçinin, emekçinin, yoksul köylünün, emsarin mücadelesiyle yeni bütün toplumsal katmanların hareket geçmesiyle herkesin görebileceği şekilde ortaya çıkmıştır. Bu yaygınlaşan hareket karşısında burjuvazinin uyguladığı sağ ve tek yöntem burjuva işçilerini daha da genişletmek olacaktır. Proletaryanın ise bu durum karşısında uygulaması gereken tek yöntem geniş kesimleri etkileyerek yükseltilen burjuva işçilerine karşı bütün ezilen ve sömürülenler arasındaki mücadele birliğini oluşturarak proletar işçisi yükseltmek olacaktır.

İç savaşın böylelikle gelişim gösterdiği ve kitlelerin hareketli olduğu dönemlerde devrimcinin, zindan mücadelesini dışarda gerçekliği gibi sahiplenmemesi kitlelerde devrimciler olan güvensizliği doğurur. Kitlelerin mücadelesinin, zindan mücadelesine, devrim ve iktidar mücadelesine genişlemesi ve devrimci kitlelere doğru yolu göstermek için gözüpek eylemlerle çok ihtiyaç vardır. Ama bizler Eskişehir'de, oportünist ve reformistlerin pratiklerini, kitlelerin öncülerinin devrimcilerle karşı güvensizliğini arttırmak başka bir sonuç doğurmadığını görüyoruz.

21 Mart'ta düzenlenen Cengiz Soydaş için Anadolu Üniversitesi'nde yapılacak olan basın açıklamasına daha oportünist ve reformistler, kitle olmadıkları, hareketin sekteye uğrayacağı (kul içinde bir basın açıklamasıyla nasıl olacaksa) vs. seçkencilik kokaklıklarına, kaygılarına teorik kılıflar uydurarak hararetle karşı çıktılar.

Biz Eskişehir Devrimci Öğrenci Birliği olarak devrimci yoldaş gelişen eylem biriktiklerini her zaman yanında olduk. Bundan sonra da yanında olacağız. Bu eylem biriktikliliği doğrultusunda 29 Mart'ta Cengiz Soydaş için Anadolu Üniversitesi rektörlük binası önünde TÖDEF'li öğrencilerle birlikte yaklaşık 25 öğrencinin katıldığı bir basın açıklaması gerçekleştirdik.

Yapılan basın açıklamasından sonra "Yaşamın Ölümlü Olan Savaşımız", "Zindanlar Yıkılın Tutaklara Özgürsünüz", "Ölüm Ölümlü 165 Günde", "Cengiz Soydaş Ölümsüzdür", "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez", "Devrim Şehitleri Onurumuzdur" dövizleri taşıyarak "Zindanlar Yıkılın Tutaklara Özgürsünüz", "Bedel Ödedik Bedel Ödeceğiz", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Cengiz Soydaş Ölümsüzdür", "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez", "Devrimci Tutaklar Onurumuzdur", "Edime, Sincan, Tekirdağ, Kandıra Savaşları Savaş Savaş Kazanacağız" sloganları atıldı ve daha sonra dağıldık.

Biz DÖB'lü öğrenciler olarak oportünistlerin ve reformistlerin kitleler üzerinde yarattığı güvensizliği, devrimci eylemlerle karşılayarak güvene, güveni desteğe dönüştüreceğiz.

Ya Devrim Ya Ölüm

Yaşamın Devrimci Öğrencilerin Mücadele Birliği

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) / Eskişehir

Nisan2001

ESKİŞEHİR

ANKARA'YI ARATMADI

Şu an mecliste bulunan "YÖK Yasa Tasarısı" nı protesto etmek için 18.05.2002 Cumartesi günü Eskişehir'den Ankara'ya gitmek üzere (3 otobüs) 150 kişilik öğrenci grubu yola çıktık. Ancak Eskişehir çıkışında Taşıyıcılar Kooperatifi önünde durdurulduk. Kimlik toplanmasıyla başlayan engelleme çalışmaları, kamera çekimiyle devam etti. Bulduğumuz otobüsteki kamera çekimine biz DOB'lü öğrenciler izin vermedik.

Kimliklerimizin tek tek Genel Bilgi Taraması (GBT)'na bakacaklarını söylediler. Bu sırada "otobüslerimizin koltuk sigortasının olmaması" gerekçesiyle araçlara ceza kesildi ve araçların şehirlerarası yola çıkış yasağı geldi. Aynı araçların geçen hafta Ankara'ya gitmiş olması veya aynı tip araçların yanımızdan geçiyor olması bizi hiç şaşırtmadı. Zaten çekim kuvvetiyle, trafik polisiyle, Terörle Mücadele Şubesi (TMS) polisleriyle hali hazırda bekliyorlardı. Kimliklerimiz 2 saat sonra geri verilirken, ner gün okuta gidip gelen, okuduğu bitinen bir öğrenci arkadaşımız asker kaçağı olduğu bahanesiyle gözaltına aldılar. Tüm bu keyfi uygulamalara rağmen bizi yıldıramadılar. Terminale gitmek yeni araçlar tutmaya karar verdik. Terminale gitmek için

Yıldırım otobüsüne çıkış baskınına uğrayan öğrenciler Eskişehir'den Ankara'ya gitmek için yola çıktılar.

memişti. Polislerin tehditleri sonucu hiçbir firma bize otobüsünü vermedi. Faşist TC'nin polisleri kendi burjuva hukuklarını dahi çiğneyerek (seyahat etme özgürlüğümüzü engelleyerek) bizi yıldırmaya çalıştı. Ancak bizi durdurmayı başaramadılar. Saatın 11:00 olması ve Ankara'ya geç kalınmasından dolayı Eskişehir Vardır İş Merkezi önüne "Her Yer Kızıl Her Yer Ankara" sloganlarıyla gittik. Yarım saatlik oturma eylemi ardından nasıl engellendiğimizi anlatan bir basın açıklaması yaptık. Konuyla ilgili suç duyurusunda da bulunacağımızı bildirdik. "Baskılar Bizi Yıldıramaz", "YÖK Polis Medya Bu Ahkaka Dağdıracak", "YÖK Kalkacak Polis Gidecek Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek", "Her Yer Kızıl Her Yer Ankara" sloganlarıyla bitirilen basın açıklaması, engellemelerinin işe yaramayacağını bulduğumuz her yeni eylem alanı yapacağımızı gösterdi.

Eylem gerginliği

150 kişilik üniversiteli öğrenci grubu, Ankara'ya gidemeyince şehir merkezinde yürüyüş yaptı.

otobüslere binerken polis, (içinde DÖB'lü öğrencilerinde bulunduğu) 3-4 kişiyi itekleyerek saldırmaya başladı. Bu saldırıya cevap vermeyiz üzerine kısa süreli bir çatışma yaşandı. Çatışma sırasında öğrencilerin bindiği otobüsün kapılarının polislerce tutulması ve dışarda kalanlara saldırılması üzerine, otobüslerden dışarı bırakılmayan arkadaşlardan biri tepkisini otobüsün camını kırarak gösterdi.

Terminale gittiğimizde ise keyfi uygulamaların sonu gel-

**POLİTİK ÖZGÜRLÜK KAZANILMADAN
AKADEMİK ÖZGÜRLÜK KAZANILMAZ!**

YAŞASIN DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ!

Devrimci Öğrenci Birliği (DOB) / ESKİŞEHİR

Mayıs 2002

ANKARA'DA YÖK YASA TASARISI PROTESTO EDİLDİ

YÖK Yasa Tasarısı...Yıllardır üniversite öğrencileri dar bir çerçevede içerisinde tutmaya çalışarak, öğrenci gençliğe bir çok yönden saldırı ve anti-demokratik, anti- bilimselliği zorla dayatan YÖK, bu yıl yeni YÖK Yasa Tasarısıyla emekçi çocuklarını hedef alıyor. Zaten kapitalist sistemin ihtiyacına uygun insan yetiştiren üniversiteler YÖK Yasa Tasarısıyla kapıları emekçi çocuklarına kapatmaya hazırlanıyor.

11 Mayıs'ta Gençlik İnsiyatifi'nin düzenlediği eylem, Sıhhiye Toros sokakta saat 12.00'da kitlenin toplanmaya başlamasıyla birlikte 12.30'da Sıhhiye köprüsünden Abdi İpekçi Parkı'na doğru yürüyüşe geçildi. 13:00'da alana giren kitle yaklaşık 1000 kişiydi. "Hücre Tipi Cezaevi, Nükleer Santral, YÖK, Disiplin Yönetmeliği, Çeteler, İşsizlik, Pahalılık, Yoksulluk Hayır Başka Bir Yaşam Var", "Gençlik Geleceğine Sahip Çıkıyor", "Savaş, IMF'ye, YÖK'e, Yoksulluğa Hayır, Bu Abluka Dağıtılacak", "İşsizliği, Yoksulluğu, Savaş-

ları İstersek Engelleriz", "Eğitim Hakkı Satılmaz", "Karanlığa Karşı Özgür Demokratik Bir Üniversite İçin Gençlik İnsiyatiflerinde Birleşelim", "Gençlik Geleceğine Sahip Çıkıyor", "YÖK Yasa Tasarısı Meclisten Geçmeyecek", "IMF'ye, Savaşa, YÖK Yasasına Hayır. Hayır Başka Bir Yaşam Var", "YÖK Yasa Tasarısı, Üniversiteye, Ülkeye İhanet Yasasıdır, Geçit Vermeyeceğiz", "Yaşamın Demokratik Lise Mücadelemiz", "Yaşamın Bilimsel, Demokratik Eğitim İçin Özgür, Demokratik Türkiye" pankartlarının açıldığı eylem, KESK ve ÖV-DER (Öğrenci Velileri Derneği) de katıldı. "Gençlik Gelecek, Gelecek Bizimle Özgürleşecek." "İş, Bilim, Özgürlük." "Sermaye Defol Üniversiteler Bizimdir", "Bu Yasa Meclisten Geçmeyecek", "YÖK, Polis, Medya Bu Abluka Dağıtılacak", "YÖK Kalkacak, Polis Gidecek Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek", "YÖK'e Hayır", "Gençlik Yürüyor, İsyân Büyüyor", "Savaşa Değil Eğitime Bütçe", "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Ya-

şamın Halkların Kardeşliği", "Eşit, Parasız, Anadilde Eğitim", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Selam Selam İntifada'ya Bin Selam", "Hükümet Yasası Al Başına Çal", "Yaşamın Örgütülü Mücadelemiz", "Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm", "Bijji Bırathıya Gelan", "İşçi, Köylü Gençlik Alanlarda Birleştik", "Yaşamın İş, Ekmeç, Özgürlük Mücadelemiz", "Susma Haykır YÖK'e Hayır", "IMF Hıpti Yaşama Hayır", "Her Yer Filistin Hepimiz Filistinliyiz", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Söz, Yetki, Karar İktidar Halka", "İçerde Dışarda Hücreleri Parçala", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", sloganlarının atıldığı eylem yaklaşık saat 15:00'de sona erdi.

Bir çok yerde yapılan eylemler süreç ilerledikçe ve de sertleştiğince haklar mücadelesi olmakta çıkap, işçi ve emekçilerin toplumsal mücadeleleriyle birleşerek, ortak hedef olan iktidar mücadelesine dönüşecektir.

*Devrimci Öğrenci Birliği'nden
Bir Öğrenci/ANKARA*

Ankara'da Çatışma Meydanı: KIZILAY

Bu yıl üniversite öğrencilerine dayatılan YÖK yasa tasarısıyla emekçi çocuklarının da üniversitede okuma hakları da ellerinden alınıyor. Yaklaşık 20 yıldır YÖK'ün kaldırılması için verilen mücadele hala devam ediyor ve hiç bir sonuç alınmadı bunun nedeni ise akademik ve toplumsal sorunların kapitalist sistemden kaynaklandığı ve bunları reformist partilerin görmemesinden dolayı reformlarla ve akademik sorunlarla uğraşmalarıdır.

Şu sıralar yoğun olarak burjuvazinin YÖK yasa tasarısını uygulama

çalışmaları öğrenci gençliği hareketine geçirdi "Bu yasa meclisten geçmeyecek" sloganlarıyla yapılan eylemin bir yenisi de 18 Mayıs Cumartesi günü Kızılay Güvenpark'ın önünde saat 12.30'da yapıldı. Yaklaşık 1000 kişinin katıldığı eylemde "Başka Bir Dünya İçin Sokağa Eyleme Özgürleşmeye", "Ne İş Ne Gelecek Ne Eğitim Gençlik Hiçbirinden Vazgeçmeyecek", "Üniversite Kapıları Emekçi Çocuklarına Kapatılmaz", "YÖK Yasa Tasarısına Hayır", "YÖK'e Hayır Bu Yasa Meclisten Geçmeyecek", "Ya Barbarlık Ya Sos-

yalizm", "YÖK'ünüz Copunuz Medyanız Vız Gelir Bize Vız", "Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm", "Gasp Yasasına İzin Vermeyeceğiz", "Şirket Değil Üniversite YÖK Yasa Tasarısı Geri Çekilsin", "YÖK'e Hayır Yaşamın Demokratik Halk Üniversiteleri Mücadelemiz" pankartları açıldı. Polisin kitlenin etrafını ablukaya almasıyla çatışma çıktı. Sopalardan ve taşların kullanıldığı eylemde kafalarına aldıkları darbelerden dolayı yaralananlar ve de gözaltına alınanlar oldu. Polisin çekilip kitlenin toplanmasıyla basın metni okundu ve oturma eyle-

Mayıs 2002

mi yaptı. "Savaşa Değil Eğitime Bütçe", "İş Bilim Özgürlük", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "İnsanlığa Bilime Üniversiteye Özgürlük", "F Tipi Üniversite İstemiyoruz", "Sokağa Eyleme Özgürleşmeye", "YÖK'e Hayır", "Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm", "Baskılar Bizı Yıldıramaz", "YÖK Kalkacak Polis Gidecek Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek", "YÖK Polis Medya Bu Abluka Dağıtılacak", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet", "Yılgınlık Yok Direniş Var", "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşu Kadar Savaş", "Yaşasın Devrim Ve Sosyalizm", "Parasız Bilimsel Anadilde Eğitim", "Sermaye Defol Üniversiteler Bizimdir", "Eğitim Hakta Satılmaz", "Bu Yasa Meclisten Geçmeyecek", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Biri-

miz", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "İnadına İsyana İnadına Özgürlük", "İsyan Devrim Özgürlük", "Gözaltılar Serbest Bırakılsın", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganları atıldı. Saat 13.30 da kitle dağılma kararı aldı ve GMK Bulvarı'ndan Maltepe'ye doğru sloganlarla ve pankartlarla yürüyüşe geçti. Bazı grupların kitleden ayrılmasıyla yaklaşık 300 kişilik grup İzmir caddesine çıktı. Grubun Atatürk caddesi'ne çıkmak istemesi üzerine tekrar polis saldırısıyla taşlı sopalı çatışma çıktı. Kafalarına aldıkları darbeler yüzünden yine yaralananlar oldu. Polisin saldırılarıyla gittikçe azalan kitle Necatibey caddesine doğru ilerlerken tekrar polis saldırı bu seferde taşlar ve sopalar polislerin üzerine yağmaya başladı. Yaklaşık 50 kişi Necati-

Bey caddesi üzerindeki ilköğretim okuna yönelerek "Faşizme karşı omuz omuz, faşizmi döktüğü kanda boğacağız" sloganlarıyla, taşlarla ve sopalarla ilköğretim bütünü camlarını kırarak faşizme olan öfkelerini gösterdiler. Dağılmak için ara sokağa giren yaklaşık 20 kişilik grup orada bulunan ilköğretim okulunu da taşıladı, birkaç camı kırılan ilköğretim okulunun taşlanması ve grubun dağılması için öfkeli grubun içindeki uzlaşmacılar insanları tartaklayarak eylemin sonlandırılmasını isteyerek aslında oradaki öfkeli grubun öfkesini bastırılmış ve faşist yuvası ilköğretim korur hale gelmişlerdir. Saat 14.00 da grubun ara sokaklarda dağılmasıyla eylem sona erdi.

*Devrimci Öğrenci Birliği'nden
Bir Öğrenci/ANKARA*

"Her Yer KIZILAY Her Yer ANKARA"

18.05.2002 Cumartesi günü Ankara'ya "YÖK Yasa Tasansı"nu protesto etmek için yapılacak eyleme katılmak üzere Eskişehir'den üç otobüs (yaklaşık 150 kişi) sabah saat 08:00'da yola çıktı.

Daha 10 dk. yol almamıştık ki Eskişehir çıkışında Taşıyıcılar Kooperatifi önünde, faşistlerin yoğun olduğu bir yerde durduruldu. Önce kimliklerimiz toplandı. (2 Saat boyunca el konuldu). Ardından tüm otobüslerde kamera çekimi yapmak istediler. Bulduğumuz otobisteki görevli öğrenci arkadaşların kamera çekimi karşısında pasif kalması üzerine biz DÖB'lü öğrenciler kameraların çekim yapmasını engelledik.

Kimlik toplarken yaptıkları sözlü tacizlerden, kamera çekiminden, otobüs fortonunuzu arızalarından polislerin sürekli gerginlik yaratmaya çalıştıkları anlaşılıyordu. Durdurulduğumuz yerde hazır bulunan trafik polisleri, bir otobüs dolusu çekim kuvvet polisi, TMSH polisleri eyleme gitmemizi engellemek için her yola başvurulacağını gösteriyordu. Otobüslerimizin koltuk sigortasının olmaması gerekçesiyle

otobüslerin şehirlerarası yola çıkamayacakları açıklandı. Otobüslere ceza kesildi. Aynı otobüslerin geçen hafta Ankara'ya gitmesi ve aynı tip otobüslerin yanımdan geçmeleri bu trafik cezasının keyfi bir uygulama olduğu ve bizi yıldırmak için yaptığını ortaya koyuyordu.

Kimliklerimizi geri alırken bir arkadaşımızı asker kaçağı olduğu gerekçesiyle göz altına aldılar. (Oradaki polislerin de çok iyi tanıdığı ve her gün okula gidip gelen öğrenci arkadaşımız engellemelerin bir parçasıydı)

Terminale gidip yeni araçlar tutmaya karar verdik. Bizlere bir türlü engel olamayan polis, otobüslerimize binecek olan (içinde DÖB'lü öğrencilerin de bulunduğu) 3-4 kişiyi itekleyerek saldırıya başladı. Saldırıya cevap verilmesiyle kısa süreli bir çatışma yaşandı. Bu esnada otobüslerden çıkmaları engellenen arkadaşlarımızdan biri otobüsün camını kırarak tepkisini gösterdi.

Terminale gidildiğinde karşılaşılacak durum ise hiç şüphesiz değildi. Polislerin tehditleri sonucu hiçbir firma bize

otobüsünü vermedi. Saat 11:00 olmuştu. Ankara'ya gitmek için hem geç olmuştu, hem de otobüs verilmiyordu. Bizler de Eskişehir merkezine giderek Vardar İş Merkezi önünde önce yarım saat oturma eylemi yaptık. Oturma eylemi esnasında sürekli sloganlar atıldı, Çav Bella ve Gündoğdu marşları söylendi. Ardından basın açıklaması yaparak nasıl engellendiğimizi anlattık. "Baskılar bizi yıldıramaz", "Her yer Kızılay Her Yer Ankara" "YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılacak", "YÖK kalkacak polis gidecek üniversiteler bizimle özgürleşecek" sloganlarıyla basın açıklamasını bitirdik. Ayrıca kimliklerimize 2 saat el konulması, bizlere saldırılması ve seyahat etme özgürlüğümüzün engellenmesi vb. sebeplerden kaynaklı suç duyurusunda bulunulacağını belirttik.

**POLİTİK ÖZGÜRLÜK
KAZANILMADAN
AKADEMİK ÖZGÜRLÜK
KAZANILAMAZ!**

*Devrimci Öğrenci Birliği
(DÖB/ESKİŞEHİR)*

Mayıs 2002

**İstanbul Üniversitesinin Açılışında
DÖB Haykırdı:
“ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!”**

İstanbul Üniversitesi merkez kam-püsünde 5 Ekim Cumartesi günü yapılan ve her yıl gerçekleştirilen alternatif açılışta biz de Devrimci Öğrenci Birliği olarak katıldık. Akademist bakış açısıyla hazırlanmış onlarca pankartın içinde DÖB'ün “Akademik Özgürlük Devrimle Kazanılacak” Devrimci Öğrenci Birliği imzalı pankartı oldukça dikkat çekiciydi. Yine aynı akademist mantıkla yazılmış döviz ve bildirilere küçük burjuva politikalar hakimdi. Kimisi öğrencilere kurtuluş yolu olarak burjuva parlamentoyu gösterip oy isterken, kimisi de hala orta öğretim başarı puanı, formasyon hakkı, YÖK vb sorunların dışına çıkamamış ve yine reform mücadelesiyle gençliği oyalmaya çalışıyordu. Oysa öğrenci gençlik biliyordu ki tüm bu akademik sorunlar kapitalist eğitim sisteminin bir parçası. Bunu bilen gençler için yeni aldatmacalar hazır. Örneğin akademik sorunların kaynağını kapitalist sistemde görüp emperyalist savaşlara tepki duyanlar için her türlü savaş anlamına gelen “savaşa hayır” diyorlardı. Sadece “savaşa hayır” demek ve yerine devrimci savaşı koymamak, devrimi bilinmeyen tarihlerle atmak yani sosyal pasifizm anlamına gelir. Üstelik bir devrimle

sınıfları ortadan kaldırmadan ve bu çürümüş emperyalist-kapitalist sistemi yok etmeden, savaşların sona ermesini, insanların barış içinde yaşamasını “isteyenler” sadece kendilerini kandırabilirler. Tabi reformizm ve oportünizm bataklıkta yüzmekte özgürdür. Ancak bizler Deniz’lerin yolunda Leninist saflarda yürüyen Devrimci Öğrenci Birliği olarak, İstanbul Üniversitesi’nde devrimi temsil ettik.

Yaklaşık 3500 kişinin katıldığı açılıшта Grup Yorum’un konseri sırasında biz DÖB’lü öğrenciler “Yaşasın Devrimci öğrenci Birliği”, “Yaşasın ölüm Orucu Eylemimiz”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar”, “Devrimci Tutsaklar Teslim Alınamaz”, “Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür”, “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur”, “Bedel Ödedik Bedel ödeteceğiz” sloganlarımızı haykırdık. Yoğun bir şekilde kuşlama da yaptığımız konserde Zindanlar ve Ölüm Orucu sloganlarımıza katılımın yüksek olmasından öğrenci gençliğin bu konularda ne kadar duyarlı olduğu görülüyordu.

Genç Yoldaş ve İktidar İçin Mücadele Birliği dergilerimizin satışını İstanbul Üniversitesi’nin tüm kampüsünü gezerek ve Ölüm Orucu eyleminin sürdüğünü, seçimlerin boykot edilmesi gerektiğini, akademik özgürlüğün devrimle kazanılacağını anlatan sesli ajitasyonlar yaptık. Ayrıca öğrenci arkadaşlarımızla bu konular üzerine sohbetler de ettik. Bunun yanı sıra fakülte binalarında da pullamalarımızı yaptık. Kampüse giren ve çıkan tüm öğrencilere ise seçimleri boykot etmeleri gerektiğini anlatan bildirilerimizi yoğun bir şekilde dağıttık. Biz öğrenciler biliyoruz ki, kapitalizme ve emperyalizme karşı devrimci mücadele vermediğimiz ve sınıfsız, sömürsüz bir dünya kurmadığımız sürece parasız, bilimsel ve özgür bir eğitim almamız mümkün değildir. Biz öğrenciler de bu bilinçle “Politik Özgürlükler Kazanılmadan Akademik özgürlükler Kazanılmaz” şiarıyla DÖB’lerde örgütlenmeli ve devrim için mücadele etmeliyiz.

YAŞASIN Devrimci Öğrenci Birliği!

2002 Ekim

06 Kasım 2002

DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ 6 Kasım' BEYAZIT'TAYDI'

Ortaya koydukları savaşımla bütün dünya öğrenci hareketine örnek olarak gösterilen Deniz Gezmişler, asla teslim olmamayı, zafere olan sonsuz inancı, cesareti, atılganlığı gelecek kuşaklara aktarabilmesini bildiler. Bizler de bu bilinçle, Denizlerin çizdiği yolda devam ediyoruz mücadelemize. Kavga dolu yıllardan geçen Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) yine kavga dolu günlerde öğrenci gençliğe yol gösteriyor.

Mücadelesini hiçbir zaman öğrenci gençliğin dar akademik sorunlarıyla kısıtlamayan, kendi kurtuluşunu ancak işçi ve emekçilerin kurtuluşunda gören DÖB buna uygun mücadele pratiğini de sergiliyor.

Açlığın, yoksulluğun, savaşların pençesinde yaşamaya çalışan geniş kesimlerin kitlesel ölümlerle karşı karşıya kaldığı günümüzde kapitalizm tarihin çöplüğüne atılmayı bekliyor. Kapitalizme karşı gelişen öfke her geçen gün büyürken ve her geçen gün daha fazla kesimleri kapsarken öğrenci gençliğin, toplumun geniş kesimlerinin bu öfkesine sessiz kalması düşünülemez. Ama öğrenci gençlik yine kendisini derinden etkileyen akademizm hastalığıyla karşı karşıya.

Bizler Devrimci Öğrenci Birliği olarak bu hastalığın tedavisi olmaya devam ediyoruz. Irak'ta, Filistin'de, Kürdistan'da ve daha birçok ülkede halkların, zindanlarda tutsakların katliamlardan geçirilmesi, işçi ve emekçi sınıfların açlığa, işsizliğe ve ölüme terk edilmesi saldırısı karşısında dünyanın her yerinde devrimci kalkışmalar yaşanırken bütün bu gelişmelere sessiz kalarak sadece kendi akademik sorunlarıyla uğraşmanın yanlışlığı DÖB'ün yol göstericiliğinde daha geniş öğrenci kesimler tarafından kavranacaktır.

Bu bilinci daha geniş kitlelere taşıyabilmek amacıyla da 6 Kasım Çarşamba günü Beyazıt Meydanı'nda gerçekleşen YÖK'ü protesto eylemine katıldık. "HALKLAR VE TUTSAKLAR ÖZGÜRLEŞMEDEN ÖĞRENCİLER ÖZGÜRLEŞEMEZ" Devrimci Öğrenci Birliği imzalı pankartımızla katıldığımız eylemi Beyazıt Meydanı'nın önündeki caddeyi trafiğe kapatarak başlattık. "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Ölüm Orucu Sürüyor, Sürecek, Zafere Kadar", "Yaşasın Devrimci Öğrenci Birliği" sloganlarıyla DÖB bildirimimizi yoğun bir şekilde kuşlayarak Beyazıt Meydanına kadar geldik. Daha sonra "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Politik Özgürlük Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılmaz" sloganlarıyla üniversitenin giriş kapısına geldik. Fakat burada polislerin ve özel güvenlik bi-

rimlerinin müdahalesiyle karşılaştık. İçeriye girmek için yürüdüğümüz anda bize saldırmaya başladılar. Bunun üzerine “Ya Devrim Ya Ölüm” sloganlarımızla meydanı inletmeye başladık. DÖB’lü öğrencilerin kararlılığı karşısında şaşkınlığa uğrayan polisler takviye kuvvet çağırmak zorunda kaldılar. Çevik Kuvvet polislerinin olay yerine gelmesiyle saldırıya biber gazlarıyla devam edildi. Bu saldırı sonrasında 5 kişi gözaltına alınarak Beyazıt Karakolu’na götürüldü. Karakolda da biber gazlı ve fiziki saldırılar devam etti. Gözaltına alınanların 4’ü aynı gün saat 22.30 gibi Nöbetçi Savcılıktan serbest bırakılırken bir kişi ertesi gün akşam saatlerinde serbest bırakıldı.

Irkçı, gerici, faşist eğitim sisteminin bir yansıması olan bütün bu baskıların önüne ancak devrimci mücadeleyle ve politik özgürlüklerimizi kazanarak geçebiliriz. Kendi dar akademik mücadelesine sıkışmış, sınıfsız, sömürsüz bir dünya kurma mücadelesine katılmamış bir öğrenci hareketi darlaşmaya, gericileşmeye mahkûmdur.

Günümüzde öğrenci hareketinin gerilemesinin en büyük nedenlerinden biri de budur. Öğrenci gençlik bu sorunu aşabilmek ve sömüren ile sömürülenin, ezen ile ezilenin olmadığı sınıfsız, sömürsüz bir dünyanın kurulabilmesi için bütün iktidarın emeğin olması mücadelesindeki yerini almalıdır. Dolayısıyla öğrenci gençlik Devrimci Öğrenci Birliği saflarında yer alarak devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmelidir.

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)

2002 9 Kasım

Devrimci Öğrenci Birliği'nden Basın Açıklaması

06 Kasım 2002 tarihinde YÖK'ün yıldönümünde Beyazıt Meydanı'nda "Halklar ve Tutsaklar Özgürleşmeden Öğrenciler Özgürleşemez Devrimci Öğrenci Birliği" DÖB imzalı pankartla yürüyüş yapan DÖB'lü öğrenciler İstanbul Üniversitesi kapısı önüne geldiklerinde polisin saldırısına maruz kalmış, 5 kişi gözaltına alınmıştı. Polisin biber gazlarıyla ve saldırılarıyla gözaltına alınan DÖB'lü öğrenciler yapılan saldırılarla ilgili bir basın açıklaması düzenlediler.

"Bizler Deniz Gezmişlerin kurduğu ve kavga dolu günlerden geçen Devrimci Öğrenci Birliği " iz Bütün düşüncelerimizi, devrim bilincimizi Deniz Gezmişlerin mücadele anlayışından alıyoruz.

Denizler, öğrenci gençliğin; işçi, emekçi, yoksul köylü ile mücadele birliğine girmeden, emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadele vermeden yani akademik mücadelesini toplumun özgürlük mücadelesi ile birleştirmeden kurtuluş yüzü görmeyeceğini biliyorlardı. Bu yüzden Devrimci Öğrenci Birliği emeğin iktidar mücadelesindeki yerini aldı diyen DÖB'lüler "Amacımız: emperyalist savaşlar karşısında yıkımı ve ölümü yaşayan ezilen halkların, halen devam eden Ölüm Orucu eylemiyle işçi ve emekçilere yol gösteren devrimci tutsakların, militan mücadelesine öğrenci gençliğin sesini katmaktır" dediler

DÖB'lülerin 09 Kasım 2002 gününde İHD* de yaptıkları basın açıklamasında ayrıca: "Emperyalist savaşlar karşısında yıkımı ve ölümü yaşayan ezilen halkların. 1 halen devam eden Ölüm Orucu eylemiyle işçi ve emekçilere yol gösteren devrimci tutsakların, sermayenin yıkan politikaları karşısında açlığa ve ölüme terk edilen işçi ve emekçilerin sesine öğrenci gençliğin sesini kattık".

Basın açıklaması sırasında İHD çevresinde polislin geniş önlem alması ise dikkat çekiciydi.

Mayıs 2003

KARŞI-DEVİRİMİN ANLAYACAĞI TEK DİL 'DEVİRİMCİ ZORDUR!'

Emperyalist-kapitalist sistem yok olmamak için can çekişirken toplumun her kesiminden milyon-

dur. Burjuvazi duyduğu korku karşısında saldırıya geçip, öğrenci gençlik hareketini ezmeye çalışacaktır.

den, Mahirlerden iyi biliyor. Şu an birer halk kahramanı olan Denizler ve Mahirler burjuvazinin önüne bir

öcü gibi çıkıyor. Denizleri, Mahirleri bir türlü unutamayan burjuvazi onların bir daha geri dönmeleri için öğrenci gençliği onlar gibi olmamaları için bütün yöntemleri kullanıyor. burjuva propagandayla öğrencileri yozlaştırma, okullarda "teröre" karşı Emniyet Müdürlüğü'nün hazırladığı bildiriler...

Bunlar etkisiz olunca da okuldan atmalar ve karşı-devrimci zor devreye giriyor. Geçen sene Mersin'de öğrenci yurdunda bir sol görüşlü öğrencinin kanının sivil-faşistlerce akıtılması, burjuvazinin karşı-devrimci zorunun bir örneği olarak verilebi-

larca insanı da yaşamdan kovuyor, açlığa ve yoksulluğa itiyor. Bundan öğrenci gençliğin etkilenmemesi düşünülemez. Öğrenci gençliğin çoğunluğu da sistemin çöküş krizine paralel olarak yoksullaşıyor. Bir de onların geleceklelerinden ümitleri olmadığın eklenince bu durum onları devrim saflarına itiyor. Bu, elbette, öğrenci gençliğin ne denli tehlikeli olduğunu bilen burjuvazinin korkuya kapılmasını sağlayan bir durum-

Gelişen koşullar her yönden, bütün ezilen halkları olduğu gibi öğrenci gençliği de devrim cephesine katılmaya zorluyor. Bunu gören sermaye sınıfı sürekli olarak öğrenci gençliğe karşı saldırılara geçmiştir. Gerek polislerle gerek jandarmayla gerekse de sivil-faşistlerle devrimci öğrenci gençlik hareketlerini ezme-ye çalışmıştır. Burjuvazi öğrenci gençliğin devrimci enerjisini, onların neler yapabileceğini Denizler-

li. Liselerde ve üniversitelerde bizat polis tarafından örgütlenen sivil, dinci her türden faşistler devrimci öğrencilere saldırıyor. Faşistler yine polis tarafından silahlandırılıyor. Bütün bunlar burjuvazinin güçlüğü-ğünü değil tam tersine onun güçlüğü-ğünü, öğrenci gençlikten korktuğunu gösteriyor. Bu saldırılar karşısında "üniversitelerde sağ-sol çatışması denilmesin" diyerek sessiz kalınmasını savunanlar olacaktır. Bun-

lar hiçbir şekilde ciddiye alınmama, faşizmin yalnızca ve yalnızca örgütlü ve kitleleşmiş dilinden anladığı unutulmamalıdır. Faşist devletin karşımıza çıkardığı bu güruhlar aslında kendi iç bütünlüğü olmayan, kararsız unsurlardan oluşan sürülerdir. Devrimci zoru gördükleri ilk anda sıvışıp kaçmak için delik arayacaklarından kimsenin kuşkusu olamamalıdır. Onları dağıtıp etkisiz hale getirmek için bir avuç kararlı ve cesaretlili insanın örgütlü müdahalesi yeterli olacaktır. Devrim karşısında durabilmeleri mümkün değildir. Devrimin gücünü gören öğrenci gençlik bizim yanımızda yer alacaktır.

Yıldız Teknik Üniversitesi'nde yaşanan son olayda ise kendilerine Atatürkçü Düşünce Kulüpleri Federasyonu (ADKF) ismini takan güruh, İstanbul Üniversitesi Beyazıt

Kampüsü'nde yurtsever öğrencilerin 1 Mayıs'la ilgili yaptıkları afişlerin üzerine yapıştırmayla burjuvazinin devrimci öğrenci gençliğe saldırıları yeni bir boyut kazandı. 30 Nisan Çarşamba günü Yıldız Teknik Üniversitesi'ndeki ADKF'li güruh polis desteğiyle yurtsever öğrencilere saldırması sonucu çatışmalar başlamıştır. Okul adeta ADKF'li güruh ve polis tarafından abluka altına alınmıştır. Polis, devrimci öğrencilerin okula girmesini ve bu güruhu okul dışına atmasını engellemiştir. Polis engelleme çalışmalarına rağmen okula girilebilir ve içlerinde sivil polislerin de olduğu bu güruh dağıtılabilir. Bunun yapılmaması bu güruhu cesaretlendirmiştir. Ancak çok sonra 5 Mayıs Pazartesi günü İstanbul Üniversitesi'nde toplanan devrimci öğrenciler YTU'ye gitmişler ve orada ADKF'li güruhu dağıt-

Olayların gelişimi tesadüf değildir. YTU'de devletin ADKF'lileri devrimci öğrencilere saldırtmasının nedeni öğrenci hareketinin devrimci bir yükseliş süreci içerisinde olmasıdır. Irak'taki emperyalist savaşla birlikte yükselen devrimci eylemler öğrenci gençliği de harekete geçirdi. Üniversite gençliğinin savaşa karşı yapılan eylemlerde yer alarak harekete geçmesi üniversite yöneticilerini, polisi telaşlandırdı. Özellikle Taksim'de yapılan eylemlerde öğrenci gençliğin sisteme karşı biriken öfkesi ve devrimci enerjisi ortaya çıktı. Yaşanan bu gelişmelerin üzerine burjuvazi de öğrenci gençlik hareketinin yükselişine müdahale etme zorunluluğunu gördü. Ve liselerde ve üniversitelerde denetim sıklaştırıldı ve baskılar artırıldı. Eylemlere katılan öğrencilerden kimisi okullarından uzaklaştırıldı. Yaptığı baskılarla öğrenci gençlik hareketindeki yükselişi durduramayan burjuvazi şimdi de karşı-devrimci Aydınlanıcılar ve ADKF gibi güruhlarla devrimci öğrenci mücadelesinin yükselişini engellemeye çalışıyor. Devletin bugüne kadar sivil faşistler eliyle devrimcilere saldırdığı nasıl cevaplandıysa bundan sonrada adı her ne olursa olsun, ortada hangi maskeyle dolaşsın olursa olsun devrimci öğrencilere saldırmaya yeltenenlere gerekli cevap verilecektir. Onların anladıkları dilden ve devrimin önünü temizleyecek şekilde.

**Ya Kanlı Kavgalı Bir Savaş,
Ya Yok Oluş!
Yaşasın Devrimci Öğrencilerin
Mücadele Birliği!**

**Devrimci Öğrenci Birliği
(DÖB)**

DÖB,

Yıldız Teknik Üniversitesi

ALTERNATİF AÇILIŞ

ŞENLİĞİNDEYDİ

Yıldız Teknik Üniversitesi alternatif açılış şenliği 23 Ekim 2003'de gerçekleşti. Çok kısa bir süre içerisinde örgütlenen bu alternatif açılış şenliği, özellikle YTÜ özgünlüğünde siyasal açıdan değerli bir anlam taşıyor. Öğrenci gruplarının kendi olanaklarıyla ama önemlisi kararlı iradeleriyle gerçekleşen şenliğe DÖB olarak biz de katılım sağladık.

Şenlik alanına toplu giriş yapmak için YTÜ önüne geldiğimizde, polis in çok ciddi önlem aldığını gözledik. Yüzlerce polis, panzerlerle kapının yanında, okulun çevresinde bekliyordu. Rektörlük şenlik izni alınmadığı için, bu şenliğin yapılamayacağını, polisi okulun içine sokacağını ifade ederek "bunun hesabını vereceksiniz" türünden tehditkar atıflarda bulundu. Bir de buna okulun her yanını donatan afişlerimiz, pankartlarımız eklenince rektörlük çılgına döndü. Diğer üniversite-

linmayacağını, içeri girenlerin dışarı çıkarılmasını yoksa işlerin kötüye varacağını söyleyip durdu. Bu nedenle, şenlik boyunca sürekli gergin bir ortam vardı. Polisin ne zaman saldıracağını, nereden saldıracağını buna dönük ne yapılması gerektiğini belirledikten sonra şenliğe başlama kararı aldık ki, bu sefer de şenlik programında yer alan sanatçıların okula alınmayacağı bildirildi. Her anı mücadeleyle geçen YTÜ şenlikleri her şeye rağmen başladı. Öğrenci grupları pankartlarını astıktan sonra, standlar kurarak çalışmalarına başladı. Geçen sene karşı-devrimci çete ADKF ile olan çatışmanın ardından YTÜ'de polis-rektörlük tek bir afişin yapılmasına dahi sert reaksiyon gösterirken, birden karşılarında boy boy afişleri, metrelerce uzunluktaki pankartları görünce ortamı daha nasıl teröze ederiz diye düşünmüş olmalılar. Oyle de oldu. Yıldız Köprüsü altındaki o-

konulduğunu, bomba imha ekiplerinin gelerek boş paketi büyük bir gürültüyle patlattığını duyduk. Aynı oyunu İstanbul Üniversitesi açılış şenliğinde de yapmışlardı. Bunun üzerine polis, okulun arka bahçesine ve ön giriş kapısının yanındaki bahçeye konulandı. Saldırı her an olabiliyordu. Fakat bizler standlarımızı çoktan kurmuştu. Şenlik boyunca DÖB standına ilgi yoğundu. Birçok öğrenci, üniversite emekçisi, standımıza gelerek, bizlerle sohbet etti. Özellikle DÖB afişleri öğrenci gençliğin ilgisini çekmeyi başardı. Şenlik tüm bu engellemelerden dolayı 2-2.5 saatlik gecikmeyle başlayıp akşam 18.30 civarında sona erdi. YTÜ alternatif açılış şenliğinde yaşananlar devrimci öğrencilerin ortak iradesinin her engeli aşmaya yetecek güçte olduğunu göstermesi açısından önemliydi.

İstanbul DÖB

Kasım2003

IRAK DİRENİŞİNİ SOKAKLARDA SELAMLADIK

Emperyalist- kapitalist dünya çöküş halinde. Bu çöküşün ve çaresizliğin resmi, her gün Irak'ta fotoğraf karelerine yansıyor. Bir halk; dünyanın efendilerine karşı şöyle haykırıyor: "Diz çökerek yaşamaktansa ayakta ölmek yeğdir." Irak halkı direniyor. Her gün büyüyen bir güçle emperyalistlere ve onların işbirlikçilerine karşı onuru, geleceği ve özgürlüğü savunuyor. Iraklı emekçilerin direnişi, dünya emekçi halklarına, özgür bir gelecek kurma savaşımında izlenecek yolu gösteriyor. Düşmanın gücü ne olursa olsun; sınır tanımaz bir kararlılıkla savaşan örgütlü bir halk yenilmez. Dünya devrim tarihinden bildiğimiz Vietnam halkının destansı direnişi, şimdi Ortadoğu'da yeniden canlanıyor. Selam olsun dünya emekçi halklarının devrimci başkaldırısına!..

Yarı başımızda direnişin ateşiyle tutuşan Ortadoğu topraklarına Türkiyeli ve Kürdistanlı emekçilerinden, gençlerinden, öğrencilerinden büyük bir destek ve sempati sunulması, devrim tarihimizin doğasına uygun bir tutumdur.

Dünya emekçi halklarının ka-

deri ortaktır. İnsanca yaşamın, özgürlüğün önündeki engel, bugünkü emperyalist-kapitalist sistemin varlığıdır. Toplumsal bir devrim, düğüm halindeki bu sorunların gerçek çözümdür.

Ortadoğu'da kaderini ABD'ye bağlayan TC, Irak'a asker gönderme kararını Meclis'ten çıkardı. Toplumun değişik kesimlerinde bu karara duyulan öfke, farklı zamanlarda değişik eylem biçimleri olarak ortaya çıktı.

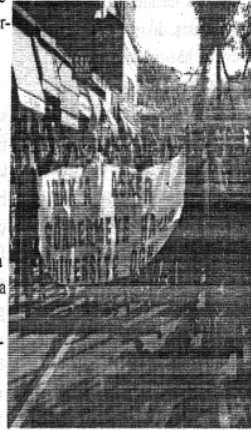
Geçen seneden bugüne kadar, emperyalist savaşı protesto etmek amacıyla gerçekleşen eylemlere etkin katılım sağlayan güçlerden biri de öğrenci gençliktir.

Üniversite öğrencileri olarak, 8 Ekim'de Meclis'ten Irak'a asker gönderme kararını çıkarılmaz buna dönük refleksi bir eylem gerçekleştirdik.

İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüs'ten çıkan bir grup öğrenciyi; Beyazıt duraklarında toplanan öğrencilerin katılımıyla Beyazıt Meydanı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) olarak eylemin örgütleyicilerinden-

Basın metninin okunmasının ardından, yaklaşık 300 kişilik bir kitleyle Merkez Kampüs'ün içine girdik. Burada yapılan kısa bir konuşmanın ardından İstanbul Üniversitesi'nin arka kapısından çıkarak, Vezneciler yolunu trafiğe kapatık ve Saraçhane'ye kadar sloganlarla yürüdük. Kampüs sınırlarının dışına taşan eylemimizde coşku ve militanlık üst düzeydedi. Saraçhaneye geldiğimizde topluca otobüs duraklarında bekleyip, hep birlikte Tarlabası'na, ikinci buluşma noktasına hareket ettik. Otobüslerde marşlar söylüyor sloganlar atıyorduk. Coşkuluyduk. Taksim'deki eyleme katılmak için Tarlabası durağında indik. Aynı kararlılık ve coşkuyla kortej halinde Taksim Meydanı'na yürüdük. Polis, tüm eylemimiz boyunca yoğun güvenlik önlemleri aldığı görüldü. Eylemimiz yaklaşık 1 saat kadar burada devam ettikten sonra sona erdi.

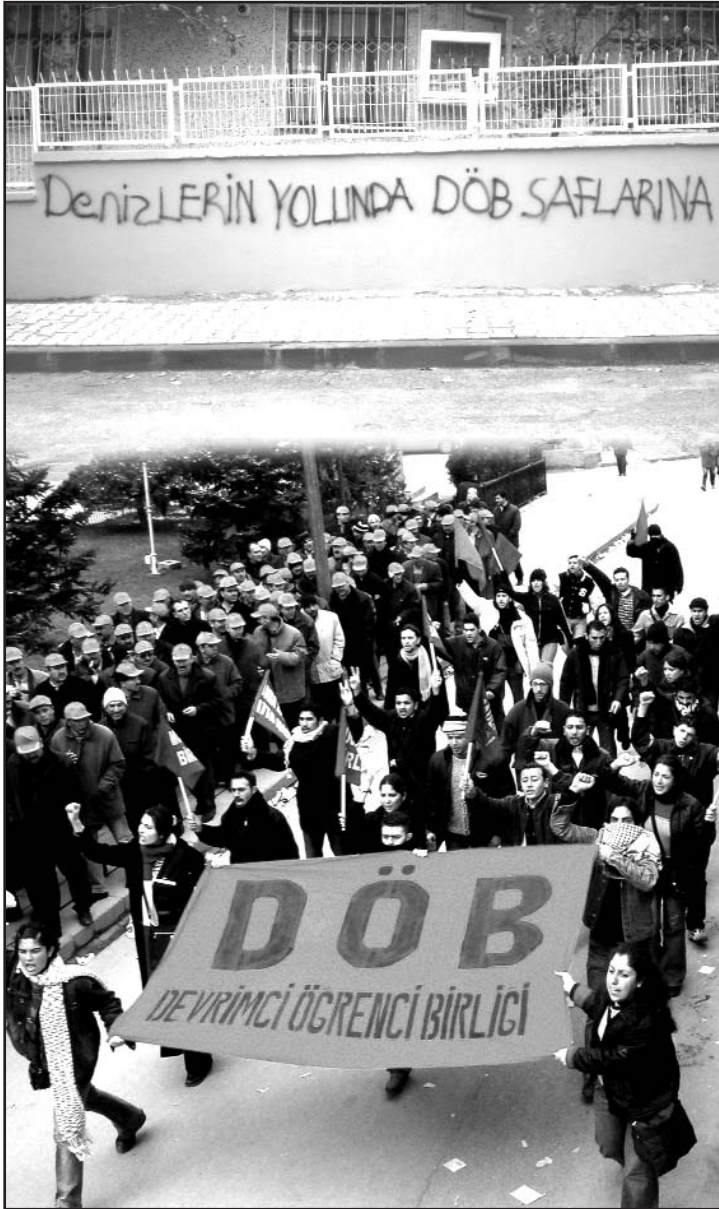
İstanbul DÖB

Kasım2003

2004 6 Kasım

2004 6 Mart Ankara

2005 7 Kasım Ankara

2005 İzmir

2005 İzmir Ege Üniversitesi

2005 3 Kasım Ankara

2005 Gazi Mahallesi

ANKARA'DA YÖK YASA TASARISI PROTESTO EDİLDİ

YÖK Yasa Tasarısı... Yıllardır üniversite öğrencilerini dar bir çerçevede içerisinde tutmaya çalışarak, öğrenci gençliğe bir çok yönden saldıran ve anti-demokratik, anti-bilimselliği zorla dayatan YÖK, bu yıl yeni YÖK Yasa Tasarısıyla emekçi çocuklarını hedef alıyor. Zaten kapitalist sistemin ihtiyacına uygun insan yetiştiren üniversiteler YÖK Yasa Tasarısıyla kapılarını emekçi çocuklarına kapatmaya hazırlanıyor.

11 Mayıs'ta Gençlik İnsiyatifi'nin düzenlediği eylem, Sıhhiye Toros sokakta saat 12:00'da kitlenin toplanmaya başlamasıyla birlikte 12:30'da Sıhhiye köprüsünden Abdi İpekçi Parkı'na doğru yürüyüşe geçildi. 13:00'da alana giren kitle yaklaşık 1000 kişiydi. "Hücre Tipi Cezaevi, Nükleer Santral, YÖK, Disiplin Yönetmeliği, Çeteler, İşsizlik, Pahalılık, Yoksulluk Hayır Başka Bir Yaşam Var", "Gençlik Geleceğine Sahip Çıkıyor", "Savaş, IMF'ye, YÖK'e, Yoksulluğa Hayır, Bu Abluka Dağıtılacak", "İşsizliği, Yoksulluğu, Savaş

ları İstersek Engelleriz", "Eğitim Hakkı Satılmaz", "Karanlığa Karşı Özgür Demokratik Bir Üniversite İçin Gençlik İnsiyatilerinde Birleşelim", "Gençlik Geleceğine Sahip Çıkıyor", "YÖK Yasa Tasarısı Meclisten Geçmeyecek", "IMF'ye, Savaş, YÖK Yasasına Hayır. Hayır Başka Bir Yaşam Var", "YÖK Yasa Tasarısı, Üniversiteye, Ülkeye İhanet Yasasıdır, Geçit Vermeyeceğiz", "Yaşasın Demokratik Lise Mücadelemiz", "Yaşasın Bilimsel, Demokratik Eğitim İçin Özgür, Demokratik Türkiye" pankartlarının açıldığı eylem, KESK ve ÖV-DER (Öğrenci Velileri Derneği) de katıldı. "Gençlik Gelecek, Gelecek Bizimle Özgürleşecek", "İş, Bilim, Özgürlük.", "Sermaye Defol Üniversiteler Bizimdir", "Bu Yasa Meclisten Geçmeyecek", "YÖK, Polis, Medya Bu Abluka Dağıtılacak", "YÖK Kalkacak, Polis Gidecek Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek", "YÖK'e Hayır", "Gençlik Yürüyor, İsyan Büyüyor", "Savaş Değil Eğitime Bütçe", "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Ya-

şasın Halkların Kardeşliği", "Egit, Parasız, Anadilde Eğitim", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Selam Selam İntifada'ya Bin Selam", "Hükümet Yasası Al Başına Çal", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm", "Biji Bırathıya Gelan", "İşçi, Köylü Gençlik Alanlarında Birleştik", "Yaşasın İş, Emek, Özgürlük Mücadelemiz", "Susma Hayır YÖK'e Hayır", "IMF Tipi Yaşama Hayır", "Her Yer Filistin Hepimiz Filistinliyiz", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Söz, Yetki, Karar İktidar Halka", "İçerde Dışarda Hücreleri Parçala", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", sloganlarının atıldığı eylem yaklaşık saat 15:00'de sona erdi.

Bir çok yerde yapılan eylemler sürüyor. İleridekiçke ve de sertleşkeçke haklar mücadelesi olmakta çıkıp, işçi ve emekçilerin toplumsal mücadelesiyle birleşerek, ortak hedef olan iktidar mücadelesine dönüşecektir.

*Devrimci Öğrenci Birliği'nden
Bir Öğrenci/ANKARA*

Ankara'da Çatışma Meydanı: KIZILAY

Bu yıl üniversite öğrencilerine dayatılan YÖK yasa tasarısıyla emekçi çocuklarının da üniversitede okuma hakları da ellerinden alınıyor. Yaklaşık 20 yıldır YÖK'ün kaldırılması için verilen mücadele hala devam ediyor ve hiç bir sonuç alınmadı bunun nedeni ise akademik ve toplumsal sorunların kapitalist sistemden kaynaklandığı ve bunların reformist partilerin görmemesinden dolayı reformlarla ve akademik sorunlarla uğraşmalarıdır.

Şu surlar yoğun olarak burjuvazinin YÖK yasa tasarısını uygulama

çalışmaları öğrenci gençliği hareketine geçirdi "Bu yasa meclisten geçmeyecek" sloganlarıyla yapılan eylemin bir yenisi de 18 Mayıs Cumartesi günü Kızılay Güvenpark'ın önünde saat 12.30'da yapıldı. Yaklaşık 1000 kişinin katıldığı eylemde "Başka Bir Dünya İçin Sokağa Eylem Özgürleşmeye", "Ne İş Ne Gelecek Ne Eğitim Gençlik Hiçbirinden Vazgeçmeyecek", "Üniversite Kapıları Emekçi Çocuklarına Kapatılmaz", "YÖK Yasa Tasarısına Hayır", "YÖK'e Hayır Bu Yasa Meclisten Geçmeyecek", "Ya Barbarlık Ya Sos-

yalızım", "YÖK'ünüz Copunuz Medyanız Vız Gelir Bize Vız", "Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm", "Gasp Yasasına İzin Vermeyeceğiz", "Şirket Değil Üniversite YÖK Yasa Tasarısı Geri Çekilsin", "YÖK'e Hayır Yaşasın Demokratik Halk Üniversiteleri Mücadelemiz" pankartları açıldı. Polisin kitlenin etrafını ablukaya almasıyla çatışma çıktı. Sopalardan ve taşların kullanıldığı eylemde kafalarına aldıkları darbelerden dolayı yaralananlar ve de gözaltına alınanlar oldu. Polisin çekilip kitlenin toplanmasıyla basın metni okundu ve oturma eyle-

Mayıs 2006

mi yapıldı. "Savaş Değil Eğitim Bütçe", "İş Bilim Özgürlük", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "İnsanlığa Bilime Üniversiteye Özgürlük", "F Tipi Üniversite İstemiyoruz", "Sokağa Eyleme Özgürleşmeye", "YÖK'e Hayır", "Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "YÖK Kalkacak Polis Gidecek Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek", "YÖK Polis Medya Bu Abluka Dağıtılacak", "Faşizme Ölüm Halka Hüriyet", "Yıgınlık Yok Direniş Var", "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşu Kadar Savaş", "Yaşasın Devrim Ve Sosyalizm", "Parasız Bilimsel Anadilde Eğitim", "Sermaye Defol Üniversiteler Bizimdir", "Eğitim Hakları Satılmaz", "Bu Yasa Meclisten Geçmeyecek", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Biri-

miz", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "İnadına İsyan İnadına Özgürlük", "İsyan Devrim Özgürlük", "Gözetliler Serbest Bırakılsın", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganları atıldı. Saat 13.30 da kitle dağılma kararı aldı ve GMK Bulvarı'ndan Maltepe'ye doğru sloganlarla ve pankartlarla yürüyüşe geçti. Bazı grupların kitleden ayrılmasıyla yaklaşık 300 kişilik grup İzmir caddesine çıktı. Grubun Atatürk caddesi'ne çıkmak istemesi üzerine tekrar polis saldırısıyla taşlı sopalı çatışma çıktı. Kafalarına aldıkları darbeler yüzünden yine yaralanmalar oldu. Polislin saldırılarıyla gittikçe azalan kitle Necatibey caddesine doğru ilerlerken tekrar polis saldırısı bu seferde taşlar ve sopalar polislerin üzerine yağmaya başladı. Yaklaşık 50 kişi Necati-

Bey caddesi üzerindeki ülkü ocağına yönelerek "Faşizme karşı omuz omuz, faşizmi döktüğü kanda boğacağız" sloganlarıyla, taşlarla ve sopalarla ülkü ocağının bütün camlarını kırarak faşizme olan öfkelerini gösterdiler. Dağılmak için ara sokağa giren yaklaşık 20 kişilik grup orada bulunan ülkü ocağını da taşıdı, birkaç camı kırılan ülkü ocağının taşlanmaması ve grubun dağılması için öfkeli grubun içindeki uzlaşmacılar insanları tartaklayarak eylemin sonlandırılmasını isteyerek aslında oradaki öfkeli grubun öfkesini bastırmış ve faşist yuvası ülkü ocağını konur hale sokmuşlardır. Saat 14.00 da grubun ara sokaklarda dağılmasıyla eylem sona erdi.

*Devrimci Öğrenci Birliği'nden
Bir Öğrenci/ANKARA*

"Her Yer KIZILAY Her Yer ANKARA"

18.05.2002 Cumartesi günü Ankara'ya "YÖK Yasa Tasarısı"ni protesto etmek için yapılacak eyleme katılmak üzere Eskişehir'den üç otobüs (yaklaşık 150 kişi) sabah saat 08:00'da yola çıktık.

Daha 10 dk. yol almamıştık ki Eskişehir çıkışında Taşyınlar Kooperatifi önünde, faşistlerin yoğun olduğu bir yerde durdurulduk. Önce kimliklerimiz toplandı. (2 Saat boyunca el konuldu). Ardından tüm otobüslerde kamera çekimi yapmak istediler. Bulduğumuz otobüste görevli öğrenci arkadaşlarımız kamera çekimi karşısında pasif kalmaları üzerine biz DÖB'li öğrenciler kameranın çekim yapmasını engelledik.

Kimlik toplarken yaptıkları sözlü tacizlerden, kamera çekiminden, otobüs şöförünü azarlamalarından polislerin sürekli gerginlik yaratmaya çalıştıkları anlaşılıyordu. Durdurulduğumuz yerde hazır bulunan trafik polisleri, bir otobüs dolusu çevik kuvvet polisi, TMŞ polisleri eyleme gitmemizi engellemek için her yola başvurulacağına göstergesiydi. Otobüslerimizin koltuk sigortasının olmaması gerekçesiyle

otobüslerin şehirlerarası yola çıkamayacakları açıklandı. Otobüslere ceza kesildi. Aynı otobüslerin geçen hafta Ankara'ya gitmesi ve aynı tip otobüslerin yanımdan geçmeleri bu trafik cezasının keyfi bir uygulama olduğu ve bizi yıldırma için yapıldığını ortaya koyuyordu.

Kimliklerimizi geri alırken bir arkadaşımızı asker kaçağı olduğu gerekçesiyle göz altına aldılar. (Oradaki polislerin de çok iyi tanıdığı ve her gün okula gidip gelen öğrenci arkadaşlarımız engellemelerin bir parçasıydı)

Terminale gidip yeni araçlar tutmaya karar verdik. Bizlere bir türlü engel olamayan polis, otobüslerimize binecek olan (içinde DÖB'li öğrencilerin de bulunduğu) 3-4 kişiyi itekleyerek saldırmaya başladı. Saldırısı cevap verilmesiyle kısa süreli bir çatışma yaşandı. Bu esnada otobüslerden çıkanları engellenen arkadaşlarımızdan biri otobüsün camını kırarak tepkisini gösterdi.

Terminale gidildiğinde karşılaşılacak durum işe hiç şaşırtıcı değildi. Polislerin tehditleri sonucu hiçbir firma bize

otobüsünü vermedi. Saat 11:00 olmuştu. Ankara'ya gitmek için hem geç olmuştu, hem de otobüs verilmiyordu. Bizler de Eskişehir merkezine giderek Vardar İş Merkezi önünde önce yarım saat oturma eylemi yaptık. Oturma eylemi esnasında sürekli sloganlar atıldı, Çav Bella ve Gündoğdu marşları söylendi. Ardından basın açıklaması yapılarak nasıl engellendiğimizi anlattık. "Baskılar bizi yıldırılmaz", "Her yer Kızılay Her Yer Ankara" "YÖK, polis, medya bu abluğa dağıtılacak", "YÖK kalkacak polis gidecek üniversiteler bizimle özgürleşecek" sloganlarıyla basın açıklamasını bitirdik. Ayrıca kimliklerimiz 2 saat el konulması, bizlere saldırılması ve seyahat etme özgürlüğümüzün engellenmesi vb. sebeplerden kaynaklı suç duyurusunda bulunacağımızı belirttik.

**POLİTİK ÖZGÜRLÜK
KAZANILMADAN
AKADEMİK ÖZGÜRLÜK
KAZANILAMAZ!**

*Devrimci Öğrenci Birliği
(DÖB)/ESKİŞEHİR*

Mayıs 2006

DEVİRİM YOLUNDA DÖB SAFLARINA

Her geçen gün açlık, yoksulluk artıyor. Sermaye sınıfı servetinin üzerine servet kattarken, işçi ve emekçi yığınlar her geçen gün daha da yoksullaşıyor, açlığa itiliyor. Sosyalizm proletaryanın tek kurtuluş yolu olarak, açlığın, yoksulluğun arttığı yerde, gecekondulardan, varoşlardan kızıl bir güneş gibi yükseliyor.

Öğrenciler açısından da değişen bir şey yok. Her geçen gün sayıları artan özel okullar, dershaneler, yüksek harç paraları vs. artık işçi ve emekçilerin çocukları okula okuyamaz duruma geliyor. Eğitim de burjuva sınıfa ve onun sınıf çıkarlarına hizmet ediyor. Bu durumda öğrenci gençliğin kurtuluşu da işçi sınıfının kurtuluşuyla gerçekleşecektir.

Bizler DÖB'ü öğrenciler olarak 5 Ekim günü İstanbul Üniversitesi çevresine yazılama eylemi gerçekleştirdik. Deniz Gezmiş yolda-

şın silüetini yaparak altına DÖB (Devrimci Öğrenci Birliği) imzamızla atık. Üniversite öğrencilerinin yoğun olarak geçtiği yerlere bolca yaptığımız Deniz yoldaşın silüeti oldukça dik-kat çekiciydi. Bu çalışmalarımızın daha başlangıcı, çalışmalarımız olağanca hızıyla sürecek.

Denizlerden aldığımız bayrağı onlara layık bir şekilde taşıyan Devrimci Öğrenci Birliği akademik sorunların çözümünü politik sorunlardan bağımsız olarak ele almıyor. Bizler DÖB'ü öğrenciler olarak tüm öğrenci gençliği "Politik Özgürlük Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılmaz" şiarı ile emperyalizme, kapitalizme ve faşizme karşı savaşmaya, Denizlerin saflarına, DÖB saflarına çağırıyoruz.

İstanbul'dan DÖB'ü Öğrenciler

SERMEN

DÖB'DEN AFİŞLEME

Devrimci Öğrenci Birliği olarak çalışmalarımız tüm hızıyla sürüyor. Her yeni afişlerimizle, yazılmalarımızla, pullamalarımızla donatıyoruz. Bu çalışmalarımızdan birini de Zeytinburnu Meslek Lisesi çevresinde yaptık. 10 Ekim günü Zeytinburnu Meslek Lisesi'nden yoldaşlarla birlikte okul çevresi, öğrencilerin okula geliş gidiş güzergahı ve Topkapı çevresine "Politik Özgürlük Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılmaz / Devrimci Öğrenci Birliği, Nehir Olup Deniz-

lere Akmak İçin DÖB Saflarına" yazılı afişlerimizi yaptık. Afişer sabah saatlerinde başladık daha sonra okulun giriş saatlerinde okul çevresinde afişlerimizi yapıyorduk. Yoldan geçen istisnasız tüm öğrenciler afişlerimize bakıyorlardı. Bu yönüyle afişlerimiz amacına daha ilk saatlerde ulaştı. Okulda afişlerimizi görmeyen öğrenci kalmadı. Çalışmalarımız tüm hızıyla sürecek.

Yaşasın Devrimci Öğrenci Birliği
Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına

DÖB AFİŞİNE GÖZALTI

Okulların açılmasıyla birlikte, öğrenci gençlik de hareketlenmeye başladı. Üniversitelerde sivil faşistlere ve polise karşı verilen mücadele, liselerden gelen destekle güçlenecek ve sınıf mücadelesine güç katacak. Özellikle bölgelerde liselere yönelik çalışmalar gençliğin devrim mücadelesine kazanılması için önem taşıyor. DÖB (Devrimci Öğrenci Birliği) olarak bizler her yerde öğrenci gençliğe devrim hedefini, politik özgürlüğün kazanılması gerektiğini göstererek, sosyalizm

mücadelesini kampüslerden ve liselerden yükselttik. Bölgelerde afiş yaparak başladığımız propaganda çalışmalarımız hızla sürüyor. Sarıgazi ve İkitelli mahallesinde afiş ve pullamalar yaptık. İkitelli'de afişleri okul çevrelerine ve öğrencilerin güzergahlarına yapmaya çalışarak, liseli gençliğe olabildiğince ulaşmaya çalıştık. Yine Bayramtepe Mahallesi'ne afişlerimizi yaptık. Sarıgazi Mahallesi'nde ise jandarma afiş yapan arkadaşlarımızı göz altına aldı. Üç buçuk saat göz altında kalan yoldaşları-

mız, daha sonra serbest bırakıldılar.

Sosyalizm toplumun tüm katmanlarını özgürlüğe götürecektir. Bu yolda atılan her adım insanlığa hizmettir. Öğrenci gençlik, DÖB ile sosyalizm mücadelesini yükseltecek ve okul duvarlarını yıkıp işçi sınıfıyla birlikte kızıl bayrağı göndere çekecektir.

Yaşasın Devrimci Öğrenci Birliği
Gençlik Savaşacak Devrim Kazanacak

DÖB (Devrimci Öğrenci Birliği)

YOLDAŞ

34. SAYI EKİM | 25

Ekim 2006

AKADEMİK ÖZGÜRLÜK DEVİRİMLE GELECEK

1980 faşist darbeyle birlikte tepeden tırnağa faşizmi kurumsallaştıran sermaye sınıfı öğrenci gençliği baskı altında tutmak, sindirmek, yozlaştırmak ve bencilleştirmek amacıyla adına Yüksek Öğretim Kurumu(YÖK) dediği bir yapı oluşturdu. Faşizme karşı mücadelede gençliğin hedefi olan YÖK her yıl çeşitli etkinliklerle protesto edildi.

Bu yıl YÖK protestosu 7 Kasım'da Ankara'da yapıldı. Devrimci Öğrenci Birliği(DÖB), Gençlik Federasyonu, Yeni Demokrat Gençlik(YDG)'in ortak yaptığı eylem Kızılay'da Mithat Paşa köprüsü altında toplanmaya başladı. Burada toplanan gençlik kendi sloganlarını ve bayraklarını, pankartını açtıktan sonra Kızılay'ı kapatan ve çok yoğun güvenlik önlemi alan polise karşı taş kırarak hazırlanmaya başladı. Mithat Paşa Köprüsü altında DÖB(Devrimci Öğrenci Birliği) pankartına açan DÖB'lüler; "Politik Özgürlük Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılmaz, Akademik Özgürlük Devrimle Gelecek, Yaşasın Devrimci Öğrenci Birliği, Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganlarını atıyorlardı. Köprü altında yarım saat bekledikten sonra yürüyüşe geçmek için hazırlandık. Diğer gençlik temsilcileriyle durumu değerlendirecek yürümenin kitleyi zor durumda bırakacağına karar verdik ve saldırıyı kitlenin yapması gerektiği önerisini yaptık ve bu yönde karar alarak saldırıya geçtik.

Ve karşılıklı çatışma başladı güçler dengesinin eşit olmamasına rağmen devrimci iradeyle ve sabırla polise karşı taşla sapanla karşı koyuldu. Mithat Paşa Ca' lesi'nden ara sokaklara geçen gençler geçtikleri her yere barikat kurdu. Sürekli olarak bir yerde beklemek zor olduğundan kaynaklı sürekli yer değiştirmek gerekiyordu. Çatışmalarda birçok polis aracı tahrip edildi. Daha sonra gruplara ayrılan eylemcilerin bir grubu Ankara kalesine doğru gitti ve burada polisle çatışma devam etti. Eylemde 39 kişi gözaltına alındı ve 20'si iki gün sonra çıkarıldıkları mahkeme tarafından tutuklandı.

7 Kasım akşamı yine gözaltına alınanlar için Yüksel Caddesi'nde meşaleli basın açıklaması yapıldı. Bu eylem bize şunu çok iyi gösterdi, bu tarz gençlik eylemleri burjuvaziyi korkutuyor. Bunu hepimiz o gün Ankara'ya polislin yapmış olduğu yığınaktan anlayabiliyoruz. Yine aynı şekilde bu eylem bize Denizlerin, Mahirlerin bırakmış olduğu siper yoldaşlığını da bir kez daha yaşanmasını getirdi.

YAŞASIN SİPER YOLDAŞLIĞI!
AKADEMİK ÖZGÜRLÜK DEVİRİMLE KAZANILACAK!
YAŞASIN DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ!

Kasım 2006

2005 İzmir Ege Üniversitesi

2007 Kadıköy Deniz'ler anması

TELEKOM İŞÇİLERİ YALNIZ DEĞİLDİR

DİSK, KESK, TMMOB'un ortak gerçekleştirdikleri grevde bulunan Telekom İşçilerine destek yürütüşü ve basın açıklamasına, içinde DÖB'lü öğrencilerin de bulunduğu Çukurova Üniversitesi Öğrencileri "Telekom İşçisi Yalnız Değildir/ Çukurova Öğrencileri" yazılı pankartla destek verdiler. İnönü Parkı'nda toplanan grup daha sonra Çakmak Caddesi'nden Adana Merkez Türk Telekom şubesine geçtiler.

Yürütüş boyunca sık sık "Telekom işçileri yalnız değildir", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganları atıldı. Yürütüş boyunca da halktan alkış ve ıslıklarla destek verildi. Telekom işçilerinin yanına geldiğimizde, dayanışmanın verdiği coşku had safhadaydı. Yürütüşün basın açıklaması yapıldıktan sonra sona erdi.

Zafer Savaşan Emekçinin Olacak!
Adana'dan DÖB'lü Öğrenciler

ADANA'DA DÖB ÇALIŞMALARI

Denizlerin yoldaşları olan bizler; Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) olarak çalışmalarımızı her yerde sürdürüyoruz. Bu yerlerden biri de Çukurova Üniversitesi'dir. Üniversite içerisinde "Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına" yazılı pullamalar, "Politik Özgürlük Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılmaz" yazılı afişler ve "Akademik Özgürlük Devrimle Kazanılacak, DÖB" yazılmaları yoğun bir şekilde

yapıldı. Çalışmalarını sadece üniversite içerisinde sınırlanmayan DÖB şehir merkezinde de DÖB imzalı afişler yaptırdı. Çalışmalarımız tüm hızıyla sürecektir. Devrimin örgütlenmesi için sürekli, ısrarlı bir çalışma yapmak şart ve bu genel çalışmanın etkisini örgütleyerek saflarımızı güçlendirip, mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına!
Adana DÖB

OKULLARDA ŞOVENİZME BİRLEŞİK MÜCADELEYE!

Artık öyle günlerde yaşıyoruz. Aki insanları en ufak haberler bile harekete geçirebiliyor. Yıllarca yaşanan yoksulluk ve dışlanışlıklar insanları artık dayanamayacakları bir duruma getirdi. Buna karşılık burjuvazi kitlenin bu öfkesini kendi sınıf çıkarlarına aktırmak için her yerde şovenizmi tırmandırmaya çalışıyor. Bu çalışmalar okullar dahil her yerde sürüyor. Örneğin okullarda öğrencilere, özel olarak

ırkçı milliyetçi propagandalar yapılıyor. Bu, derslerde de sürüyor. Yeni sezonun açılmasıyla birlikte özel olarak öğrencilere dağıtılan Türk bayrakları ve "şehitler ölmez vatan bölünmez" bantları, öğrencileri iyice şovenist etki altında almaktadır. Okulda Kürt arkadaşlar devamlı dışlanıyor ve bu etki altında kalan öğrencilerin saldırısına uğruyorlar... Bu duruma çare olmak, öğrencileri bilgilendirmek görevi daha a-

çil hale geliyor. Yeni disiplin yönetmeliğine göre "okulda en ufak siyaset öğrencinin örgün eğitimden men edilmesinin" bahanesi oluyor. Şovenizme karşı durmak devrimci öğrencilerin görevidir. Okullarda bunların karşısında durmak, "biz buradayız" demek öğrencileri bilgilendirmek bizim görevimiz. Onlara "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" dedirtmek bizim görevimiz.

İzmir'den Bir Genç Yoldaş Okuru

DENİZ YUSUF İNAN SAVAŞA DEVAM

Son dönemde devlet sivil faşist çetelerini de sokağa sürerek Kürt halkına, devrimci güçlere ve devrimci kurumlara yönelik saldırılarını yoğunlaştırdı. Bu saldırılara karşı devrimci güçler ve halklar mücadele birliğini örecek karşı koyabilir. Burjuvazinin hesaplan bozularak devrin ve sosyalizm yolunda ileri bir adım atılabilir. Bu dönemde devrimci güçlerin birliği ise büyük önem kazanıyor. EGE Üniversitesi'nde yürütme isteyen faşist gruha karşı devrimci öğrencilerin birlikteliği ve faşizmin anladığı tek dil olan kitlesel devrimci şiddetin uygulanması örnek gösterilmesi gereken bir eylemdir.

Ege Üniversitesi'nde yürütüş yapmak isteyen faşistlere devrimci öğrenciler müdahale ettiler. Aynı gün toplantı değerlendirme yapan devrimci-demokrat gençlik örgütleri, okula eylem yapma kararı aldı. Ancak o gün eylem, çeşitli gerekçelerle yapılmak istenmedi. Ve aynı gün 30 kişilik faşist bir grup, sloganlar atarak okula dolaşmaya başladı. Bunun üzerine, Devrimci Öğrenci Birliği olarak, diğer örgütlülüklerle yürütme çağrısı yaptık ve Devrimci Öğrenci Birliği ve Gençlik Derneği olarak hem faşistlerin yürütüşünü engelleme, hem de eylemi gerçekleştirme yönünde karar alındı. Diğer gençlik örgütlerine ve çevredeki öğrencilere sesli çağrıda bulunuldu. Reformistler ve kendini devrimci-sosyalist olarak niteleyen bazı çevreler yürütüşe katılmak bir yana, bizim yürütüşümüzü de engelleme yönünde propaganda yapmaya çalıştılar. Bu sırada Devrimci Öğrenci Birliği, Gençlik Derneği, SGD olarak sloganlarla yürütüşe başladık. Okul içinde sesli ajitasyon ve sloganlarla yürüterek, öğrencilerin faşistlerin arkalarında yürütmemesi gerektiği ve halkların mücadele birliğinin örülmesi yönünde çağrıda bulduk. Sloganlar eşliğinde tek tek kantinlere dolaşarak öğrencilere propaganda yaptık. Bu sırada 9 Eylül Üniversitesi Mühendislik

Fakültesi kafesinde öğrencilere faşistlerin arkasına takılmama, halkların mücadele birliği çağrısı yaptığımız sırada elinde kamerayla çekim yapan faşistleri gören DÖB'lü bir öğrenci, müdahale ederek faşistlerin elindeki kamerayı aldı. Kamerası imha edilen faşistlerden biri, devrimci öğrenciler tarafından dövülerek hak ettiği biçimde cezalandırıldı. Bu sırada aralarında DÖB'lü bir arkadaşımızın da bulunduğu üç kişi, bıçakla hafif şekilde yaralandı. Daha sonra yürütüşümüze devam ettik.

Ve öğrencilere bunları ölen askerleri bahane ederek insanları kendi faşist çıkarları için kullanmaya çalıştıklarını ve bundan sonra faşistlerin arkasında yürüten her kim olursa olsun devrimcilerin şiddetiyle karşılaşıcağını belirttik. Yürütüşümüzü sonlandırıp Edebiyat Fakültesi önüne geldiğimizde yaklaşık 400 kişilik faşist bir güruhun sloganlar atarak yürütüşünü gördük ve sloganlar atarak geldikleri yöne doğru yönelidik.

Bu sırada çevik kuvvet polisleri panzerlerle önümüzü kesti. "Ege Faşizme Mezar Olacak", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Türkes'in İleri Yıldramaz Bizleri" sloganları atıldı ve faşizme karşı mücadelemizin devrimci şiddetle sürdüreceğini ve cezalandırılan faşistin diğer faşistlere örnek olacağını, bundan sonra da faşistlere anladıklarını dilden cevap vereceğimizi faşistlere ve çevredeki öğrencilere yönelik olarak seslendirdik. Faşistler daha sonra polislerle birlikte Edebiyat Fakültesi'nden uzaklaştı ve bizler de faşistlerin okuldan çıktığı haberini aldıktan sonra eylemimizi sonlandırdık."

Halklar faşizme ve kapitalizme karşı savaşarak özgürlüklerini kazanabilir. Mücadele birliğini örgütleyerek tüm engelleri aşabilir. Devrim ancak böyle zafer kazanabilir.

**DENİZLERİN YOLUNDA
DÖB SAFLARINA!**

İZMİR DÖB

**FAŞİZMİN
ANLADIĞI
TEK DİL
KİTLESEL
ÖRGÜTLÜ
DEVRİMCİ
ŞİDDETTİR**

YOLDAŞ

35. SAYI ŞUBAT | 87

2008 4 Mayıs Kadıköy

2008 6 Mayıs Ankara

2008 10 Mayıs Kadıköy

SİNAN'IN BAŞUCUNDA

Merhaba, biz Sarıgazi'den 31 Mayıs günü Sinan Cemgil anmasına gittik. Orada "68 Kuşağı"ndan eskiler ve biz vardık. Onlar Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alparslan Özdoğan'ın nasıl bir insan olduklarını anlatıyorlardı. Biz ise onların devrimcilik yönlerini anlatıyorduk. Onlar konuşmalarını bitirdikten sonra oradan ayrıldılar ve biz anmamıza sloganlar ve şiirlerle devam ettik. Sloganlarımızı haykırıyorduk: "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Sinan Yoldaşı Ölümsüzdür", "Sinan Olmak Savaşmaktır", "Denizler Olmak Onlar Gibi Savaşmaktır", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak" Oradaki insanlar arkasına dönerek bize baktılar ve orada onlardan bulunan tek bir kişi kaldı. Mezar başına düzenli bir şekilde bayraklarımızla beraber sıraya girdik ve sloganlarımızı atmaya başladık. "Nurhak Sana Güneş Doğmaz" şarkısını söyledik. Ve biz orada çok heyecanlıydık. Oradaki bir bayan "jvi ki burada kaldınız ve bu anmayı yaptınız. Sizleri bu anma etkinliğinden dolayı tebrik ederim." dedi. Hare-

ketlerimizi ve tavırlarımızı beğendi, bize bir tablo hediye etti. Ve ondan sonra oradan düzenli bir şekilde ayrıldık.

Sarıgazi'den Liseli DÖB'üler

Okurlardan

2008 Ocak Hrant Dink Anması

2008 Üniversiteler sosyal forumu

2008 Mayıs- İzmir

2009 İzmir

2009 Ocak Hrant Dink anması

2009 Ocak Hrant Dink Anması

2009 Gazi Mahallesi

2009 15 Şubat- Kadıköy

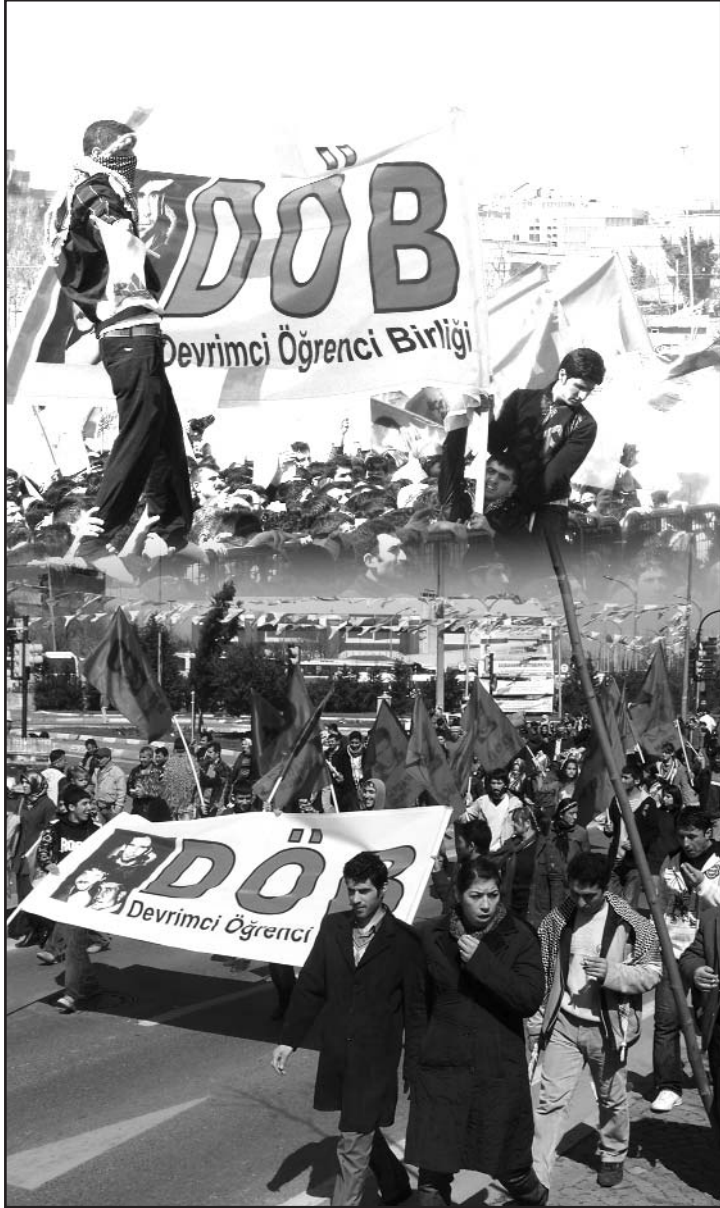
2009 12 Ocak- Mersin

2009 12 Mart Gazi Mah.

2009 8 Mart- Taksim

2009 21 Mart Newroz- Kazlıçeşme

2009 1 Mayıs

2009 25 Nisan- Taksim

2009 6 Mayıs Ankara

2009 6 Mayıs Ankara- Ankara DÖB

2009 Ocak Mersin

2009 Mayıs Deniz'ler Anması- Mersin

2009 Nato eylemi- Dolmabahçe

2009 1 Eylül

2009 12 Eylül- Adana

2009 13 Eylül- Taksim

2009 5 Ekim Taksim-IMF protestosu

2009 16 Ekim

2009 17 Ekim Ankara Abdi İpekçi Parkı

Günümüzde öğrenci gençlik, daha etkin bir politik güç haline gelmemişse ve sınıflar mücadelesinde proletaryanın yanında daha etkili bir rol oynamıyorsa, bunun başlıca nedenlerinden birisi, öğrenci gençlik içinde azımsanmayacak bir etkiye sahip olan küçük-burjuva politik akımlardır. Küçük-burjuvazinin düşünüş tarzına, kararsızlığına, uzlaşmacı karakterine ve politik dar görüşlülüğüne sahip olan politik akımlar, bu özelliklerini öğrenci gençliğe taşıyarak adeta onların ayağına pranga vurmuş oluyorlar. Marksizm adına hareket eden bu grupların bir-iki kısıntı uğruna kopardıkları kuru gürültünün yarattığı toz duman içinde sorunun Marksist konuluşu yitip gidiyor. Tümüyle sistem içinde sıkışmış, kapitalizmin dar çeperlerine bile varmayan taleplerle piyasaya çıkan küçük-burjuva politik formasyon, genel söylemdeki keskinlik ve "Marksistliği"ne karşın, sınıf mücadelesindeki derinleşmeye paralel bir şekilde teorik açıdan sefaleti ve politik açıdan iflası yaşıyor. Güncel görevler açısından tüm alanlardaki sağa çark ediş, burada da açıkça görülüyor. Öğrenci gençlik hareketinin devrimci gelişimini sağlamak için, eleştirisi pratik yaklaşımın kendisi tarafından yapılan küçük-burjuva politik dar görüşlülüğün teorik olarak da eleştirilmesi ve aşılması; Marksist tutumun apaçık ortaya konması gerekiyor.

Devrimci dönüşüm sürecinin en önemli unsurlarından olan gençlik, ihtiyaç duyacağı teorik silahı bu kitapta bulacaktır.

